Сълзите на дракона

Кръстю Мушкаров

Сълзите на дракона

© Автор: Кръстю Гошев Мушкаров
© Автор-издател: Кръстю Гошев Мушкаров, 2018 г.

ISBN 978-619-90866-0-5

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Сълзите на дракона 3
2. Защитна магия 16
3. Драконовото яйце.....42
4. Говорещата с дракони.....73
5. Небесните камъни 108
6. Безмълвна.....184
7. Островът на еднорога.....212
8. Северната граница.....242

1. Сълзите на дракона

Той беше гладен. Бавно и неусетно гладът се бе превърнал в негов неканен спътник, в сянка, която не можеше да прогони. Доскоро майка му отиваше на лов всяка нощ и всяка сутрин се връщаше с храна за него. Но вече минаваше пети ден, а нея все още я нямаше. Той все повече отпадаше и губеше сили, а всяко движение го изтощаваше. Реши да напусне пещерата, в която се беше родил, за да се опита сам да си хване нещо. Но се оказа твърде бавен и тромав. Макар че все още растеше, тялото му вече беше добре развито. Когато имаше храна, усещаше надигащата се мощ на мускулите си. Искрящите му тъмносини люспи бяха започнали да се втвърдяват. Но крилете му още бяха твърде слаби за полет и само се удряха в клоните на дърветата, спъвайки всяка негова крачка. Гората лениво се къпеше в късните следобедни лъчи на слънцето и не се интересуваше от него. Ако искаше да живее, трябваше сам да си хване храна. И то бързо, докато още имаше сили.

Гладът изостряше сетивата му и скоро той долови някакъв лек шум. Сякаш хищник се прокрадваше към нищо неподозиращата си плячка. Но нещо нарушаваше ритъма на леките стъпки. Той притихна и се сниши над земята, опитвайки се да се слее с нея. Не можеше да повярва на късмета си. Острият му слух услужливо беше разкрил всичко необходимо за приближаващата го храна. Към него идваше двуного и определено куцаше.

Като внимаваше да не издаде присъствието си, той следеше своята жертва с едно око. Погледът му минаваше през дупка в листата, докато дърветата криеха едрото му тяло. Вечерята му изглеждаше странно. Тя едва пристъпваше с десния си крак и се подпираше на крива дървена пръчка, а бледозелената й кожа беше разкъсана на много места и се вееше на вятъра. Но най-много го озадачи, че въобще не кървеше. Той би надушил кръвта отдалече.

Тъкмо когато се чудеше дали първо да я удари с лапата си, или направо да я захапе, той долови някакво звънтене. Човекът пред него явно също го чу, защото се приведе надолу и преценяващо огледа дърветата. Вероятно решаваше дали да побегне, или да се скрие.

Риналу недоволно удари с опашката си по земята. Той не харесваше името, с което майка му го беше дарила. Не му харесваше дългото й отсъствие, нито изпълнилият стомаха му глад. Не харесваше и факта, че все още не можеше да лети. Но това, което особено не харесваше точно в този момент, беше перспективата да изпусне сигурната си плячка. Стресната от шума, тя старателно бе прегледала гъстия храсталак и сега се

взираше право в него, неспособна да помръдне от ужас. Нямаше смисъл да се крие повече и той тромаво се запрепъва към нея, опитвайки безуспешно да присвие по-плътно крилете си до тялото. Прекърши като сламка едно младо дръвче, блъсна се в друго, доста по-старо, и протегна раззинатата си паст към човека.

В далечния край на малката полянка се появи второ двуного, цялото покрито с блестящи люспи. Приличаше малко на дракон, но нямаше криле, нито пък опашка. И беше много по-дребно на ръст. Риналу смътно си припомни разказите на майка си за двуногите. Тя му обясняваше, че имало различни видове, че някои от тях били опасни и трябвало да ги избягва. Но колкото и да се напъваше, за нищо друго не можа да се сети.

Докато се опитваше да класифицира новодошлия, иззад зелената стена от дървета и храсти изникна още един. За разлика от втория, той изобщо не приличаше на дракон, защото нямаше ръце. По-точно имаше, но бяха някак странни. Едната беше голяма и кръгла, а другата - тънка и много дълга, с един-единствен остър нокът на края си.

Притиснато между двете заплахи, зеленото двуного пред Риналу се опита да изкуцука встрани. Драконът застина с единия си крак във въздуха, внезапно осъзнал, че сияещите хора още не го бяха забелязали. Погледите им бяха приковани в този, когото преследваха, и те с радостни викове тичаха насам. Бяха значително по-едри от едва кретащата си жертва, а и бяха двама. От тях ставаше чудесна вечеря, пък и дребният едва ли щеше да избяга. Риналу реши да си го остави за утре.

Като избра точния момент, той се подаде между дърветата. Удари с опашката си първия човек в гърдите, докато мощните му челюсти захапваха втория през кръста. Ниските слънчеви лъчи вече не успяваха да осветят притъмнялата полянка. Там, където високите дървета хвърляха тежката си сянка, тревата изглеждаше маслиненозелена. Тъмночервените капки кръв, които се поръсиха върху нея като тих есенен дъждец, приличаха на накацали калинки.

Острите нокти на Риналу с лекота се справиха с люспестата броня на двуногите и скоро той заръмжа от удоволствие. За пръв път от пет дни насам не чувстваше глад. Насочи ситият си вече поглед към зеленокожото, което тъкмо беше успяло да прекоси обратно поляната. Закуската се опитваше да се измъкне, но той можеше да си поиграе малко с нея, преди да я убие.

Лениво настигна плячката си и леко я перна през краката, за да я събори на земята. Вече по гръб, човекът протегна напред пръчката, с която се подпираше, в напразен опит да се защити. Ревът на дракона отекна в близките скали и се върна обратно още по-ужасяващ.

- Спри! Не убивай!

Риналу застина за миг, оглеждайки се напрегнато. Досега никой друг не беше говорил с него, освен майка му. Но нея все така я нямаше, щеше

веднага да усети присъствието й. Жълтите му очи отново се забиха в дребното създание пред него:

- Ти ли говориш, зеленокожо човече?

- Зелена кожа? Но аз... А, дрехата ми. Не, това не е моята кожа. Ние правим... такива неща... и ги носим... върху себе си.

- И защо да не те убивам? - Нервното заекване на двуногото забавляваше Риналу.

- Защото... разумът по света е такава рядкост, че всички, които го притежаваме, трябва да си помагаме.

- Умението ти да говориш не те прави разумно. Може просто да повтаряш каквото си чуло.

- Но аз говоря направо в съзнанието ти. Това не го може всеки.

- Е, разумно или не, за мен ти си просто закуска. Аз трябва да се храня, а от теб нямам никаква полза. - Ноктестата му лапа прикова плячката към земята.

- Лов! - припряно извика тя в главата на дракона.

Драконът погледна удивено лежащия човек, после едва не се затъркаля по земята, разтърсван от гръмотевичен смях. Но не успя да укроти вълнението, разлюляло фините синьо-зелени люспички около очите му. Нито да сдържи избликналите си сълзи, които покапаха по земята.

- Какъв лов, та ти едва ходиш, по-бавно си и от мен? Но даже и да можеше да ходиш нормално, пак нищо нямаше да хванеш. Не разбирам как още не си умряло от глад?

- Виждаш ли тази пръчка. Казва се "лък" и може да праща други пръчки много бързо и много далече. Ако сега ме изядеш, получаваш едно хранене. Но ако ме оставиш жива, ще ти нося храна всеки ден. Ще ти ловя катерички, а може би и нещо по-голямо? Какво ще кажеш?

- Хм... Това ще е интересно да се види. Пък и винаги мога да те изям.

- Точно така. Винаги можеш - нервно преглътна човекът и тромаво се изправи, подпирайки се на лъка си.

- Защо те гонеха тези другите, които бяха като теб?

- Те въобще не са като мен. - Възмущението проби през страха и изпълни дребничкото тяло на двуногото. - Ух, как да ти го обясня? Аз съм като майка ти, а те са като теб.

- Искаш да кажеш, че ти можеш да летиш, а те - не? Но ти нямаш криле? Пък и аз съвсем скоро ще мога да летя, така че...

- Нямам това пред вид - прекъсна го момичето. - Искам да кажа, че ние създаваме живот, докато вие можете само да го отнемате.

Алгира с погнуса подритна кръглия, белязан с глава и мечове щит на единия от доскорошните си преследвачи. Мисловният разговор, който водеше с дракона, както и постоянната опасност за живота й, бяха изцедили малкото останали й сили. Тя едва се държеше на краката си, но

трябваше да остане права. Оцеляването й зависеше от това да прилича колкото се може по-малко на безпомощна плячка.

- Мога да ти бъда приятел. Но ако ме убиеш, оставаш напълно сам. - Тя трескаво търсеше спасителни аргументи.

- Какво е "приятел"?

- Приятел е някой, който се грижи за теб. Който цени живота и щастието ти колкото и собствените си. Че дори и повече. Това е най-близкото нещо до майка, което някога можеш да имаш.

Макар и трепереща от ужас, Алгира издържа тежкия поглед на Риналу. Жълтите му очи пламтяха в мрака на бързо настъпващата нощ. Накрая той изпълзя встрани, като клатеше тежката си глава и недоволно ръмжеше. Почувствало се в относителна безопасност, момичето се загърна доколкото можа с изпокъсаната си светлозелена рокля и мигновено заспа. Драконът отново остана сам, опитвайки се да намери следа от мисъл или спомен в угасналото й съзнание. Но тя беше толкова изтощена, че дори не сънуваше. Накрая и той заспа.

***

С първите слънчеви лъчи на кървавочервеното утро гладът на дракона се завърна. Като нощен хищник, носещ улова си в гнездото. Настани се привично в стомаха му, сякаш никога не си беше тръгвал. Риналу се приближи до спящото момиче и преценяващо го изгледа. Тъкмо щеше да му стигне за закуска.

Бледата кожа на Алгира, настръхнала от нощния студ, почти бе загубила чувствителността си. Когато накрая колебливия допир на стрелкащият се драконов език събуди младата жена, тя сънено разтри очи. Гледката на надвесената над нея глава, пълна с дълги остри зъби, за миг я изправи на крака. Тя жално простена от болката в счупения си глезен и цялата настръхна. Пронизителният й писък се заби в мозъка му, като го накара смутено да отстъпи крачка назад.

- Да не си посмял да ме ядеш!

- Но аз съм гладен - опита се да възроптае Риналу.

- Приятелите не се ядат един друг! Обещах ти и сега ще отида на лов. Ще трябва само да изчакаш малко и ще имаш храна.

- Не. Ще отидем на лов заедно.

- Но ти си много голям, непохватен и шумен. Плашиш животните и няма да мога нищо да уловя, ако си с мен! - В мислите й се прокрадна отчаяние.

- А ако остана тук, как мога да съм сигурен, че ще се върнеш? Че няма веднага да се опиташ да избягаш?

Алгира се огледа безпомощно. Изведнъж в очите й грейна решителност и тя свали нещо от ръката си. Подаде му го и Риналу

внимателно го пое с огромните си нокти. Изящно вплетени между тънките сребърни нишки, три небесносини камъчета тъжно проблеснаха на прощаване.

- Това е гривна, която баща ми направи за мен, когато бях малка. Само тя ми остана от него. Ще се върна за нея, дори ако трябва да пълзя. Ако не успея да ти намеря храна, ще се върна, за да можеш... За да ме... Ще се върна! - увери го треперещото й съзнание.

- Добре, върви. Но знай, че запомних миризмата ти и ще те намеря, където и да отидеш. Не можеш да се скриеш от мен.

Драконът недоверчиво изгледа Алгира, докато тя бавно се отдалечаваше, подпирайки се на лъка си. Никой досега не го беше лъгал. Но освен майка му, никой досега не беше имал тази възможност. Времето минаваше, а от момичето нямаше и следа. Скъсяващите се обедни сенки сякаш се присмиваха на наивността му. Отново опита сам да си улови животно и отново се провали. Драконите бяха изключително ефективни ловци, но преследваха и убиваха плячката си от въздуха. До първия си полет изцяло разчитаха на храната, която майките им осигуряваха.

Той разпери криле и плесна няколко пъти с тях, за да се увери, че все още не може да полети. Когато слънцето преполови пътя си през небето, Риналу вече беше сигурен, че Алгира няма да се върне. Е, какво пък, беше й дал предостатъчно време, а тя го беше измамила. Той уверено пое по следата й, предвкусвайки оскъдното пиршество, което го очакваше щом я намереше.

Едва беше направил няколко крачки, когато острият му слух долови лекия шум от провлачената й походка. Той определи посоката и озадачено се почеса с нокът по дългия си врат. Тя не се опитваше да избяга, а се връщаше при него. Малко по-късно я видя внимателно да стъпва между храстите, пазейки ранения си крак. Вертикалните резки на зениците му я проследиха през гъстата гора. Алгира носеше нещо малко и пухкаво в ръката си.

- Но това е само едно малко зайче. А аз съм толкова голям. Ще ми трябват поне десет такива. Майка ти не те ли е научила да броиш? - Той не искаше да я плаши и му стана жал, когато тя стреснато подскочи и ужасено започна да се оглежда, опитвайки се да го открие.

- Майка ми беше вещица и хората от селото ни я изгориха. Успя да ме научи само как да създавам картини в съзнанието й. Така можехме да си говорим без никой да ни чува. И така мога да разговарям с теб. - Алгира бързо успя да прикрие страха си и продължи с почти спокоен тон:

- Убих и една сърна, но не можах да я довлека до тук. Ела, ще ти покажа къде я скрих.

Тя подхвърли дребното животно към Риналу, който ловко го улови и погълна още във въздуха.

- Ти спази обещанието си и ми намери храна. Затова ти връщам това. - Той протегна към нея ноктестата си лапа, държаща безценната й гривна. След кратко колебание тя боязливо се приближи и внимателно я пое.

- Смачкал си я малко - каза привидно безразлично момичето, докато се опитваше да възстанови първоначалната форма на накита. Но скритият в думите й укор неприятно бодна дракона.

- Опитвах се да стъпвам внимателно - започна да се оправдава той. - Теб те нямаше толкова дълго. Помислих си, че няма да се върнеш. Защо се забави толкова?

Отдръпнала се на безопасно според нея разстояние, Алгира с горчивина започна да разказва:

- След като убиха майка ми, селяните решиха, че и аз съм вещица и трябваше да бягам. Успях да се измъкна, но докато тичах, нараних крака си в едни камъни. Затова войниците успяха да ме настигнат.

- Тези блестящите ли?

- Точно те. Покрити са с броня, подобна на твоите люспи, но сътворена от човешки ръце. Те имат оръжия, но са тромави и бавни, и лесно щях да им се изплъзна.

- Съжалявам за майка ти. Защо я убиха, нещо лошо ли беше направила? - опита се да прояви съчувствие Риналу.

Алгира тъжно галеше мъха по кората едно старо дърво:

- Не, никога! Тя беше вещица и през целия си живот помагаше на хората. Опитваше се да ги лекува, доколкото можеше. Повечето пъти успяваше, но когато не можа да спаси болния син на злия Съветник, той насъска селяните срещу нея. Накара ги жива да я изгорят на кладата.

- Защо го наричаш зъл? На мен той нищо лошо не ми е направил?

Тя го погледна недоволно. Драконът познаваше този поглед, точно така го гледаше и майка му, когато направеше нещо нередно. Само че сега не беше направил нищо?

- Не е нужно някой да навреди на всички, за да бъде зъл. Всъщност, не е и възможно, но не това е важното. Ще ти го обясня така. Ти и другите хищници убивате, за да се храните. Това само по себе си не е зло, правите го, за да живеете. Би било много лошо обаче, ако убивате повече, отколкото ви е нужно. Повече, отколкото можете да изядете. А сега си представи, че убивате дори неща, които въобще не ядете. Ето това е Зло. Безсмислената смърт, жестокостта и липсата на състрадание към чуждия живот - това е Зло.

Риналу замислено кимна. Майка му се бе опитала да го научи никога да не убива, когато не е гладен. Но той не успя да разбере добре урока й. Може би понеже още растеше и постоянно беше гладен. Драконът проследи отдалечаващият се гръб на момичето, който изглеждаше толкова крехък и беззащитен. Изпитал внезапно съжаление към едва кретащата Алгира, която му беше осигурила храна, той я повика обратно:

- Чакай, върни се. Качи се на гърба ми и аз ще те нося. Гладен съм, а така ще стигнем по-бързо.

Тя недоверчиво изгледа наведената му глава и протегната като стъпало предна лапа. Но след миг стисна тънките си устни и решително се отправи към дракона. Когато се изкатери и седна на мощния му, покрит с твърди люспи врат, той внимателно се изправи и продължи напред. Скоро намериха покритото с клони и листа животно. Няколко вълка колебливо се навъртаха наоколо, но на мига изчезнаха между дърветата. Не можеха да се мерят с него.

- Искаш ли да опиташ малко? Открила си най-вкусната сърна в цялата гора - опита се да се пошегува Риналу.

Гледката на хранещия се дракон не беше никак приятна и Алгира неволно извърна очи:

- Хората не ядат сурово месо. Ние използваме огън, за да го сготвим. Така става много по-крехко и вкусно.

- Не си ли гладна?

- Дъщерята на една вещица знае доста неща за лечебните билки и ядливите корени. Хапнах малко, докато се връщах при теб.

Драконът с любопитство се загледа в нея, докато довършваше сърната:

- Чудя се само, ако не беше уловила нищо, щеше ли да се върнеш?

- А ако се бях върнала с празни ръце, ти щеше ли да ме изядеш?

Късното вечерно слънце разпалваше пожарите си на хоризонта и огнените им езици лакомо поглъщаха остатъците от деня. Още не се беше стъмнило, а момичето вече тихичко зъзнеше, обхванало коленете си с ръце в напразен опит да се сгрее. Пламъците на огненочервената й коса не можеха да я стоплят.

- Ако събера малко дърва, дали би ми запалил огън? Нощите тук са студени, а утре пак ще трябва да ходя на лов за теб.

- Ами аз... не съм сигурен, че мога?

- Можеш - увери го Алгира. - Всички дракони могат!

Първият опит на Риналу само я разсмя. Вторият не беше по-добър. Последвалото задавено кашляне едва ли би направило чест на който и да е представител на неговия вид, но все пак я впечатли. Станали почти кръгли от учудване, очите й попиваха топлината на малкото пламъче, което драконът успя да избълва.

- Благодаря ти! - Мислите й му върнаха частица от тази топлина. И от това светът му се стори някак си по-малък и не толкова пуст. Той не знаеше дали ясновидещата съдба или сляпата случайност ги бяха събрали. Но изведнъж ясно осъзна, че и двамата бяха останали съвсем сами, и един без друг едва ли щяха да оцелеят.

***

На другия ден Алгира нахрани Риналу с вълче месо. Макар че тъкмо тя уби грамадния тъмнокафяв звяр, заслугата за проследяването беше изцяло на вълка. Гладният му нос го беше измъкнал от тъмните дебри на гората и го беше довел право до остатъците от вчерашната сърна. Ролите за малко да се обърнат и момичето едва не стана плячка на горския хищник. Той я забеляза пръв и скочи към нея, но тя успя да го пониже със стрела в гърлото. Наложи се да използва още една, за да го довърши, тъй като дори смъртно ранен, вълкът се стремеше да я захапе.

Докато лакомо поглъщаше месото, драконът нервно потрепна, а ноздрите му започнаха да пулсират, уловили нещо в повея на вятъра. Той се просна на земята, докато опашката му бясно се извиваше и биеше невинната трева на малката поляна:

- Качвай се на гърба ми. Подушвам друг дракон недалеч от тук!

Силните крака на Риналу устремно ги понесоха към недоловимия за Алгира мирис. Обикновено приказливи, този път те не размениха нито дума. Сърцата им бяха сковани от неясното усещане за нещо непоправимо. И двамата недоумяваха защо не усещаха съзнанието на новодошлия. Гледката, която завариха, когато пристигнаха, се оказа по-зловеща и от най-ужасяващите им страхове.

Пепелявото тяло на огромен дракон лежеше мъртво на голите скали. Няколко копия и множество стрели стърчаха във всички посоки. Земята наоколо беше осеяна с назъбени мечове и строшени щитове. Всичко показваше размаха на битката, която се беше водила тук неотдавна.

Алгира с тревога разглеждаше безжизненото чудовище:

- Знаели са точно къде да се целят, за да го убият. Виж как копията са забити в сгъвките на краката и крилата. Точно там, където люспите са най-малки и тялото е най-уязвимо.

Риналу не можеше да помръдне, вперил големите си кръгли очи в главата на мъртвия дракон:

- Ето защо не се е върнала. Не е могла...

- Това да не би да е... твоята майка? - Алгира потръпна, неспособна да поеме огромната му мъка.

Тишината беше толкова тежка, че просто ги смазваше. Момичето чувстваше, че някак трябва да я разкъса. Не можеше да издържа мълчанието и секунда повече. И двамата бавно потъваха в него, борейки се отчаяно за глътка въздух. За глътка живот. Давеха се един до друг, и двамата сами. А само заедно можеха да намерят сили да изплуват.

Алгира посочи символа, нарисуван на един захвърлен щит - драконова глава с два кръстосани меча над нея:

- Излиза, че един и същи човек е виновен за смъртта на майките ни. Войниците на Съветника преследват всяка проява на магия по негова заповед. След смъртта на кралицата, нашият крал се затвори в скръбта си.

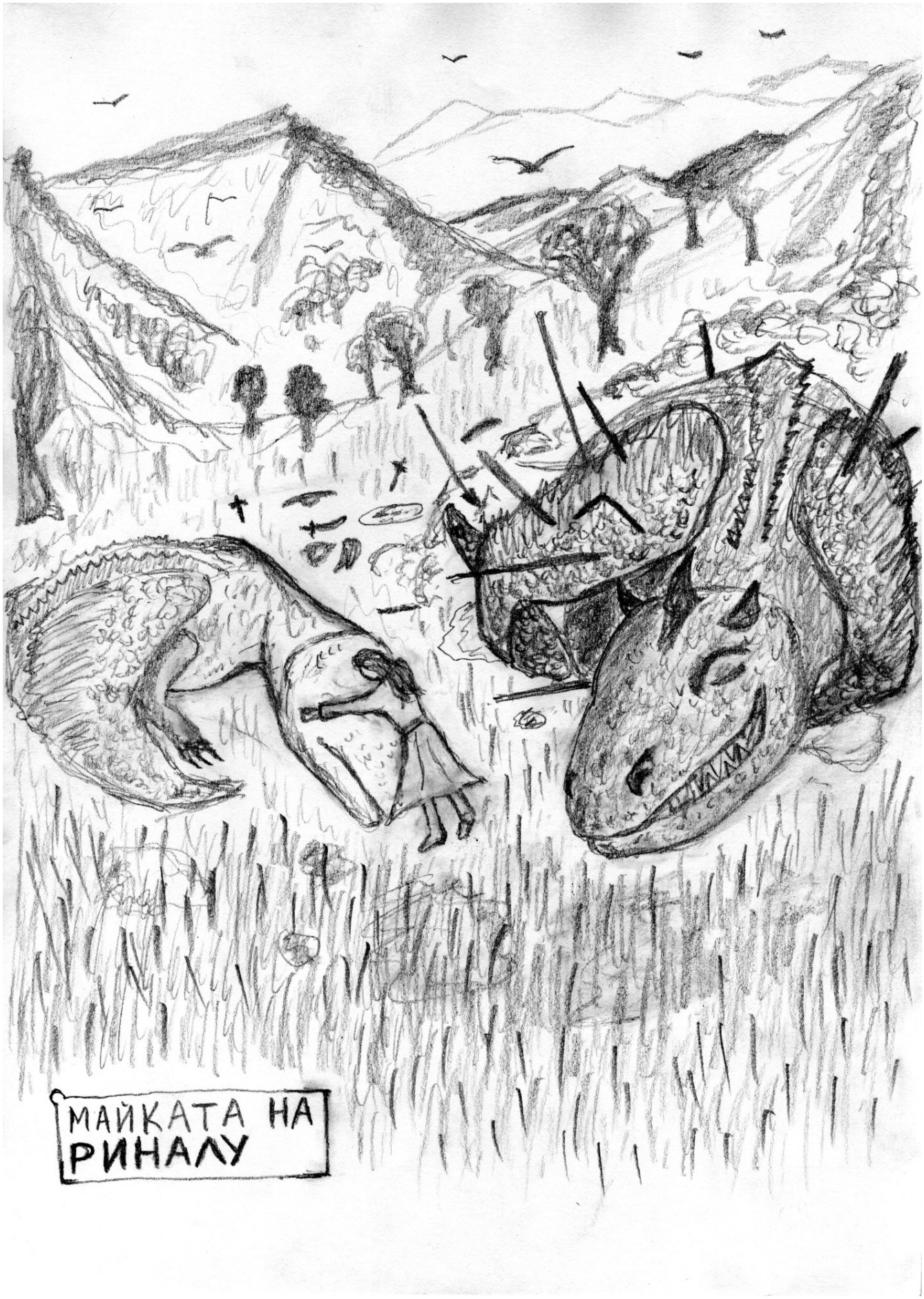
МАЙКАТА НА
РИНАЛУ

Загуби не само любовта на живота си, но и желанието си да живее. И тогава злият Съветник пое властта и започна да убива вещиците, които можеха да прочетат мислите му. Всеки, когото смяташе за заплаха. Но никога не съм вярвала, че ще нападне дракон.

Риналу не слушаше разпокъсаните мисли на момичето. Човешките дела не го интересуваха. Той старателно душеше всяко копие и щит, всяка капка кръв и къс дреха, с които изобилстваше бойното поле. Душеше и запомняше миризмите на хората, които бяха взели участие в убийството на майка му. Щеше да ги намери и унищожи един по един, или всички заедно. Всички те щяха да умрат.

Той тъжно погледна мъртвото тяло. Започна да вади стърчащите от него копия и стрели, като внимателно ги захапваше с острите си зъби. Но това не помогна. Майка му лежеше на земята и все така не помръдваше. Малка сълза се събра в ъгъла на окото му и започна да наедрява. Алгира прегърна огромната му глава и го притисна към себе си толкова силно, че той усети ударите на сърцето й.

- Хайде, не плачи. Няма полза да стоим тук. По-добре да си вървим. - Тя избърса сълзата му и се опита да извърне главата му настрани. Удаде й се едва когато той разбра намерението й и послушно погледна към празното небе.

Обхванала главата му с ръце, Алгира го затегли назад. След миг жалостно изстена, стъпила невнимателно на счупения си крак. Докато го разтриваше, чертите на изкривеното й от болка лице се изправиха, а помътнелите й очи в миг се проясниха. Тя недоверчиво погледна дланта си, все още мокра от сълзата на дракона, после крака си, и накрая Риналу. Бавно се изправи и предпазливо пристъпи, сякаш проверяваше твърдостта на земята под себе си. След това радостно затанцува.

- Глезенът ми зарасна! Вече не е счупен. Ти ми помогна. Сълзата ти излекува крака ми - крещеше щастливо тя, докато тялото й се виеше вихрено.

Драконът изсъска гневно и се завърти, събаряйки я на земята. Мускулите му се напрегнаха, а широко разперените му криле неспокойно затрептяха. Ноздрите му пулсираха, търсейки следи от невидимата заплаха във въздуха. Малките жълти слънца, избухнали в очите му, бяха насочени встрани от момичето. Гледаше почти право в посоката, от която долетя тежко черно копие и се заби в хълбока му. Пронизващата болка го накара да изреве, освобождавайки яростта му.

Неуспяла още да се изправи, Алгира опъна лъка си. Стрелата й порази най-близкия войник в незащитения от бронята му врат и го повали на земята. Група рицари, вероятно чакали досега в засада, се втурнаха към тях. Повечето бяха на коне, също покрити с тежки брони.

- Бягай! - изкрещя мисълта й в главата на Риналу. - Аз ще ги забавя.

Тя остана приведена, за да бъде по-малка цел, и се огледа преценяващо. Вече й се налагаше да пести стрелите, защото сега не можеше да си ги прибира обратно. Побягна настрани в напразен опит да увлече враговете след себе си. Във въздуха тихо изсвистя второ копие. Черно и дълго, с блестящ стоманен връх, то се заби на три крачки от момичето. Тя изпрати още една стрела към приждащите войници, докато сянката на хвърлилият се в атака дракон се плъзна по скалите.

- Какво правиш? Майка ти е била много по-голяма и силна от теб, и въпреки това са я убили. Същите тези хора сега искат да убият и теб! Не можеш да ги победиш днес, но можеш да оцелееш, за да се биеш с тях утре. Сега бягай!

Риналу сякаш се блъсна в невидима стена. Гласът на Алгира в съзнанието му звучеше повелително. Макар че сърцето му копнееше за отмъщение, умът му разбираше, че тя има право. Той неохотно се завъртя обратно и тромаво се затича. Забитото в крака му копие му причиняваше остра болка на всяка крачка. Не беше достатъчно бърз и конниците щяха да го настигнат.

- Ако не можеш да тичаш, полети! Опитай се да се засилиш и чак тогава да излетиш. Както правят големите птици. - Някъде назад момичето се сражаваше самичко, опитвайки се да му спечели време.

Драконът не знаеше нищо за големите птици, но реши да я послуша. Като редуваше стъпка с подскок, той набра скорост и почувства въздушната струя под широко разперените си криле. Сякаш някакво живо същество нетърпеливо ги побутваше отдолу. Риналу се издигна и се понесе напред, далеч от виковете и звъна на битката. Под него земята го опияняваше с богатата си палитра от цветове, преливащи и размиващи се от бързия му полет.

***

Алгира не можеше да определи кои думи чуваше с ушите си, а кои долавяше с изтерзаното си от болка съзнание. Пъстроцветната многолика тълпа се сливаше в една-единствена личност с едно-единствено желание - нейната смърт. Младата вещица не можеше да проумее причината за страха и омразата, залели разнородното множество, нито източника на злобата, обхванала хората. Нощта бързо се спускаше над нея, лишавайки шлемовете на войниците от блясъка им.

- Вещица!

- Умри!

- Чудовище!

- Изгори!

Вързана за дебел дървен стълб, тя с безмълвен ужас наблюдаваше факлата, която превърна купчината дърва под нея в клада. Неспособна да

се бори, останала без сили и без надежда, тя затвори очи. Този свят й беше отнел всичко скъпо и тя беше готова да го напусне. Въздъхна нечуто и се предаде на огъня. Той облиза босите й крака, пламъците му с наслада се нахвърлиха върху полите на бледозелената й рокля.

Улисана в жестокото зрелище, екзалтираната тълпа не чу тихия плясък на крилата, нито забеляза безшумната сянка, плъзнала се по покривите на къщите. Достигнало целта си, дългото тяло увисна за миг над кладата, поддържано от мощната вихрушка на биещите право надолу въздушни струи. Пламъците под него разцъфнаха във всички посоки като венчелистчета на огромно огнено цвете. Едва тогава между хората се надигнаха отделни гласове:

- Дракон, това е дракон!

- Откъде дойде?

- Убийте го!

- Бягайте!

Без да губи време Риналу захапа стълба с привързаната към него вещица и с едно движение го изтръгна от натрупаната купчина горящи дърва. Ноктите му внимателно се сключиха около гърчещото се от болка тяло на момичето, докато неукрепналите му още криле понесоха двамата надалече. Зад тях човешките фигури хвърляха гротескни сенки, осветявани от люшкащите се пламъци на безполезната вече клада.

Когато болката й внезапно намаля, Алгира отвори очи и се огледа недоумяващо. Хладният нощен въздух нежно галеше обгорената от огъня кожа на краката й:

- Ти се върна? Върна се за мен!

- Ако ти си ми приятел, и аз съм ти приятел. - Осеяната с остри зъби уста на Риналу грееше в ужасяваща усмивка. Страшна за другите, но не и за Алгира:

- Но защо? Ти вече можеш да летиш и да си ловиш храна сам. Можеш да се грижиш за себе си. Аз повече не съм ти нужна.

- Ти ми помогна, когато умирах от глад и когато искаха да ме убият. Сега беше мой ред да те спася. Пък и без теб щях да остана съвсем сам, а някак си свикнах с компанията ти.

- А как въобще успя да ме намериш?

- Нали ти казах, че запомних миризмата ти. Освен това усещам мислите ти в главата си, без значение колко си далече. Усетих и болката ти. Никога няма да те изгубя и никога вече няма да те изоставя.

Несвикнал още да лети, Риналу бързо се умори. Когато селото остана назад, той кацна в меката трева на една ливада и остави скъпоценния си товар на земята. Поднесе ноктите на дясната си лапа пред Алгира, за да може тя сама да среже въжетата с тях. Светлокафявите й очи с тревога се взряха в него:

- Ти добре ли си? Какво стана с копието, което се заби в теб? "Копие" е голямата пръчка, която убива - поясни тя, докато търсеше издайнически следи от кръв по люспите му.

- Извадих го със зъби, но не беше никак вкусно. Твоята храна ми харесваше повече. Как са раните по краката ти?

- Не се притеснявай, не е нещо, което няколко от сълзите ти да не могат да излекуват.

Риналу изглеждаше притеснен:

- Не знам как да ти го кажа, но откакто те измъкнах от огъня се опитвам да заплача. И не мога.

- Значи трябва да направя нещо по въпроса - опита се да се усмихне през болката си Алгира. После внезапно попита:

- Ти кога успя да се пристрастиш към готвената на огън храна?

Той я изгледа неразбиращо и тя продължи:

- Не ме ли измъкна от кладата, за да вечеряш с мен? Трябва да те предупредя, че избърза малко и останах недопечена.

Риналу продължаваше да я гледа слисано, но след миг избухна в неудържим смях. Гръмотевичният му рев се разнесе надалече.

- И най-непрогледната тъмнина на най-безлунната нощ не е страшна, когато сме заедно - промълви тихо Алгира, докато събираше лечебните капки от очите му. Тя знаеше колко е трудно да накараш дракон да заплаче. Значително по-лесно беше да го разсмееш до сълзи.

София
15 Октомври 2015 г.

2. Защитна магия

Земята се приближаваше главоломно. Въздухът свистеше в ушите на Алгира, притиснала се плътно към гърба на дракона. Ръцете й се бяха вкопчили здраво във врата му, а лицето й беше изкривено от ужас.

- По-бавно! Ще се разбием!

В последния момент преди фаталния удар Риналу разпери широко досега свитите си криле. После грациозно прелетя на метри над острите скали, а дългите му зъби блеснаха в победоносна усмивка:

- Твърде много се тревожиш. Научи се поне малко да се забавляваш.

Дългото му тяло се завъртя през крило, след това започна стремително да набира височина. Писъкът на пътничката му се опитваше да пробие дупка в триъгълната му глава, покрита с малки сини люспи:

- Свали ме долу! Веднага! Ако толкова ти се умира - прав ти път. Но аз още искам да живея!

Като оставаше глух за безгласните й молби, забиващи се като стрели в съзнанието му, той описа два стегнати хоризонтални кръга. Вторият беше съвсем ниско над върховете на дърветата и те с недоволно пукане се приведоха под напора на въздушната струя. После драконът отново се издигна високо. Насочи се към близкото езеро, в което безметежно се оглеждаха лазурното небе и покритият със зеленина склон. Риналу се наклони настрани и върхът на лявото му крило остави дълга бразда в гладката водна повърхност, когато драконът докосна отражението си. Лекият утринен бриз с тиха въздишка се зае да кърпи раздрания гоблен на планинския пейзаж, който фините вълнички на езерото цяла сутрин търпеливо бяха бродирали.

Риналу изравни полета си и леко се плъзна по водата. Понесе се напред с прибрани до тялото си криле, докато скоростта му бавно намаляваше. Трепереща от страх и мокра до кости, Алгира не го изчака да стигне до брега. Заудря го с все сили по огромната глава, като се опитваше да възстанови накъсаното си дишане:

- Никога... повече... не прави... така!

После скочи на сушата и се свлече изнемощяла на още мократа от утринната роса трева.

- Никога повече не прави така! - Изрече тя право в съзнанието му, като наблягаше на всяка дума.

Когато обаче погледна към разтегната му в широка усмивка уста и вперилите се в нея дяволити очи, момичето не издържа и също прихна да се смее. Не можеше дълго да му се сърди.

- Разбрахме се за един кратък полет, а не за такова... - тя затърси дума, с която да определи акробатичното му изпълнение. - Самоубийство!

Беше изминал едва месец от първата им среща, а Риналу почти бе удвоил размера си. Тялото му се издължи и наедря, а застъпващите се люспи се втвърдиха и образуваха гъвкава и съвсем леко назъбена броня. Понякога той застиваше неподвижно с широко разпрострени криле, а Алгира се разхождаше по тях от край до край. Двамата много се забавляваха, но до сега не бяха летели заедно. Момичето яздеше Риналу само по земята, като някакъв огромен кон. Не ласкавата прегръдка на небесния простор я плашеше, а възможността за грубата среща със земята. Драконът все се оплакваше от страха й от високото, който толкова ги бавеше. Не че имаше за къде да бързат, но той твърдо беше решил да се пребори с уплахата й.

Макар че вече беше голям и силен, Риналу си оставаше малко дете. Можеше да прекърши или изкорени дърво, но всичко за него беше просто игра. Младата вещица бе единственият заместител на без време загиналата му майка. И Алгира се стараеше да го научи на всичко, което знаеше за света, за неговата жестокост и несправедливост.

- Това, което преживя току-що, беше най-страшното. И както виждаш - нищо не ти се случи. Занапред ще летя по-плавно, така че вече няма от какво да се боиш. Хайде, качвай се на гърба ми!

Все още колебаеща се, Алгира закачливо го удари по чувствителната зона около ноздрите. Там драконът усещаше ласките й най-добре, защото защитните му люспици бяха най-тънки, а осезанието - най-изострено. Той примижа гальовно, после внезапно пое въздух. Присви няколко пъти носа си, доловил нещо дълбоко ненавиждано, и вече припряно повтори:

- Качвай се бързо, наблизо има хора. Подушвам един от убийците на майка ми.

Риналу привично легна на земята и изпъна дългата си шия. Ноктите му нетърпеливо драскаха по земята, докато ездачката му неохотно се покатери по него и обкрачи основата на дългата му шия. С два мощни плясъка на дългите си криле той се извиси във въздуха и докато набираше височина, се насочи на запад. Натам, накъдето го поведе изостреното му обоняние. Накъдето го зовеше неутолимата му жажда за мъст.

Скоро пред търсещия взор на Алгира се разкри камениста пътека, обвита в облачета прах. Те лениво се носеха като сив воал след четирима тежко бронирани конника, въоръжени с дълги копия и кръгли щитове. Един самотен кон препускаше пред тях, но някак неправилно, изглежда беше ранен. Човекът на гърба му неистово шибаше бедното животно с камшика си, докато се опитваше да избяга. Тъмно копие се мярна във въздуха.

Гърчещи се човешки тела изгаряха, сковани в стоманените си брони. От високата температура на драконовия огън доспехите им се топяха,

нажежени до бяло. Четири живи факли, обхванати от пламъците на синовното отмъщение. Алгира потръпна с отвращение от живата картина, която неволно видя в ума на Риналу.

- Спри! Няма да ти преча да накажеш убиеца на майка си. Но другите недей да убиваш! - тя се постара мисълта й да бъда пределно твърда и непреклонна. Не беше сигурна, че разяреният дракон щеше да я послуша. Не знаеше дали изобщо я чуваше. Момичето усети с голата кожа на краката си как се нагрява вратът му, докато малкият вулкан в гърдите му се готвеше да изригне. Почувства надигналата се в чудовището клокочеща омраза, която като лавина помиташе всичко по пътя си. И осъзна, че не ще успее да я спре. Пък и самата тя не беше сигурна, че го иска. Собствената й майка беше изгорена на кладата като вещица. Запалиха я селяните, но подбудители бяха войници - точно като тези тук. Алгира извърна глава, засрамена от чувството за мъст, което започна да надига грозната си глава в душата й. Като преглъщаше сълзите си, тя се примоли на разбеснялото се чудовище:

- Моля те, не изгаряй останалите. Те не са участвали в нападението над майка ти, не са виновни. - Тъничкият глас на младата вещица избръмча като досаден комар в главата на огромния дракон. Разколебан, Риналу описа кръг около четиримата конника, които едва сега забелязаха тъмната му сянка. Ужасени вдигнаха погледи към небето, без да забавят ездата си.

- Ако не са виновни за това, все са виновни за нещо друго! - Огънят вече изпълваше гърдите на дракона и търсеше върху кого да се излее.

- Но ако ги убиеш без причина, с какво ще си по-добър от тях? Утре техните пораснали деца ще подгонят теб за мъст. А за твоята смърт вече няма да има кой да отмъсти! - заби Алгира мисловния си кинжал в съзнанието му. И натисна с все сили.

- Обоянието ми не е достатъчно остро, че да отдели един човек от групата - смутено се опита да се оправдае Риналу.

- Ами тогава ги раздели. Разпръсни ги и намери този, когото търсиш - подсказа му тя.

Драконът избълва широка огнена дъга пред четворката ездачи, като едва не ги подпали. Конете се изправиха на задните си крака, ужасени от издигналата се пред тях стена от пламъци. Хората полетяха във въздуха и панически се разбягаха в мига, в който се озоваха на земята. Един от тях не стигна далече. Реката от огън го последва и изпепели за секунди, но писъците му още дълго останаха да ехтят в главата на Алгира. Тя насочи вниманието си към преследвания човек, който се мъчеше да се освободи, притиснат към земята от тежкото туловище на поваления си жребец. Бедното животно гледаше виновно с огромните си кръгли очи, в които се оглеждаше цялото небе. От задницата му стърчеше черната дръжка на дълго копие.

- Няма ли да помогнеш малко? - възмути се момичето, докато пъргаво скачаше от врата на току-що приземилия се Риналу. - Аз не бих могла, но за теб няма да е никак трудно.

Драконът провря края на силната си опашка си под тялото на коня и с лекота го повдигна. Ездачът се опита да се отдалечи с пълзене, безсилен да отклони поглед от надвисналото над него чудовище. Отчаяние и безпомощност заливаха съзнанието му, удавили всяка следа от друга емоция. Физическите и психическите му сили отдавна бяха пресъхнали, и Алгира се зачуди каква ли беше тази негова воля, която продължаваше да го движи напред. Когато човекът забеляза вещицата, очите му се впиха в нея, събрали цялата надежда на света:

- Аз съм ле... ле... - заекна той, протягайки ръка към нея. Не улучи съвсем посоката, защото погледът му продължаваше да е прикован в Риналу. Драконът се опита да се свие, за да изглежда по-малък и не толкова застрашителен, но без успех.

- Лечител, ясно. - Алгира едва долови объркани мисли на човека пред нея през разпенените талази от страх, които го заливаха. Огледа го преценяващо за наранявания, но не видя нищо сериозно.

- Моля ви, помогнете ми! Пощадете живота ми, защото тайната, която пазя, струва много повече. - Забравил напълно за дракона, лежащият на земята мъж вече не се опитваше да бяга. Гласът на момичето достигна съзнанието му и го приласка в нежна прегръдка. Успокои го и премахна тревогата му. Залюля го в детска люлка, заличавайки страховете му. Остана само чувство за безгранична пустота и безкрайно изтощение. Тялото на лечителя се отпусна, ръцете му се сплетоха в молитва, а челото му докосна земята. Той продължи дрезгаво и сухо, почти неразбираемо. Вещицата долавяше мислите му по-ясно от хриптящите думи, които с мъка напускаха задъханите му дробове.

- Бях тръгнал да доведа помощ, но изглежда няма да успея. Сега ти си единствената ни надежда. Трябва да отидеш до града Гулдрум и да спасиш Колхадон, който очаква екзекуцията си в затвора. Той е добър човек и велик водач. Но преди всичко е пазител на тайната и затова трябва да живее.

- Добре, добре, само се успокой. Почини си и не се бой от войниците, които те преследваха. Не вярвам да се върнат за теб, твърде са заети да спасяват собствените си животи.

С тези думи Алгира постави дланта си на челото на смъртно уморения човек и той почти веднага заспа. После тя кимна към коня и Риналу послушно се зае с него. Захапа здраво дръжката на копието и задърпа, но едва на третия опит успя да го извади. Освободеният кон тромаво се изправи, краката му изглеждаха здрави. Момичето успокояващо го потупа по дългата грива, заляла като водопад врата му, и

се зае да сваля седлото. Блестящите като разтопено злато очи на дракона с подозрение следяха движенията й.

- Какво смяташ да правиш с ... това? - недоволно попита той, когато Алгира захвърли безполезните юзди и шпори, и плесна жребеца по хълбока. Щастливо цвилейки, конят с накуцване се отдалечи в степта.

- Ако искаш да летим заедно, ще ми е нужно поне малко удобство. Люспите ти са гладки и остри, хлъзгам се по тях и ме нараняват - обясни тя, докато преценяващо гледаше врата на дракона. Макар и доста дебел в основата си, той беше по-тънък от тялото на коня, и дължината на ремъците щеше да стигне. Риналу направи крачка назад и енергично разтърси грамадната си глава.

- Не се дърпай де! Нищо няма да ти стане. - Вещицата нагласи седлото върху шията му и го пристегна отдолу. Като я следеше с насоченото си право назад око, драконът недоволно изсумтя.

- Конят беше ранен и не можеше да носи ездач. А на нас това седло ще ни свърши работа - поясни Алгира.

- Щом пусна животното да си върви, тогава ще се нахраня с човека - заяви неотстъпчиво Риналу и раззина паст над дълбоко заспалия лечител.

- Ние не ядем хора, забрави ли? - сгълча го Алгира, докато оглеждаше наоколо. Както и предполагаше, останалите войници не смятаха да се връщат, за да довършат безпомощната си жертва.

- Не, Ти не ядеш хора! - натърти драконът. - Уговорката ни беше единствено да не изяждам теб.

- Хайде да не се караме. Лечителят ми разказа за един добър човек в беда. Трябва да отидем в Гулдрум, за да му помогнем. - Алгира с тревога усети втвърдения тон на дракона и внезапно осъзна колко много искаше от него. Той беше могъщо, интелигентно и емоционално същество, което по своя воля беше решило да останат заедно. Но истината беше, че той изобщо нямаше нужда от нея, а тя нямаше да изкара дълго без неговата закрила. Злият Съветник издирваше и унищожаваше всяка вещица и всяка магия. Всяко ухо, което би могло да чуе жестоките му мисли, и всеки глас, който би могъл да вдигне хората на борба.

- Значи "Ние" не ядем хора, "Ние" носим седла, и пак "Ние" помагаме на непознати. Ами това, което "Аз" искам? - Мисълта на Риналу звънна като изтеглян от ножницата си меч. Младата вещица го изгледа с нескрита тревога. Досега не й се беше налагало да подлага предаността му на изпитание и сега не знаеше какво да очаква от летящия си спътник:

- Но Рин, хората са хора, когато си помагат!

- А драконите кога са дракони? И те ли - когато помагат на хората? - недоволно промърмори Риналу и вирна високо шията си, пречейки на вещицата да го яхне. Когато обаче тя го потупа успокояващо в основата на сгънатото му крило, той омекна и вече не толкова гневно наведе главата си надолу. Не можеше дълго да й се сърди.

***

Гулдрум беше средно голям град, разположен в долината на река Селмора. Водният път улесняваше търговията, която беше основният поминък на жителите му. А богатствата, които бяха натрупали през годините, изискваха защитата на постоянен гарнизон и висока каменна стена. Скъпи придобивки, които същите тези богатства лесно бяха успели да заплатят. Макар че се намираше доста далече, на Риналу му отне по-малко от час, за да го достигне.

Полетът върху седлото се стори на Алгира толкова удобен, че тя едва не задряма. Драконът меко се приземи близо до града, като се скри от хорските погледи зад един хълм. Когато разбра, че спътницата му възнамерява да влезе в крепостта без него, нежеланието му да помогне на непознатия Колхадон се смени с тревога за нея:

- Не ми харесва идеята да отидеш там сама. Хората са опасни и зли. Ами ако ти се случи нещо? Нека дойда с теб. Ще ти помагам и ще те пазя. Ние никога не се делим, нали така казваше?

- Но Рин, не можем просто да се разходим по улиците на града и да ги помолим да ни предадат затворника. Тогава със сигурност ще ни нападнат. Ти ще изпепелиш много войници, но ще пострадат и невинни. И накрая ще ни убият, а така на никого няма да помогнем. Остави ме да се справя по моя начин и всичко ще бъде наред. Ще изчакам падането на нощта и ще се скрия в тъмнината й. Но трябва да отида сама!

- Добре, но в такъв случай искам да знаеш, че ако нещо ти се случи, ако до сутринта не се върнеш при мен, ще изпепеля целия град. Няма да оставя жив никой от скъпоценните ти хора. Ако някой реши да ти причини зло - просто му кажи каква участ го очаква.

Градът приличаше на гигантски жив организъм. Хора, конници и каруци течаха по улиците му, сякаш кръв пулсираше във вените на огромен каменен звяр. По реката доплуваха два големи кораба и си тръгна един по-малък. Площадите бяха изпълнени с шум от препирни и пазарлъци, който лениво се носеше във въздуха. Врявата достигаше съвсем приглушена до хълма, зад който се бяха скрили вещицата и дракона. С намаляването на дневната светлина улиците започнаха да опустяват и градът полека се унесе в тиха дрямка. Когато слънцето най-накрая залезе, дървените порти на крепостта бавно се затвориха като клепачи на исполински циклоп.

Алгира обузда непокорните пламъци на огненочервената си коса, като я завърза на конска опашка зад главата си. Така нямаше да й пречи. После се обърна към Риналу и го погали успокояващо под брадичката:

- Не се тревожи, нищо няма да ми се случи. Обещавам ти да се пазя така, както самият ти би ме пазил.

И изчезна в нощта.

***

Крепостната стена беше издигната от хора, които добре познаваха занаята си. Висока, отвесна и гладка, тя надеждно пазеше жителите на малкото градче. Катеренето по нея беше невъзможно, както лично се убеди Алгира. След като се хлъзна няколко пъти надолу по каменния зид, тя безпомощно сви юмруци и с ненавист изгледа върха му. Спасителната операция беше пред провал още преди да започне.

- Чудя се дали не бих могъл да помогна? - Въпреки молбата й Риналу я беше последвал и неуспехите й искрено го забавляваха.

Драконът легна на земята и вдигна предната част на тялото си, оформяйки удобна стълба. Протегна широкото си крило към каменния зид и Алгира с лекота мина по него, подобно на триумфираща армия, държаща ключовете от покорения град.

От вътрешната страна на крепостната стена бяха разположени удобни площадки за защитниците й. Стръмни стълби отведоха момичето надолу и след миг тя потъна в гъстите сенки на обхваналия града мрак. Настойчивият глас на Риналу не напускаше съзнанието й:

- Кажи ми какво става? Всичко наред ли е?

- Аз самата почти нищо не виждам в тази тъмнина, значи и мен не могат да ме видят. Нищо не ме заплашва, ако това питаш.

Вещицата безшумно се промъкваше из тесните улички на заспалия град. Луната придирчиво подбираше най-красивите облаци, за да се премени с тях, нехаеща за мрака, на който обричаше дървените къщи и каменните калдъръми отдолу. Алгира беше благодарна за хвърленото върху крепостта наметало, по-черно от душата на Съветника. То й помагаше да остане невидима. Трябваше да намери затвора, а това означаваше да открие голямата група войници, които вероятно го пазеха. Не след дълго се сблъска с патрул, обикалящ града. Ако дори един човек бе забелязал приближаването на Риналу през деня, то сега тези хора търсеха нея. Тя се мушна в една тясна странична уличка, докато дрънченето на подкованите ботуши бавно приближаваше.

Алгира не успя да се обърне, нито дори да изпищи. Една силна ръка запуши устата й, друга натисна рамото й към земята. После двете заедно я придърпаха още по-навътре в мрака на тъмните сенки, оставяйки видим единствено блясъка в разширените й от ужас очи. Смазваща желязна прегръдка скова тялото й и го подчини на волята си.

След един безкрайно дълъг миг тя усети как сърцето й плахо удари. После запрепуска бясно в гърдите й като преследван от гладни вълци мустанг. Вещицата предпазливо разпростря съзнанието си наоколо. Само него все още контролираше. За своя изненада не долови зли помисли в главата на нападателя си. Който и да беше той, изглежда също се криеше

от войниците и поне за момента не смяташе да я убива. Иначе да го бе сторил досега. И двамата не желаеха да бъдат чути или забелязани. Тлеещата в душата й искрица надежда лумна буйно. Може би щеше да се спаси? Може би можеше да се разбере с него?

Риналу обаче бе усетил ужаса й и напрегнатият му глас отекна в съзнанието й като камбана в ясен зимен ден. Гневът му към хората и страхът му за нея образуваха взривоопасна смес, която бързо изпълни цялото му същество. Той щеше да се появи с цялата ярост на огъня си и с цялата мощ на силното си тяло. Да изпепели града като ревяща вихрушка, като бълваща пламъци хала. И да изгори и смаже всеки, който се мерне пред озъбената му паст. Разкъсвана между необходимостта да го възпре и опита си да улови изплъзващата се нишка на мислите на непознатия, Алгира се проваляше и в двете.

"Добре съм, не се тревожи за мен! Само малко се изплаших, но вече всичко е наред." - Тя съсредоточи мисълта си върху дракона, опитвайки се да го успокои. Но съзнанията им бяха свързани и мислите им бяха общи. Нямаше как да го излъже. За да успокои него, трябваше първо да успокои себе си. Почти задушаваща се от огромната длан, запушила устата й, тя затвори очи и остави ума си да се рее... Покрити със снежни шапки горди планински върхове се отразяваха в небесносини езера. Ромолящи ручейчета игриво лъкатушеха и се спускаха надолу. Стръмните скалисти склонове спъваха зелената атака на дърветата и ги принуждаваха да коленичат смирено като храсти. Тя летеше на гърба на Риналу и двамата се къпеха във величието на острите зъбери, раздиращи високите перести облаци. Широките криле на дракона се плъзгаха над могъщата и сурова красота на природата, а зад опашката му изчезваше целият останал свят. Без страхове и без грижи, те бяха единствените живи същества. Зеленината на земята и лазура на небето им принадлежаха. Сплетените им в едно съзнания се носеха отпуснати в унеса на лека дрямка, от която не им се излизаше.

Като през мъгла до Алгира достигна твърдият, леко дрезгав глас на човека зад нея, който настойчиво я питаше нещо. Умът на Риналу беше спокоен като повърхността на планинско езеро в безветрен ден. Момичето вече можеше да обърне внимание на нападателя си, който видимо губейки търпение, прошепна в ухото й:

- Пак питам - коя си ти и защо се криеш от войниците? Да не си някоя крадла?

Тя енергично се опита да отрече, но здравата хватка й пречеше да говори, не можеше дори да помръдне главата си. Беше безпомощна като играчка в силните му ръце, затова ухапа тази пред устата си. Човекът зад нея не издаде никакъв звук, само рязко я завъртя към себе си и я удари през лицето с добре премерен замах. Достатъчен да й причини болка, но не и да я нарани сериозно. Ако я беше зашлевил с все сила, сигурно щеше да

й откъсне главата. Бузата й пламна, а гневът и обидата избухнаха в нея, заплашвайки да разрушат изградения с толкова усилия вътрешен покой. Алгира усети как дремещият разум на Риналу отново надигна глава и наостри уши. Трябваше да действа бързо и тя реши да се възползва от току-що възстановената си способност да говори:

- Аз съм могъща вещица и ако веднага не ме освободиш, ще призова дракона си и ще го насъскам срещу тебе.

- О, имаш си дракон, значи? Чудо невиждано, аз пък имам цели седем - по един за всеки ден от седмицата. И всеки е в различен цвят, за да ги различавам.

Алгира почувства как връхчетата на ушите й порозовяха. След миг нахлулата от възмущение кръв заля скулите й, после цялото й лице се зачерви. Непознатият не просто не й вярваше, той й се подиграваше.

- Аз наистина имам дракон! Един! Син на цвят! Казва се Риналу и е мой приятел. Готов е да направи всичко за мен! - задавено промълви тя, след което избухна, неспособна да сдържа повече буйния си темперамент:

- Пусни ме! Не знаеш колко е опасно да ме държиш в плен.

Тъмнината пречеше на всеки от тях да разгледа другия, но погледите им блестяха, изпълнени с ненавист. Луната за миг се показа високо в небето, като грубо прекъсна страстната целувка на два тъмни облака. Макар и слабичка, Алгира бе доста висока. Мъжът обаче се извисяваше с цяла глава над нея и снизходително я гледаше отгоре. Той едва сега забеляза лъка, който се подаваше над лявото й рамо.

- Къде си тръгнала с това смешно оръжие? Да не би да се мислиш за войн?

Гигантът изгледа с пренебрежение тънките й рамена и деликатната й фигура. Лека иронична усмивка се плъзна по устните му:

- Може да си дребничка, но смелост не ти липсва... Да дойдеш тук съвсем сама... И какво търсиш навън през нощта?

- Това те интересува само ако можеш да ми помогнеш! - Момичето вече се беше овладяло и в гласа му звъннаха метални нотки. - Кой си ти?

- Казвам се Салдемир и съм войник. Не, всъщност, още не мога да свикна с мисълта, че съм дезертьор. Някога имах чест и гордост и можех да гледам хората в очите. А не да се крия като чумав плъх, дори сам от себе си. Преди години, когато кралицата беше още жива, армията беше вярна на краля. Биехме се по всички граници на земите ни и възпирахме напиращото отвсякъде зло. Воювахме с дивашките орди на запад и с пълчищата орки на изток. Сражавахме се с огромните нерфолди от север и с легионите на прокълнатите от юг. Печелехме сраженията, но губехме другарите си. А с всеки от тях губехме и по нещо от себе си. Но знаехме защо се бием и умираме, и смъртта не ни плашеше. Защитавахме кралството и народа си. После всичко се промени. След смъртта на любимата на хората кралица кралят се предаде на мъката си, а неговият

съветник пое командването. Занемари опазването на границите и ни насочи срещу хората. Превърна ни в шайка главорези, убиващи по негова заповед. Ако някой дръзнеше да вдигне глас и да оспори властта му, останалите опожаряваха цялото село на размирника. Убивахме жени и деца, нашите жени и деца, разбираш ли? И тогава не издържах и се махнах. Загубих честта си, наруших клетвата си за вярност, и станах презрян беглец. Но повече не можех да продължавам, не можех...

Очите на Салдемир помръкнаха от гнева и мъката, които го бяха завладели. Хватката му неволно се стегна още повече, причинявайки болка на младата вещица. В очите й избликнаха сълзи, но гласът й прозвуча все така твърдо:

- Войнските ти възходи и падения не ме интересуват. Ще ме пуснеш ли, или да повикам дракона си? Тогава ще има още един опожарен град - този тук! - изсъска тя едва чуто, докато безуспешно се мъчеше да се отскубне.

Мъжът се взря в блесналите й светлокафяви очи. За миг погледите им се кръстосаха в беззвучен, но ожесточен дуел. Сблъскаха се волите, а не телата им, но макар и кратка, схватката постави на изпитание самото им желание за победа. Този мисловен двубой се печелеше не от силата, а от каузата. Салдемир внезапно я освободи и отстъпи назад, вдигайки ръце:

- Не ти желая злото и оценявам решимостта ти. Патрулът вече отмина, така че можеш да си вървиш. Само един съвет: лъкът ти може и да е полезен на открито, но вътре в сграда няма да ти свърши много работа. Ето, вземи това. - Той измъкна един дълъг кинжал от колана си и го подхвърли към Алгира. Тя ловко го улови и с пренебрежение погледна тънкото му острие. После посочи с поглед големия му меч:

- Ако наистина искаш да ми помогнеш, дай ми истинско оръжие.

- С радост бих ти го дал, за мен няма да е проблем да си намеря друг. Но повярвай ми, твърде тежък е за теб. Дори да успееш да го вдигнеш и да замахнеш, той ще те води, а не ти него. Кинжалът, от друга страна, е малко и леко оръжие и е много по-подходящ. Защото твоето предимство са бързината и ловкостта ти, а не грубата сила, необходима за боравене с този меч.

Той набързо й показа двата захвата на оръжието - с острието насочено към палеца или към дланта й. Обясни й как да напада и да се защитава и видимо остана доволен от новия си ученик:

- Обхватът на кинжала е малък, но можеш с лекота да парираш всяка атака. Но ти така и не ми каза какво те води в малкото ни и не особено гостоприемно градче.

- Търся един човек, който се намира в тукашния затвор.

- Значи се опитваш да стигнеш до единственото място в тази окаяна крепост, където никой не иска да попадне. Виждаш ли онази висока четвъртита кула? Горе е разположена наблюдателница, а в подземията й се

намира затворът. Ако онзи, когото търсиш все още е жив, той със сигурност е там. Но трябва да те предупредя, че макар влизането да е трудно, излизането е просто невъзможно. Дано да имаш план, и то добър.

- Би могъл да дойдеш с мен и да ми помогнеш? - без особена надежда в гласа си попита Алгира.

- Ами аз ти помогнах. Дадох ти оръжие и посока. Не искай повече от мен. Когато разбраха, че съм дезертирал, хората на Съветника решиха да покажат нагледно какво се случва с такива като мен. Да ме дадат за пример, за да откажат следващите. Затова отведоха сестра ми Лиандра при него. Оттогава мина почти седмица, а никой не е чувал нищо за нея. Трябва да я открия час по-скоро и да спася... каквото е останало за спасяване... Ако ме убият, кой ще я намери? И кой ще отмъсти за поруганата й чест? Или за безчестната й смърт, което е по-вероятно? Съжалявам, но моят живот не ми принадлежи, той е отдаден на друга кауза.

Алгира кимна разбиращо. Помощта на могъщия войн би била добре дошла, но не можеше да го вини за избора му. Тя му благодари набързо и се отправи към кулата. За съжаление нямаше план, липсваше й военното обучение на Салдемир. И когато стигна до площада пред високата наблюдателница, тя с огорчение трябваше да признае, че той бе имал право. Дебелата дъбова врата беше здраво залостена и се пазеше от шестима добре въоръжени стражи.

Младата вещица обаче не беше свикнала да се отказва. Тя заобиколи кулата отзад и със задоволство установи, че в зида между камъните имаше тесни процепи. След миг се прилепи до стената, после гъвкавото й тяло се заизвива като гущер нагоре. Скоро достигна един прозорец и се промъкна през него. Бързо се спусна по стълбите и се озова в задушливия полумрак на коридор, оскъдно осветяван от две мъждукащи факли. Тук обаче късметът й свърши.

Дългият ред килии, разположени от двете страни на малка зала, се охраняваше от двама стражи. Те оживено се препираха за нещо, докато хвърляха зарове от малка чаша върху мазен поднос за храна. Пресушените чаши и празния съд за вино, захвърлен в близкия ъгъл, даваха на Алгира някаква надежда. Тя гневно сви тънките си устни. Не беше стигнала чак дотук, за да се отказва на самия край.

Прокрадна се предпазливо до увлечените в играта пазачи и с рязко движение измъкна малката трикрака табуретка изпод единия от тях. Още докато той падаше, тя я стовари с цялата си сила върху главата му. Ударът й въобще не беше толкова мощен, колкото й се искаше. Тя просто нямаше необходимата мускулна маса. Въпреки това стражът рухна на земята в безсъзнание.

Вторият обаче скочи на крака и сграбчи подпряното на стената до него копие. Уверен в превъзходството си, на него и през ум не му мина да

извика за помощ. Алгира улови вълните на презрение и омраза, изпълващи съзнанието му. А жестоката картина на това, което щеше да й направи щом я победеше, я накара да издаде тих вик на ужас.

Трябваше да се успокои. Уплашена нямаше да си помогне. А ако Риналу доловеше страха й, щеше да стане още по-лошо. Тя си отдъхна облекчено, когато установи, че съзнанието на дракона още се къпеше в сладостната нега, в която го беше потопила. Нямаше нито време, нито сили да го успокоява отново.

Копието разсече въздуха с тихо свистене и Алгира едва съумя да се извърти настрани. Дългото острие премина на сантиметри пред корема й. Сумракът го беше лишил от блясъка, но не беше намалил способността му да убива. Войникът бързо го издърпа назад и с псуване замахна за нова атака. Момичето се хвърли на мръсния под и се претърколи настрани, докато тежката пика прелиташе над нея.

На открито дългото копие беше страшно оръжие. Обсегът му беше голям и то с лекота поразяваше противника си отдалече. В тесния коридор обаче тази негова сила можеше да се превърне в слабост. Ако успееше да се озове зад раздиращото плът и кости острие, тя щеше да остане, макар и само за миг, неуязвима за него. Алгира проумя това, докато изстрелваше лекото си тяло нагоре. Ловко сграбчи дръжката на копието и се плъзна по нея като змия. Стражът недоумяващо примигна, когато тя опря кинжала си в гърлото му.

- Веднага пусни пиката! На земята! Не се шегувам, не ме карай да те убивам! - Тъничка струйка кръв обагри острието на оръжието й, показвайки недвусмислено нейната решимост.

- Точно така. А сега я ритни. Ти си превърнал убиването на хора в работа. В нещо, от което да получаваш пари. И с това си продал частица от душата си. Малка частица наистина, но нали душата ти също е малка!

- Но аз само...

- Знам, знам. Следвал си заповеди, не си имал друг избор. Само че човек винаги има избор. Понякога може да избира между по-голямо и по-малко зло. Друг път - между по-голям и по-малък позор. Ти например си можел да напуснеш тази кървава служба и да си намериш по-почтена работа. Искам да запомниш, че от тук насетне живееш подарен живот. Опитай се да направиш нещо добро през остатъка му. Сега отключи килията на Колхадон. Надявам се, че знаеш коя е?

Ръждивата ключалка със скърцане се подчини, след това затворник и тъмничар бързо размениха местата си. Като се опитваше да успокои дишането си, самата тя още неразбрала какво точно се беше случило току-що, Алгира критично огледа придобивката си.

На пръв поглед плячката не изглеждаше особено ценна. Дребен и прегърбен, покрит с пресни синини и още кървящи рани, старецът нямаше вид на нещо, което си струваше да бъде спасявано. Като подкрепяше

мъчителните му стъпки, вещицата бавно го поведе към изхода, като се чудеше как да го измъкне. Повика дракона в съзнанието си и му обрисува високата кула, в чието подземие се намираха.

- Намерих човека, когото търсех и вече излизаме навън. Трябва да ни грабнеш от площада много бързо, защото има доста войници. А ако им дадем време да се организират, ще дойдат още повече, и няма да се измъкнем. Стой наблизо и чакай!

Отзад старецът я подръпна за ръкава, немощно и нетърпеливо в същото време. Гласът му беше тих, сух и дрезгав, но звучеше повелително, сякаш можеше да мести планини:

- Я чакай малко, моме! Обърни се към мен, дай да те видя... А-а, знам те аз какво си. Ти си вещица, дъщеря на вещица. Погледни ме, виж вътре в мен.

Алгира се взря в прозрачните му, почти безцветни очи. Те приличаха на дълбоки планински езера под снежнобелите му вежди. Толкова дълбоки, че стигаха чак до душата му. В съзнанието й се запремятаха неговите объркани и неподредени мисли. Задъхани, пърхащи, препускащи едни през други спомени и емоции. За миг, по-дълъг от целия й живот, историята на Колхадон протече пред погледа й.

Глад, мизерия и борба за оцеляване. Младежки блянове за слава, битки и подвизи. Беззвучна експлозия на изпепеляваща и опустошаваща любов. Изгаряща, по-ярка от слънцето. Бяла светлина, изтъкана от ослепителна красота. Не виждам. Отдавам себе си на теб, разтварям се и потъвам, оставям се на милостта ти. Не ме наранявай, както аз не бих могъл да те нараня. Кратки мигове на безумно щастие. Пронизваща болка от загубата. Унищожена и празна душа. Сам! Чернота и безпътица. Без смисъл и без надежда. Накъде? И защо? Тайната! Трябва да опазя тайната! Животът ми е посветен на съхраняването на тайната. Това му дава смисъл. Това ми дава посока. Болка! Толкова много болка...

Съзнанията на двамата се сляха в едно, в изумителен водовъртеж от събития и чувства. Когато Алгира омаломощена се свлече на пода, старецът едва чуто промълви:

- При угасналия вулкан Белманди, на север от Гъндамил трябва да идеш. И в кратера му да влезеш. От много зими там не е стъпвал човешки крак, но ти трябва да отидеш. Защото древната тайна на магията там се пази.

Момичето не вярваше на ушите си:

- Познаваме се само от минута, а ти вече ми каза това, което след седмици мъчения насилниците ти не са могли да измъкнат от теб? Защо реши, че можеш да ми се довериш?

- Защото надникнах в душата ти, така както ти надникна в моята. И видях, че тя е чиста, и че не може да бъде пречупена. Навлизането в съзнанието е път с две посоки. Досега не си знаела, че трябва да внимаваш,

че оставаш открита и уязвима. Майка ти не те е предупредила за това. Не бива да пускаш всекиго в ума си. Но не бой се, аз ще те науча. Ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш за магията. Как да я призоваваш и как да я укротяваш. Как да говориш с нея и да я слушаш. Как да я управляваш и как да й се подчиняваш. През целия си живот съм търсил тъкмо теб. Дългият ми път е бил подготовка за нашата среща. И ето че най-накрая те намерих...

Младата вещица се почувства неловко, защото старецът я гледаше като богиня. Сякаш очакваше от нея с едно махване на ръката си да сложи край на всяко насилие и всяка неправда. Тя не разбираше с какво беше заслужила такова високо доверие, но краката й се подкосиха от мисълта, че може да не успее да го оправдае.

- Добре, но първо да се махнем от тук. После ще отидем до твоя кратер заедно, и заедно ще разкрием тайната му.

Старецът я изгледа тъжно:

- Дете мое, склоновете на вулкана са непристъпни. Те са толкова стръмни, че никой не може да ги изкачи. Дори на младини не можех, а знаеш ли само колко пъти опитвах. Тази тайна се предава в семейството ми от баща на син. И всеки се опитва да я достигне. И всеки се проваля.

- Е, сега ще е различно. Въобще няма да ни се наложи да се катерим, защото ще стигнем до кратера на крилете на дракон.

- С дракон, казваш? Е, така може и да стане. Но преди да ти разкрия тайната на защитната магия, искам да ми обещаеш, че ще я използваш само за да носиш добро на хората. Че няма да бързаш да съдиш и никога няма да наказваш някого, когато си гневна, или за отмъщение. Искам да ми обещаеш да слушаш сърцето си, защото то никога няма да сгреши.

Алгира объркано се почеса по удивено вдигнатата си вежда:

- Но това е защитна магия, как бих могла да злоупотребя с нея?

- Когато я усвоиш добре, ще можеш да раняваш и дори да убиваш с нея. Като всяко нещо и магията има две страни. От теб и от това как я използваш, зависи коя страна ще се прояви. Всяко нещо, създадено за защита, може да се използва и за нападение. Всичко може да бъде покварено и с всяка сила може да се злоупотреби. Затова бях готов да отнеса тайната си в гроба, но не и да я споделя с неподходящия човек. Но съм сигурен, че с теб няма да сгреша.

Колхадон изведнъж млъкна, а живите му очи замряха, втренчени неподвижно в една точка. От гърдите му се подаде острият връх на копие и той бавно се свлече на пода, протягайки ръка към Алгира. Зад него зашеметеният войник се беше свестил и сега ревна с пълно гърло:

- Затворникът бяга!

- Старият баща... на тримата сина... ще ти покаже... входа... - Старецът вече не можеше да говори, устата му се пълнеше с кръв от пронизаните му гърди. Алгира бе доловила последните мисли на

угасващото му съзнание. Обикновено усещаше само емоциите от хорските умове и различаваше едва отделни откъслечни образи. Но този път чу думите на стареца толкова ясно и отчетливо, сякаш четеше съзнанието на Риналу.

Тежката порта на кулата с трясък се разтвори и през нея заприиждаха войници. Пътят й за бягство беше отрязан. Алгира се затича нагоре по витата стълба, по която беше дошла. Един поглед, хвърлен през тясно прозорче в кръглата стена, й разкри ужасяващата гледка на бързо изпълващият се с копия и брони площад. Тя продължи да се изкачва, и като събори някакъв дремещ страж, се озова на малка площадка на върха на високата сграда. Шумът, който я преследваше отдолу, не предвещаваше нищо добро. Трябваше да се маха веднага. Драконът обаче никъде не се виждаше.

- Ри-и-и-и-н! - пронизително изпищя мисълта й, призовавайки съзнанието му. - Рин, къде си?

Мракът й отговори с тихия плясък на нощни криле:

- Тук съм. Но няма къде да кацна. Скачай!

Първите войници вече подаваха върховете на оръжията си през тясната таванска вратичка, а тя нямаше къде повече да бяга. Момичето едва различи тъмния силует на прелитащия покрай кулата дракон. Хвърли се върху него, но не прецени добре скоростта му и се хлъзна по гладкото люспесто тяло. Ужасена полетя надолу, към покрития с камъни площад.

Остър писък раздра тънкото було на тъмнината. Някъде в нощта пронизително крещеше жена. Алгира с изумление установи, че чуваше собственият си вик, отразен от грубо дяланите плочи на бързо приближаващият се площад. Но нямаше да успее да се разбие върху тях. Чули крясъка й, войниците погледнаха нагоре и вдигнаха срещу нея дългите си копия.

Краят на гъвкавата драконова опашка се уви около крака й, и тя увисна под масивното тяло на Риналу като уловена на въдица рибка. Той беше проследил падането й и сега бързо се отдалечаваше от смъртоносната кула с всеки мах на мощните си криле.

- Защо си сама? Не трябваше ли да доведеш още някой със себе си? - незаинтересовано се осведоми той.

- Да, трябваше, но нещата малко се усложниха. Бягай сега!

- Нещата винаги се усложняват, когато са замесени хора! - недоволно промърмори той. - Цяло чудо е, че си невредима. Изобщо не трябваше да идваме.

Алгира виновно мълчеше и мислеше за смъртта на стареца.

***

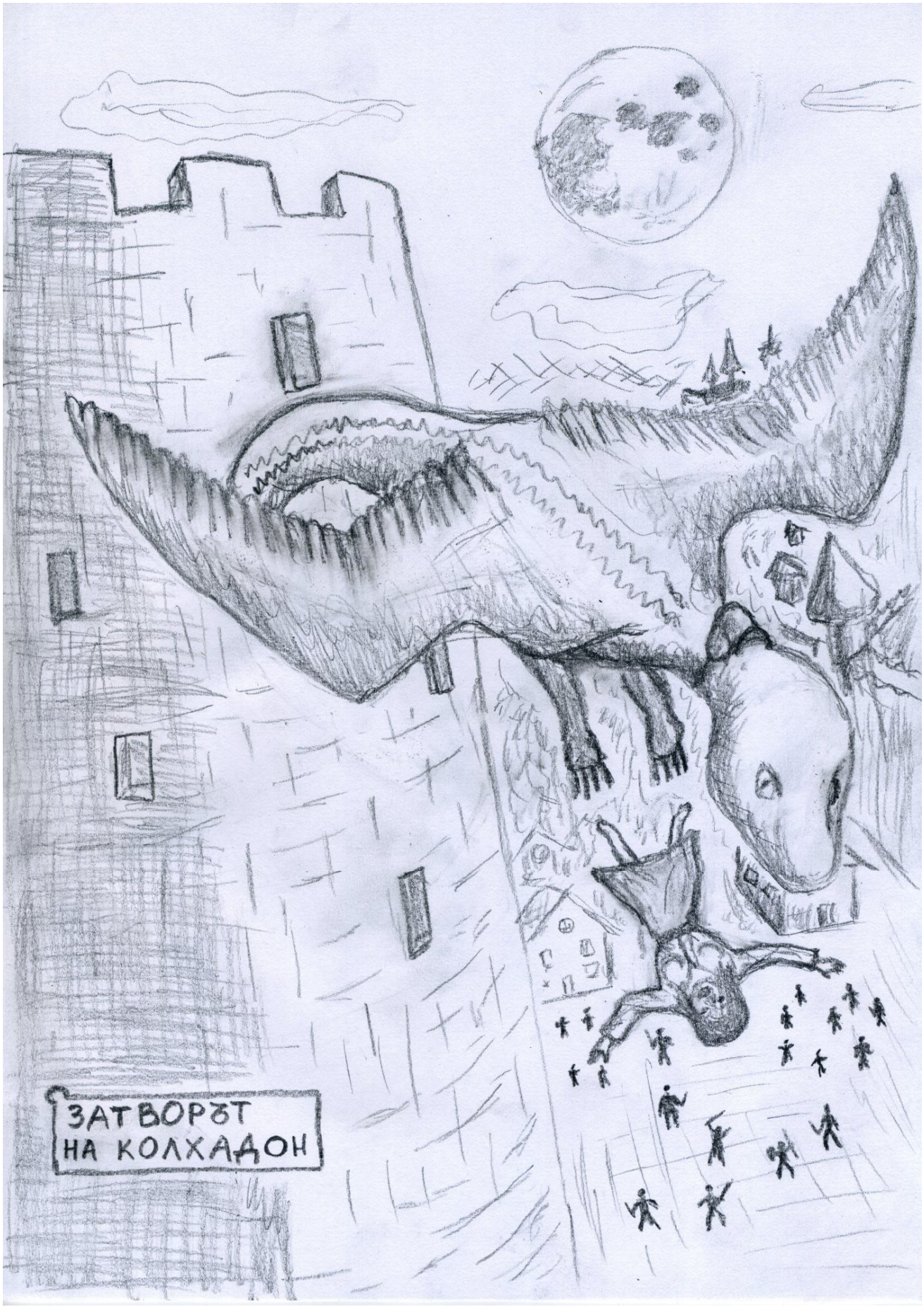
ЗАТВОРЪТ
НА КОЛХАДОН

В нощта се надигна тих вятър. После полека се усили. Като грижлив и опитен пастир той поведе на изток стадото си от облаци. Към далечния хоризонт, където ги очакваха нови и по-богати пасища. Луната най-накрая успя да изгрее, след като така дълго се беше готвила за тържествената си поява на небето. Звездите ярко блещукаха, очаровани от блясъка й.

Някъде в смълчания град Салдемир гледаше след отдалечаващият се крилат силует. Когато за миг контурите му се откроиха отчетливо на фона на голата луна, къпеща се безгрижно в нощта, войнът замислено потърка брадата си и едва чуто прошепна:

- Виж ти! Значи все пак не е излъгала. Наистина има дракон.

***

Риналу се приземи в края на една малка горска поляна, близо до криволичещо бистро поточе. Когато Алгира се изправи на крака, леко олюляваща се от скорошните си премеждия, той се завърти около нея, като критично я оглеждаше от всички страни:

- Имаш ли нещо счупено? Налага ли се да плача? Знаеш, че не обичам...

Вещицата едва намери сили да се усмихне. Сълзите на дракона се бяха оказали лечебни, но за съжаление дори те не можеха да излекуват зейналата в душата й рана от смъртта на Колхадон.

- Добре съм, не се тревожи за мен. Един добър човек загина днес. А аз не успях да му помогна. Това ме гнети, но не можеш да ми помогнеш.

- И сега какво?

Момичето се замисли за миг, после плахата й усмивка стана по-уверена, а очите й грейнаха от щастие:

- Утре с първите слънчеви лъчи тръгваме към вулкана Белманди. Там имаме малко работа и после сме свободни. Обещавам!

- Предполагам, че няма начин да те разубедя? - тъжно въздъхна драконът.

- Човекът живя и умря, за да сподели с мен своята тайна. Не мога да не уважа последната му воля.

Легнал на хладната земя до вещицата, Риналу внимателно я закри с крилото си като голяма жива палатка. Така той я пазеше както от нощния студ, така и от дебнещите в тъмнината хищници. Воят им се разнасяше някъде далече, но те не се осмеляваха да приближат.

***

Върхът на вулкана се губеше високо в облаците. Може би затова Риналу и Алгира не забелязаха веднага огромната тъмна канара, която се откъсна от мястото си и бавно пое по стръмния склон. Но не се изтъркаля

надолу, както можеше да се очаква от една мъртва скала, а лениво тръгна нагоре към ръба на кратера. Еднакво невярващи, драконът и вещицата вперихa погледите си в нея, като се опитваха да проумеят невероятната гледка. Очите им не ги лъжеха, каменната грамада наистина се движеше. Но не беше каменна, а жива, защото нещото в горната й част, което приличаше на глава, се завъртя след тях, за да проследи полета им. Късите, но много широки крака, подобни на разклонени в долната си част дънери, без труд поддържаха гигантското тяло на нерфолд. Алгира го разпозна по описанието на Салдемир - гротескна кръстоска между оживяла скала и вкаменено дърво. Какво ли диреше сам толкова на юг?

Чудовището беше значително по-голямо от къща, приличаше повече на малък замък. Агресивен замък, който мразеше всичко живо и копнееше за смъртта му. Момичето се почувства в безопасност високо горе, на крилете на летящия си приятел. Но се зачуди какво ли би било да срещне нерфолда в битка на земята, както войнът й беше разказал.

Огромната канара недоволно изгледа прелитащия покрай нея дракон, след това внезапно изскубна една от четирите си ръце. Крайникът се изправи и заостри, като заприлича на грамадно копие с размерите на малко дърво. После нерфолдът го запрати с голяма сила след двамата, които го бяха раздразнили. Риналу се усмихна презрително и направи остър завой надясно, но летящото живо оръжие го последва. Драконът се стрелна наляво в безуспешен опит да се отскубне от повратливия си преследвач. Разстоянието бързо намаляваше. В последния момент Риналу се устреми към небето и започна да набира височина. И едва тогава копието загуби скорост и желание да продължава гонитбата. Омаломощено се насочи към очакващото го на земята чудовище, което го улови във въздуха с неподозирана за размерите си ловкост. После нерфолдът отново го хвърли след тях, изтръгна още една от ръцете си и ги замери и с нея.

Алгира едва смогваше да се задържи върху седлото на дългата шия на Риналу. Той бясно редуваше десни и леви завои, издигаше се стръмно нагоре или стремглаво се гмуркаше надолу. Земята и небето се завъртяха в някакъв безумен танц, като постоянно сменяха местата си. Погледът на младата вещица вече не успяваше да различи нищо, а ушите й пищяха от бързите промени на височината. Смутен и недоволен от развоя на събитията, драконът реши да опита нещо ново. Той се издигна над хребета на вулкана и се спусна в кратера. Когато полетът му се стабилизира, момичето успя да разгледа ширналото се под тях изумрудено езеро. В продължение на стотици години гигантската каменна купа се бе пълнила с дъждовна и ледникова вода, която нямаше къде да избяга.

В далечния край на назъбената брегова линия Алгира забеляза високо вековно дърво с три огромни клона, протегнали се към небето като ръцете на просяк. Без да е сигурна, че това беше имал предвид стареца, тя го посочи на дракона и той послушно се насочи натам. Едно огромно

копие се появи от облачната покривка на планинското било зад тях и ги последва.

Риналу се гмурна стръмно надолу, към гладката зелена повърхност. На метри над нея разпери широко сините си криле и рязко намали скоростта си. После ги прибра плътно до тялото си и се превърти с гърба надолу, изсипвайки ужасената си ездачка в ледените планински води. Вече без товар се издигна стръмно нагоре, увличайки живото копие след себе си.

- Свърши това, за което дойдохме. Аз ще се погрижа за нашия приятел.

Младата вещица едва доплува до брега, чувството й за равновесие все още беше напълно объркано. Никъде наоколо не се виждаше нито човек, нито къща, нито поне някакъв знак. Нямаше нищо, освен голи скали, покрити тук-там с лишеи. Докато отчаянието бавно я обземаше, тя се сети, че Колхадон не й бе споменал нищо за езерото. Възможно ли бе информацията му да е толкова стара, че да предшества излялата се тук през вековете вода? Защото ако беше така, значи имаше надежда.

Тя колебливо се върна до езерото и се гмурна в него. Не беше добър плувец и го знаеше. Не можеше да задържа дъха си дълго, а сега сигурно щеше да й се наложи. Водата беше изключително бистра и Алгира лесно откри това, което търсеше. Широк подводен вход я примами към вътрешността на пещера, която някога навярно е била суха. Като гребеше с длани и риташе с пети, момичето последва извиващият се като змия коридор. Ставаше все по-тъмно и все по-студено, или поне на нея така й се струваше. Червени кръгове се завъртяха пред очите й, а лишените й от въздух гърди напразно молеха за поне още едно вдишване. Тя понечи да се върне, но бързо се отказа. Вече беше влязла твърде навътре. Можеше да направи още само две-три загребвания, преди немощта на тялото й да предаде силата на волята й. Нима такава щеше да е съдбата й - да се удави във вулканичен кратер, последвала лудостта на един непознат?

Протегна ръка нагоре и този път не напипа каменния свод на тунела. Подаде глава в малка скална ниша и с наслада вдиша влажния и застоял въздух, пропит с миризмата на гниеща дървесина и мухъл. Но на нея й се стори толкова сладък и ароматен, толкова дъхав и опияняващ, сякаш идваше от някоя горска полянка, пълна с цъфнали цветя. Дори й се стори, че чува безгрижното жужене на пчелите, преди треперенето на преохладеното й тяло да я върне в реалността.

Останала почти без дъх, тя изпълзя на брега и се изправи. Мокрите й дрехи тежаха и неприятно лепнеха по нея. Накъде отзад тътен, грохот и огнено сияние белязаха началото на титанична битка между дракон и нерфолд.

Оскъдната слънчева светлина неохотно навлизаше в мрака на тясната пещера. Сякаш всеки лъч поотделно се спираше на входа и бавно и

старателно избърсваше краката си, преди да влезе и да се огледа наоколо. После минаваше през ръбовете на леките вълни, набраздили водната повърхност, и изтощен хвърляше бледи отблясъци по каменните стени.

Нямаше нищо. Пещерата беше празна, съвсем празна. Момичето чуваше ехото от всеки удар на сърцето си и от отривистото си накъсано дишане. Но освен тези звуци в пещерата нямаше нищо друго. Старецът беше глупак, или пък тя беше глупачка, задето му беше повярвала. Напразно беше рискувала живота на Риналу, както и своя. Погледът й се задържа малко по-дълго върху един камък в далечния край. Може би все пак имаше нещо?

Докато очите й още привикваха с мрака, Алгира с почуда се зае да разглежда една малка пирамида на пода. Стените й бяха съвсем гладки, така че не можеше да е просто камък. Но пък ако беше човешко творение, беше направена от някакъв странен жълтеникав метал, какъвто вещицата никога досега не бе виждала. Тя я докосна за миг и веднага отдръпна ръката си. Повърхността на пирамидата беше хладна като лед и гладка като течаща вода. Приличаше на част от пещерата, но не беше естествена. Беше направена, но не от човешки ръце. Само магия можеше да създаде такъв вълшебен предмет.

Макар и съвсем мимолетен, допирът на ръката й имаше последствия. Тайнственото творение се озари от мека светлина, която изтръгна от тъмнината грубите скали наоколо. В главата на вещицата се разнесе тих и спокоен глас. Не, това не беше глас, а нечие ярко съзнание, което се докосваше до нейното. Протегната в мрака ръка, която я поведе нанякъде. И тя я последва без да се противи.

Пирамидата я учеше на търпение и себепознание. Учеше я как да слуша и как да възприема живота около себе си. Как да отвори съзнанието си за света и как да управлява света със съзнанието си. Разказа й за сили, които я ужасиха. И разкри пред нея възможности, които я удивиха. С магията можеше да лекува и да наранява. Да защитава и да убива. Всичко зависеше от нея, от нейните решения и действия. И тази власт да се разпорежда със съдбите на толкова много хора изведнъж я ужаси. Почувства се дребна и недостойна, с нищо незаслужила такава сила и отговорност. Едва сега разбра думите на Колхадон и това, което старецът беше поискал от нея. И осъзна, че той бе издъхнал пред очите й, недочакал нейното обещание.

Тя долепи една до друга двете си ръце, обърнала леко присвитите си длани нагоре. Сякаш държеше мъничко и много нежно цветче в тях. Защото колебливото, трепкащо пламъче на магията, която вещицата се опитваше да призове, беше крехко и деликатно като живо и плашливо животинче. Алгира издиша дълбоко, като се опита да изчисти главата си от всякакви мисли. Не беше трудно, майка й отдавна я беше научила как се прави. А може би още при раждането й беше предала тази способност с

кръвта си? Или пък по-късно - с млякото си? Младата вещица се замисли дали контролът над магията не се корени именно в умението да слуша и да говори със съзнанието си?

Между събраните й длани неуверено се появи малко синьо кълбо. То беше почти прозрачно и слабо светеше в мрака на пещерата. Сиянието му потрепна няколко пъти и беззвучно се стопи, отстъпвайки път на тъмнината. Алгира упорито присви устни и го повика отново. Този път сферата от синя светлина беше по-плътна и се задържа доста по-дълго. Поддържането й обаче беше изтощително.

- Получава се... Трябва само... Не разбирам защо... А, да, ясно... - мърмореше тихо младата вещица с поглед, забит в загадъчния камък пред себе си.

Под гладката като вода повърхност на пирамидата се криеше безбрежен океан от знание, от който тя едва бе гребнала с шепа. Изведнъж проумя, че това далеч не бе всичко, което магическият предмет имаше да предложи. Беше по-скоро началото, първият от много уроци. Малка стъпка от дългия път на познанието, който й предстоеше да извърви. А може би беше изпитание, което трябваше да провери пригодността й? Да отсее достойните от неподходящите?

Мислите на Риналу нахлуха в широко отвореното й съзнание:

- Съжалявам, че те прекъсвам, но дали не би могла да побързаш малко? Оказва се, че нерфолдът изобщо не гори. И започвам да се уморявам да бягам от летящите му ръце...

Алгира припряно дръпна гладкия камък. Искаше да го вземе със себе си, за да изучи тайните му. Но се оказа, че не може да го помръдне. Дали защото беше твърде тежък, или понеже бе здраво закрепен за скалния под, той упорито отказваше да напусне пещерата.

- Пак ще дойда! - обеща твърдо вещицата.

- Ще те чакам - простичко й отвърна пирамидата.

Обратният път беше много по-лек, сега момичето знаеше, че може да преплува подводния тунел. Веднъж вече го беше направила. Излезе от водата и се изтръска колкото можа. После прибра лъка и колчана си, които бе оставила на брега, и седна на една ръбеста скала. Не й се наложи да чака дълго. Огромна бледа сянка се спусна към нея от облачното небе.

Алгира се отправи към дракона, цялата мокра и сияеща от щастие. Изгаряше от нетърпение да сподели тайните на магията:

- Рин, няма да повярваш какво научих, невероятно е! Искаш ли да ти покажа? Ама разбира се, че искаш, гледай сега!

- Ще ми показваш после, сега е време да се махаме! - охлади той ентусиазма й.

Момичето обидено нацупи устни, внезапно спомнило си нещо:

- Ти ме изпусна!

- Не съм те изпускал! - смутено пристъпи от крак на крак Риналу, докато погледът му я отбягваше. - Пуснах те във водата, защото не исках да пострадаш. Само щеше да ми пречиш да се бия с нерфолда.

- Ами ако той те беше убил? Как щях да се измъкна от тук без теб?

Драконът внимателно издиша към нея струя от най-студения си пламък и я обгърна с него. Само след миг мокрите й дрехи и развялата се като знаме коса бяха съвсем сухи. Алгира кимна с благодарност и обгърна врата му, за да се изкатери към очакващото я седло. После обезсилена се отпусна в него.

- Предлагам да минем от другата страна на кратера, за да заобиколим нерфолда - каза тя, докато Риналу издигаше нагоре.

Въздухът над далечния хребет на вулканичния кратер беше чист и ясен, изпълнен с довяван отнякъде аромат на борова смола. Ниското утринно слънце беше започнало да разчиства облаците и мъглите, макар че все още не успяваше да наложи властта си навсякъде. Острите зъбери хвърляха дълги и тежки сенки, в които се спотайваше невидима опасност.

Едва напуснали гигантската купа на вулканичния връх, драконът и спътничката му бяха нападнати от втори нерфолд. Той беше по-малък, но и по-подвижен от първия, а запратените от него ръце летяха по-бързо.

Риналу се извиваше бясно, опитвайки се да се изплъзне от преследващите го живи копия. Те преградиха пътя му към откритото небе и го принудиха да се снижи към стръмния външен склон на кратера. Вниманието на дракона беше изцяло погълнато от тях. Затова, когато Алгира видя новата заплаха, тя не направи нищо, с което да наруши концентрацията му.

За целия си кратък живот момичето нито веднъж не беше виждало нерфолд, доскоро даже не бе чувало това име. А сега за няколко часа срещна три и кой знае колко ли още се навъртаха наоколо. Сякаш някаква невидима сила ги привличаше към кратера, в който беше скрита магическата пирамида. Това едва ли беше случайно. Ами ако тъкмо загадъчният предмет беше причината те да са тук? Ако тъкмо до него се опитваха да стигнат през непроходимите склонове на вулканичния кратер? Каква ли можеше да е връзката между тях?

Третото чудовище запрати след тях само една от ръцете си, но тя беше огромна. Тежкото острие ги приближаваше от дясно и нищо не можеше да го спре. В отчаянието си вещицата вдигна длан и за един кратък миг между два удара на сърцето успя да призове магията. Почувства как тя преминава през тялото й като живителна влага през сухото чакълесто русло на пресъхнала река. Слабата й човешка ръка вече не беше нейна. Беше просто инструмент, през който се изливаше някаква ужасяваща чужда мощ. Животът й не беше неин, защото беше разменна монета в сделка за живота на дракона. Жизнената й сила беше цената, която магията изискваше за помощта си. И Алгира я плати без да се

колебае. Точно преди живото копие да прободе смъртоносно Риналу, на пътя му се изпречи непробиваема стена, изтъкана от бледосиня защитна магия.

Драконът изненадано погледна към дясното си крило, доловил тихия тътен, който се разнесе някъде откъм гърба му. Отдъхна си с облекчение, когато видя вещицата на седлото, но веднага след това тревогата му се засили. Главата й беше клюмнала безсилно надолу, а дългите й червени коси се мятаха в безпорядък пред лицето. Изглеждаше сякаш просто е заспала, но Риналу знаеше, че не беше. Защото вече не чувстваше съзнанието й в своето. Не чуваше бодрия й глас и закачливия й смях. За първи път откакто я беше срещнал, той беше останал напълно сам.

С отчайваща яснота осъзна колко се беше привързал към нея и колко щеше да му липсва, ако нещо й се случеше. Плавно кацна в подножието на угасналия вулкан, далече от обсега на летящите ръце на нерфолдите. Внимателно изсипа момичето на земята, като я подпираше с крилото си, доколкото можеше. Тъничкото й тяло лежеше неподвижно, без всякаква следа от живот. Риналу се опита да пророни поне една сълза, но не успя, защото тревогата беше пресушила очите му. Пък и не вярваше това да помогне, защото тя не беше наранена. Нямаше дори драскотина, но нещо вътре в нея не беше наред.

Нямаше нищо, което би могъл да направи. Но се сети кой можеше. Лечителят и конят му бяха ранени. Едва ли бяха успели да се отдалечат много от мястото на вчерашната им среща. А Риналу имаше много добра памет за места. И дори още по-добра - за миризми. Все пак беше ловец. Сграбчи безжизнената Алгира в ноктите си и бързо се издигна.

***

Драконът се появи изневиделица от ясното небе, внезапно и неочаквано като лятна буря. Човекът ужасено се опита да избяга, но крилатото чудовище прегради пътя му за отстъпление с опашката си. Вперил поглед в грамадния звяр, лечителят не я видя и се спъна в нея. Озова се на земята, а гигантската глава се надвеси над него. Това бяха последните мигове от окаяния му живот. Когато смъртта благосклонно се забави, мъжът неуверено приседна и неразбиращо изгледа затворената муцуна на Риналу. Тя леко, но настоятелно побутваше безволево отпуснатото тяло на вещицата.

- Искаш от мен да се погрижа за господарката ти? - Лечителят посочи въпросително с ръка първо към себе си, после към Алгира.

Риналу кимна утвърдително и бавно отстъпи назад, като не изпускаше човека от поглед. Крилете му нервно потрепваха, а опашката му се стрелкаше наляво-надясно. Но само някой, който го познаваше достатъчно добре, би могъл да разбере колко беше уплашен.

Лечителят допълзя до момичето без да се изправя и постави ръка на челото й. Отвори клепачите на едното й око и разтревожено го огледа.

- Така, така. Да видим? Не се притеснявай, тя е в добри ръце. Ще я излекувам, ще видиш... Нищо работа... - Той се опитваше да успокои дракона, но повече се опитваше да успокои себе си. Изобщо не искаше да мисли каква щеше да бъде съдбата му, ако не успееше да спаси младата вещица.

Дишането й беше съвсем плитко, а пулсът едва се напипваше на тънката й китка. Лечителят обаче се притесни повече от това, че зениците й не се свиваха от светлината. Той няколко пъти засенчи слънцето с длан и после го остави да блесне върху лицето й. Видимо недоволен от липсата на реакция, мъжът свали на земята голямата торба, която носеше на гърба си. Бръкна вътре с две ръце и след кратко ровичкане извади малка дървена кутийка. Отвори капачето й, украсено с два преплетени червени символа, и гребна от съдържанието й с върха на нокътя на малкия си пръст. Сбърчи недоволно носа си от силната миризма и размаха пръста с лекарството пред лицето на Алгира. Първо по-бързо, после по-бавно. Когато това не даде резултат, го набута в дясната ноздра на момичето.

Изпънал дългата си шия, Риналу следеше всяко негово движение. Когато тялото на приятелката му се разтресе от спазми, той раззина устата си и нададе тих, но много дълбок гърлен рев. Алгира отвори очи и след миг блуждаещият й поглед спря върху дракона. На лицето й се изписа болезнена усмивка и тя протегна ръце към него, а той сякаш пощуря от радост. Изплези огромния си грапав език и понечи да я обиже, а тя едва успя да го спре с немощен още жест. Драконът с лекота щеше да свали кожата от лицето й, ако го беше оставила.

- Благодаря ти! - дрезгаво промълви Алгира.

- Няма за какво - едва успя да изрече лечителят, докато й помагаше да се изправи. - Драконът ти ме остави с впечатлението, че се боря за спасението не на един, а на два човешки живота.

Алгира се усмихна лъчезарно, докато бледото й лице бавно възвръщаше нормалния си цвят:

- Той не е мой. Или поне не повече, отколкото аз съм негова. Ние сме приятели. - Тя ласкаво погали Риналу по гърлото, докато драконът безуспешно се опитваше да се увие около нея като змия.

- Ти си приятел... с дракон? Мислех, че си го покорила с някаква магия?

- В известен смисъл е точно така. Защото на света няма по-могъща магия от приятелството и любовта. Какво се случи с мен?

- Беше в безсъзнание. Почти не дишаше. Беше доста близо до състояние, от което никой не би могъл да те върне. Това се получава най-често при силен удар по главата, затова огледах внимателно твоята, но не намерих следи от травми.

- Какво друго би могло да е? - тя се наведе, за да му помогне да прибере разхвърляните кутийки и снопчета билки обратно в торбата. Олюля се и щеше да се озове обратно на земята, ако той не я беше подхванал.

- Понякога, много рядко, млада и неопитна вещица надценява магическите си умения и се оказва неподготвена за последствията - криво се усмихна лечителят, после някак между другото попита:

- Какво стана с Колхадон, успя ли да го намериш?

Ведрото допреди миг лице на Алгира внезапно посърна. Тя виновно наведе глава:

- Не, съжалявам. Издъхна в ръцете ми и нищо не можах да направя.

После се усмихна едва забележимо:

- Но успях да спася тайната му. Ето, виж!

Тя протегна напред ръката си и създаде малко, но стабилно кълбо от защитна магия пред изправената си нагоре длан. Лечителят го изгледа възхитен, докато отблясъците от бледосиньото сияние танцуваха по лицето му. След това извика ужасено:

- Спри веднага, глупачке! Твърде слаба си за това, то едва не те е убило преди малко...

- Щях да загина не защото бях слаба, а защото не знаех колко изтощителна може да е магията. Сега вече знам и мога да преценявам кога да спра.

Риналу не хареса крещенето. Пастта му, подобна на пещера пълна с блестящи бели сталактити и сталагмити, се разтвори над лечителя. Човекът замръзна на място и погледна умолително Алгира:

- Но аз ти помогнах, спасих те... Би ли накарала чудовището си да се отдръпне малко?

- Не мога да го накарам да направи каквото и да било. Но мога да го помоля и да се опитам да го убедя. Той е разумно същество като теб и мен и има не по-малко силна собствена воля. А когато си науми нещо, инатът му е по-голям дори от моя. Но аз такъв си го харесвам - и Алгира почеса Риналу отстрани на главата, точно до огромното му жълто око.

- Какво знаеш за магията и вещиците? За мен самата това е нещо ново - с лека тревога призна тя.

- Ами всъщност ти си първата, която лекувам. Имаш късмет, че веднъж друг лечител спомена за състояние, подобно на твоето. От него разбрах какво се прави в такъв случай. Добре, че носех от това лекарство. То се извлича от една рядка билка и е безценно. Предназначението му е съвсем друго... Значи наистина си вещица?

Алгира се завъртя игриво пред невярващия му поглед:

- Да, защо? Не приличам ли?

- Твърде красива си за вещица!

Риналу не разбираше нито дума от разговора между хората, пък и той не го интересуваше. Но внимателно следеше реакциите на Алгира, всяка промяна в стойката на тялото и изражението на лицето й. И когато момичето смутено потрепна и бавно се изчерви, той възприе това като покана:

- Нещо лошо ли каза? Сега вече може ли да го изям? От битката с нерфолдите и тревогите около теб ужасно огладнях!

Алгира не издържа и избухна в звънлив смях, а сключените й от удивление вежди се изправиха. Опита се да успокои ужасения и все още не смеещ да помръдне човек:

- Мъничкият Риналу ли те уплаши? Но защо, та той е толкова добър. И муха не би наранил, нали Рин?

Драконът разпери могъщите си криле и разтърси врата си. После кимна с триъгълната си глава:

- Така си е. За какво ми е да убивам мухи, та те не стават за ядене. Някои други неща обаче... - и той с въжделение погледна към добре охранения лечител.

София
3 Декември 2015 г.

3. Драконовото яйце

То лежеше кротко на голата скала, забравено от всички, никому ненужно. Ако беше живо, може би щеше да се обиди, но жестокият свят му беше спестил това огорчение. За да чувстваш, трябва да си жив, а малкото драконово яйце не беше. То носеше в себе си обещание за живот, пълен с надежди и разочарования, с щастие и мъка. Цял живот, събран в едно малко безжизнено камъче.

Яйцето нямаше спомени за майка си. Не знаеше коя беше тя, нито преди колко време го беше снесла. Но щеше да познае топлият й глас, галещ съзнанието му. Вече го беше чул веднъж и нямаше как да го сбърка. Не беше живо, но понеже беше драконово яйце не можеше и да умре. Можеше да чака хиляди години преди да се излюпи. И никой не знаеше колко време вече беше чакало. Вековете преминаваха покрай него без да го засегнат. Битки се печелеха или губеха, издигаха се или пропадаха в забвение цели империи. Лишено от нежните майчини ласки, скрито от топлите лъчи на слънцето, яйцето чакаше.

Някъде далече над него се разнесоха приглушени звуци на стържещ метал. Постепенно те станаха по-силни и като че ли започнаха да се приближават. Звънтящи удари отекнаха в скалите. Към тях се прибавиха човешки гласове. Първо едва доловими, после все по-ясно различими. Мъже се караха на някакъв си техен език. Спореха ожесточено за нещо и в един момент стигнаха до съгласие. Инструментите им заработиха още по-усърдно, насърчавани от някой и друг доволен възглас.

Прах, пясък и малки камъчета се посипаха върху драконовото яйце. Един по-голям камък тупна наблизо. Високо в свода на пещерата се появи малък отвор. За пръв път от много години слънчеви лъчи погалиха черупката му. Скоро към нежното им докосване се прибави и грубият алчен допир на нетърпеливи човешки ръце. Опитваха се да го събудят, но безуспешно. То щеше да откликне само на един зов. Само един глас можеше да го призове към живот. Когато времето беше подходящо и когато наоколо беше безопасно, майка му щеше да го повика. Само тя и никой друг.

***

Седнал в огромен пурпурен стол в просторния си кабинет, кралският съветник Хаймдес гледаше към ясното небе през решетките на прозореца. Мислите му се носеха надалече, там където бляновете и мечтите се

превръщаха в план за действие. Той блажено се изтегна назад, потъвайки в мекото кресло. Нямаше проблем, с който да не може да се справи. Изковаваше реалността с желязна воля и безкомпромисна решителност. И нищо не можеше да го спре. Той вече управляваше тези земи и скоро властта му щеше да се разшири. След като прегазеше орките и варварите, след като удавеше бунтуващите се срещу властта му в собствената им кръв, господството му щеше да е пълно.

Ако само успееше да си намери и дракон... Съветникът беше като паяк, плетящ огромната си паяжина из цялата страна. Неотдавна мрежата му от съгледвачи и доносници беше трепнала от новината за открито драконово яйце. И много скоро той щеше да го притежава. Щеше да отгледа дракончето и да го дресира. Щеше да го превърне в огнен меч в могъщата си десница. С който да всява страх и да наказва непокорните. Да, очакваха го светли и славни дни. Хората щяха да треперят само от споменаването на името му. И което беше по-важното - децата им щяха да запомнят това име.

Но първо трябваше да открие яйцето. Това беше един от онези проблеми, които Съветникът отдавна се беше научил да решава. Прилагаше все един и същ прост, но достатъчно ефикасен метод, който разчиташе на човешката алчност. Щеше да му струва съвсем малко пари да наеме отряд от опитни главорези, които да свършат работата. Дори познаваше хора, които щяха да го направят без пари. Например онзи едрия дезертьор, как му беше името? Салда...? Салде...? Името му всъщност нямаше значение. Хаймдес държеше сестра му, така че онзи глупак щеше да лази в краката му и да лиже земята под тях, за да му угоди. Дори само за едно обещание за кратка среща с нея.

С писмена заповед Съветникът прати още един легион в разбунтувалата се провинция Индерсина. С устно нареждане - нова наложница в покоите си. Досегашната вече му беше омръзнала, време беше да я смени. После подписа екзекуцията на трима дръзнали да оспорят властта му. Тя беше хубаво нещо и в моменти като този Хаймдес й се наслаждаваше. Да, денят започваше добре.

***

Риналу тръгна на лов малко преди първите слънчеви лъчи да се покажат над заснежените планински върхове. Мракът никак не му пречеше, очите му виждаха чудесно в него. А Алгира не обичаше да го гледа как се храни. След толкова месеци заедно, тя все още потрепваше в погнуса, а съзнанието й болезнено се сгърчваше. Затова той се опитваше да й спести гледката.

Издигна се в тъмното още небе, наслаждавайки се на свежия утринен въздух. Рееше се над гората невидим и нечут. Внезапна и безшумна смърт.

Ноздрите му пулсираха докато чувствителният му нос рисуваше карта на миризмите. Трябваше само да реши какво иска за закуска. Колебаеше се между добре охранен вълк и много болна кошута.

Наклони се наляво и пое след умиращата сърна. Скоро я видя между дърветата, почувства топлината на тялото й, чу неравномерното биене на сърцето й. Присви криле и се гмурна надолу, намерил пролука между дървесните стволове. Острите нокти на краката му се разтвориха, готови да я сграбчат.

Драконът прекъсна атаката си толкова плавно и гладко, че сърната дори не разбра колко близо до нея бе прелетяла смъртта. Причината за спасението й беше далечен метален звън. Стадо овце отиваше на паша в търсене на най-вкусната и сочна трева.

Все още напълно невидим на фона на черното небе, Риналу направи два кръга над рунтавите животни. Чувствителните му към топлина очи набелязаха три болни тела в края на стадото. Двете едри кучета пазачи започваха да стават нервни, може би го подушваха, или пък усещаха присъствието му с някакво друго свое сетиво. Те жално заскимтяха и се прилепиха плътно до своя стопанин, който не подозираше за спотаилата се над главата му опасност.

Алгира категорично му беше забранила да напада хората и добитъка им. И винаги му беше много сърдита, когато не я слушаше. Но той обичаше да я дразни от време на време. Не много, само мъничко. Погледът й блясваше по особен начин, когато му беше бясна. И въздухът около нея ставаше един такъв странен, като по време на буря. Подобната й на огън коса се развяваше назад като жива, а вещицата дори не забелязваше... Пък и животните бяха болни и стари, носът му потвърди това, което зрението му вече знаеше.

На третия си заход драконът грабна две от избраните овце и все така незабелязан от никого се отправи към близката горичка. От бедните твари се носеше едва доловима непозната миризма, но пък иначе бяха вкусни. Е, не колкото онези от... Лека дрямка го залюля и понесе нанякъде. Не, не можеше да спи сега. Трябваше вече да се връща при Алгира, тя щеше да се разтревожи не на шега, ако се забавеше. Ей сега ще излети, само да...

***

Когато Алгира се събуди, драконът още не се беше върнал. Студът неприятно боцкаше босите й ходила и щипеше бузите й. Зимата вече се задаваше и все по-често сутрин падаше есенна слана, вместо лятна роса. Дърветата свенливо се опитваха да прикрият голотата си, но малкото им останали листа тихо шептяха "Идва студ". Вещицата се протегна лениво, докато изтриваше лицето си с утринната влага. Огледа се сънено наоколо и в следващия миг се събуди напълно. Строени в широк кръг, паднали на

едно коляно, дузина тежковъоръжени войници гледаха право към нея. Предводителят им се приближи почтително и я поздрави с отработен командирски глас:

- Добро утро, Вещице. Драконът ти е в беда. Ако искаш да му помогнеш, ще трябва да ни придружиш.

Алгира не прие думите му на доверие, а веднага повика Риналу с обезпокоената си мисъл. Когато той не й отговори, тревогата избухна в нея като летен пожар в сухата степ.

- Ще почакаме да се върне! - каза тя неотстъпчиво. Беше готова на мига да се обгради със защитна магия, ако се опитаха да я нападнат. Но едва ли целта им беше да я убият, защото тогава не биха я чакали да се събуди. Искаха нещо от нея. Тя не вярваше, че ги интересува съдбата на дракона. Навярно целяха нещо друго, но като не им се подчини, тя искаше да провери какви точно са дадените им нареждания спрямо нея. Отдъхна си малко, когато капитанът уважително кимна, тропна по земята с металните подметки на ботушите си и се върна обратно при хората си.

Вещицата предпазливо разпростря съзнанието си наоколо като тънка неуловима мъгла. Докосна се до умовете на мълчаливите бойци, но там не откри нищо друго, освен категоричната заповед да я съпроводят без да я нараняват. Когато слънцето се издигна в небето, тя реши, че няма смисъл да чака повече. Приближи се до неподвижните като каменни статуи войници, а те се изправиха и я поканиха да ги последва. Конете им бяха вързани наблизо. Ездачите умело яхнаха своите, а на нея предложиха стройна снежнобяла кобила с майсторски изработено седло. Момичето недоверчиво я възседна, очаквайки всеки момент да се озове на земята.

Алгира никога дотогава не бе яздила кон. Това беше привилегия, запазена само за благородниците и кавалеристите, а тя не беше нито едното, нито другото. Остана възхитена от животното, което бяха довели специално за нея. То пристъпваше меко и елегантно. Дресираната му походка изобщо не можеше да се сравни с грубото тръскане от тежките стъпки на Риналу. Но само при мисълта за дракона една малка сълзица изби в ъгълчето на окото й. Нямаше нищо, което не би дала, за да почувства отново под себе си твърдият му и неравен ход.

Яздеха по-скоро тържествено, отколкото бързо. Войниците бяха обградили момичето от двете страни в почетен кордон. Лъчите на невидимото слънце с мъка си пробиваха път през плътните дървесни корони. Изтощени от дуела си с гъстите клони, пратениците на светлината уморено полягаха на меката дъхава трева. В късния следобед златистият покров на вековния лес започна постепенно да оредява. После внезапно свърши, а тесният павиран път се изви нагоре по полегатия склон на един самотен хълм. На върха му беше построен огромен дворец, издигащ се сякаш до самото небе. Островърхите му позлатени кули блестяха ярко на слънчевата светлина. Някои от тях бяха съединени с ефирно изглеждащи

мостове, които приличаха на каменни дантели. Лекият вятър си играеше с многобройните знамена, като ту ги развяваше, ту ги оставяше да увиснат безволно за миг, преди отново да ги подхване.

Замъкът беше колкото красив, толкова и непристъпен. Високите му крепостни стени бяха обградени от широк ров, пълен с жабунясала вода. Масивният дървен мост, по който влязоха в крепостта, се вдигна веднага след тях, пораждайки в Алгира усещането, че е дълбоко уважавана затворничка. Това чувство се засили още повече, когато поискаха от нея да им предаде оръжията си, уверявайки я, че тук е в пълна безопасност. Капитанът я поведе по пищните стълбища и декорираните със златни орнаменти коридори на двореца. Дебели килими заглушаваха стъпките им, а по стените висяха щитове и изумително красиви картини и гоблени, изобразяващи ловни и бойни сцени.

Всички срещнати се отнасяха с нея като с кралица. Придворните дами я обгърнаха с внимание и любезности, които й бяха непривични. Изкъпаха я в сияйна перлена вана, пълна с топла вода и благоуханни масла. Облякоха я в разкошни снежнобели дрехи, които свободно се спускаха по тялото й. Нахраниха я с блюда, каквито никога преди не бе вкусвала. Храната беше радост за очите, наслада за обонянието и пиршество за небцето. Но във всеки жест и поглед, във всяка протегната ръка и изречена дума, Алгира усещаше мъката на хората по без време починалата им кралица. А сърцето й се свиваше от тревога за Риналу, въпреки топлите грижи и изисканото великолепие.

Как ли не се опита да ускори срещата си с човека, който знаеше какво се бе случило с дракона? Все така протягаше съзнанието си към това на Риналу и все така той мълчеше. Момичето още не знаеше защо беше тук и какво щяха да поискат от него в замяна на помощта си. Тя надничаше в главите на хората около себе, сякаш прелистваше страниците на книга. Мислите им бяха заети с дребните ежедневни грижи, а под тях уплашени се криеха плаха надежда и уморена любов. Но никой не знаеше нищо за летящи чудовища. Скоро й пожелаха лека нощ и я оставиха сама в огромна стая със спускащ се от тавана полупрозрачен балдахин. Алгира се въртеше, мяташе и потъваше в огромното пухесто легло, а сънят все не идваше. Тази нощ вещицата спа малко и неспокойно.

Събуди се дълго преди изгрева на слънцето и слушаше как огромният дворец бавно оживява. Откъм кухнята се разнесе едва доловимо дрънчене на съдове. Малко след смяната на караула с отмалял тропот на копита пристигна някакъв нощен конник. Каква ли вест носеше в мрака? Сякаш недоволен, че беше събуден, мостът се вдигна след ездача с тихо скърцане. Отнякъде долетя приглушеният крясък на стреснат бухал. Вътрешният двор започна бавно да се изпълва с глъчка. Облечена в дълга бяла нощница, Алгира неспокойно обикаляше спалнята, която й бяха

предоставили, а погледът й нетърпеливо сновеше между прозореца и вратата.

Стори й се, че минаха векове, преди най-накрая цял рояк от придворни дами да се изсипе в стаята й. След като се увериха, че вече се беше събудила, те отново я изкъпаха, като едва ли не я носеха на ръце. Погрижиха се за косата й, оформяйки я във високо вдигната прическа. Украсиха ушите й с леки рубинени обеци. Сложиха на главата й изящна диадема, богато инкрустирана с диаманти. Окичиха ръцете, краката и шията й с фино изработени искрящи бижута. В сравнение с тях скромната гривна, направена от баща й, изглеждаше като схлупена хижа до кралски палат. Поискаха да й я вземат, но тя не им я даде. Премениха я в елегантна морскосиня рокля, украсена със златни и сребърни бродирани мотиви. Обуха тънките й крака в прекрасни тъмнокафяви ботушки. Алгира не можа да познае прелестното си отражение, когато го мярна за миг в едно от огромните стенни огледала.

Неколкократно отклониха молбата й да си получи обратно дрипавата бледозелена рокля, ушита навремето от майка й. Когато накрая все пак я донесоха, тя беше изпрана и старателно закърпена и изглеждаше по-хубава от нова. Вероятно цяла нощ бяха работили по нея, защото някои по-износени места бяха заздравени с допълнителни шевове и парчета фин плат. Деколтето и гърбът пък бяха украсени с изящни бродерии. Трогнатата Алгира им благодари и я прибра под бялата си хермелинова наметка, пристегната с широк кожен колан.

Оръжията обаче така и не й върнаха, и тя се чувстваше някак си гола и беззащитна без привичната тежест на лъка и колчана върху тънките си рамене. И всичките елегантни и зашеметяващо красиви дрехи не можеха да променят това. Облекчено въздъхна, когато най-накрая я въведоха в огромна, пищно обзаведена зала. Красивите резбовани колони, които крепяха тавана, изглеждаха твърде тънки и крайно недостатъчни за отговорната си задача.

- Съветник Хаймдес - представиха придружителките й седящия в далечния край на помещението мъж. После се поклониха ниско и безшумно се изнизаха. Останаха само няколко високопоставени сановници и около двадесетина войника, подредени в почетна колона покрай една от стените. Очите им напрегнато следяха всяко движение на вещицата.

Човекът, заповядал убийството на майка й и на майката на Риналу, беше толкова близо до нея, че тя прехапа устни и сведе поглед, за да не издаде блесналата в него омраза. После каза, колкото се може по-любезно:

- Много хубав замък.

Това беше най-милото нещо, което успя да изцеди от себе си. И дори то й струваше огромно усилие.

Гласът на Хаймдес прозвуча изненадващо благо и мелодично:

- О, този не е кой знае какво, просто е единственият в цялата ви окаяна провинция. Кралският дворец, който е издигнат в столицата, е много по-голям и добре обзаведен.

Убедена, че е приключила с размяната на безсмислени учтивости, Алгира се опита да повдигне въпроса, заради който беше дошла:

- Разбрах, че с дракона ми се е случило нещо лошо и Вие бихте могли да му помогнете?

Съветникът носеше странно изглеждаща корона. Тя покриваше голяма част от главата му и приличаше повече на шлем. Беше полирана до блясък и ръбовете на двата удебелени пръстена около челото улавяха и отразяваха всеки лъч светлина. Вградените в улея между тях бледосини сапфири сияеха ослепително. Весели слънчеви зайчета се гонеха безгрижно в просторната зала, следвайки и най-лекото движение на мъжа. Той самодоволно посочи символа на властта си и лениво се усмихна, очевидно наслаждавайки се на изписаните в погледа на вещицата покорство и смирение.

- Харесва ли ти? Платих за нея цяло състояние. Но пък си струваше всяка жълтица, защото предпазва съзнанието ми от теб и посестримите ти. Нали не си помисли, че просто ще влезеш тук и ще ме омагьосаш?

Едва сега Алгира осъзна, че чуваше думите, но не достигаше до съзнанието на Съветника. Неволно се замисли дали всички владетели не носеха корони, за да защитават умовете си от чуждо влияние.

- Короната Ви също е много красива. Но аз исках да питам за дракона...

Хаймдес я прекъсна доста грубо и нетърпеливо:

- Имам нужда от помощта ти, вещице.

Тя настръхна под тежкото си хермелиново наметало:

- Тук съм единствено заради дракона си!

- Ще стигнем и до него. Но понеже съм домакин, нека започнем с моя проблем. С немалки усилия успях да се сдобия с едно драконово яйце. Но въпреки упоритите опити на много хора, изкусни в различни занаяти, то отказва да се излюпи. Какво ли не пробваха - поливаха го с вино и мед, нагряваха го, горяха го. Една от твоя вид дори му баеше някакви заклинания. Но аз все още притежавам просто един безполезен камък, при това - доста скъп. Затова си помислих, че човек като теб, който може да чува мислите на хората и да говори с драконите, би могъл да се справи там, където другите се провалиха.

- Какво точно искаш от мен? - захвърлила всяка любезност сви безразлично рамене Алгира.

- Трябва да ми помогнеш. Да убедиш дракончето да се излюпи от яйцето и да го накараш да ми се подчинява. Давам ти един ден за размисъл и после очаквам отговора ти.

- Искаш от мен да сложа огнено оръжие в ръцете ти? Да ти дам още повече сила и власт, за да държиш хората в подчинение? Да ти помогна да покваришо още едно чисто сърце и да изпълниш със злоба и омраза още една невинна душа? Не, не ми трябва цял ден. Отговорът ми е готов още сега, но няма да ти хареса.

Зъбите на Съветника изскърцаха гневно:

- Помисли малко, преди да ми отказваш. Нямаше да те моля, ако не разполагах със средство, с което да те накарам да ми помогнеш. Държа в ръцете си живота на някой, който ти е много скъп.

- Всички хора, които бяха близки до сърцето ми, са отдавна мъртви. Някои от тях - по твоя заповед. Нямаш нищо.

- Не съм казал, че е човешки живот.

Вещицата трепна, сякаш прободена от стрела.

- Ти си бил! Какво си му направил? Отвратително изчадие, какво си направил на дракона ми?

- О, добре е, нищо му няма. Но дали и кога ще се срещнете зависи само от теб. Дали ще живее, или ще умре в ужасни мъки, докато хората ми го мушкат, кълцат и режат - решаваш ти. Пак те питам, тук и сега: ще ми помогнеш ли? Ще направиш ли това, което искам от теб?

Алгира едва сдържа напиращите в очите й сълзи. Не можеше да си позволи да покаже слабост, трябваше да бъде силна.

- Ако дори една люспичка падне от главата му, ще отприщя магията си и ще те размажа като муха. Нито многобройните ти войници, нито скъпата ти корона ще те спасят. Дори не ми трябва магия, с нокти ще издера очите ти!

Всички в залата притихнаха, а стражите с тих, но отчетлив звън застанаха между вещицата и Съветника. Трима от тях отрязаха пътя й към изхода, а няколко телохранители издигнаха щитовете си пред Хаймдес. Стрелците опънаха лъковете си и една дузина стрели се насочиха право в задъхано туптящото й сърце. Тя бавно овладя гнева си, а свитите й пръсти, забити до болка в дланите й, леко се отпуснаха. Тръсна глава и няколко кичура огнена коса, освободили се от сложната прическа, покриха пламналите й бузи.

- Твоя затворничка ли съм?

- Не, разбира се, че не. Свободна си да си тръгнеш, когато пожелаеш. Но съм убеден, че няма да го направиш, преди да научиш това, заради което дойде. Нямам полза от теб, ако те държа тук против волята ти. Можеш да ми помогнеш, единствено ако решиш, че го искаш. Затова хората ми те обсипаха с такова внимание и разкош. Надявах се изтънчената обстановка, дрехите, бижутата и времето, прекарано при нас, да те направят по-сговорчива. И все още се надявам.

Съветникът махна с ръка към войниците си и те отново заеха предишните си места, демонстративно оставяйки пътя за бягство открит.

Той добре знаеше, че Алгира не би могла да си тръгне. Тя го изгледа продължително, търсейки в очите му някакъв признак на жал или състрадание. Но там имаше само стоманеносива жестокост. Последната следа от човечност, останала у Хаймдес, лежеше удавена на дъното на безкрайно дълбока бездна от властолюбие, омраза и страх. Нямаше изход. Можеше да спаси Риналу само като погуби себе си. Като помогне на Съветника да се сдобие с ужасяващо оръжие, което той без съмнение щеше да използва, за да подчинява и убива. Но ако допуснеше дракона да загине, тя щеше да загуби частица от душата си. И цял живот нямаше да може да си го прости. Защото вината за смъртта му щеше да е нейна, и само нейна. Риналу представляваше интерес за Съветника единствено като инструмент, с който да бъде сломена волята й. Сърцето на вещицата беше изпепелено от мъка, но тя съобщи решението си с безизразен глас:

- Донесете ми яйцето. Искам да го видя и да говоря с него.

Сякаш едва дочакали думите й, в залата се появиха две жени. Те стъпваха толкова леко и грациозно, че сякаш плуваха над пода. Носеха голяма червена възглавница, върху която спокойно си почиваше драконовото яйце. Цялото това внимание вероятно беше чисто ритуално. Доколкото беше известно на Алгира, на света не съществуваше сила, способна да унищожи яйцето. Може би някаква магия би могла, но вещицата не познаваше такава.

Тя протегна ръце към облия камък, който от векове беше затвор за малкото огнедишащо създание. Лесно достигна до дремещото му съзнание. То се интересуваше единствено от майка си и само с нея искаше да говори. Алгира го увери, че ще направи всичко възможно да я открие. Нямаше начин да накара неродения още дракон да напусне уютната си черупка. А и Риналу никога не би й простил, ако платеше такава цена за свободата му.

Ситуацията изглеждаше безизходна. Правилата на играта бяха срещу момичето. Но какво пък, ако това беше начинът да спаси приятеля си, тя щеше да я играе. Никой не знаеше за драконите толкова, колкото знаеше тя. Хората трябваше да приемат на доверие това, което тя им кажеше, защото нямаше как да го проверят. А Алгира знаеше, че лъжата се крие най-добре между няколко истини. И скоро имаше първите частици от нещо, което наподобяваше малко на план. Още суров и недооформен, но може би щеше да свърши работа. Или поне да й даде време да измисли нещо по-добро.

Вещицата се обърна към Съветника с хладно презрение:

- Добре, ще ти помогна. Но трябва да знаеш, че дракончето ще се отзове само на гласа на майка си. И няма никакъв начин да го заблудя, че това съм аз.

- Каза, че ще ми помогнеш, но не ми даваш нищо?

- Не съм свършила. Имам идея, но ще ми трябва друга жена, с много особено устроено съзнание. С нейна помощ смятам да изиграем една малка

сценка. Ще се опитам да убедя яйцето, че тя е майка му, но е много болна и слаба, и не може да говори. То ще усеща съзнанието й, но няма да успее да общува с нея, защото тя все пак не е дракон. А аз ще играя ролята на посредник между тях, като се преструвам, че му предавам това, което тя ми казва. И дано то ми повярва и реши да се излюпи.

Планът й си имаше своите пропуски и недостатъци и не беше особено убедителен. Но стъпваше на няколко добре известни факти за драконите и Алгира се надяваше, че ще успее да заблуди Съветника поне за малко. Той обаче я погледна с подозрение:

- Откъде да знам, че мога да ти вярвам?

- Защото искам да си получа обратно дракона. Невредим, ако е възможно. И щом за целта се налага да ти помогна - така да бъде.

Строиха пред нея всички придворни дами и вещицата започна да ги проверява една по една. Гледаше в очите им, преценяващо плъзгаше пръсти по оформените им в съвършени прически коси. На една дори погледна зъбите, но се уплаши да не преиграе. Всъщност просто се преструваше, защото знаеше, че не ще открие между тях тази, която търсеше.

- Никоя от тези не е подходяща. Нямате ли други момичета, по-обикновени. Не такива, които целия си живот са прекарали в двореца. Искам селски деца, от малки свикнали с мириса на гората, мокрени от дъжд и нощували на открито. Търся свободното съзнание на същество, живяло дълго време сред природата. Толкова ли е трудно да го разберете?

Надменното поведение не й беше присъщо. Тя с мъка задържаше пред лицето си маската на жестока и могъща повелителка, защото такъв беше образът, който Съветникът и хората около него очакваха да видят. Всички те, дори и Хаймдес, бяха свикнали да се подчиняват на властни и волеви натури. И ако искаше да има някакъв шанс, Алгира трябваше да се превъплъти точно в такъв човек.

Показаха й прислужнички, шивачки, камериерки и готвачки, но тя отново не одобри никоя. Дъщерята на коняря изглеждаше подходяща, но вещицата отхвърли и нея.

- Има няколко жени в затвора, но те едва ли ще ви свършат работа... - започна плахо един чиновник от свитата на Съветника, но Алгира го прекъсна:

- Аз ще преценя това. Доведете ги тук, искам да ги видя!

Младата вещица надменно вирна нос и заразглежда красивите фрески по тавана. После обиколи цялата зала, наслаждавайки се на късния есенен пейзаж навън. Позлатените от последните листа стволове придаваха на дърветата кралски вид. Голите им върхове се полюшваха леко и разказваха някаква приказка, стара като света. От цялата гора лъхаше усещане за свобода, така опияняваща и примамваща, че Алгира неволно посегна с ръка към един от многобройните прозорци. Те бяха обезопасени

с дебели метални решетки, здраво зазидани в стената. Момичето не погледна никого, докато пред нея не се подредиха шест окаяни създания, облечени в дрипави дрехи и покрити с пепел и кал. Тя ги изгледа с престорена погнуса. После започна да влиза в съзнанията им едно след друго.

Първата беше единствено дете, а втората имаше по-голяма сестра. Третата се бе грижила за малкото си братче преди войниците на Съветника да я изтръгнат от родния й дом. Четвъртата имаше по-голям брат. Едър и силен, гордост на родителите си, тяхна помощ и опора. Като млад бил опитен ловец, по-късно станал отличен войник. Вещицата отвори очи и погледна момичето пред себе си. Малко по-ниско от нея самата, с едро, макар и не лишено от известна грация тяло, то имаше очите на Салдемир. Не беше нужна никаква магическа дарба, за да се доловят приликите.

- Тази! - Алгира сама се учуди колко категорично прозвуча гласът й.

- Тази? Точно тази, сигурна ли си? - в очите на Съветника се мярнаха опасни пламъчета. Той започваше да подозира нещо.

- Трябва да слушате "Говорещата с дракони" и да изпълнявате всичко, което ви каже. - Въздухът около тялото на вещицата изведнъж придоби цвят и тежест. Стана бледосин и плътен. Всички неволно се отдръпнаха крачка назад.

Лиандра, сестрата на Салдемир, се изплю в лицето й и с отвращение изкрещя:

- Да пукнеш дано! Защо помагаш на тези изверги, защо им служиш с магията си. За тях ти си просто инструмент. Ще те захвърлят в мига, в който вече не си им полезна. Нима не осъзнаваш какво правиш? Как може да си толкова глупава?

Образът, който Алгира с толкова труд бе изградила, заплашваше да се срине и да разкрие уплашеното и уязвимо дете, свило се отдолу. Тя не можеше да го допусне, трябваше да направи нещо. Вещицата звучно зашлеви момичето по бузата и за миг видя ужаса, проблеснал в очите й, преди омразата да го залее и удави. Опита се да навлезе по-дълбоко в ума й, да я успокои, да й обясни, че иска да помогне. Но никога досега не беше попадала на по-опърничаво и непокорно съзнание.

Алгира бавно изтри слюнката от лицето си и изгледа присъстващите в залата с тежък поглед. Някакво момченце й донесе кърпа и побърза да се отдръпне. Останалите внезапно проявиха небивал интерес към гобленте по стените, пъстрите килими по пода или кованите полилеи, висящи от тавана. Никой не смееше да срещне погледа й.

Вещицата използва моментното смущение и тихо прошепна към сестрата на Салдемир:

- Всичко е наред! Брат ти ме изпраща, дошла съм да ти помогна. Прави точно каквото ти казвам и скоро ще се измъкнем от тук.

Омразата и презрението в очите на Лиандра избледняха, после напълно изчезнаха, изместени от нарастващо удивление. След проявеното непокорство девойката бе очаквала жестоко наказание и бърза смърт. И самият факт, че все още дишаше, беше достатъчно смайващ. Тя дори си позволи да свали веригите от своята окована надежда, изпратена на заточение някъде дълбоко в най-съкровените кътчета на душата й. Позволи си да повярва, че животът и хубавите дни за нея още не бяха свършили.

Алгира погледна към Съветника и на устните й изгря тънка лукава усмивка:

- Мислех си, че ти едва ли си единственият, който знае къде се намира драконът ми. Сред подчинените ти все трябва да има още поне двама-трима, от които бих могла да измъкна тази информация.

Ухилена гримаса на Съветника загуби частица от самодоволния си блясък, а смуглото му лице леко пребледня. Докато се мъчеше да запази самообладание, той сухо прокашля:

- Така е, разбира се, но никой от тях не е в тази зала...

- Това щеше да има някакво значение, ако способността ми да разчитам чужди съзнания се ограничаваше в пределите на това малко помещение...

Хаймдес й хвърли яростен поглед, като се опитваше да прецени дали вещицата не блъфира. Но не успя да изкопчи нищо от твърдия й поглед. Вдигна ръка, но се спря разколебан. Да, тя беше заплаха, която трябваше да се унищожи. Но от друга страна, може би все още я държеше в ръцете си? Може би все още можеше да му бъде полезна, загрижена за живота на скъпоценния си дракон? Войниците като един тропнаха с подкованите си ботуши, готови да изпълнят всяка негова заповед.

Западната дворцова кула се намираше близо до мощната крепостна стена и заплашително надвисваше над нея. Беше толкова висока, че от един от прозорците й се виждаше зеленикавата вода на защитния ров. Този факт не убягна от вниманието на Алгира, когато тя оглеждаше залата, очаквайки да й доведат затворничките. Сега беше моментът да се възползва от него, преди фалшивото гостоприемство на Съветника да се разсее като дим.

Без да губи и секунда вещицата създаде малко кълбо от защитна магия и го запрати към дебелата кована решетка, препречваща пътя й към свободата. За момент желязото устоя на яростния натиск, но след това с прощален звън се предаде и излетя навън. Алгира грабна драконовото яйце от възглавницата и го притисна към гърдите си. С другата си ръка сграбчи нищо неподозиращата Лиандра и я повлече към зейналия в стената отвор.

- Сега! Тичай!

Всичко се случи толкова бързо, че хората не разбраха какво става, и никой не се опита да ги спре. След миг двете вече падаха надолу, а гладко измазаната стена на кулата се носеше покрай тях. В широко отворените

очи на сестрата на Салдемир се четеше първо ужас и обвинение, после ням въпрос и накрая примирение. Тя замижа и зачака смъртта си. Вкопчени едно в друго, двете момичета прелетяха над крепостната стена и водния ров.

На двадесетина метра над земята Алгира ги обгради в бледото сияние на защитната си магия. Синьото кълбо забави падането и смекчи силата на удара в каменния хълм. После подскочи няколко пъти и се затъркаля надолу по склона, отдалечавайки ги от двореца на Съветника. Една стрела безобидно избръмча покрай тях, а двама случайно озовали се на пътя им стражи благоразумно отскочиха встрани. Когато теренът стана равен, сферата беззвучно изчезна, освобождавайки младите жени. Лудешкото им премятане спря и те омаломощени се строполиха на земята. Светът обаче продължи да се върти пред очите им. Посоките му се бяха вкопчили в бесен дуел и яростно се нападаха и отскачаха. Явно не възнамеряваха скоро да прекратят безумния си танц.

Алгира с мъка се изправи, като се олюля и едва успя да запази равновесие. Изтръпна, когато малка група конници се подаде иззад хребета на скалистото възвишение и препусна право към тях, вдигайки прах с копитата си. Явно дръзкото измъкване на двете бегълки не бе останало незабелязано за някой от многобройните патрули на Съветника. Войниците щяха да са тук до две-три минути и да осуетят в зародиш едва оформилия се план на вещицата.

Магията беше преминала през нея и я беше опустошила и изпразнила. Чувстваше се изцедена като отдавна пресъхнал кладенец. Пресушена до край, до последна капка. Щеше да загуби съзнание, или дори да умре, ако се опиташе да обвие в защитен пашкул дори калинка. Случило й се беше веднъж и тя добре познаваше признаците.

Алгира отчаяно се огледа наоколо за някакво оръжие. Тояга, клон, каквото и да е, стига да можеше да се защити с него. Но откри единствено някакъв ръбест камък. Стисна го здраво в юмрука си и подаде драконовото яйце на все още зашеметената Лиандра.

- Тичай към гората! Тя не е далече, ще успееш да стигнеш. Трябва да им се изплъзнеш и да скриеш яйцето. То е много важно и те в никакъв случай не бива да го намерят. Аз ще се опитам да ги задържа, но не знам колко дълго ще успея без силата си... Ама какво правиш?

За неин ужас сестрата на Салдемир изобщо не я слушаше. Лиандра захвърли каменното яйце на земята и с все сили се затича право към предводителя на ездачите. Когато я доближи, той прибра меча си и с едно движение на силните си ръце я вдигна на седлото пред себе си. Докато останалите обкръжаваха озадачената Алгира, брат и сестра се прегърнаха горещо. Всеки от тях дълго бе мислил другия за мъртъв.

- Добре ли си? Направиха ли ти нещо? Ако знаеш само, колко се тревожех за тебе! Ако знаеш, колко дълго те търсих! - Салдемир скочи на

земята и започна да оглежда Лиандра от всички страни, сякаш тя беше най-голямото съкровище на света.

След като се увери, че сестра му е добре, той се приближи към знатната дама, облечена в елегантни дрехи и обсипана с блестящи скъпоценности. Острото оръжие и гневните искри в очите му не предвещаваха нищо добро за тази, която навярно бе отвлякла сестра му. След миг чертите на лицето му се смекчиха, а яростта му отстъпи място на безкрайно удивление.

- Ти?! - едва успя да промълви едрият войн, докато десницата му се отпускаше бавно надолу. - Едва те познах, не очаквах да те срещна тук. Имаш ли нещо общо с изчезването на Лиандра? Защото ако е така... - погледът му отново натежа под ниско спуснатите вежди.

- Не! Тя ме спаси! Измъкна ме от онова ужасно място. Каза ми, че ти си я пратил. - Лиандра също слезе от коня и се опита да препречи пътя на брат си, но той безцеремонно я избута зад себе си.

- Какво точно се случи? Как избягахте от двореца? И как оцеляхте при падането? - силуетът на Салдемир застрашително надвисна над изтощената Алгира, която вяло махна с ръка.

- Тя е невероятна! Трябваше само да я видиш как разби решетките, без дори да ги докосва. А после не знам какво направи, но нещо невидимо ни улови във въздуха и ни предпази от удара в земята. Никога не съм виждала такава магия. Коя е тя? Откъде я познаваш? Приятелка ли ти е? - Отървала се на косъм от сигурна смърт, Лиандра не спираше да бърбори.

- Магия? Ти си вещица! Ето как си подчинила дракона! - дланта на Салдемир се сви около дръжката на меча и той понечи да го извади, преди сестра му да го спре.

- Какво като е вещица? Тя е добра! Използва дарбата си, за да ме спаси. Трябва да й благодариш, а не да се опитваш да я убиеш.

- Всички вещици са зли. Играят си със съдбите на хората за удоволствие, или ги използват за пъклените си планове. Постоянно ламтят за власт. С нищо не са по-добри от Съветника. И тази е същата. Трябваше да я съсека на място още първия път, когато я срещнах. Но тя така умело лъже. Сигурно използва магия, за да накара човек да повярва на всяка нейна дума. Дори ме убеди да й помогна. - Войнът с ядно движение прибра меча в ножницата. Подозрение и ненавист бушуваха в сърцето му. Но едно тъничко гласче надигна глава между тях. Топлината му укроти бурята и пося семената на колебанието. Възможно ли беше точно тази вещица да е различна?

- Всички? - възмути се Алгира. - Ти колко вещици познаваш?

После се обърна към Лиандра.

- Наистина те излъгах и съжалявам за това. Не дойдох в двореца да ти помогна, а за да намеря дракона си. Знаех, че брат ти те търси, но трябваше да се погрижа за своя приятел. Обаче в мига, в който разбрах, че

Съветникът се намира в единствения дворец в цялата провинция, бях почти сигурна, че държи и теб в него. За ваше общо щастие се оказах права. Просто нямах никакво време да ти обясня всичко това, а трябваше да те убедя да ме последваш. - Алгира пусна камъка на земята. После и тя се свлече надолу. След магията сега и цялата й останала сила я бе изоставила. Отпусна се безпомощно и отчаяно изхлипа.

- Хей, какво има? - Салдемир повдигна брадичката й и се взря в празния й поглед. Още не беше напълно готов да й повярва. Дали тя не играеше някаква нейна си игра? Ами ако беше спасила Лиандра, само за да спечели доверието му? Но за какво й беше нужен той, когато тя можеше да разполага с армиите на Съветника. Пък и вещицата мразеше Хаймдес, в това поне беше сигурен. В ничии други очи не беше виждал такава изгаряща бездънна омраза.

- Направили са нещо на дракона ми. Може би дори са го убили. Не знам какво са му сторили, но не усещам съзнанието му. Той беше единственият приятел, който някога съм имала. Единственият, който го беше грижа за мен.

Последните остатъци от съмнение в погледа на Салдемир се стопиха, а напрегнатото му в готовност за удар тяло се отпусна. Насреща си нямаше враг.

- Не е единственият. Аз също съм ти приятел. Едва преди три дни научих, че държат сестра ми тук. Дойдохме веднага, но все още търсехме начин за проникване в крепостта. Гарнизонът е многоброен и добре обучен, а стената е непревземаема. Пряка атака не би имала никакъв шанс. Без теб нямаше да мога да спася сестра си, така че съм ти задължен до гроб. Кажи ми как да ти помогна?

В очите на Алгира слабо проблесна пламъчето на надеждата. Угасна за миг и после пак се появи, вече укрепнало и готово да повярва. Тя се ядоса на себе си, задето бе проявила слабост, макар и само за момент. Гневът й вдъхна сили.

- Първоначално смятах просто да им отмъкна драконовото яйце и да избягам с него. Така щях да имам нещо, което да се опитам да изтъргувам за живота на Риналу. Не съм много веща в преговорите, но знам, че винаги е полезно да притежаваш това, което другият намира за ценно. По-късно се сетих, че бих могла да измъкна и сестра ти заедно с мен. И едва след това измислих точно какво да направя. Но се съмнявам, че щях да се справя сама. Обаче ако ти и хората ти ме подкрепите, може и да успеем.

Из малката разнородна група се надигнаха недоволни гласове. Повечето настояваха да се махнат по-бързо от тук, тъй като не желаеха да рискуват живота си в защита на чужда кауза. Едва неколцина бяха склонни да помогнат, въодушевени от възможността да разстроят плановете на омразния им Хаймдес.

- Аз ще убедя хората си да се включат. Събрах малка група от опитни бойци, които имат сметки за разчистване със Съветника. Запознай се с Елистар, чийто родители бяха изпратени в мините на Имкония преди година. Това пък е Регедор. Неговите братя били убити по заповед на Хаймдес. А близнаците Фидгарс са единствените оцелели от цялото си село. Били на лов, когато войниците го нападнали и опожарили. Двамата се завърнали радостни, носейки убит елен. Но били посрещнати само от миризмата на смърт, тлеещи останки на хора и догарящи къщи... - Салдемир безпомощно махна с ръка, а по гърлото му сякаш бяха полепнали сажди от онзи далечен пожар. Той се прокашля и продължи:

- Ще ти помогнем, разбира се! Само кажи как?

Откъм двореца се разнесе звън на метал и чаткане на копита. Войнът с тревога погледна към все още вдигнатия мост, зад който вече се събираше хайка.

- Ще те преследват, нали знаеш? - опита се да я предупреди той.

- Дали знам ли? Разчитам на това! - усмихна се загадъчно Алгира.

Като се забавляваше с недоумението на Салдемир, тя се помъчи да му обясни:

- Аз дойдох в двореца и останах при Съветника доброволно. Той не ме държеше насила, а чрез заплахата за живота на Риналу. Можех да си тръгна по всяко време и никой нямаше да ме спре. Или поне така твърдяха. Затова когато изведнъж побягнах, това би могло да означава единствено, че...

- ...вече си разбрала къде крият дракона и по-нататъшният ти престой става безсмислен? - досети се Салдемир.

- Така че сега ще се опитат да ме заловят заедно с яйцето, защото си мислят, че знаят къде отивам! - театрално разпери ръце Алгира.

- Но доколкото разбирам, ти все още не знаеш?

- Нямам никаква представа! - звънна непринуденият й смях. - За съжаление не мога да долавям чуждите мисли отдалече и не успях да науча къде го държат. Но работата е там, че не ми е и нужно. Достатъчно ще е само да последвам преследвачите си. Защото те са убедени, че съм поела към дракона, който техните съмишленици пазят някъде наблизо.

- И така ще те отведат право при него, нали? - ликуващо се намеси в разговора Лиандра.

Салдемир погледна Алгира с уважение:

- Умението ти да градиш планове значително се е подобрило след последната ни среща. Дано никога не ми се наложи да се бия срещу теб.

- Всъщност исках да те помоля да се биеш заедно с мен. Войниците, които Съветникът ще изпрати след мен, ще се присъединят към онези, които пазят Риналу. А аз използвах цялата си магия, за да избягам от двореца, и няма да се справя с всички тях сама.

- Можеш да разчиташ на нас. Враговете ти ще очакват единствено теб и ще бъдат неприятно изненадани от появата ни. Вечен длъжник съм ти, задето спаси сестра ми от лапите на онзи сатрап. - Очите на война се изпълниха с ярост, раменете му натежаха и той леко се приведе. По гърба на Алгира в боен марш премина смразяваща колона от ледени мравки, толкова застрашителен и непрощаващ беше погледът му.

- А как точно смяташе да ги последваш. Не виждам да имаш кон? - смръщено я попита Салдемир.

- Тази част от плана още не бях обмислила добре - призна смутено тя. - Смятах, че някъде около двореца все ще намеря. - После очите й игриво проблеснаха. - Случайно да ви се намира един излишен кон?

Мрачното лице на едрия войн се разведри в широка усмивка:

- Водим с нас само един допълнителен кон с провизии, така че ще се наложи да го споделите със сестра ми. Надявам се, че това няма да е проблем за Вас, Ваша Светлост.

- Ще се радвам да яздя със сестра ти. И без това се съмнявам, че ще се справя сама с юздите, не съм свикнала. Но защо ме наричаш така?

Салдемир с престорено раболепие падна на коляно и целуна крайчеца на избродираната й със злато рокля. После я погледна весело, вдигна драконовото яйце от земята и внимателно й го подаде.

- А-а, заради дрехите ми! Повярвай ми и за мен не бяха първият избор тази сутрин, но така и не намерих време да ги сменя. - Тя с благодарност пое облия камък, който беше поставил в опасност живота на Риналу.

Кафявият жребец изпръхтя недоволно от неумелия опит на Алгира да го яхне. С малко помощ тя успя да се качи върху него и протегна ръка към Лиандра, докато успокояващо потупваше животното. Сестрата на Салдемир седна зад седлото и ръцете й обгърнаха вещицата, поемайки юздите на коня.

Малката група ездачи се скри в близките дървета и всички впериха нетърпеливи погледи във вдигнатия мост. Наложи им се да чакат съвсем малко, преди той да започне да се спуска. Сякаш гигантски език на огромно чудовище се протегна през водния ров, откривайки черната паст на входа в крепостта. Веригите леко потракваха и зовяха на път. Мостът още не беше докоснал земята, когато кавалеристите на Съветника препуснаха в галоп по него и се отправиха на север. Алгира, Лиандра и останалите ги последваха.

Гората в тази посока не беше много гъста и хората на Салдемир можеха следват конниците от доста голямо разстояние, без да рискуват да бъдат забелязани. Когато пътуването свърши и чаткането на конските копита бе заменено от приглушени човешки гласове, вещицата едва сдържа нетърпението си. Струваше й огромни усилия да не се хвърли

право към многобройните си врагове. Прикрити във високата трева на една малка височина, тя и Салдемир огледаха лагера на войниците.

Недалеч от тях, оковано с вериги за две свързани една зад друга каруци, лежеше дългото тяло на Риналу. С прибрани криле и затворени очи, драконът не помръдваше. Не проявяваше никакви признаци на живот. Новодошлите обмениха няколко думи с пазачите и всички дружно се разсмяха. Но смехът им звучеше прекалено бодро и спря твърде бързо. Бойците опитваха да се окуражат един друг, но в трескавите им действия и в нервните погледи, които хвърляха насам-натам, се четеше тревога.

Салдемир прошепна на двете момичета с нетърпящ възражение глас:

- Вие изчакайте тук. Ние ще се справим с тях.

- А, не! Това няма да стане! Не можеш да очакваш да се крия отзад и да ви оставя да водите моята битка вместо мен. Идвам с вас. Само че... хората на Съветника ми взеха кинжала. Онзи, който ти ми даде. Дали не би могъл да ми заемеш друг, само временно? Веднага ще ти го върна! - първо гневно, а после виновно изпърхаха ресниците на вещицата.

Салдемир с крива гримаса й подхвърли един нож, но после доволно се усмихна, когато видя колко ловко вещицата го улови във въздуха. Все пак не се сдържа и промърмори:

- Започва да ти става навик да ме обираш така. Сигурна ли си, че все пак не си крадла?

Алгира критично огледа леко нащърбеното острие. После се обърна към Лиандра:

- Пази яйцето. То е по-важно от всички нас... - и без да довърши, се втурна към войниците на Хаймдес.

***

Вещицата не се виждаше никъде. Войниците с тревога оглеждаха хълмистия район, а ръцете им трескаво стискаха дръжките на мечовете. Те се спогледнаха объркано и в този момент един от тях посочи към близкото възвишение. Стиснала кинжал, с развети от бързия бяг огнени коси, тя се появи с цялата си ярост. Но не ги нападна с магия, нито запрати светкавици по тях. Явно силата й не можеше да се мери с броя им. Те бяха твърде много и тя вероятно реши, че няма да се справи с тях, защото нерешително спря, а после побягна обратно. Дори захвърли бялото си наметало, за да бяга по-бързо.

Те си отдъхнаха с облекчение. Бяха слушали какви ли не небивалици за силата на вещиците, за това как можели да превърнат десетина мъже в жаби, или да излеят разтопен метал върху тях. И вярваха поне в половината, вярваха достатъчно, че да бъдат предпазливи. Но сега пред себе си виждаха само едно уплашено момиче, а това беше нещо, с което лесно щяха да се справят. Те се спуснаха след нея толкова ожесточено,

сякаш животът им зависеше от успеха. А това беше точно така, защото Съветникът не прощаваше провалите. И наказваше всяка грешка еднакво. Със смърт.

Едва превалили билото на ниския хълм, войниците бяха нападнати от яростна вихрушка. Свирепи мъже и блестящи остриета изникнаха от близките храсти, а бягащата вещица изведнъж се обърна и заби кинжала си до дръжката в гърдите най-близкия си преследвач.

- Засада! - едва успя да изрече следващият и рухна мъртъв под светкавичната й атака.

Краткото обучение на Салдемир и дългите изтощителни тренировки с пъргавата опашка на Риналу постепенно бяха превърнали Алгира в изкусен войн. Драконът видимо се забавляваше, докато й помагаше да усъвършенства боравенето с кинжала, а всичките й синини и охлузвания бяха нищожна цена за натрупания опит. Сега, когато магията повече не можеше да й помогне, животът й зависеше от това колко добре можеше да си служи с тънкото острие.

Могъща вещица и ловък войн си поделяха деликатното тяло на момичето. Тези две страни от същността й бяха толкова различни, че ги обединяваше единствено несломимият й дух. И сега и двете нямаха търпение да се разправят с враговете, които стояха на пътя им към дракона. Останала без капчица магия, вещицата безропотно отстъпи пред трупнещия в очакване на битката войн.

Парирания и атаките й се сляха в едно-единствено плавно движение, в красив, макар и смъртоносен танц. Алгира се почувства като страничен зрител, който наблюдава от безопасно разстояние някакъв муден и разтегнат във времето дуел. С лекота се изплъзваше от мощните, но бавни удари на противниците си, а после на свой ред нападаше уязвимите места в защитата им. Не усещаше нито страх, нито умора. Сякаш играеше игра, която напълно владееше, и не можеше да загуби. Затова беше изумена, когато едно острие се хлъзна по рамото й и я поряза. Тя бързо приклекна, пропускайки свистящия меч над главата си. Веднага се изправи и се хвърли в лъжлива атака. После ловко използва силата на замаха на врага си, за да го събори на земята.

Огледа се преценяващо наоколо в очакване на следващия неприятел и неволно се възхити на движенията на Салдемир. Неговият боен стил беше съвсем различен от нейния. Без да е толкова бърз, войнът великолепно използваше силата и теглото си. Течна като вода, Алгира меко се виеше около противниците си, оставайки недосегаема за оръжията им. А той, като грамадна скала, просто смазваше враговете си. Сечеше ги и ги помиташе, преминавайки през тях, сякаш бяха празно пространство.

Схватката беше ожесточена, но кратка. Изненадани и превъзхождани по бойни умения, войниците на Съветника така и не успяха да се групират. Разделени и обезверени, те падаха един след друг. Победоносният рев на

Салдемир и високо вдигнатият над главата му меч известиха края на битката.

- Това ли беше? - невярващо се озърна вещицата и се затича към дракона.

- Не убивайте всички. Оставете жив поне един, за да ми разкаже какво са му направили - извика тя през рамо, докато оглеждаше неподвижното туловище. С мъка повдигна тежкия клепач и се взря в огромното златистожълто око на Риналу. Но там видя единствено собственото си разтревожено отражение. В отчаянието си опита какво ли не. Милваше главата му и го удряше по чувствителната зона около ноздрите. Почука по ноктите му с тежък камък и открехна леко челюстите му с кинжала си. Дори издърпа дългия му език навън, но драконът не помръдваше. Тогава вещицата решително се насочи към единствения оцелял войник на Съветника. Салдемир го беше вързал здраво и с любопитство следеше действията й. Макар и с внушителни размери, безжизненият Риналу не го плашеше особено.

Алгира се наведе над лежащия на земята пленник и кротко го попита:

- Кажи ми какво знаеш за дракона. Какво му направихте и как мога да го излекувам?

- Нищо няма да ти кажа, вещице! - изхърка раненият, а устните му се изкривиха в ехидна усмивка.

- Може би не - съгласи се тя. После го погледна с едва доловима ирония:

- Но ще си го помислиш!

Салдемир рязко я хвана за раменете и я завъртя към себе си. В погледа му се четеше тревога.

- Правилно ли те разбрах? Искаш да прочетеш мислите на тази отрепка, за да спасиш Риналу? Това не е ли опасно за теб? Каза, че си изхабила цялата си магия, за да избягате от замъка на Съветника?

Алгира се усмихна с фалшива бодрост, мъчейки се скрие умората си:

- Родена съм с дарбата да свързвам съзнанието си с това на другите. Тази дарба е част от мен, тя ме прави това, което съм, и не може да ми навреди. Използвала съм я хиляди пъти, още преди да се науча да говоря. А защитната магия, която ме изтощи до смърт, е нещо, което научих съвсем скоро. Все още се опитвам да я разбера и овладея. Тя е много могъща, но си има цена.

Вещицата протегна ръка и се потопи в ума на завързания войник пред себе си. Той се сгърчи, опитвайки се да запази мислите си в тайна, но напразно.

- Дни наред сте давали на стадо овце някаква билка. Безвредна за тях, но отровна за дракона. Следили сте ни цяла седмица и сте чакали. И

накрая сте успели. Подмамили сте го да изяде няколко и той е заспал. Как се справям? - попита Алгира язвително.

- Добре, добре, точно така беше. Но това няма да ти помогне. Виждам колко държиш на дракона си и се радвам, че сега ще го гледаш как умира. Той никога няма да се събуди и ти нищо не можеш да направиш! - злобно изсъска войникът.

- Значи Съветникът изобщо не е имал намерение да спази своята част от уговорката. От самото начало е целял единствено да попречи на Риналу да ми отговаря. Знаел е, че драконът е обречен и въпреки това, ме е изнудвал с живота му! - гневно стисна вещицата малките си юмруци.

- Кажи ми веднага какво точно му дадохте? Не може да няма противоотрова! - обърна се тя към пленника.

- Нали виждаш мислите ми, защо ме питаш? Не знам каква е билката, защото ни я донесе стар лечител, който познаваше растенията много добре. Но знам, че драконът ти ще умре, и то съвсем скоро. - Вързаният войник се опитваше да изглежда смел и язвителен, но никого не успя да заблуди.

- Бързо! Нямаме никакво време. Съберете тънки сухи клони, трябва да запалим силен огън. И ми намерете вода! - извика Алгира и изчезна в гората.

Не толкова неустоимата красота на вещицата, колкото нещо неуловимо в начина, по който се държеше, караше човек неволно да й се подчинява. Просто на никого и през ум не му мина, че би могъл да не го направи. Лиандра и Елистар, неразделни още от деца, се спогледнаха учудено и се заеха да търсят дърва, пръчки и шума, а останалите се присъединиха към тях. Салдемир грабна шлема от главата на пленника и се спусна в близкия овраг. Тръгна по него и не след дълго откри едно почти пресъхнало ручейче, сгушено между склоновете на малка падина. Тънката му струйка едва сълзеше, но с малко търпение войнът успя да напълни шлема догоре с вода. Като внимаваше да не разлее и капка, войнът пое обратно към лагера. Другарите му бяха събрали изсъхнали съчки и ги бяха подредили в пирамида. Салдемир удари силно два меча един в друг, изтръгвайки от тях остър звън и куп искри. Чакали само това, сухите листа веднага пламнаха.

Когато Алгира се върна, огънят вече весело пращеше и поглъщаше дървата, хвърляйки закачливи отблясъци по мрачните лица на мъжете. Тя наряза на ситно коренчетата, които беше донесла, и ги сложи във водата в металната каска. После окачи импровизираното котле над огъня и нервно закрачи напред-назад, докато чакаше течността да заври.

Салдемир и двама от най-едрите му другари едва успяха да повдигнат огромната глава на Риналу и леко да открехнат зъбатата му паст. Вещицата изля в зейналото пред нея гърло противната на вид жълтеникава настойка и захвърли празния шлем. Тя знаеше доста за лековитите растения и често ги използваше. Но сега беше разтревожена,

защото трябваше да гадае каква отрова беше използвал лечителят на Съветника, за да причини такъв дълбок и убийствен сън. И не можеше да предположи дали и как щяха да подействат нейните билки върху дракона.

"Събуди се!" - изкрещя тя в съзнанието му с всичките си останали сили. Но не получи отговор.

- Казах ти! А сега, когато остана без чудовището си, и с теб е свършено. Съветникът ще те хване и ще те принуди да му служиш! - злорадо я погледна пленникът и този път Алгира не можа да сдържи бликналите си сълзи. Една по-едра капка като жива пропълзя към върха на носа й и оттам с отчаян, макар и беззвучен вик, полетя към земята.

- Няма да се откажа толкова лесно! - задавено промълви тя и грабна меча на Салдемир. После омота дръжката му с парче плат от дрехата на един от мъртвите войници и го пъхна в жаравата.

- Какво смяташ да правиш? - угрижено я попита войнът. Драконът можеше и да е полезен, но беше просто едно животно. Обаче мъката, изписана по лицето на Алгира, и почти физическото страдание на отчаяно отпуснатото й тяло не можеха да го оставят равнодушен.

- Всичко, каквото мога! - твърдо отсече Алгира, гледайки мрачно пламъците.

Тъничките й рамене се разтърсиха от беззвучното й ридание. Салдемир с болка изгледа безпомощният й гръб. Посегна да я погали, но неуверено се спря, и ръката му увисна във въздуха.

- Ако искаш, мога да ти помогна? - дрезгаво предложи той.

Алгира неохотно се изправи и после решително отсече:

- Не, трябва да го направя сама!

Тя извади нажежения до червено меч от огъня и със сподавен стон заби острието до половина в хълбока на дракона. Блестящата синя грамада не помръдна. Закривените нокти на прободения крак се свиха леко, потрепнаха конвулсивно, и отново безсилно се отпуснаха.

- Моля те, събуди се! Няма да ти позволя да умреш. Знаеш ли през какво преминах, за да те намеря? Но сега съм тук и няма да се откажа от теб. Ставай веднага! - Алгира крещеше в ума на Риналу и викаше с пълен глас. Удряше го с все сили по носа и клепачите, дърпаше висящият от устата му език и безуспешно се опитваше да разклати огромната му глава. Салдемир й се притече на помощ и нанесе няколко тежки юмручни удара в основата на челюстта на дракона. После с мъка повдигна главата му и я завъртя насам-натам.

Риналу бавно отвори лявото си око и примигна няколко пъти. Черният отвесен процеп на зеницата му неуверено се завъртя наоколо, без да се спира на нищо. Драконът се опита да се изправи и опъна веригите, с които беше вързан за предната каруца. Ноздрите му се свиха, когато той пое въздух, и после се издуха, когато шумно издиша. Отново опита да се надигне и този път успя, като се подпря на крилете си. Талигата увисна под

него като гигантска огърлица, но оковите не издържаха тежестта й, и едно счупено звено излетя настрани. Дървената каруца с глух тътен рухна на земята, а над нея се разнесе ревът на освободилия се дракон.

Алгира не можеше да повярва на очите си. Слънчева усмивка озари мокрото й от сълзи лице, но тя продължаваше да плаче, макар и вече от радост. Обгърна огромната глава на Риналу с тънките си ръце и след миг краката й се отделиха от земята, когато той протегна нагоре дългата си шия. Драконът открехна и второто си око и се огледа. Мътният му още поглед обходи хората и той вдиша с пълни гърди, готвейки се да изригне вулканичния си огън срещу тях.

- Не мърдайте! Стойте неподвижно и не го дразнете! Аз ще се погрижа за него - прошепна Алгира, но гласът й прозвуча съвсем отчетливо във възцарилата се тишина.

Нещо обаче не беше наред. Тя усети надигащото се в дракона раздразнение към хората, усети гневът му, който внезапно избухна в изпепеляваща ярост. Ужасена отстъпи назад, разбрала че в упоеното му съзнание не беше останало нищо. Нямаше нито спомени, нито надежди, нито мечти. Нямаше никаква мисъл за нея, нито за приятелството им. Никаква емоция, нито капчица любов. Нямаше нищо друго, освен свирепото настървение на разбесняло се диво животно, току-що освободило се от плен.

Драконът енергично разтърси глава и изхвърли момичето далече встрани. После измъкна десния си крак от веригите на задната каруца и направи крачка напред, влачейки я след себе си. Олюля се и инстинктивно разпери криле, за да запази равновесие. Пристъпи още веднъж, преди да осъзнае, че левият му крак си оставаше окован, след това размаха неистово опашка. За миг от каруцата останаха само дървени трески и метални отломки. Чудовището отново изрева и се насочи към вцепенилите се хора, помитайки храсти и кършейки дървета.

- Бягайте! - едва успя да изкрещи Алгира, докато с мъка се изправяше. Цялото тяло я болеше от падането, но тя размаха ръце, за да привлече вниманието на дракона върху себе си. Успя. Огнените му очи се вторачиха в нея, той раззина зъбатата си уста и се стрелна към момичето.

- Аз съм Алгира, твоята вещица, а ти си Риналу, моят дракон. Излекува крака ми до трупа майка си. Носиш името, което тя ти е дала. Не го харесваш, но реши да го запазиш, за да уважиш паметта й. Спомни си за нея! Спомни си кой си! Спомни си за мен! Толкова пъти си спасявал живота ми. Ти не искаш да ме убиеш! Спомни си за нас! - мълвеше тя в празното му съзнание.

Нещо като че ли разколеба устрема на развилнялото се чудовище. Неясна сянка от мисъл се мерна в ума му, някакво бледо пламъче заблещука в мрака на всепоглъщащата ненавист. Той се спря пред падналата на колене Алгира, а главата му се протегна към вдигнатите й

като за молитва ръце. Драконът изсъска зловещо, а челюстите му се разтвориха още по-широко.

С едва забележимо, почти котешко движение Салдемир се наведе и вдигна едно копие от тревата. Ако му беше писано да умре в пастта на този ужасен звяр, поне щеше да продаде живота си по-скъпо. Погледна въпросително Алгира, но тя поклати глава:

- Ако ме убие, ако не успея да го спра, не се бийте с него, а бягайте! Може би някои от вас ще се спасят? Съжалявам, че ви забърках в това.

Войнът стисна още по-здраво копието, внезапно осъзнал, че момичето се прощаваше с него. То чувстваше вина, задето бе изложило на опасност живота на приятелите му, и беше готово да жертва своя, за да поправи грешката си. Все още беше твърде слабо, за да призове защитната си магия. Затова водеше отчаян безсловесен двубой в съзнанието на дракона, опитвайки се да спечели малко време.

Слаба и неуверена песен се надигна над есенната поляна. Проста мелодия без думи се понесе над смълчаната гора. Топли нежни трели се преплетоха и кръшно се извиха във въздуха. Гласът укрепна и доби смелост, мелодията стана по-плътна. Тя се извиси нагоре - чиста и свободна, докосваща сърцата и галеща душите. Музиката унасяше, умиротворяваше и сътворяваше хармония. Ласкавите звуци имаха почти вълшебно въздействие, едновременно омайващо и успокояващо.

Драконът застина на място, подобен на гигантска каменна статуя. Леко притвори очи и започна да върти глава, търсейки източника на мекия глас. Откри пеещата Лиандра, подала се иззад едно дърво. Тялото й леко се поклащаше, следвайки ритъма на бавния й напев. Без да обръща никакво внимание на страшилището, тя излезе на малката поляна и започна да танцува.

Примитивният дял на мозъка командваше мускулите на дракона и реагираше светкавично на всяка заплаха или опит на плячката му да се измъкне. Тъкмо него беше събудила Алгира и сега Риналу виждаше около себе си единствено врагове и храна. Но висшият дял на съзнанието му - люлка на разума и хранилище на спомените му, все още спеше. И едва сега започваше да се разсънва, като замръзнала река през пролетта. Отначало дебелата ледената кора се пропуква почти незабележимо и отдолу се показват тънички струйки вода. После мразовитата броня започва да отслабва и изтънява, докато процепите се задълбочават и разширяват. И накрая мощният поток на разгневената от дългия си затвор водна маса се надига и помита и последните следи от зимна сънливост. Търсещият взор на вещицата откри в ума на дракона първата му осъзната мисъл. След нея последваха други и миг по-късно ятата от спомени започнаха да се завръщат като прелетни птици.

Блуждаещият поглед на Риналу се проясни и той с пръхтене пое познатия мирис на вещицата. Тя изглеждаше някак променена и различна,

но си беше все същата Алгира, сияеща от щастие и обзета от тревога. Той едва успя да й каже колко съжалява, че беше заспал, преди съзнанието му да бъде залято от хилядите й неподредени мисли. Тя едновременно му се караше и благодареше, радваше му се и беше ужасена.

Драконът с недоумение се огледа наоколо. Никога не беше виждал това място, нито пък помнеше как се беше озовал тук. Наблизо едно момиче извиваше тялото си и издаваше странни мелодични звуци. Някакви непознати мъже, мръсни и миришещи на пот и страх, бяха застинали неподвижно с вперени в него очи. Всички до един бяха въоръжени и той се сниши към земята, надавайки гръмовен рев и готвейки се за атака.

- Всичко е наред, Рин. Тези хора са приятели, те ми помогнаха да те спася. Моля те, не ги наранявай! - опита се да го успокои Алгира и той й повярва. Винаги й вярваше. Направи крачка към нея и остра болка прободе крака му. Драконът с изумление погледна назад, а тя изтича припряно към него и някак виновно изтегли един дълъг меч от тялото му.

- А това какво е? Опитала си се да ме убиеш? Но защо? - Риналу не успяваше да проумее ситуацията. Нещо се беше случило с него. Нещо се беше променило по време на съня му. И сега той изоставаше от събитията и не можеше да ги настигне и разбере.

- Не, аз... Не! Как можа да си го помислиш? Исках да те спася. Ти беше дълбоко упоен от някаква билка, която бяха сложили в храната ти. Бяха ти поставили капан. И щеше да умреш, ако не те бях събудила. Опитах какво ли не и накрая просто не знаех какво друго да направя. Моля те, прости ми!

Алгира с отвращение захвърли оръжието и притеснено огледа слабо кървящата му рана:

- Как мислиш, дали ще се зарасне?

Драконът се разсмя дълбоко и гърлено, но за хората това прозвуча като ужасяващия рев на разгневено чудовище. Загубили последните си остатъци от доверие в способността на Алгира да го усмири, те мигом се изпокриха.

- Разбира се, че ще се оправи, и то много скоро. Това е присъщо за нас, драконите. Нещо в телата ни кара всяка рана или счупване да оздравява почти веднага. Ако загубя опашката си, или пък някой крак, то бързо ще ми порасне нов. Всяко нараняване, което не ме убие на мига, зараства напълно. Мисля, че затова и сълзите ми се оказаха лековити за теб. Но защо подушвам кръвта ти, да не си ранена?

- О, това е само драскотина, не се тревожи. Стой мирен и се опитай да изглеждаш поне малко по-дружелюбен. Нали не искаш да плашиш хората, които рискуваха живота си, за да спасят твоя? - Едва сега Алгира намери време да откъсне ивица плат от разкошната си рокля и да превърже плитката рана на рамото си.

Драконът покорно легна на земята и подви опашка под себе си. После огледа полесражението с любопитен поглед. Вещицата се приближи до танцуващата със затворени очи Лиандра и леко я докосна по ръката. Гласът на девойката почти не трепна, когато тялото й ужасено се сви. Тя само стисна клепачи още по-силно, очаквайки острите зъби на чудовището да се впият в плътта й.

- Хей, спокойно, аз съм! Всичко свърши, и то благодарение на теб. Но как ти хрумна да пееш на дракон? - изуми се Алгира.

Лиандра боязливо открехна очите си и погледът й почти веднага се закова върху лежащия неподвижно Риналу. След няколко секунди, видимо успокоена, тя успя да промълви:

- Ами много се уплаших, помислих си, че с всички нас е свършено! И не се сетих за нищо друго. Като малка ми казваха, че имам хубав глас, затова реших да опитам. Надявах се да отклоня вниманието му от теб, защото знаех, че само ти можеш да го укротиш. Ако убиеше теб, нямаше да пощади и нас.

- Е, не знам как, но се получи. Той се събуди и е добре! Толкова съм щастлива! И ви благодаря. На всички!

Последните думи Алгира извика високо, обръщайки се към стаените в ниската трева и зад дърветата мъже. Те смутено се подадоха от укритията си и направиха по една-две крачки, преди отново да спрат. Салдемир единствен бе останал по-близо. Без да се разделя с копието, той предпазливо се приближи до дракона и вдигна меча си от земята. После все така бавно отстъпи и удивено заразглежда покритото със засъхнала кръв острие.

- Извинявай за тежките думи, които ти наговорих, и затова че те заплюх. Едва сега разбирам какво и защо е трябвало да направиш. - На лицето на коленичилата Лиандра се четеше дълбоко съжаление и искрено разкаяние.

- Няма нищо и аз съжалявам, че се наложи да те ударя. Надявам се разбираш, че бях принудена да играя роля. Не можех да допусна да разберат какво смятах да направя. Хайде сега, изправи се. - Алгира протегна ръка към сестрата на Салдемир и двете се прегърнаха.

Вещицата се скри зад могъщия гръб на Риналу и с омерзение изтръгна от себе си скъпоценните накити на омразния Съветник. После захвърли и елегантните дрехи, и щастлива се намъкна в любимата си бледозелена рокля, с която бе свикнала като с втора кожа. След кратко колебание реши да задържи удобните ботуши и топлата хермелинова наметка, която й стигаше чак до коленете. Алгира мразеше до дъното на душата си Хаймдес и всичко свързано с него. Но мисълта за студените зимни нощи на открито помогна на практичността й да надделее. Затова тя сгъна царствената одежда и я завърза с кожения колан. Накрая вдигна

богато украсената синя рокля, в която я бяха облекли придворните дами, и с усмивка я подаде на Лиандра:

- Не е кой знае какво, но поне е по-здрава и топла от твоите дрехи.

Момичето притеснено огледа раздраните си дрипи, които на места бяха толкова разнищени и разпокъсани, че отдолу се виждаше мръсната й кожа. Дори като нови те не можеха да се мерят с възхитителната царствена рокля.

- Благодаря ти! - едва успя да промълви то.

Алгира небрежно кимна и събра блестящите украшения от земята, за да ги отнесе на Салдемир.

- Мисля, че на вас ще ви свършат по-добра работа. Ще ви трябват пари за оръжия и коне, за помагачи и съгледвачи. Знам, че борбата ви не е никак евтино занимание.

- А какво направи с всички онези великолепни дрехи? Трябва да призная, че хващаше окото с тях... - започна шеговито Салдемир, но веднага млъкна, стреснат от гневния поглед, който Алгира му хвърли. - Не че така изглеждаш зле, де! - опита се да се поправи той. От майка си беше научил, че не е особено умно да ядосваш вещица, та дори и изтощена. Пък и зелената дреха наистина й стоеше чудесно.

Когато Лиандра плахо се подаде иззад неподвижно застиналия като огромна синя скала дракон, войнът остана безмълвен. Макар че дрехите не й бяха съвсем по мярка, тя приличаше на изгубена в гората принцеса. Погледът на Риналу с недоумение сновеше между двете жени. С помощта на острото си обоняние той лесно беше разпознал Алгира в новите й дрехи. Но след това тя се беше преоблякла обратно в старата си рокля, а Лиандра беше взела нейната. Така че, според зрението му, уплашената доскорошна певица беше неговата приятелка. И сега драконът беше объркан, неспособен да реши на кое сетиво да се довери.

Вещицата се приближи до Салдемир и понечи да му върне кинжала, както беше обещала. Но той я спря с великодушен жест:

- Задръж го, на теб повече ще ти трябва.

Алгира застана между война и чудовището и протегна ръце към двамата:

- Салдемир, позволи ми да ти представя Риналу. Той иска да знае как може да ти се отблагодари за това, че си го спасил?

- Предай му, че не искам от него нищо друго, освен да се грижи добре за тази, която измъкна сестра ми. Кажи му, че мечът ми винаги ще бъде на негово и на твое разположение. Макар че, като казах меч... - войнът изведнъж млъкна, сякаш си бе прехапал езика.

Вещицата усети колебанието в гласа и смущението в погледа му. Но знаеше, че не е редно да се рови в главите на хората, особено пък на приятелите. Затова просто попита:

- Какво за меча?

- Ами... Не знам как...

- Казвай, де! - започна да губи търпение момичето.

- Е, добре. Има нещо, за което бих искал да помолиш дракона си. Малко ми е неловко и ще го разбера, ако откаже. Според едно древно предание някога е имало меч, чието острие било закалено в драконов пламък. Този меч можел да реже камък и броня, и никога не се изтъпявал. Следите му се губят през вековете и не е ясно дали изобщо е съществувал. Но легендата още е жива, както и указанията за създаването му. Като потопи меча ми в кръвта на дракона, ти неволно изпълни първата стъпка от тези указания. Разбира се, и друг път се е случвало хора да убият дракон и да се опитат да създадат по-здрава стомана с кръвта му. Но без огън с изключително висока температура усилията им били напълно безплодни. Защото е необходимо много силно нагряване, каквото човек не би могъл да постигне, само дракон. А хората обикновено не остават живи достатъчно дълго, че да говорят с огнедишащите. Освен това не знаят как. Но дори и да можеха, едва ли биха успели да убедят някой от тях да помогне за създаването на меч, който е заплаха за него самия. Та се чудех дали има нещо вярно в цялата тази история?

Алгира кимна и след малко предаде отговора на дракона:

- Закрепи оръжието си някъде и се отдръпни.

Скоро дръжката на меча беше вързана здраво между клоните на едно дърво. Ослепителните пламъци, избълвани от Риналу, обгърнаха острието. То моментално почервеня, после побеля и накрая изчезна в зеленикавото сияние на кипящата по него драконова кръв. Без да губи време, Салдемир грабна едно дълго копие и с няколко удара преряза догарящите въжета. После освободи меча от овъгления ствол и го бутна на земята. Омота със от една дреха около дланта си, за да я предпази от нажежената дръжка. Прикривайки с другата ръка очите си, той вдигна оръжието и го заби в трупа на един от убитите.

Със съскане и дим мечът рязко се охлади от кръвта на мъртвия. Обработката беше завършена и войнът нямаше търпение да провери резултата. С все сила замахна към една скала. Закаленото острие изсвистя във въздуха и с кристален звън изтръгна от камъка сноп сини искри. Отсеченото парче, с големината на човешка глава, изхвръкна далече настрани и се заби до половина в меката пръст. Салдемир погледна новото си оръжие с такова удивление, сякаш за първи път в живота си виждаше меч.

- Не мога да повярвам... Това е... Това просто не е възможно...

После се обърна към Алгира:

- Благодаря ти! Благодаря и на дракона. Моля те, предай му, че току-що си спечели верен приятел в мое лице. Това е невероятен меч, на света няма втори като него. Сигурно и нерфолд би могъл да убие. Ще го нарека "ДракоПлам"!

Загубил окончателно дар слово, той падна в краката на смутената Алгира. Протегна бледочервеното острие към нея, сякаш я молеше да сподели възхищението му от скритата мощ на режещия ръб, загатвана само от танцуващият по него ослепителен блясък. Жестокият сблъсък със скалата не бе оставил дори драскотина по повърхността на меча.

Вещицата се почувства неловко от неочакваната проява на емоции. Тя почти не познаваше Салдемир, но досега той се бе държал доста хладно и сдържано. Сега обаче видимо не успяваше да овладее чувствата си и те преливаха навън като придошла река. Уплашена да не бъде залята и удавена от тях, тя трескаво потърси нова тема за разговор:

- А как все пак успяхте да убиете нерфолд?

Войнът не отговори веднага. Той внимателно прекара пръст по ръба на острието, после с уважение прибра меча в ножницата. Едва тогава се изправи, погледна Алгира право в очите и мрачно заяви:

- Никога не съм убивал нерфолд. Нито пък познавам някой, който да го е правил. Доколкото знам това е невъзможно. Не съм сигурен дори дали умират от старост или живеят вечно.

- Но ти каза...

- Казах ти, че сме се сражавали с тях, а не че сме ги убивали. Просто успяхме да ги спрем един по един, и то с цената на огромни жертви. Забивахме копия и корабни котви в земята и връзвахме за тях мрежи, въжета и вериги. Нерфолдите са много силни, но също така и доста тромави. Така че постепенно успяхме да ги омотаем и обездвижим като мухи в паяжина. Но те все още са си там. И все още са живи. С безкрайното търпение на безсмъртни те очакват деня, в който въжетата ще изгният, а веригите ще ръждясат. Защото тогава пак ще тръгнат напред.

Добилите смелост приятели на Салдемир с любопитство се приближиха до дракона. Той леко оголи дългите си зъби в приветлива усмивка. Хората обаче оцениха жеста погрешно и мигом се хвърлиха на земята. Само Лиандра продължи да пристъпва бавно към него, протегнала напред дясната си ръка като слепец, опипващ пътя си. Сякаш и през ум не й минаваше, че чудовището може по някакъв начин да я нарани.

Макар че външно оставаше спокоен и напълно неподвижен, Риналу губеше търпение по-бързо и от малко дете. Без да издава нито звук, той все по-настойчиво крещеше в главата на Алгира. Неговият гладен за отговори ум изискваше цялото й внимание. Какво се бе случило с него и колко дълго беше спал? Къде се намираше и как беше попаднал тук? Кой я беше ранил? Какви бяха тези непознати хора? И колко още ще трябва да лежи неподвижен?

Тя набързо му разказа за събитията от последното денонощие. После пое драконовото яйце от приближилата се Лиандра и постави нерешителната й ръка върху дясната ноздра на Риналу:

- Давай, погали го! Точно тук най-много му харесва. И не се страхувай, няма да те изяде.

После показа яйцето на дракона:

- Ето заради този малък камък едва не те убиха.

- А на мен защо не ми отговаря? - изненада се Риналу.

- Предполагам усеща, че си мъжки дракон. А то вярва само на майка си. Наясно е, че това не съм аз, но все пак съм жена и може би затова е склонно да ме допусне до себе си. Сега обаче трябва да скрием го някъде. На място, където никой не би го търсил. До което никой въобще не би могъл да достигне. Аз се сещам само за едно такова.

На дракона му отне няколко секунди, но когато я разбра, изрази възмущението си с бурно клатене на глава, събаряйки ужасената Лиандра на земята:

- В кратера? При нерфолдите? Не! Не, не, не! Какво ти става, забрави ли какво се случи миналия път? Не помниш ли как едва не загинахме там и двамата?

- Ако малко се успокоиш и ми позволиш да ти обясня, ще видиш, че не е чак толкова страшно. Вече сме били там и знаем какво да очакваме. Достатъчно е просто да се издигнеш много високо и после стръмно да се спуснеш право в кратера на вулкана. А всички нерфолди са от външната му страна и няма дори да ни видят.

- Но ти би могла да събудиш дракончето, нали? Да го накараш да се излюпи? - В огромните пламтящи очи на Риналу имаше толкова много надежда. Лиандра отпълзя назад и се помъчи да се скрие зад тънкото тяло на вещицата.

Въпросът накара Алгира да се замисли.

- Мисля, че да. То ме чу и ми отговори. Има ми доверие и може би след известно време би повярвало в мен достатъчно, че да ме послуша. Вероятно ще ми отнеме години, но смятам, че накрая бих могла да го убедя да напусне яйцето. Проблемът е, че не съм сигурна дали двамата с теб ще можем да се грижим за него както трябва. А и не мисля, че точно сега светът е готов за едно бебе дракон. Твърде объркано и враждебно място е.

Вещицата се приближи до Салдемир, за да се сбогува с него.

- Ние с Рин потегляме. На ваше място не бих се навъртала тук още дълго. Много скоро Съветникът ще осъзнае как сме го изиграли и ще изпрати още войници.

- Какво смяташ да правиш с яйцето? - попита с престорена небрежност Салдемир. Той добре осъзнаваше заплахата, притаила се в живия камък.

- Не се тревожи за него. Ще го скрием на толкова тайно и недостъпно място, че никой никога няма да го намери.

- Ами лъка? Доколкото разбрах, хората на Съветника са ти взели и него. Как сега ще се справяш без любимото си оръжие? Чакай, сетих се. Лиандра може да ти направи. Тя е много сръчен дърводелец и ковач. С каквото и да се захване, всичко й иде отръки. Ще видиш какъв чудесен лък ще ти измайстори, нали сестричке?

- Разбира се. Дори смятам да изпробвам някои подобрения. До следващата ни среща ще е готов. Сигурна съм, че ще останеш доволна. Нали един ден ще се върнеш при нас? Нали ще се видим отново? - Лиандра вече се беше изправила и възхитено оглеждаше дракона.

- Ще се върнем много скоро. А дотогава ще си спомням за вас. И вие не ме забравяйте.

- Да бе, като че ли човек може да те забрави... - промърмори на себе си Салдемир и прегърна през рамо сестра си.

Риналу бавно се изправи и разпери огромните си криле, като внимаваше да не закачи с тях някой от хората. Разтърси врата си и го наведе надолу, приканвайки Алгира да заеме мястото си на седлото. Тя не го остави да чака и пъргаво се метна върху него. Драконът излетя стръмно нагоре и пое по дългия път към вулкана Белманди. Едрият силует на Салдемир ги изпрати с високо вдигнат меч. После махащите след тях хора бързо се превърнаха в неразличими точици. Алгира нямаше търпение отново да види магическата пирамида, която я очакваше в кратера. Какво ли щеше да научи този път? Мисълта за предстоящата среща със стар приятел стопляше сърцето й.

Далече долу под тях цветовете постепенно избледняваха и се губеха в тежките сенки на пурпурния залез. Изоставена от слънчевата светлина, земята бавно потъваше в мрак. Но високо горе, в безкрайната синева на небето, нощта беше още далече.

София
28 Януари 2016 г.

4. Говорещата с дракони

Бурята беше жестока. Алгира не помнеше друга такава. Двамата с Риналу бяха оставили далече зад гърба си пълния с вода кратер на вулкана Белманди. Тъмнината на нощта криеше под наметалото си огромните черни облаци и нищо не предвещаваше промяната на времето. Изведнъж застудя и след миг човек и дракон усетиха върху себе си влажните лепкави ръце на стихията. Още първите капки бяха толкова студени и тежки, сякаш самата природа не беше сигурна дали са течни или ледени. Вещицата потръпна недоволно и се сви в своята бързо подгизваща дреха. После някаква невидима сила разкъса тънката тъкан на небето и върху жадната земя се изля цял океан.

Риналу сякаш не летеше, а плуваше в проливния дъждовен поток. Тежестта на водата го натискаше надолу, а ураганният вятър го вееше като безпомощно есенно листо. Борбата с побеснелите вихри бързо изцеждаше силите на могъщия дракон и той започна да се уморява. Крилете му се мокреха и натежаваха все повече с всеки следващ мах. И той все по-трудно си поемаше дъх, защото дробовете му се пълнеха с влага при всяко вдишване. Недалече от него светкавица разкъса почернялото небе. Вещицата сериозно се разтревожи, защото беше виждала поразени от гръм огромни столетни дървета. И момичето, и драконът нямаха търпение да се измъкнат час по-скоро от разпенената вихрушка. Вече почти бяха стигнали до мястото на срещата със Салдемир. Но се налагаше веднага да прекратят опасния полет. Риналу тромаво се приземи, почти падна, близо до една борова гора. Игличките предлагаха съвсем скромна защита от дъжда, но поне стената от дървета донякъде спираше свирепия вятър.

Алгира искаше да накладе огън, който да стопли премръзналото й тяло и да изсуши мокрите й дрехи. По земята имаше в изобилие изпочупени от бурята клони и тя набързо домъкна няколко. За огнедишащият дракон нямаше да е никак трудно да превърне просмуканата с вода дървесина в пламтяща жарава. Зъзнещото момиче вече почти усещаше топлината с настръхналата си от студа кожа. Риналу обаче беше толкова изтощен, че веднага заспа. Дори не я изчака да свали седлото от врата му. Пронизващият вятър беше толкова силен, че свистеше дори в обтекаемото, създадено за полет тяло на дракона. И на вещицата не й остана друго, освен да се сгуши под крилото му, съвсем близо до горещото му туптящо сърце. Така, както правеше винаги.

***

- Събуди се! - Напрегнат непознат глас се опитваше да изтръгне Алгира от сладкия й унес. Тя тъкмо сънуваше някаква необикновено красива картина. През тучна зелена поляна с тихо ромолене лъкатушеше бистро поточе. Блестящото тяло на риба се изви във въздуха и плесна с опашка, завръщайки се във водата. Пойните птички безгрижно чуруликаха, заети да чистят и подреждат дългите пера на пъстрите си одежди. Весело бръмчаха пчели, понесли скъпоценния златен прашец на хиляди жълти тичинки, полепнали по мъничките им телца. Скрити във високата трева, невидими щурчета им пригласяха. Искрящо във всички цветове на дъгата, едно водно конче се завъртя любопитно около нея, после се стрелна нагоре в безоблачното небе. Топлото слънце нежно и почти неуловимо галеше голата й кожа с безкрайно дългите пръсти на лъчите си. Немирните багри, избягнали от нечия палитра, бяха накацали върху крилете на пърхащите пеперуди, които...

- Събуждай се вече! - Нетърпението в думите беше придружено с енергично, почти грубо разтърсване на рамото й.

Алгира объркано примигна, разтърка сънено очи и седна на земята. Огледа се наоколо, опитвайки се да си спомни къде се намира. Беше в пълна безопасност, надеждно защитена от кротко спящия до нея Риналу. Но не беше сама. В малката жива палатка, образувана от сгънатото крило на дракона, имаше още някой. В мига, в който осъзна това, вещицата се обгради в бледосин пашкул от защитна магия. Меката му светлина се разля наоколо и прогони дремещия мрак. Фигурата пред нея не помръдна, само отдръпна ръката си и едва доловимо се усмихна:

- Успокой се, не ти желая злото. Трябва да поговорим.

Алгира я изгледа недоверчиво. Непознатата беше най-красивата жена, която вещицата някога беше виждала, по-красива дори от майка й. Дълги, леко къдрави руси коси се спускаха по раменете й, покрити с наситено синя рокля. Ефирната дреха сякаш беше продължение на тъмносините й очи. Веднъж погледнал ги, човек вече не можеше да отклони взор и да разгледа останалата част от лицето й. Дори неугледната огърлица, изработена от различни по форма и размер сапфири, стоеше чудесно на грациозната й шия.

- Какво искаш? - в гласа на Алгира звънна метална заплаха. Тя свали магическия щит около себе си, но дясната й ръка остана протегната напред, готова да го вдигне отново. Пръстите на лявата й ръка напипаха дръжката на кинжала. Не можеше да си позволи наивна доверчивост - това можеше да й струва твърде скъпо. Опита се да проникне в чуждото съзнание, но се сблъска с непроницаема преграда. Мислите й объркано се залутаха и тя беше принудена да се откаже. Явно трябваше да се задоволи с това, което жената пожелаеше да й каже. Следващите думи на красавицата дори не се опитаха да приспят бдителността на вещицата.

- Трябва да говоря с теб преди драконът ти да се е събудил.

- Защо?

- Както вероятно си се досетила, аз също съм вещица. И не съм сигурна дали той няма да успее да прочете мислите ми.

Алгира настръхна и се наведе леко напред. Тялото й приличаше на голяма котка, приклекнала за скок.

- Какво толкова има в мислите ти, че не искаш драконът да ги узнае?

- Не ми е леко да ти го кажа, защото виждам колко си привързана към него. Но той трябва да умре. И най-добре е ти самата да го убиеш, докато още ти има доверие.

Лявата ръка на Алгира се стрелна напред и дългото острие на кинжала й замря на косъм от гърдите на новодошлата. Синеоката вълшебница дори не трепна.

- Смъртта ми нищо няма да промени. Драконът е много опасен и трябва да бъде убит. Може би си мислиш, че е покорен на волята ти? Може би се заблуждаваш, че си го опитомила? Но той е просто едно летящо и бълващо огън чудовище. И нищо не може да обуздае хищническия му нагон да убива. Вече се е хранил с хора и все някога ще продължи да го прави. Дори и да те слуша в момента, какво ще стане, ако загинеш? Или когато умреш от старост? Дотогава той ще е станал толкова голям и силен, че никой вече не би могъл да го убие. Обаче решението не е мое и аз не мога да го отменя. Сборът на вещиците беше свикан специално, за да разгледа твоя случай. А това се случва много рядко...

- Сбор? На вещици? - Алгира дори не подозираше, че има нещо, което би събрало няколко от тях на едно място. Според малкото, което знаеше за собствения си вид, вещиците бяха изключително саможиви и страняха от всички. Дори и една от друга.

- Да, разбира се. Нима не си чувала за него? Не мога да повярвам, че майка ти не ти е разказала нищо за нас. Ние с нея бяхме много добри приятелки. Не ми ли вярваш? Хайде, ела, последвай спомените ми.

Съзнанието на Алгира бе заслепено от неестествено ярки цветове. Сякаш някаква огромна дъга започна да расте, докато изпълни цялото небе. Но и тогава не спря, защото между цветовете й се раждаха все нови и нови дъги. Те пулсираха, преплитаха се и преливаха една в друга. Момичето падаше към тях, а пъстрите ленти я улавяха и играейки си, я подхвърляха помежду си. Ръцете й се превърнаха в огромни криле на пеперуда, а тялото й олекна, стопи се и после съвсем изчезна. Тя потъваше и се разтваряше в чуждото съзнание, докато напълно се изгуби в него. Цветовете постепенно избледняха и от тях останаха само белите нишки на тънки перести облаци. От млечната им пустош бавно изплува името й. Казваше се Вилтаяна и беше седнала на брега на голямо езеро. Тънкият воал на мъглата пред нея се сгъсти в силует и доби форма и размери. Това беше човек. И не просто човек, а някаква жена, протягаща ръка към нея. В

лицето й имаше нещо смътно познато, от него лъхаше топлина и спокойствие. От кафявите ириси на искрящите й очи, като от малки семенца, започна да расте огромно разклонено дърво, изпълнено със спомени. Тази жена беше нечия майка. Беше Елертия, нейната собствена майка. Но не на Вилтаяна, а на нея, на Алгира. На вещицата, която говореше с дракони. Намерила отново себе си, тя бавно възвърна контрола над мислите и тялото си. После с мъка раздвижи безчувствените пръсти на изтръпналата си ръка.

- Как... какво беше... Какво беше това? - едва успя да промълви Алгира, взряла се в тъмния нощен свят вече със собствените си очи.

Вилтаяна направи изящен и в същото време небрежен жест с ръка:

- Това беше мой спомен за една среща с майка ти. Показах ти го, за да се убедиш, че можеш да ми вярваш. Както виждаш, ти далеч не си единствената, която умее да долавя чуждите мисли. И други могат да общуват без думи. Но по някаква причина ти си първата, която е успяла да говори с дракон. Или може би просто си единствената оцеляла достатъчно дълго, че да го направи. Но разбрах, че въпреки това, звярът наскоро се е нахвърлил и върху теб.

Макар да бе загинал още при първата им среща, старият учител Колхадон беше успял да посочи на Алгира начина за защита на мислите й. По-късно уроците на тайнствената пирамида в подводната пещера я преведоха по трънливия път на това познание. Идеята беше проста, но изпълнението й изискваше известни умения и опит. Трябваше да се научи да строи лабиринти в ума си и да улавя там във вечен плен любопитството на всеки нежелан нашественик. И тя се упражняваше с Риналу и Салдемир, а и с разни други хора, и се справяше добре. С течение на времето все по-успешно затваряше съзнанието си за чуждите мисли. Но ето че сега тази жена беше влязла в него и тършуваше там като в собствената си кухня. Все пак, Алгира се опита да се застъпи за дракона:

- Това не е честно! Тогава Риналу беше упоен и не беше на себе си. Той не помнеше нищо и дори не можа да ме познае.

- Не, това само показва колко опасен и непредсказуем може да бъде. Неслучайно никога досега човек не се е сближавал с такова чудовище. Но ако ти не можеш, или не искаш да го убиеш, ще го направим ние.

Алгира не издържа и избухна:

- Той не е чудовище! И няма да ви го дам! Владея могъща защитна магия и няма да ви позволя да го убиете!

- О, така ли? - вдигна вежда в престорено удивление Вилтаяна. Изобщо не изглеждаше впечатлена. - И колко дълго си мислиш, че ще можеш да се противопоставяш на силата на двадесет вещици? Колко дълго можеш да задържиш тази защитна магия? И колко време ще успееш да предпазиш с нея нещо с размерите на дракон?

- Само десет удара на сърцето - смутено призна Алгира. Синеоката вещица явно четеше мислите й като отворена книга и нямаше смисъл да отрича. - Първият път магията едва не ме уби, но оттогава постоянно се упражнявам и ставам все по-добра. Скоро ще издържам повече! - разпалено добави тя.

- Виж, идването ми тук беше просто проява на добра воля. Искахме да ти обясним причините за решението си и да ти дадем време да се сбогуваш с дракона. Трябва да разбереш, че не може да му се има доверие, нито пък на твоите способности да го контролираш. Той представлява твърде голяма заплаха и не може да бъде оставен жив. Оказахте се близо до дома ми, затова на мен се падна задачата да те уведомя.

- Но това не е вярно, вие просто не го познавате... Няма ли нещо, с което да ви убедя...

Думите заседнаха в гърлото на отчаяната Алгира. Безпомощно вдигнатите й ръце останаха единственото й изразно средство, но и те не можеха да изпросят милост за Риналу. Изглежда обаче нещо трогна Вилтаяна, защото неумолимото й изражение се смекчи малко:

- Е, добре. В името на приятелството ми с твоята майка, съм склонна да ти дам шанс. Има един начин да докажеш на всички нас, че чудовището ти би могло да е повече полезно, отколкото опасно. Ако успеете да спасите хората от Лиргендул, аз ще говоря пред Сбора във ваша защита.

Самото споменаване на името накара Алгира нервно да потръпне. Още от дете се беше наслушала на какви ли не ужасни истории за това зловещо място. То беше разположено в труднопроходим високопланински район в южната част на кралството. Разправяха, че било обитавано от какви ли не смъртоносни твари и хищни растения. Дори и само в частица от историите да имаше зрънце истина, пак никой не би отишъл там доброволно.

- Не знаех, че там живеят хора - промълви Алгира, като безуспешно се мъчеше да преглътне.

- О не, скъпа моя, там не живеят хора. Там умират хора. Бързо и безболезнено, ако съдбата е благосклонна към тях. Бавно и в ужасни мъки, ако нямат този късмет. Там се намират най-големите диамантени мини на кралството. Престъпници и роби от цялата страна ден и нощ копаят тези безцветни и безценни камъчета. В пълен мрак дробовете им се пълнят с фин задушлив прах, който вече не можеш да изкашляш. Дори и най-големите изверги на света не заслужават подобна жестока участ.

- Искаш аз и драконът да рискуваме живота си, за да спасим някакви отрепки? - Ужасът в гласа на Алгира се смени с възмущение.

- Не аз, ти го искаш. Това е единственият начин да убедиш Сбора на вещиците, че звярът ти не е зъл. Че поне донякъде си го обуздала и покорила. Да помогнеш на красиво момиче да се изправи от калта не доказва нищо. Всеки би го направил. Но да влезеш в горяща къща, за да

спасиш човек, пък бил той и убиец - ето това вече е достойно за уважение. Изведи хората от там и ми донеси някой по-голям диамант като доказателство за свършената работа. Направиш ли го, ще съумея да накарам останалите вещици да ви забравят поне за известно време. Аз живея недалеч от тук, на втория остров по течението на река Умтала. Ще те чакам там, но не злоупотребявай с търпението ми.

Вилтаяна отгърна края на драконовото крило и се промъкна навън. Макар бурята да си беше отишла, нощта все още беше студена и мокра. Мрачни гълъбовосиви облаци като гигантски похлупак покриваха земята почти до хоризонта. Само далече на изток бавно растеше една тъничка ивица розов полумрак. Утрото се събуждаше с плаха усмивка.

След миг синеоката вещица изчезна в тъмнината и след нея остана единствено затихващото чаткане на конски копита. И тревожното безпокойство, което беше вселила в душата на Алгира.

Риналу леко се размърда, изръмжа едва чуто и се събуди. Повдигна крилото си и погледна спящото момиче. После внимателно се изправи, направи няколко крачки и изтръска от себе си дъждовните капки и нощната влага. Хвърляйки през рамо последен поглед към Алгира, драконът тихо се издигна във въздуха и се отправи на запад в търсене на храна.

Вещицата всъщност не спеше. Но за първи път от толкова време тя беше доволна, че остава сама. Трябваше да успокои тревогите и да подреди напрегнатите си мисли, които се въртяха като подхванати от вихрушка есени листа. Предстоеше й тежък разговор с Риналу. А тя не беше готова. Не знаеше какво да му каже. Знаеше само, че никога не би могла да го убие. По-добре беше да си опитат късмета в Лиргендул, дори ако това струваше живота и на двамата. Накрая притисна колене към тракащите си от студ зъби и се помъчи да заспи.

Когато заситеният дракон се върна, Алгира вече беше станала и го чакаше. Небрежно и някак между другото спомена, че й се иска да отскочат до някоя диамантена мина. После се постара да затвори съзнанието си пред не особено настойчивите му въпроси. За първи път го лъжеше и усещането за вина я изгаряше отвътре. Но не му каза кой и защо бе поискал този дълъг и опасен преход. Вместо това го убеди, че изведнъж са й притрябвали украшения. Че става дума за нейна прищявка, с която се беше събудила.

- Мислех, че нямаш търпение да се срещнеш с Лиандра и Салдемир. Ако толкова много харесваш скъпоценности, защо не задържа тези, които Съветникът ти даде? И откога тези блестящи дрънкулки станаха толкова важни за теб? - недоумяваше Риналу.

Леката влага, премрежила тъжния й поглед, нарушаваше образа на разглезено момиченце, но драконът не забеляза. Не умееше да чете

емоциите по човешките лица. Нито пък разбираше речта на хората. Затова и не улови смисъла на думите й, прошепнати тихо на глас:

- Налага се да отидем, Рин. Трябва да спасим толкова много човешки животи. И живота на един дракон, който ми е особено скъп.

***

Далече на запад последните слънчеви лъчи обагряха в кралски пурпур заснежените планински върхове. Крясък на закъсняла птица огласи притъмнялото небе. Вече се стъмваше и беше крайно време да потърсят място за нощуване. Друг път настъпващият здрач ги заварваше на земята, запалили огън и уловили вечеря. И за двете обикновено се грижеше Риналу, макар че понякога и Алгира помагаше. Обаче откакто беше останала без лъка си, от нея нямаше особена полза като ловец. Днес драконът бързаше да достигне до Лиргендул. Той твърдо беше решил да намери мината преди падането на нощта.

Първият летящ звяр ги нападна напълно неочаквано. Вероятно се беше промъкнал някъде отдолу и отзад, защото Алгира въобще не го видя. Просто подскочи и едва не падна от седлото си, пронизана от остра болка в крака. Отне й няколко секунди, преди да осъзнае, че не тя беше ранена, а драконът. Беше почувствала болката му като своя. Защото в този момент съзнанията им се бяха слели в едно и двамата споделяха емоциите и усещанията си. Уплашените й мисли се разбиха като разпенени вълни в неговите, останали непоклатими като скала. Риналу беше всевластният повелител на небесата и не се плашеше лесно. Пък и раната не беше сериозна и само го раздразни. Докато разтревоженото момиче се опитваше да разбере какво става, той размаха мощната си опашка, както човек гони нахална муха. И едва тогава вещицата успя да мерне с ъгълчето на окото си тъмното тяло, което се запремята пречупено към земята.

Втория път изчадията не успяха да изненадат дракона. Кървавочервените им очи блестяха в мрака като живи въглени. Сега вече Алгира успя да ги разгледа по-добре, докато се гърчеха в пламъците на огъня му. Тя никога не беше виждала нещо подобно. Нито пък беше слушала разкази за такива твари. Вероятно, защото никой досега не бе оцелявал от срещата си с тях. Чудовищата приличаха на гигантски черни щъркели и момичето реши да ги нарече "щръкловища". То потръпна при мисълта какво би се случило с него, ако ги беше срещнало само.

Скоро обаче се наложи драконът да приеме летящите си врагове по-сериозно. Когато се оказаха обкръжени от десетина крещящи и щракащи с челюсти гадини, Риналу се принуди да изостави небрежното си отношение към тях. Той разсече два хищника с крилете си и подпали още един. Тогава щръкловищата рязко смениха тактиката си. Започнаха да го разсейват с лъжливи единични атаки отгоре, докато останалите вкупом нападаха

ЛИРГЕНДУЛ

уязвимия му корем. Драконът опита да се спусне ниско над земята, но теренът се оказа твърде неравен за такава маневра. Принуден да се откаже, той се устреми нагоре, като не спираше да изпепелява чудовищата. Алгира също успя да убие едно и да отблъсне друго със защитната си магия. После създаде голямо кълбо около други две и го сви като гигантски юмрук, кършейки крилете им. Опитваше се да използва силите си пестеливо, защото знаеше, че няма да й стигнат за дълга борба. А не беше ясно колко още гладни гърла дебнеха в тъмнината.

- Рин, много се уморих. Не мога повече. Хайде да се махаме от тук! - примоли се след малко изтощената вещица.

Яростните атаки принудиха дракона да се съгласи с нея. Той се издигна стръмно нагоре в нощното небе, поръсено с диамантения прах на хиляди искрящи звезди. Толкова бързо и толкова високо, колкото зверовете не можеха. Двамата си отдъхнаха едва когато опасността остана далече назад.

- Ще се върнем утре сутринта! - уверено заяви Алгира, сякаш забравила едва преживяната смъртна опасност.

- Ами щръкловищата? - опита се да я приземи Риналу.

- Никой хищник не е активен през цялото денонощие. Щом ловуват през нощта, значи през деня спят - усмихна му се тя.

Драконът не искаше да я тревожи, но определено не споделяше нейния оптимизъм. Самият той беше нощен хищник и чувствителните му към топлината очи не оставяха никакъв шанс на плячката да се скрие. Но това не му пречеше да ловува успешно и през деня. Много пъти го беше правил, особено когато беше гладен. Вещицата знаеше всичко това, но изглежда беше решила да го пренебрегне. Явно за нея беше много важно да стигнат до мината. И макар да не знаеше точно защо, драконът прие решението й. Надяваше се само тя да е права за щръкловищата, както беше права за толкова много други неща.

***

В зората на следващия ден двамата се издигнаха над голите скали на Лиргендул. Чудовищата от миналата нощ навярно спяха в леговищата си, защото нищо не помръдваше в безоблачното небе. Алгира беше свикнала с пълноводните реки и тучните поляни на родния си край, и липсата на вода и растителност я потискаше. Тя обичаше дъхавите билки и бистрите езера, а гостоприемството на зелените дъбрави почти беше заменило дома й. Но под крилете на описващия широки кръгове дракон преминаваха единствено стръмни сипеи и остри зъбери. Никъде не се виждаха следи от човешка дейност. Момичето се обнадежди малко, когато прелетяха над една отдавна изоставена дървена къща, полуразрушена под тежестта на годините. Недалеч от там, на един полегат склон, имаше малка горичка,

превърната в сечище. Някога тук бяха работили много хора, но тези времена отдавна бяха отминали. Между дънерите на отрязаните дървета се издигаха стройните стволове на млади борове.

Дори острото зрение на Риналу едва различи входа на диамантената мина. Той кацна съвсем близо до него, но Алгира продължаваше да не го вижда.

- Какво става, защо се отказа да търсиш мината?

- Защото смятам, че я открих! - зъбатите челюсти на дракона се разтеглиха в доволна усмивка.

- Това? Но това е просто една грамадна скала... - сбърчи момичето вежди.

- ...под която се подават кости от човешка ръка! - довърши Риналу тържествуващо. - Някога тук е имало проход, но после нещо се е случило. И тази канара е смазала някакъв беглец, който не е успял да се измъкне.

- И видя това толкова отдалече? Какво невероятно зрение! Как ми се иска и аз да имах очи като твоите.

- Но нали ги имаш? - искрено се изуми Риналу. - Точно както имаш крилете, опашката и всичко останало от мен.

- Знаеш ли колко си прав? - чаровно му се усмихна Алгира и се опита да го погали, като за малко не се поряза в острите ръбове на бронираните му плочки. - Почти толкова, колкото си и люспест.

После се наведе да разгледа костите, белеещи се под каменната преграда.

- Според теб какво е затрупало входа? Земетресение, или може би свлачище? Но тогава вероятно хората тук са загинали? Няма как да им помогнем, ако са вече са мъртви. Можеш ли да разбереш преди колко време е станало? Защото ако е било скоро, значи може да има оцелели?

Понеже драконът мълчеше, Алгира вдигна един клон и го размаха под носа му.

- Щом всичко твое е и мое, може ли да използвам "нашето" огнено дихание? Би ли ми запалил това? Ще вляза да поогледам, но няма да се бавя.

Риналу неуверено издиша слаб, почти невидим огън. Боеше се да не подпали момичето. Дървото беше още влажно от утринната роса, но това нямаше значение. Просто му отне съвсем малко повече време, преди да пламне. Вещицата го протегна пред себе си и се опита да се провре през тесния процеп, останал между срутената скала и стената на тунела. Факлата й пречеше и тя я захвърли навътре в мината. Освободила и двете си ръце, Алгира заизвива дългото си тяло като змия между камъните. Мястото беше съвсем малко, но тя все пак успя да се вмъкне.

Посрещна я мрачната гледка на овъглени дървени подпори и отдавна ръждясали инструменти. Младата жена грабна горящия клон и го вдигна нагоре. Опита се да освети тъмната шахта, която се спускаше стръмно

надолу към самото сърце на диамантената мина. Бледата светлина на факлата разкри безразборно захвърлени лампи. При вида им Алгира едва сдържа радостния си възглас и веднага запали една. Чак сега забеляза притаилите се в сенките плетени въжета, започнали вече да гният. Жалките останки от плетени кошове, някои още пълни с откъртени камъни, разказваха за непосилния труд на работниците. От тях самите обаче нямаше и следа. Озадачена и обезпокоена за съдбата им, Алгира продължи да се спуска все по-надолу. Късче замразена светлина улови колебливия пламък на фенера и игриво проблесна в отговор. Беше едно от искрящите камъчета, заради които бяха загинали толкова хора. Вещицата прибра диаманта в малка торбичка, висяща на кръста й. Ако не можеше да спаси миньорите, поне щеше да убеди Вилтаяна, че двамата с Риналу са били тук и са опитали. Вече имаше с какво да откупи живота на приятеля си.

Останал сам, драконът недоволно изгледа каменната стена, която го разделяше от Алгира. После удари с мощната си опашка по тежката скала. Тътенът отекна в околните склонове и се върна обратно с подигравателен кикот. Риналу обаче не се отказа и отново замахна. Не смяташе да оставя момичето самичко в пълната с опасности мина. Озъбените хребети продължиха да се надсмиват над безплодните му усилия. Канарата беше твърде масивна и той не можеше да я разбие. Тя помръдна едва-едва и се слегна надолу, като напълно препречи тесния процеп, през който се беше промъкнала Алгира

Глухото стенание на планината проникна дълбоко в недрата на земята. От тавана на пещерата се посипаха камъчета и накараха сърцето на момичето уплашено да се свие. Тъничката струйка светлина, която успокояващо се процеждаше някъде далече назад, изведнъж изчезна. Тъмните сенки, хвърляни от пламъка на миньорската лампа, се разлюляха и затанцуваха неумело по грубо издяланите скали. Но това не беше предизвикано от раздвижване на застоялия въздух. Просто ръката на Алгира, здраво стискаща светилника, леко потрепери. Мислите й едва си пробиха път през дебелата каменна стена.

- Рин, какво стана? Ти ли направи нещо?

- Мисля, че да! - виновно призна драконът. - Не обичам да те изпускам от поглед. Имаш навика да се забъркваш в неприятности, докато не те гледам! - опита се да се оправдае той. - Исках само да дойда при теб. Какво ще правим сега?

Алгира мълчеше. Той би предпочел тя да му се скара, да му каже колко много е сгрешил, но че няма страшно, защото тя все ще измисли нещо. Копнееше за топлите й успокояващи мисли. Каквото и да е, само да не да мълчи така. Защото това нейно мълчание го наказваше по-силно от всяка дума. И го плашеше повече от всяка опасност. Той неистово заудря с опашката си по каменната стена, но от това тя само се намести още по-плътно.

- Кажи ми какво да направя? - отчаяно изръмжа Риналу.

- Ще... ще вляза по-навътре... Може би някъде там има друг изход.

Алгира полагаше неимоверни усилия да овладее ужаса си. Беше затворена дълбоко под земята заедно със стотици мъртвци. И щеше да слезе още по-надолу, въоръжена само с колебливата светлинка на старата лампа в ръката си. Стори й се, че усеща как тежестта на милионите тонове скала над главата й я смазва и я превръща в песъчинка. В неотделима част от планината. Беше погребана в мината, все още жива, но вече обречена. Дишаше бързо и на пресекулки, но все по-плитко и задъхано. Тя направи нова крачка и в самия край на сумрачния кръг, който фенерът изтръгваше от тъмнината, видя масивна черна скала. Нещо запречваше пътя й напред. Не можеше да се върне, но не можеше и да продължи. Момичето едва сподави надигащия се в гърлото му писък. Напрегнатото му до краен предел съзнание беше доловило някакво ново и непознато присъствие. Нещо се беше събудило в мрака.

- Рин, тук има някой...

В дъното на пещерата, подобно на разцъфващо кървавочервено цвете, се отвори огромен ирис. Ако по големината на окото можеше да се съди за размера на животното, то съществото пред Алгира беше поне два пъти по-едро от Риналу. Тя замръзна на място, неспособна дори да издиша. Въздухът в гърдите й стана гъст и тежък и започна да я задушава. Непослушната й ръка, сякаш превърнала се в оловна, едва не изпусна лампата. С треперещи от уплаха крака, тя бавно отстъпи назад. После се обърна и побягна, преследвана по петите от шума на стържещи един в друг камъни.

Риналу се отказа от безполезното блъскане с опашката. Вместо това удави канарата с всепоглъщащите пламъци на драконовия си огън. Езиците им се заизвиваха във всички посоки, опитвайки се да пробият скалата, да я изпепелят и да я превърнат на прах. Скоро тя се нагорещи и дори започна леко да пука, но все така неумолимо затваряше изхода на мината. Крилете на дракона унило увиснаха, а дългата му шия безпомощно клюмна надолу. Нямаше какво друго да направи.

Когато Алгира достигна до края на тунела, нагорещената каменна стена леко светеше в мрака на пещерата. Някъде далече зад нея се разнесоха тежки стъпки. Все още не съвсем уверени, те бавно приближаваха. Нещо с мъка провираше огромното си тяло през тесния тунел. Без особена надежда на успех, вещицата повелително протегна ръка към парещата канара, препречваща пътя й навън. Не знаеше дали щеше да се получи, просто нямаше какво друго да направи. Призова магията и тялото й леко потръпна, когато силата послушно премина през него и удари скалата.

Риналу невярващо гледаше как нажежената до преди миг каменна плоча изстива и се покрива със скреж. Стелещата се над земята влага,

изпарена от драконовото му дихание, се превръщаше обратно в течност при допира си до изстудената земя. Водните струйки, впили тънките си, но силни пръсти в пролуките на скалата, замръзваха пред очите му.

- Продължавай да гориш преградата! - едва долови драконът молбата на момичето.

- Вече опитах, но няма никаква полза. Камъкът не гори.

- Продължавай! Докато бях в кратера на вулкана Белманди, за да скрия яйцето, научих нова магия. Създаването на огън е много трудно и изтощително. Пък и ти вече го умееш. Затова реших да овладея замразяването. То се оказа значително по-лесно, защото вместо да създавам топлина, аз я отнемам.

Драконът стовари жарката си огнена дъга върху скалата. Яростната струя заля масивния монолит като бушуващо море. Оказала се между две могъщи стихии, огромната канара простена леко и не издържа. Изгаряна отвън от вулканичния огън на Риналу и замразявана от ледената магия на Алгира отвътре, тя се пропука. Няколко по-големи и стотици по-малки процепи зейнаха в плочата, докато тя бавно се рушеше от разликата в температурите и собствената си тежест.

- Отдръпни се от изхода! Махни се от там, бягай, излети... - мисълта на Алгира никога не беше звучала по-повелително. А в следващия момент внезапно замлъкна.

Разтревожен и объркан, Риналу се подчини. Издигна се над земята, без да отделя поглед от натрошената скала, затваряща края на тунела. Изведнъж тя се пръсна на хиляди отломки. Във всички посоки се разлетяха камъни, изхвърлени с такава сила, сякаш бяха безтегловни песъчинки. Гъсти кълба прах и пепел се издигнаха във въздуха като от изригването на вулкан.

Един огромен дракон, по-тъмен и от най-беззвездната нощ, се подаде от мината. Досега мракът на пещерата бе крил истинските му размери, но навън той приличаше на сянката, хвърляна от хълм. Измъкнал се на свобода, звярът разпери крилете си и те изплющяха като корабни платна. Опитваше да изяде Алгира и почти беше успял, защото тя вече беше в устата му. Свила се, доколкото й беше възможно, вещицата се беше обградила с малък купол от защитна магия. Бледосиньото кълбо изглеждаше толкова тънко и крехко, че беше цяло чудо как задържаше отворени гигантските челюсти. Черното чудовище нетърпеливо стисна зъби и строши един от тях в плячката си. Но и защитният воал на вещицата избледняваше все повече и повече. Нямаше да издържи още дълго.

Риналу сви крилете си плътно до тялото и се устреми към врага като сияйно лазурно копие. Докато падаше като камък надолу, той избълва яркожълта огнена струя по дясното крило на звяра. После протегна напред острите си нокти и с все сила ги заби в лявото крило, а дългите му зъби потърсиха гърлото на неприятеля.

Внезапната му атака имаше успех. Изненаданото чудовище завъртя глава назад и изпусна малката си хапка. Риналу с облекчение проследи как Алгира се изтъркаля невредима настрани. Още замаяна, тя се опита да се изправи. Но сега самият той беше в опасност, защото въобще не можеше да се сравнява с великана под себе си. Освободил гигантската си паст, антрацитеният звяр щракна с челюсти съвсем близо до крилото на Риналу. След миг огромната му опашка се стовари върху малкия син дракон.

Първо очите, а после и цялата глава на черния дракон се покриха със скреж. Дебела ледена кора скова движенията на крилете му и в миг ги превърна в безпомощно увиснал баласт. Тежестта им притисна звяра към земята. Но тук силите на младата вещица свършиха. Напълно изтощена, тя нищо повече не можеше да направи.

- Бягай, Рин! - отчаяно изкрещя Алгира в съзнанието му. - Изобщо не трябваше да се връщаш.

Приятелят й лежеше неподвижно на земята. Едното му крило беше неестествено подгънато под тялото, а другото се протягаше към момичето, сякаш молейки го за помощ. Черният дракон енергично отръска леда от себе си, а предната му лапа притисна Риналу към голата скала. Челюстите на чудовището бяха пълни с блестящи зъби, по-дълги от кинжала на Алгира, а вероятно и по-остри от него. Раззинатата му уста се насочи към главата на поваления противник, който все така не помръдваше.

Изгубила всякаква надежда, вещицата отчаяно изкрещя в съзнанието на огромния антрацитен звяр:

- Това ли е благодарността ти, задето те измъкнахме от плен? Нима ще изядеш този, който те спаси?

Момичето се молеше със сълзи на очи, но без да очаква отговор. Затова беше изумено, когато го получи.

- Мойлири е голяма и силна. Никой не й казва какво да яде.

Алгира се вкопчи в тъничката сламка на надеждата, опитвайки се да отложи неизбежното.

- Но... Мойлири също така е стара и мъдра, нали? Храна ще намериш навсякъде, обаче ако пощадиш живота на приятеля ми, ще ти дам едно драконово яйце.

Без да сваля тежката си лапа от Риналу, женският дракон завъртя глава към Алгира и я измери с огнения си поглед.

- Всички вие сте подли и лъжливи твари! Коварните човеци запалиха дървените подпори и затрупаха изхода на пещерата. Затвориха Мойлири в каменен капан. Жертваха другарите си, за да спасят себе си. Кажи ми, кое друго животно прави така?

Вещицата с тревога следеше Риналу, който се беше съвзел и безуспешно се опитваше да се надигне.

- Не всички сме такива. За съжаление си попаднала на най-лошите измежду нас. Но би било грешка да съдиш за всички хора само по тях.

- Но не бяха само те. Преди много лета срещнах една от твоя вид. И тя като теб можеше да говори с нас. Имах й доверие, а тя ме предаде и открадна още нероденото ми дете. Измамата е част от вас! Вие нямате чест и на думите ви не може да се вярва.

- Аз не те лъжа. И ако ми позволиш, ще ти го докажа. Само не наранявай приятеля ми.

Алгира извика в съзнанието си спомена за първия път, когато беше видяла драконовото яйце. Сякаш рисуваше, но не с четка, а с мисли. Трябваше да си припомни всеки детайл, всяка подробност. Само така сцената щеше да се получи жива и убедителна. Извлече от паметта си червената възглавница, жените, които я носеха, и огромната светла зала на Съветника. Постара се да не пропусне нито една завеса или гънка по килима. После добави и собствените си чувства и емоции, за да даде на картината душа. Накрая показа готовия образ на Мойлири. Задържа го в ума си достатъчно дълго, така че драконът да може добре да го разгледа.

- Но това е моето яйце! Познах го по извивките и петната по черупката. Ти си го откраднала!

- Не е вярно! Аз го взех от този човек, за да го скрия. Той поиска от мен да излюпя бебето ти, за да го превърне в свой роб. Да го използва като оръжие срещу другите хора. Но аз спасих яйцето ти. И ще ти го върна, ако ни пуснеш да си вървим.

- Не ти вярвам. Но все пак ще ти дам шанс да ми докажеш, че греша. Донеси ми яйцето и ще оставя приятеля ти да живее.

- Сама няма да мога. То е скрито на толкова непристъпно място, че само дракон може да го достигне.

- Тогава ми кажи къде е и аз сама ще си го взема. И не си и помисляй да ме излъжеш, защото запомних миризмата ти и...

- Знам, знам. Няма къде да избягам и навсякъде ще ме намериш! - с горчива тъга я прекъсна Алгира. После продължи:

- Яйцето е на такова място, че няма да успееш да го вземеш без чужда помощ. Има един много тесен проход и само човек може да премине през него. А никой човек не може да стигне до там, защото пътят минава през непристъпни скали. Единствено дракон може да прелети над тях. Двамата с Риналу сме единствения ти шанс.

- В такъв случай разговорът ни приключи. Вие не ми трябвате, ще си намеря друг човек.

Алгира леко се усмихна, опитвайки се да обуздае надигащото се в нея опиянение. Можеше да спечели, трябваше само да остане хладнокръвна и спокойна още малко. Мойлири започваше да й вярва и вече имаше шанс за спасение. Но надеждата беше коварен съюзник, който лесно можеше да я предаде във всеки момент. Вещицата обмисли следващите си думи много внимателно.

- Как? Аз съм единственият човек, с когото можеш да говориш. Който може да чуе мислите ти и да те разбере. И който не се опитва да те убие или да избяга с писъци, щом те зърне. Но дори да намериш друг, дори да успееш някак си да го убедиш, или заплашиш, той пак няма да ти е от полза. Защото само аз знам къде се намира яйцето. Без мен никога няма да го намериш. А аз няма да ти помогна, ако направиш нещо на Риналу.

- Е, добре. Ти ще си човекът, но защо е нужно той да е драконът? Не съм се хранила доста отдавна и все още съм слаба. Но след като го изям, ще възстановя силите си. После двамата с теб ще отидем да вземем яйцето. Аз съм много по-голяма, по-силна и по-бърза от него. Каквото може той, аз го умея по-добре. Съюзи се с мен и заедно ще бъдем непобедими.

Алгира не отговори веднага, за ужас на Риналу, гърчещ се под тежката лапа на Мойлири в напразни опити да се освободи. Тя почти физически усети раздиращата ума й болка от уплашения му писък.

- Думите ти са мъдри. И би трябвало да те послушам. Но има нещо, което не разбираш. Той ми е приятел. Спасявала съм живота му много пъти и той неведнъж е спасявал моя. Вярвам му така, както вярвам на себе си. Никога не бих могла да го предам, както и той никога не би ме изоставил. Така че ще трябва да ти откажа. Изборът, който лежи пред теб, е много прост - довери ни се, или ни убий. Съдбата ни ще бъде еднаква.

След кратко колебание Мойлири отстъпи от гърдите на Риналу и бавно се отдръпна от него, сумтейки недоволно:

- Защо ли си мисля, че ще съжалявам? Но добре, съгласна съм. Донесете ми яйцето и може би ще променя мнението си за хората. Знам със сигурност, че ще променя мнението си за теб.

Риналу неуверено се изправи и с нестабилна походка се насочи към Алгира, без да поглежда назад. Едва след като погали огромната му триъгълна глава и огледа раните му, вещицата отвърна:

- Ще ти върнем яйцето, разбира се. То ти принадлежи и би било просто несправедливо да не го направим. Но и на нас не ни е лесно да ти се доверим. Какво ще ти попречи да ни убиеш, щом го получиш? Затова ти предлагам компромисен вариант. Ще ти го донеса, както обещах, но сама. Така няма да рискувам живота на приятеля си. И не сега, а след петдесет лета. Вие, драконите, живеете хиляди години и за теб това ще е само миг. Но моят живот вече ще е към края си. И ако тогава все още желаеш смъртта ми, просто ще ме отървеш от бремето на старостта.

Мойлири гледаше момичето и дракона, щастливи просто от това, че бяха отново заедно. През пепелта на омразата и болката от предателството тя смътно долови чуждата радост. Сърцето й трепна, спомнило си отдавна забравеното усещане да принадлежиш на някого и някой да ти принадлежи. Да споделяш с друг болките и радостите, вместо да ги посрещаш сам.

- Преди много време една от вашия вид открадна яйцето ми. Кой би помислил, че някой ден друга ще ми го върне? Така да бъде, ще ти дам исканата отсрочка. Може би ще съумеем да използваме времето, за да се научим да си вярваме. И ако това се случи, може би ще ми върнеш яйцето по-рано. Но ако не го получа, искам да знаеш, че не само приятелят ти, но и много други хора ще платят цената. Пази живота си добре, вещице, защото ако нещо се случи с теб, няма да има пощада. Никой не може да лъже Мойлири безнаказано.

Алгира сухо преглътна, представяйки си опустошението, което грамадният дракон можеше да причини. Огнедишащото чудовище лесно можеше да изпепели село, или дори малък град. И нямаше какво да го спре. Но тя поне можеше да опита.

- Бих искала да те помоля за още нещо. Този район е пуст и ненаселен, и хората рядко идват тук. Дали не би се съгласила да останеш в Лиргендул и да се храниш с големите летящи твари? - вещицата се помъчи да нарисува щръкловище в ума си.

- Ха, та те са любимата храна на Мойлири. Предполагам, че и приятелят ти би ги харесал на вкус, след като веднъж ги опита. Бързи са, но не колкото дракон, разбира се. Надявам се добре да са се размножили докато ме нямаше, така че да ми стигнат за доста време. Но след това нищо не обещавам. Ако искаш да предпазиш човеците, просто им кажи да не стъпват тук.

- Мисля, че мрачната слава на това място ще го направи вместо мен. А ще ми кажеш ли какво се случи с тези, които бяха затворени в мината? Родините им имат право да знаят каква е била съдбата им.

- Онези с блестящите брони, които пазеха отвън, изгориха дърветата и затрупаха входа на пещерата. Какво е станало после с тях - не зная. Но се съмнявам да са се спасили, твърде малки и слаби бяха. Другите, които дълбаеха вътре, изядох един по един. Накрая свършиха и понеже не можех да се освободя, реших да заспя. Не ме гледай така осъдително. Не искай от мен да се чувствам виновна, че се храня с хора. Аз съм хищник и те бяха моя плячка.

Алгира засрамено наведе глава.

- Прости ми, не исках да те обвинявам. Ти не си чудовище. Вие сте създания на огъня и светлината. Различни сте от нас, живеете векове и трупате мъдрост. Ние, хората, сме истинските чудовища. С безсмислените си вражди, с гибелните си войни, с унищожителната си омраза.

- Не всички хора са зли, както и не всички дракони са мъдри. Ти също си дете на огъня. Той не се вижда отвън, но гори като малко слънце в сърцето ти. И драконът ти го е почувствал, иначе не би те приел.

Главата на Мойлири нетърпеливо се завърти насам-натам, докато ноздрите й душеха въздуха. Острото й обоняние долови миризмата на едно от убитите щръкловища. Все още твърде слаба, за да полети, тя се запъти

натам, кършейки клони и събаряйки дървета. Скоро могъщото й туловище изчезна в близката горичка. След нея останаха само шумът от стъпките и поклащането на върхарите.

Летяха по-бавно от обикновено. И полетът на Риналу не беше съвсем гладък. Макар че се стараеше да го прикрие, драконът изпитваше болка. Той не успяваше да разгъне докрай нараненото си крило и се накланяше настрани при всеки мах с него. Накрая успя да открие възходящо въздушно течение и блажено се отпуска в ласкавите му прегръдки. За да се отърве от въпросите на разтревожената Алгира, той на свой ред я попита:

- Откъде беше толкова сигурна, че яйцето е на Мойлири?

- Ами всъщност - не бях. Но когато разбрах, че това пред нас е женски дракон, ми мина тази мисъл. А и продължителният й престой под земята обясняваше защо не го е потърсила досега. Имаше доста добър шанс да е нейно. Освен това се надявах на майчинския й инстинкт. Тя можеше да поиска яйцето, дори ако друг дракон го е снесъл. Борех се за живота ти и само това измислих. Нямаше какво друго да й предложа.

Риналу се чудеше как да повдигне болезнения въпрос и накрая по драконовски заби нокът в раната:

- За един много дълъг момент ми се стори, че обмисляш предложението на Мойлири да ме смениш с нея.

Неприсъща за Алгира лукава усмивка се плъзна по устните й:

- Тъкмо това целях. Не можех направо да й откажа, трябваше да изглежда, че се колебая. Иначе рискувах да я обидя.

- А защо все пак не прие? Тя наистина беше по-добрият дракон.

- Ама ти, сериозно ли? Всичко, което й казах, беше истина. Нашето приятелство е много по-важно за мен от това колко бързо летиш, или какъв товар можеш да носиш. И животът ти ми е по-скъп от моя собствен. Бях убедена, че вече си го разбрал. Пък й не искам да заспивам всяка нощ, чудейки се дали няма да се събудя сам-самичка в огромния й търбух. Ние с теб не се делим, забрави ли? Освен, ако не решиш да ме изядеш някой ден...

Риналу завърти назад голямата си глава и огледа критично момичето, обкрачило шията му:

- Твърде малка си за основно ястие. Но пък бих могъл да те запазя за накрая.

Тя се пресегна и с престорено недоволство го удари по носа, а той страдалчески се намръщи, сякаш наистина го беше заболяло. После и двамата прихнаха да се смеят. За един кратък миг се почувстваха щастливи.

***

Лесно намериха острова на Вилтаяна, сгушен в един завой на широката река. Вещицата ги чакаше на потъналия в зеленина бряг. Никъде не се виждаше мост, само една малка лодка, привързана за тесен дървен пристан. Чакълеста пътечка, покрита с високо избуяла трева, водеше до занемарена схлупена къщурка. Тя изобщо не приличаше на жилище, в което изисканата красавица би живяла.

Риналу меко се приземи и легна на земята, като не сваляше поглед от двете жени. Макар че Алгира явно имаше доверие на непознатата, драконът винаги беше нащрек в присъствието на чужди хора.

Вилтаяна внимателно разглеждаше диаманта на слънчевата светлина, търсейки скрити дефекти в него. Тя разсеяно изслуша разказа на Алгира.

- Всички там отдавна бяха мъртви. Никого не успяхме да спасим, но ти донесохме това малко камъче като доказателство, че сме били там и сме опитали да помогнем.

Понеже Вилтаяна продължаваше да мълчи, Алгира не се стърпя и наруши тежката тишина:

- Това ли беше? Сега свободни ли сме? Сборът на вещиците ще ни остави ли на мира?

Вилтаяна се насочи към брега на реката и небрежно подхвърли през рамо:

- О, на твое място не бих се притеснявала толкова за Сбора. Той е загубил доста от някогашното си могъщество. Останала е една жалка сбирщина от дърти стари вещици, които се интересуват главно от билки и отвари. Независимо от прозвището си, те далеч не са толкова вещи в използването на магията, колкото ние с теб. Не, за вас с дракона обикновените войници са далеч по-опасни.

И преди Алгира да проумее какво имаше пред вид отдалечаващата се вещица, едно тежко копие се заби в крилото на Риналу. Драконът едва успя да го разпери, за да се предпази с него. Миг по-късно второ копие изсвистя нагоре, отклонено този път от защитната магия на вещицата. После обезсилено тупна на земята, вече неподвижно и безвредно.

Две малки корабчета се приближаваха по реката отляво и отдясно на острова, затваряйки пътищата за бягство. Гребците мощно тласкаха лодките напред под устремния барабанен ритъм и яростта на свистящите камшици. Екипажите трескаво опъваха дебелите тетиви на огромни арбалети, приготвяйки ги за нова стрелба. А няколко човека почистваха палубите от последните маскировъчни клонки, които така успешно ги бяха прикривали досега. Бяха твърде далече и огънят на дракона не можеше да ги достигне. Алгира насочи цялото си внимание към по-близкия кораб. Скова го в дебел лед и го обездвижи напълно. Греблата му останаха неподвижно забити в замръзналата вода около него. По-безпомощен и от бръмбар по гръб, той се понесе надолу по мудното течение на реката. През

това време обаче хората на втория кораб завършиха зареждането на страшното си оръжие. Острият връх на нова гигантска стрела стърчеше застрашително над борда и търсеше сърцето на Риналу.

Без да губи време, Алгира покри и двамата с бледосиния купол на защитната си магия. После тревожно огледа прободеното крило на дракона. Той беше захапал дръжката на копието и се опитваше да го изтръгне от себе си, но безуспешно. Широкото и леко назъбено острие, подобно на брезово листо, беше създадено да пробива и разкъсва. Врязало се дълбоко в страшната рана, то не можеше да се върне назад въпреки неистовото дърпане на Риналу.

- Чакай, спри! Така няма да стане! - извика му тя.

Когато той неохотно се подчини и замря, вещицата се мушна под блестящото му тяло и изтегли копието навътре и надолу през дупката в крилото. После я запуши надве-натри с треви и листа, като се опитваше да не гледа шуртящата синя кръв.

- Как си? Ще можеш ли да летиш така? - с тревога попита тя.

- Чакай да помисля малко... Не, не ми помагай, сам ще се сетя. Хм... Добре де, само малко ми подскажи - ти би ли могла да тичаш, ако единият ти крак е навехнат, а в другия зее голяма дупка?

- Ако не си разбрал, опитват се да ни убият. Съзнавам, че вината за това е моя, но няма нужда от сарказъм. Не знам колко още ще мога да ни пазя.

Сложила тънкия показалец върху китката си, Вилтаяна отмерваше времето с ударите на сърцето. Когато преброи до дванадесет, в погледа й блесна сляпа ярост. Тя махна с ръка към войниците и натегнатата до скъсване тетива на тежкия арбалет с облекчение се отпусна. Освободеното копие с тихо бръмчене се насочи към все по-изтъняващият синкав щит, пазещ ранения дракон.

Лицето на Алгира, измъчено от усилието да поддържа защитната магия, се озари от плаха усмивка. Малката й хитрост се беше оказала неочаквано успешна. При първата им среща Вилтаяна я попита колко дълго може да пази Риналу. Тогава на Алгира никак не й се искаше да отговаря. Но се почувства принудена, потъваща в тези безкрайно дълбоки сини очи. Затова каза "десет удара на сърцето". Не можеше да не отговори и нямаше как да излъже тази, която четеше мислите й. И все пак се опита да скрие истината. Ударите, за които говореше Алгира, бяха не на човешко, а на драконово сърце. А малцина знаеха, че то беше устроено доста по-различно. По време на полет или при преследване на плячка сърцата на драконите ускоряваха неимоверно своя пулс. Това даваше на крилете им силата, необходима да държи масивните тела във въздуха. Но при покой драконовите сърца биеха три пъти по-бавно от човешките. Когато не летяха, огнедишащите чудовища почти спяха. Така че Алгира

можеше да поддържа защитната си магия тройно по-дълго, отколкото смяташе Вилтаяна.

Острието на копието не успя да пробие магическия щит на вещицата. Той все още беше достатъчно здрав. След като отрази новото нападение, тя веднага свали защитата си, защото вече започваше да се уморява. После задърпа Риналу към левия бряг на острова. В тази посока пътят към свободата им беше открит. Когато стигнаха до самата река, драконът проумя плана на вещицата и категорично поклати глава.

- Само това ли успя да измислиш? Аз не мога да плувам!

- Хайде, ще минеш по дъното. Едва ли е много дълбоко.

- Дълбоко е! - не се съгласи Риналу, вперил нервен поглед в ленивите талази.

Алгира успокояващо прегърна огромната му глава, както беше правила толкова пъти досега. Спечелената отсрочка бързо изтичаше. Тласкан от ритмичните удари на греблата, корабът се насочи към тях, заобикаляйки острова. Стрелците му отново подготвяха ужасяващия си арбалет за стрелба. Озарена от спасителна идея, вещицата протегна ръка към водата и наоколо запрехвърчаха ситни снежинки. Тънка коричка от скреж се простря през реката чак до отсрещния бряг. С леко скърцане и пукане тя започна да се разширява и удебелява, образувайки здрав леден мост.

Драконът недоверчиво стъпи върху замразената повърхност. Като пляскаше с криле, за да намали натоварването върху млечнобялата пътека, той се насочи към близката суша. Алгира го следваше, като зорко следеше настигащият ги кораб. Когато екипажът му завърши приготовленията си, те изстреляха още едно копие по Риналу. Вече на края на силите си, вещицата нямаше как да го спре. Но успя да го отклони малко, така че то прелетя над главата й и с тих плясък изчезна в реката.

Когато ноктите на дракона се забиха в песъчливия бряг, той нададе гръмогласен рев. Едва дочакало това, момичето се метна на дългата му шия и се намести в седлото си. Хвърляйки прощален поглед през рамо, Риналу се затича по сухата земя. Всяка следваща крачка го отдалечаваше все повече от гибелната засада на малкия остров.

- Нали знаеш, че не мога да надбягам кон? - попита той след малко, като проверяваше за пореден път дали някой не ги преследва.

- Но на кораба нямаше коне, Рин, само хора. А от тях си по-бърз, нали?

Тъй като никой не ги гонеше, след час спряха да бягат. Алгира свали седлото на Риналу и се зае да лекува раната на крилото му. Почисти я, доколкото можа, и я наложи с листа. Колкото и да търсеше, не успя да намери никакви лековити билки в сухата степ. Добре поне, че кръвта беше спряла да блика и беше засъхнала в тънка синя коричка. Момичето

внимателно прегледа и следите от битката с Мойлири. Тя със задоволство установи, че раните бяха почти зараснали, а някои напълно бяха изчезнали.

- Нали знаеш, че всичко това е излишно? До утре сутринта няма да е останал дори и белег за спомен. Ще съм напълно здрав.

- Разбира се, че ще си. Заради грижите, които полагам за теб. Сега стой мирен още малко.

Риналу недоволно изпръхтя.

- Всички тези грижи просто прикриват чувството ти за вина. Кажи ми какво те мъчи. Чувствам, че нещо ти тежи, а не искаш да го споделиш. Мислите ти са тревожни, но не ме допускаш до тях.

Алгира безпомощно отпусна ръце:

- Ох, усетил си значи? Ама и аз съм една вещица - всеки чете ума ми като отворена книга! - укори тя себе си, а не любопитството на Риналу.

- Какво значи "всеки"?

- Ами ти, както и онази ужасна жена, която се опита да ни убие - тъжно въздъхна момичето. После накратко му разказа за ултиматума на Вилтаяна.

- Съжалявам, че те излъгах за диамантената мина. На два пъти изложих живота ти на опасност, а дори не те предупредих. Решението засягаше и теб, и трябваше да го вземем заедно.

- Но ти рискува и собствения си живот. И го направи, за да ме защитиш. Нямаше как да знаеш за Мойлири, нито че Вилтаяна ще се окаже толкова зла.

- Все пак, трябваше да ти кажа. Но не само това ми тежи. Не ми харесва и начинът, по който използвах яйцето като разменна монета за живота ти. Направих го с лекота и без да се поколебая. Отначало търсех единствено начин да те спася. А после си помислих колко добре би било, ако можем да привлечем Мойлири на наша страна. От нея щеше да излезе могъщ съюзник, а ние имаме нужда от помощ. Преследват ни войниците на Съветника и постоянно бягаме, или се сражаваме с какви ли не чудовища. Малцината ни приятели също се нуждаят от защитата ни. Затова постъпих толкова нечестно с Мойлири. Възползвах се от ситуацията, макар и не създадена от мен, за да я подчиня на волята си. А това не е редно и ми тежи. Иска ми се да не се налагаше да го правя. Иска ми се да живеехме в един по-добър и справедлив свят, в който не трябва да правим компромиси със себе си. С твоя помощ много бързо станах твърде могъща. Двамата с теб се превърнахме в сила, която хората уважават, и от която се боят. Сляхме се в юмрук, който може да наказва и закриля. И сега се чудя дали не започвам да приличам на Съветника. Боя се, че няма да се справя с отговорността, която идва заедно с тази сила.

- Но нали затова имаш мен! - усмихна се Риналу, а зъбите му проблеснаха под лунната светлина. - Аз не се интересувам от безполезни дрънкулки, а и ти ме научи да уважавам живота. Мога непредубедено да

преценявам действията ти. Винаги можеш да разчиташ на мен да ти казвам, когато не си права.

- Непредубедено? Та ти си ми приятел и постоянно рискуваш живота си за мен. Не, Рин, ти не би могъл да осъдиш никоя моя постъпка, колкото и несправедлива да е тя. Надявам се само по-често да успявам да открия и избера по-малкото зло. Защото мога да разчитам на единствено на преценката на Салдемир и Лиандра.

Разтревожена и гладна, вещицата дълго не можа да заспи.

***

На другата сутрин раните на Риналу бяха заздравели. Той се възстановяваше изключително бързо, така че това не го изненада. Когато разпери крилата си, за да ги огледа в полумрака на настъпващия ден, превръзката на Алгира изхвърча настрани. Под нея синееха чисто новите пера, пораснали през нощта. След два пробни маха драконът безшумно излетя. Обилната закуска с някакъв престарял бивол напълно възвърна силите му. Дори улови някаква лисица за закуска на момичето, но Алгира я пусна на свобода. Нямаше търпение да види приятелите си.

Когато най-накрая достигнаха мястото на срещата със Салдемир, завариха само едно изстинало огнище. Докато вещицата преценяващо разтриваше угасналата жарава между пръстите си, Риналу подуши наоколо. Въздухът с едва чуто свистене нахлу в ноздрите му.

- Били са тук. Но миризмата им е стара, отпреди два дни.

- Какво ли им се е случило? Ще можеш ли да ги намериш? - разтревожи се Алгира.

Риналу извърти назад дългата си шия и я погледна с удивление.

- Ще мога ли да ги намеря? Все едно да те питам ти дали можеш да стреляш с лък.

- Точно в момента - не! - обезсърчено наведе глава момичето. - Хората на Съветника ми го взеха, забрави ли? А така и не намерих време да си направя нов.

- Щом толкова те е грижа за тях, хайде да ги проследим.

Алгира нямаше нужда от втора покана и само след миг двамата се понесоха, водени от недоловимата за момичето миризма.

- Добра новина! - заяви след няколко завоя Риналу. - Не са бягали от опасност. Самите те са гонили или дебнели някого.

- Но как разбра?

- Изглежда са търсели нещо, защото са лъкатушели. Дракон, който знае къде отива, или от какво бяга, се движи по права линия. Ако приятелите ти бяха преследвани, следите им нямаше да се лутат така. Успокой се, добре са.

Когато малко по-късно ги откри, Риналу беше озадачен от поведението на групата хора. След това и Алгира ги чу, още преди да бе успяла да ги види. Шумът от битката с лекота надвикваше свистящият в ушите й вятър. Драконът послушно се завърти в широк плавен кръг, давайки й възможност по-добре да огледа наоколо.

Отрязаната в основата си ръка на средно голям нерфолд лежеше безжизнено на бойното поле. Войниците се опитваха да обездвижат чудовището, като го оплитаха с въжета. Макар и тромаво, то беше много силно и се сражаваше ожесточено. Изведнъж се освободи, разхвърляйки едва удържащите го хора като мравки във въздуха. Остана само Салдемир, който се беше покатерил на гърба му, и се опитваше да отсече втората ръка с тежкия си меч. Обикновено острие би се счупило още от първия удар в твърдата като камък плът на жестокия звяр. Но ДракоПлам беше закален в огненото дихание на Риналу и беше невероятно здрав. Само след миг отделеният от тялото крайник полетя към земята. С оглушителен рев нерфолдът се опита да сграбчи дръзкия си нападател, който се скри между раменете му.

- Какво ще кажеш да им помогнем? - посочи Алгира към вкопчилите се в неравна схватка хора.

- А какво стана с "Не убивай това, което не смяташ да изядеш!"? Защото аз този нерфолд няма да го ям. Много е твърд и ще си изпочупя зъбите в него! - напълно сериозно заяви Риналу.

Алгира изобщо не се смути.

- Превърна се в "Убий това, което заплашва теб и приятелите ти!". Хайде, сниши се, за да ги предупредим.

Първоначално стреснати от появата на новата заплаха в небето, хората с облекчение разпознаха човека и дракона. Вещицата лесно ги убеди да напуснат полесражението, за да не пострадат. Само Салдемир упорито въртеше меча си и отказваше да се пусне от тъмнокафявото чудовище.

- Махни се от там! Имам план и ти само ни пречиш! - изкрещя вещицата, опитвайки се да надвика острото звънтене на ДракоПлам.

Едрият войн с недоволно ръмжене тупна на земята и чевръсто се изтъркаля настрани. Последните две ръце на нерфолда профучаха над главата му като гигантски коси. Салдемир скочи на крака и бързо изтича извън кръга, описван от бясно въртящите се крайници, които вършееха високата трева. Подобното на къща животно с клатушкане последва война. Но после забеляза новия си враг и впери малките си злобни очички в кръжащия над него дракон. Риналу се изви във въздуха, после набра височина и се гмурна почти право надолу.

- Сега какво смяташ да правим? Нали не си забравила, че нерфолдите не горят?

- Не съм. А ти помниш ли какво се случи с каменната плоча, която беше запречила входа на мината? Хайде, Рин, загрей хубаво тази ходеща скала, останалото е моя работа.

Яростна огнена вихрушка се изви около нерфолда. Влажната трева пламна и в миг се овъгли, а земята под нея заприлича на изпечена глинена паница. Звярът невъзмутимо се измъкна от огромната клада и запрати едната си ръка към дракона. Над нажеженото му туловище се издигаше тънка струйка белезникав дим.

Риналу се превърти през крило, избягвайки летящото живо копие. Едва успя да изравни полета си, когато и вещицата се намеси в битката. Тя протегна ръцете си към трикракото чудовище и то в миг се покри със скреж. Бледозелен облак го обгърна отвсякъде, а въздухът се изпълни със свежия мирис на буря. Над притихналата равнина се разнесе зловещо съскане, което премина в ужасяващ трясък. Нерфолдът се показа от гъстата мъгла, а масивните му крака се напукаха и разцепиха. С тътен, наподобяващ падане на гръмотевица, огромното туловище рухна на земята и се пръсна на парчета. После избълва фина тъмнокафява прах, която се смеси със стелещият се над него дим.

Драконът направи още един последен кръг над победения си противник и се насочи към хората.

- Кацни ей там, встрани от поляната. Нека не плашим приятелите си, а? - потупа го Алгира по гърба. Още недочакала приземяването на Риналу, тя скочи от врата му и се затича към малката група настръхнали войници.

Салдемир също се втурна към нея и сграбчи тъничкото й тяло в мечешката си прегръдка. Вещицата болезнено изстена. След миг някаква невидима, мека, но могъща сила поде война като перце. Разпростря се по цялото му тяло, избута го назад и го принуди да пусне момичето на земята.

- И аз се радвам да те видя, но трябва и да дишам - изкашля се задавено Алгира.

Войнът смутено погледна огромните си ръце, после отново я прегърна, този път по-внимателно.

- Всяка среща с теб, след която оставам жива и само леко натъртена, е добра среща! - засмя се тя, докато той радостно я издигаше над земята. Риналу напрегнато ги следеше, готов всеки миг да скочи и да се притече на помощ.

Когато най-накрая стъпи отново на краката си, момичето щастливо добави:

- Толкова съм зажадняла да видя искрена усмивка, отворени длани и приятелски очи, който не търсят гърба ми, за да забият нож в него.

- Явно много пъти са те предавали. Е, при нас можеш да си отдъхнеш спокойно. Взорът ни е насочен навън, за да те пази. А оръжията в ръцете ни са само за враговете.

Алгира подритна едно парче от нерфолда.

- Мъртъв ли е?

Едва откъсвайки поглед от нея, Салдемир потвърди:

- О, да. Освен ако някой не го съгради наново камък по камък и не му вдъхне живот.

После се наведе, за да разгледа по-внимателно отломките от чудовището.

- Закъсняхте с няколко дни. Вече бяхме започнали да се тревожим. Какво ви забави толкова?

- Ами нали знаеш - обичайните неща. Ураганна буря, зла вещица, огромен дракон. Нищо сериозно - усмихна му се ведро момичето и отметна назад дългите си пламтящи коси. Те меко се разляха по раменете й като кротък водопад.

- Ха, като стана дума за вещици, твоята посестрима намери ли те? Висока, с дълга руса коса, изумително красива? Срещнахме я малко след като двамата с Риналу заминахте да скриете яйцето. Когато разбра за теб и дракона, тя прояви голям интерес и поиска да се срещне с вас. А щом й казахме, че очакваме скоро да се върнете, веднага тръгна да ви търси.

Щастливата само допреди миг Алгира пребледня, а тънките й пръсти болезнено се впиха в ръката на Салдемир.

- Вилтаяна! Ето как ни е открила!

Цялата настръхнала, тя настойчиво потърси погледа му.

- Какво точно й казахте?

- Мислех, че ще се зарадваш да срещнеш друга като теб. Нещо лошо ли сме направили? - очите му виновно отбягваха нейните.

Алгира вдигна ръце в едва овладян гняв, а въздухът около нея се завихри и я обгърна като жив щит.

- И как така решихте да й се доверите?

Почувствал се изведнъж някак по-малък, Салдемир се чудеше къде да се скрие от пламтящата й ярост.

- Ами тя ни донесе полезна информация за плановете на Съветника. Доказа се като наш верен съюзник.

- Тя е толкова красива, колкото и умна. Лесно ви е завъртяла главите с чара си и сте повярвали на всяка нейна дума. Сигурно дори не й се е наложило да използва магия, за да ви омае. Но не ви ли хрумна, че тя може да работи за Хаймдес? Че вероятно иска да разкрие вашите планове и да му ги съобщи? Не се ли запитахте откъде една вещица има кон? На колко жени въобще е позволено това?

- Познавам една, която язди дракон... - неуверено опита да се защити войнът, но бързо млъкна.

Сянка на подозрение пропълзя по лицето на Алгира и се настани точно между гневно сключените й вежди.

- Дракон... Ама разбира се! Споменахте ли как Риналу ме нападна, когато го бяха отровили?

- Ами... мисля, че да! - смутено призна Салдемир.

Последвалата реакцията определено го завари неподготвен. Момичето с радостен вик се хвърли към него и го прегърна.

- Разбираш ли какво означава това? Аз си мислех, че съм безпомощна пред нея. Че не мога да скрия мислите си. Но тя всъщност не е могла да ги прочете. Всичко, което е знаела за мен, го е научила от вас. И после умело го е използвала, за да ме заблуди. Не съумях да проникна в ума й, но поне съм успяла да защитя своя. Затворила съм съзнанието си пред толкова могъща вещица!

- Това е... добре, нали? - все още объркан и озадачен попита Салдемир.

Гневът на вещицата изчезна от лицето й по-бързо от шепа вода върху нагорещен от слънцето камък.

- Това е чудесно! Защото сега знам, че мислите ми не ме издават. И вече разбирам защо Вилтаяна поиска да й донеса диамант като доказателство, че сме били в Лиргендул. През цялото време се чудех за какво й е необходимо това. Защо просто не надникне в спомените ми и не провери сама? Излиза, че изобщо не може.

- Били сте в... Лиргендул? И сте се върнали от там? При това невредими? - Въпреки че стърчеше с цяла глава над нея, войнът я гледаше със смесица от страхопочитание и уважение.

Усмивката на Алгира можеше да разтопи айсберг.

- О, Лиргендул не е толкова опасен, ако имаш дракон. Извинявай, че си го изкарах на теб. Бях бясна на себе си, че толкова дълго не успях да разбера каква е. Трябваше да прозра лъжите й много по-рано. Например, когато беше убедена, че съм първата вещица, говорила с дракон. По-късно от Мойлири разбрах, че това не е вярно, че преди мен е имало поне още една. Сборът на вещиците със сигурност е знаел за това. Не може да нямат летописи в архивите си. Нали все някъде трябва да пазят тайните си рецепти и магии. Още тогава трябваше да разбера какво става, вместо така глупаво да попадна в засадата й на острова. Не ми е ясно само откъде знаеше как изглежда майка ми. Изглежда наистина я е познавала. Макар че споменът за срещата между тях може да е бил фалшив. А дори и наистина да са се познавали, това не значи, че са били приятелки.

След като тя му разказа за последните си премеждия, Салдемир удивено почеса могъщия си врат.

- Едно нещо не разбирам? Ако е искала да ви убие, защо не го е направила веднага щом ви е открила? И двамата сте били заспали, щяло е да бъде много лесно.

- Предполагам, че първоначално точно това е смятала да направи заради наградата, която Съветникът е обявил за главите ни. Но когато ни е намерила, не е водела със себе си войници, които да жертва. Трябвало е да го направи сама и в последния момент се е уплашила. С мен лесно би се

справила, но Риналу е много труден за убиване. Дори и смъртно ранен, той вероятно щеше да успее да я разкъса или изпепели, преди да издъхне. Затова е решила да не рискува и ни е изпратила на сигурна гибел в Лиргендул. Ако бяхме загинали там, тя спокойно щеше да ни обяви за мъртви и да си прибере наградата. А ако все пак по някакъв начин се върнехме, трябваше да й донесем диамант. След което войниците, които без съмнение Хаймдес лично й е дал, пак щяха да ни убият. Така че, във всички случаи е щяла да спечели от смъртта ни. Просто не мога да повярвам колко лесно ме измами.

- Това значи ли, че вече не ни се сърдиш толкова? Та ние сме просто неколцина мъже, колко му е да ни очарова с прелестите си и сладките си приказки. Но тя е успяла да заблуди и теб. А ти не си просто жена, ами и вещица.

- Добре де, съжалявам. Може би реагирах твърде бурно. Много се ядосах, когато осъзнах как Вилтаяна е завъртяла всички ни заради собствените си планове. Но не бих могла да ви се сърдя дълго, дори да бяхте виновни. А вие не сте. Стоманата воюва със стомана, а срещу магията е нужна магия. За да победиш вещица, е необходима друга вещица. Тя не е лъжица за вашата уста. Всички имаме късмет, че сме още живи.

Сестрата на Салдемир беше единствената, която не проявяваше никакъв страх от дракона. Докато мъжете нервно стискаха дръжките на мечовете си и всячески избягваха да гледат към Риналу, тя отиде право при него. Нежно погали сините му блестящи пера и острите шипове на опашката му. После надзърна в открехнатата му паст и с любопитство разгледа дългите му зъби. Накрая погледна в голямото му златисто око, което следеше движенията й, без да мигне. Огромното животно не смееше да помръдне, за да не я уплаши, а Лиандра видимо се забавляваше. И през цялото време му говореше нещо, което драконът не разбираше, а Алгира беше твърде далече, за да чуе. След като измери с педи разстоянието между главата и седлото, тя се приближи до вещицата и брат си.

- Много е красив! И е толкова голям! И кротък! - възхитено посочи Лиандра към Риналу. - Ако искаш, мога да ти направя чудесна юзда за него.

- За какво ми е? - изуми се Алгира. После поясни:

- Риналу е дракон, а не кон. Седлото ми трябва, за да не падна от него. Но юзда просто не ми е нужна. С него заедно решаваме какво ще правим и накъде ще летим. По време на полет сплитаме съзнанията си, а мислите ни стават общи. Пък и аз въобще не бих могла да го управлявам, само ще му преча. От друго имам нужда и ако не греша, ти щеше да ми помогнеш.

Вещицата тактично замълча, давайки възможност на Лиандра да се измъкне от обещанието си. Но само след миг сестрата на Салдемир се

изчерви, измърмори някакво извинение и хукна към лагера. Когато се върна, носеше със себе си продълговат калъф, направен от волска кожа. Внимателно развърза възлите и разгърна пакета на земята. После взе някаква крива тояга и с поклон я подаде на приятелката си.

Алгира с недоверие пое странно изглеждащото оръжие. Макар на пръв поглед да приличаше на обикновен лък, веднага се виждаха няколко разлики. На първо място, той беше почти с една трета по-къс и тя се зачуди дали щеше да има необходимата ударна сила. Тялото на лъка беше изработено от две парчета дърво, закрепени едно за друго. Предното беше еластично, а задното даваше якост. В краищата на двете рамена бяха поставени малки макари с яйцевидна форма, а тетивата минаваше три пъти през тях. В средата й беше поставено малко устройство за по-лесно захващане.

- Направила съм ти нов колчан и няколко различни вида стрели. Можеш да ги разпознаваш по цвета на перата. Тези, черните са дебели и с много тежък и тесен връх. Обхватът им е ограничен, но с лекота пробиват броните на войниците. Зелените са много леки и летят надалече, затова са най-подходящи за лов. На червените съм намотала вълна, напоена с мазнина, която гори много добре. Така можеш да подпалваш разни неща.

- Тези няма да ми трябват. За тази цел си имам Риналу - усмихна се любезно Алгира и бутна запалителните стрели настрани.

- Да, но неговите пламъци не стигат далече, нали? А с тези стрели можеш да запалиш пожар на стотина метра от теб - настоя Лиандра и ги прибра обратно в колчана.

- И накрая сините имат разперени върхове с кукички. Забиват се в дървета или в процепите между каменни зидове. Ако вържеш това тънко и леко въже за края им, ще можеш да се катериш по него.

Още първият изстрел напълно разсея опасенията на Алгира. Макар че се опъваше доста леко, лъкът изстреля черната стрела с много голяма сила. Дългото й острие прониза стоманената броня, закрепена на едно близко дърво.

- Е, какво ще кажеш? Доволна ли си, Повелителко на драконите?

Алгира се засмя и кимна към Риналу:

- Имаш късмет, че той не те разбира. Нямаше да хареса думите ти. Но пък аз много харесвам работата ти. Справила си се чудесно. И лъка, и стрелите са великолепни и ще са ми много полезни. И мисля, че знам точно как да ти се отблагодаря. Ти каза, че харесваш дракона, нали? А искаш ли да го харесаш още повече? Какво ще кажеш да полетиш с него?

Очите на Лиандра станаха по детски кръгли и молещи. Целите се превърнаха в надежда и наивно доверие. Вечно проклятие заслужаваше всеки, който излъжеше такива очи.

- Може ли? - задавено прошепна момичето. - Откакто ви видях заедно, все за това си мечтая. Но не се осмелявах да попитам.

- Хайде да разберем - дяволито й намигна Алгира и двете се отправиха към дремещия Риналу.

- Как мислиш, ще можеш ли да повозиш Лиандра, без да я изядеш? - колкото се може по-сериозно го попита вещицата.

- Ще бъде трудно. Приятелката ти ми харесва и нямам търпение да видя как е на вкус - опита се да й отговори подобаващо драконът, за което получи закачлив удар по носа.

След като наместиха Лиандра в седлото, Алгира и Салдемир се отдръпнаха извън размаха на крилете на Риналу.

- Няма как да го управляваш, но можеш да му показваш с ръка къде искаш да те отведе. Ако много се уплашиш - плесни го силно по врата и той ще те върне обратно. Много те моля, дръж се да не паднеш, защото не знам какво ще ми направи брат ти, ако пострадаш!

- И не би искала да научиш, повярвай ми! - намръщи се Салдемир.

Идеята никак не му харесваше и той с натежало сърце проследи как дългото тяло на Риналу разсече въздуха с едва чуто свистене. Птичите песни секнаха изведнъж, когато тъмната му сянка се плъзна по земята. После драконът и момичето се превърнаха в малка синя точица, която се изгуби в небето.

Риналу първо се издигна високо и бавно описа няколко широки кръга. Изкачи се над ниските облаци, после послушно последва сочещата наляво ръка. Обиколи един стръмен скалист връх, за да може спътничката му да огледа острите непристъпни зъбери от всички страни. Не искаше от самото начало да я плаши, затова кръжеше съвсем плавно. Тя крещеше нещо неразбираемо, но след като не го докосваше по шията, той реши, че може да продължи. Прелетя толкова близо до отвесните скали, че краят на дясното му крило откърти няколко дребни камъчета. После се спусна над острия ръб на един хребет, който се извиваше като конски гръб под тях.

Решил най-накрая да си поиграе, драконът се наклони рязко настрани и се плъзна стръмно по крило. Гмурна се надолу почти отвесно, оставяйки момичето да си мисли, че пропадат неконтролируемо. Звуците, които то издаваше, не се промениха много и той не можа да разбере дали маневрата му постигна целта си. Земята приближаваше бързо, затова драконът се превъртя странично два пъти и се устреми право нагоре, използвайки скоростта, която беше набрал. Краката на Лиандра ужасено стиснаха врата му, но тя все така не му даваше знак да спре. Риналу описа два вертикални кръга, като при втория ноктите му докоснаха върховете на дърветата. Твърдо решен да покаже най-доброто, на което беше способен, той се завъртя с корем към небето. Очакваше тя да се изпусне и да падне, затова се приготви да я улови във въздуха. Но момичето се държеше.

Драконът се спусна ниско над земята, така че главата на Лиандра почти да я докосва. Все така обърнат обратно, се насочи към близката горичка. Издигна се над дърветата в последния момент, като едва избягна

сблъсъка си с тях. После се насочи към лагера, където ги очакваха Алгира и Салдемир. На стотина метра от него рязко се превърти, заемайки най-накрая естественото положение за полет. Разпери крилете си настрани и обърна долната им повърхност срещу въздушния поток. С няколко мощни загребвания уби скоростта си и спря почти на място. За миг замръзна неподвижно над земята, а после грациозно кацна на малката поляна, за ужас на хората и вързаните наблизо коне. Животните изцвилиха и се изправиха на задните си крака. Панически се опитваха да се измъкнат, но стоманените колчета, забити здраво в пръстта, ги удържаха.

- Как беше, хареса ли ти? - попита приближилата ги Алгира, докато помагаше на изнемощялата Лиандра да слезе от седлото.

- Не... се... упла... ших! - едва успя да промълви драконовата ездачка, преди да се свлече в меката трева.

- Оттук изглеждаше доста страшно! Добре ли си? - разтревожен се надвеси над нея Салдемир. Сестра му кимна и бавно се изправи. Светът още се въртеше пред очите й, но този полет тя никога нямаше да забрави.

***

Денят вървеше към края си. Облаците лениво течаха през небето, като гигантска мъглива река. Един от тях беше закъснял и се опитваше да догони рунтавото си стадо, преди то да се скрие зад хоризонта. Багрите бавно помръкваха, докато последните късчета слънчева светлина пестеливо осветяваха далечните планински върхове.

Вечеряха мълчаливо и после някак много бързо Алгира, Салдемир и Лиандра се оказаха сами около огъня. Всички останали изведнъж си намериха нещо за вършене, което да ги отдалечи от вещицата. Дори Елистар, приятелят на Лиандра, се завърти за малко наоколо и после отиде да провери дали конете са добре вързани.

- Хората ти май не ме харесват много?

- Можеш ли да ги виниш? Те и преди се бояха от вещици. А сега разбраха колко лесно Вилтаяна може да влиза в умовете им и да се разпорежда с живота им. Те са войници, свикнали са да се сражават. Но дори когато жертват живота си, знаят защо го правят. И мисълта някой да ги движи като кукли на конци за тях е непоносима.

Алгира разбиращо кимна, а очите й се изпълниха с горчивина.

- Струва ми се, че ще ми е много трудно да завоювам доверието им. Да ги убедя, че магията е чиста и прозрачна. И че приема цвета на сърцето на този, който я използва. А дори и да ми повярват някой ден, у тях винаги ще си остане някаква неприязън. Не към мен самата, а към това, което съм. Ти май ще излезеш прав, че на вещица не може да се вярва.

- Но аз ти се доверих, нали? И досега не си ми дала причина да съжалявам за решението си. Сестра ми също ти вярва.

Момичето се разведри малко:

- Наистина ли? Кажи ми тогава, вие с Лиандра защо не страните от мен? Защо не се страхувате, че ще ви омагьосам? Защо ми вярвате?

- Когато те срещнах за първи път, ти беше просто момиче, загубено в нощния град. Разбрах че си вещица едва при втората ни среща, но тогава ти ми върна моята отвлечена сестра. И за мен това беше достатъчно. Вярно, че нямам твоите умения и не мога да погледна в ума ти. Но мога да почувствам светлината в сърцето ти. Макар да не можеш да бълваш пламъци като дракон, ти огряваш душите на хората и прогонваш тъмнината от там.

- Хм. Мойлири ми каза почти същото. Изглежда, все пак не съм се научила да затварям съзнанието си толкова добре, колкото ми се иска. Една вещица, а още повече една жена, трябва да умее да остава загадка за хората - опита се да се пошегува Алгира. Все по-успешно пазеше мислите си, но така и не успяваше да скрие бушуващите в себе си чувства. Опита се да смени темата:

- Разкажи ми повече за нерфолда, с който се биехте. Струва ми се много странно това, че появите им напоследък толкова зачестиха.

- Докато те чакахме на уговореното място, при нас дойдоха оцелелите жители на едно село. То било нападнато и опустошено от нерфолд. Опитали да се защитят, разбира се, но нищо не успели да направят. Това е непосилна задача дори за добре обучени войници. Лесно открихме чудовището и се опитахме да го спрем, както си знаем. Аз дори използвах новия си меч, за който отново трябва да благодаря на теб и на дракона ти. Като цяло обаче битката не вървеше добре, не ни достигаха хора. Не знам какво щеше да стане, ако не се бяхте появили. Но вие двамата постигнахте невъзможното. За първи път убихте нерфолд. И го направихте заедно. Човек и дракон, огън и лед постигнаха това, което никой досега не е успявал.

- Заварихме приятели в беда и се притекохме на помощ - смутено извърна поглед Алгира. - Но кажи ми, разбрахте ли причината за нападението?

- Не съвсем. Върнахме се до полуразрушеното село и оттам проследихме чудовището. Скоро го открихме, но докато планирахме атаката си, забелязах, че през цялото време то се движеше по права линия. Като че ли имаше някаква цел и знаеше точно къде отива.

Алгира се замисли.

- Покажи ми посоката.

Когато Салдемир посочи на югозапад, вещицата развълнувано възкликна:

- Точно към острова на Вилтаяна. Преди само предполагах, но вече съм убедена, че между нерфолдите и магията съществува някаква връзка. Може би те я мразят и я унищожават, където я срещнат?

- А може би се хранят с нея? - предположи Салдемир.

- Невъзможно! Никой не се храни с магия. Макар че... може и да си прав. И ако това е така, те никого не нападат и с никого не воюват. Само преследват храната си. Може би селото, което този нерфолд е нападнал, просто се е оказало на пътя му. И ако хората не се бяха нахвърлили върху него, той щеше да отмине, без да ги закача.

- Ами градовете? Имаше поне две атаки над градове. В отбраната на единия участвах и аз, така че видях всичко отблизо. Нерфолдите можеха да заобиколят крепостта, но вместо това те нападнаха и разрушиха стената. А после тръгнаха по улиците и през къщите. Едва успяхме да ги спрем. Как ще обясниш това?

- Ако съм права - много просто! Някъде в тези градове са се пазели магически предмети. Вероятно много могъщи, щом нерфолдите са ги усетили толкова отдалече. А това значи, че на острова на Вилтаяна също има някаква силна магия. Скоро ще трябва да проуча този въпрос.

Салдемир скочи на крака.

- Щом знаеш къде се намира тя, трябва да ми кажеш. Още утре ще я посетя и ще премахна заплахата веднъж завинаги.

Алгира тъжно се усмихна.

- А защо си мислиш, че тя въобще ще ти позволи да стигнеш до нея? Откъде знаеш, че няма да те омае, още преди да си я видял? Да те превърне в свой роб, който безволево пълзи в краката й. Ще бъдеш готов да убиваш за нея. Дори мен. Дори сестра си. Дори себе си. Слушала съм за такава магия и знам на какво е способна. Не, приятелю, тази работа не е за теб. Не е за никого от вас. Само аз бих могла да я убия. А аз не мога да се реша на това. Все пак тя е от моя вид. А магията е толкова рядка, че трябва да се уважава и пази. Дори и тази, която се използва, за да причинява зло. Не се тревожи за Вилтаяна. Тя вече не може да ви навреди.

- Но тя може да продължи да ни използва за собствените си цели. Да ни кара да вършим за нея всичко, каквото пожелае.

- Не и докато аз съм тук. А точно в момента никъде не смятам да ходя. Имаш думата ми, че ще ви защитя от нея и от всяка друга магия. И ще опитам да убедя Мойлири да не ви закача. Тогава ще можете да ползвате Лиргендул за своя база. Там ще бъдете в безопасност, защото никой, дори и Вилтаяна, не би се осмелил да ви последва.

- Но дори да приеме, как този дракон ще ни различава от останалите хора? А, сетих се - драконите никога не забравят миризми, нали?

Ъгълчетата на устните на вещицата потрепнаха едва забележимо. В настъпващият мрак Салдемир дори не беше сигурен, дали само не му се беше сторило. Тази жена той така и не успяваше да разбере.

- Хайде да спим, утрото може да предложи нови отговори на старите въпроси - прозя се Алгира.

Тя лежеше на бавно изстиващата земя, кръстосала ръце под главата си вместо възглавница. Погледът й скиташе безцелно из осеяния със звезди небесен балдахин над нея. Отдавна залязлото слънце вече не можеше да оспорва властта на луната. Салдемир се беше подпрял на лакът, с ръка върху меча и вперени в спящия дракон очи.

Доловило тревогата му, момичето попита:

- Как мислиш, дали Риналу е опасен?

Салдемир я изгледа недоумяващо, преди да осъзнае, че това наистина беше въпрос, и че тя очакваше отговора му:

- Разбира се, че е! Само за миг би могъл да ни изпепели, разкъса или смаже. Смъртоносно създание е, ако това искаш да знаеш.

- О, не се тревожи за това. Ти и приятелите ти сте в пълна безопасност, докато съм наблизо. Ще минат може би четири-пет дни, преди да огладнее дотолкова, че да почне да гледа на вас като на храна. Шегувам се, де! - побърза да го успокои вещицата, забелязала нервното присвиване на очите му. После поясни:

- Питах дали мислиш, че някога отново би могъл да се превърне в диво животно. В свиреп хищник, който не познава приятелството и е подвластен единствено на първичните си инстинкти. В онова чудовище, което едва не уби всички ни, когато го бяха упоили. Не говоря за днес, нито пък за утре, а за някога... когато мен няма да ме има, за да го укротявам?

Алгира не можеше да забрави думите на Вилтаяна и те не й даваха покой. Вече беше научила истинските мотиви на вещицата, но не можеше да се отърве от опасенията си. Ами ако все пак красавицата беше права? Драконите живееха много дълго и Риналу щеше да я надживее с векове. Дали паметта за нея щеше да остави в съзнанието му достатъчно дълбока следа. Дали той щеше да запомни, че не всички хора са зли, че не всички искаха да го използват или убият? Дали би могъл някога да се довери на друга вещица? На друг човек? Дали някога би могъл да си намери нов приятел?

В погледа на Салдемир се четеше такова съчувствие и съпричастност към тревогата й, че за миг тя се зачуди дали не бе изрекла мислите си на глас. Той помълча малко, след това тъжно промълви:

- Страхувам се, че не мога да ти помогна с този товар. Ти най-добре познаваш дракона и само ти знаеш отговора на този въпрос. Едно мога да ти кажа - на теб бих доверил живота си. И ако ми кажеш да си пъхна главата в устата на Риналу, ще го направя без колебание. Признавам, че не разбирам отношенията ви. За мен е непонятен начинът, по който съзнанията ви се докосват. Но ти имаш много силно влияние върху всички около себе си. Някак си успяваш да изкараш навън най-доброто у тях. И да им го покажеш, така че те сами да го видят и да повярват в него. А това ги

променя необратимо. И тази вяра вече нищо не може да изкорени. Дори и времето.

Звездната светлина нежно струеше от небесния свод. Тя прониза мрака на нощта и приласка изгубените си деца. Обля лицата им и засия в очите им. Прогони страха от душите им и изпълни сърцата им с надежда.

София
20 Април 2016 г.

5. Небесните камъни

Навремето Кастерган било малко и никому неизвестно кралство, което дори не било отбелязано на повечето карти. Това бързо се променило, когато на територията му открили първо злато, а после и диаманти. Постепенно неговите владетели забогатели и започнали да наемат войници. Първо за лична охрана, после за отбрана на страната и накрая - за нападение над съседните държави. За няколко десетки години кралството разширило както границите, така и влиянието си. Територията му обхванала пространството между две големи плавателни реки. А не след дълго завоевателните му крале стигнали и до северното море. След покоряването на крайбрежните градове и техните пристанища, управителите на Кастерган разбрали, че могат да печелят и от търговия. Затова истинското богатство на някогашната невзрачна държавица задълго останало скрито. Никой така и не забелязал, че магията тук била най-силна, а вещиците ставали все по-могъщи и многобройни.

***

Още като малко момиченце Вилтаяна поразяваше всичките си познати и роднини. Не толкова защото владееше магията, макар че и това беше необичайно на такава ранна възраст. Изумителен беше начинът, по който тя си служеше с нея. Правеше го толкова умело и естествено, както се усмихваше или разресваше дългите си руси коси. Дори и майка й, която беше могъща вещица, не можеше да си го обясни. Но още по-изненадани бяха околните хора, които просто не можеха нищо да й откажат. Даваха й мило и драго, дори крадяха, за да изпълнят всяка нейна прищявка и каприз. При това го правеха с удоволствие и усмивка на уста. Едва по-късно започваха да се чудят как и защо са й позволили да ги използва така. Защо й бяха дали последните си спестени пари, без които бирниците щяха да вземат къщите или нивите им. Как бяха оставили собствените си деца гладни, за да й купят от любимите й сини панделки. Тези фини късчета коприна така добре отиваха на наситеният морски цвят на очите й.

Майка й се опитваше да поправи нещата и донякъде успяваше. Понякога връщаше на хората пари или стока, друг път лекуваше болните безплатно. Но с течение на времето и тя попадна под влиянието на дъщеря си. Съвсем неусетно забрави всичко, което смяташе за важно, и се превърна в роб на волята й. Накрая цяла тълпа селяни, внезапно опомнили се от унеса, в който бяха изпаднали, я преби до смърт с тояги и камъни.

Никой обаче така и не вдигна ръка срещу Вилтаяна. Дали заради красотата, с която природата така щедро я беше дарила? Или пък заради дарбата й, с която вещицата поставяше всекиго под свой контрол?

Ако баща й я винеше за смъртта на майка й, той никога с нищо не го показа. Колхадон знаеше много за магията и разбираше силата й, макар че самият той не я владееше. Една важна и могъща тайна беше заключена в ума му. И той много искаше да я предаде на дъщеря си. Но все отлагаше, разочарован и огорчен от безотговорното й поведение. Твърде егоистични бяха постъпките й, никаква загриженост за хората не се усещаше в тях. Накрая Вилтаяна стана твърде могъща, а някогашното уважение към баща й се изпари като шепа вода в пустиня. Вече нищо не я спираше да изкопчи всичките му знания. Тогава Колхадон напусна селото и никой повече не го видя. Той предпочете да изостави любимата си дъщеря и да замине надалече, вместо да повери тайната си на погрешен човек.

Малкото момиченце разцъфна и се превърна в сияйна красавица, която неустоимо привличаше хората към себе си и безгрижно ги изгаряше. И колкото повече растеше, толкова по-силна ставаше магията в нея. Но не се появи в сините й очи нито капчица жал или състрадание. Влиянието й се разпростря и над околните села, а новините и слуховете караха всички останали да я отбягват. Тя получаваше всичко, което пожелаеше, но то не й стигаше. Никога нищо не й беше достатъчно.

Вилтаяна обичаше да се разхожда из владенията си. Хората я почитаха като кралица и тя се чувстваше такава. Вярно че във вените й не течеше благородническа кръв, но вместо това цялото й тяло беше пропито с могъща магия. И вещицата се къпеше в същите благоговение и страхопочитание, които бяха запазени единствено за владетелите. Приемаше преклонението на хората като нещо нормално, дължимо и заслужено. Нямаше дворец, нито армия, но разполагаше с безграничната преданост на всички попаднали под нейната власт.

За съжаление обаче господството й далече не беше толкова абсолютно, колкото й се искаше. Нито пък подчинението на хората - толкова безпрекословно. Покоряването на всеки човек и лишаването му от собствена волята отнемаха време и сили. Още като малко момиченце тя интуитивно беше открила начина, а после го беше усъвършенствала многократно. Но въпреки това не се получаваше просто с махване на ръка. И всеки път й се струваше, че губи частица от себе си. На всичко отгоре връзката между нея и поданиците й трябваше постоянно да се поддържа. Както добрият градинар се грижи за градината си, като непрекъснато изкоренява плевелите и полива цветята. А това беше и досадно, и уморително. И колкото повече хора владееше, толкова по-неудовлетворена и раздразнителна ставаше. Толкова изтощително беше да поддържа любовта им. Защо просто не можеха да я харесват такава, каквато е?

Краткото й царуване не остана незабелязано. Скоро самият Съветник Хаймдес поиска да се срещне с нея. И макар че поканата беше поднесена много изискано и любезно, Вилтаяна разбра, че не можеше да откаже. Още в самото начало на приема тя осъзна, че магията й изобщо не докосва мъжа пред нея. А това никога не й се беше случвало. Изненадана и объркана, тя се уплаши от непознатата ситуация. После обаче бързо проумя, че животът й не беше в опасност. Напротив, искаха да използват уменията й. Трябваше да принуди някакво глупаво драконче да се излюпи от яйцето си. Вещицата се залови със задачата без желание. Опита се да въздейства на съзнанието на малкото зверче както си знаеше, но безуспешно. Тя така и не успя да достигне до него, нито да долови някаква воля, която да подчини на своята.

Съветникът беше разочарован от провала й, но изглежда го беше очаквал. Изпрати я с почести и дори й подари чистокръвна тънконога кобила. Разделиха се не като приятели, а като съюзници, осъзнали колко полезни могат да си бъдат взаимно. Това беше крехък сговор, скрепен от общите им интереси, и пренебрегващ различията между тях. И двамата ясно осъзнаваха колко много можеше да им навреди една вражда. Затова предпочитаха да прибегнат до нея само в краен случай.

Вилтаяна обаче никога не забрави първия път, когато се беше почувствала уязвима. Макар че всъщност нищо лошо не й сториха, усещането никак не й хареса. И тя реши, че няма да допусне това да се повтори. Зае се да проучи сияйното украшение на Съветника. Интересуваше я основно начинът, по който короната защитаваше човека, който я носеше. И не след дълго знаеше по въпроса повече от всеки друг. Оказа се, че се беше натъкнала на добре пазена тайна. На мозайка, чийто парченца бяха пръснати из цялото кралство и поверени в ръцете на различни хора. Истината се изплъзваше като гладка риба от мокра ръка, но вещицата знаеше как да бъде убедителна. След десетки покорени съзнания и разговори с раболепни събеседници, загадката започна да се разбулва.

***

Денят сякаш не бързаше да се събуди. Уютно завит под звездното одеяло на нощта, той недоволно наблюдаваше ленивия възход на слънцето. Отначало тъничка огненочервена ивица срамежливо се подаде между два далечни планински върха. Огледа се наоколо и бавно започна да расте. Не след дълго златният диск вече огряваше равнината. Тънките трели на ранна птица плахо се издигнаха над гората. Свободни и безгрижни, те звъннаха под чистото небе и се понесоха между дърветата. С чувство на лека вина от закъснението си, към тях се присъединиха и други. Като гласовити предвестници на утрото те надникнаха във всяка хралупа и под всеки камък. Нежно погалиха всяко цвете и всяко гнездо. Изтръгнаха по

един тих акорд от всяка паяжина и стръкче трева. След кошмарите на нощните страхове и тревоги, животът се будеше с трепетното очакване на новите си надежди. Ниските слънчеви лъчи обаче губеха битката с гъсто преплетените клони и стволове на тъмната дъбрава. Дълги сенки се протегнаха през реката, прехвърляйки ефирен мост чак до острова в средата й.

Красотата на настъпващия ден не трогваше Вилтаяна. Вещицата си имаше прекалено много грижи. След като изми от лицето си последните остатъци от нощната сънливост, тя замислено се загледа в отражението си във водата. Леките вълни внимателно си играеха с него, за да не разрушат красотата му. Почувствал се някак грозен и недостоен, наносът от ситни песъчинки по дъното не смееше да помръдне.

Вилтаяна не се изненада, когато синият дракон се появи на хоризонта. Очакваше го. Всъщност щеше да се удиви, ако не го беше видяла. Доколкото познаваше господарката му, тя не беше от хората, които оставят нещата недовършени. Пък и проваленото нападение правеше завръщането на Алгира и чудовището й лесно предсказуемо. Жаждата за отмъщение, неизбежно предизвиквана от всеки опит за убийство, е могъщо чувство. То прояжда душата като червей и винаги намира пътя си навън. И колкото по-късно се покаже, толкова по-унищожителен е гневът му.

От сивото облаче прах, стелещо се по земята след сянката на дракона, изникнаха двадесетина конника. Тропотът на копитата безжалостно разкъса утринната тишина. Вещицата нервно потръпна. Не обичаше войници, не и такива, които не бяха под властта й. Докато подчинеше един, останалите можеха да я убият. После обаче леко се усмихна. Поне проявяваха достатъчно уважение към нея и не правеха грешката да подценят силата й.

Стиснала безмълвно устни, Вилтаяна махна с ръка към собствените си войници. Едва дочакали знака й, част от тях се втурнаха към корабите, а останалите заеха позиции на брега. Тя и друг път беше наблюдавала точните им и съгласувани действия, които граничеха с магия. Заповедите й се изпълняваха без суетене и забавяне, и всеки знаеше точно какво да прави. Сега отново я удивиха с това колко бързо заредиха двуметровите арбалети, зловещо стърчащи през бордовете. Стоманените рамена жално изстенаха от усилието, преди звънтящите тетиви да запратят тежките копия във въздуха. Те обаче не успяха да поразят летящото чудовище. Жената на гърба му издигна защитна преграда пред назъбените остриета и с лекота ги отклони. Невредимият дракон прелетя през реката и се снижи над острова. После рязко намали скоростта си, за да даде възможност на своята облечена в зелена рокля ездачка да скочи на земята.

Напразно стрелците на Вилтаяна обсипваха страшния звяр с рояци от стрели. Сапфирените му люспи бяха много здрави и металните остриета се хлъзгаха по блестящата броня, без да могат да я пробият. Хората

трескаво се мъчеха да заредят повторно големите арбалети, които бяха поставени на корабите. Твърде тежки и трудно подвижни, те бяха единственото оръжие, способно да порази дракона. Но подготовката им за стрелба отнемаше няколко минути на петима силни мъже.

През това време вражеската конница достигна до брега на реката, сияеща със синевата на отразяващото се в нея небе. Изглежда конете бяха добре дресирани, или пък имаха голямо доверие на ездачите си, защото без колебание навлязоха във водата. Осъзнала колко безсмислен е обстрелът на крилатото страшилище, Вилтаяна насочи стрелците си към новата заплаха. Облак от стрели се изви над реката и се насочи към групата войни, предвождани от Салдемир. Вместо големите и тежки кръгли щитове, използвани от редовната войска, нападателите носеха по-малки и с петоъгълна форма. Удобни и леки, с остри ръбове и възможност да бъдат хвърляни по противника, те даваха голямо предимство при близък бой. Но размерите им не стигаха, за да предпазят цялото тяло на човека зад тях. Още първият залп порази няколко незащитени крайника на хора и животни.

След като се претърколи два пъти, за да погаси остатъчната скорост от полета на Риналу, Алгира скочи на крака и свали лъка от гърба си. После вдигна високо над главата си една запалителна стрела и прекъсна в зародиш атаката на летящия си приятел:

- Остави Вилтаяна на мен! Не знам каква магия може да използва срещу теб. Дай ми малко огън и се върни да пазиш Салдемир и останалите!

Конете плуваха твърде бавно в пълноводната река и превръщаха ездачите си в лесни мишени, преди да се намеси драконът. Твърдите му сини пера проблеснаха за миг, отразявайки слънчевите лъчи и летящите стрели. Размахвайки могъщите си криле, той увисна над плътно скупчените конници Огромната му сянка ги покри, сякаш бяха мънички пиленца, закриляни от грижовната си майка. Само след миг всички бяха мокри от водните пръски, вдигани от вилнеещата жива вихрушка. Но това беше нищожна цена за безопасността им.

Изстреляната от Алгира огнена стрела избръмча като разгневена пчела и се заби в прилежно завързаното за мачтата корабно платно. То веднага пламна и изпълни въздуха с късчета горяща тъкан, носещи се бавно като златен сняг. Сухите дъски на палубата лумнаха, обхванати от унищожителен пожар. Неистовата стихия плъзна по целия кораб и започна да го поглъща с яростно съскане. Сякаш гигантска змия бе извила разпаленото си тяло от носа до кърмата на обречения съд. Хората застинаха за миг, разкъсвани между желанието си да служат на Вилтаяна и ясното осъзнаване, че мъртви нямаше да са й полезни. Един от тях хвърли кофа зад борда и после я изля върху въжетата от такелажа в опит да потуши огъня. Останалите ужасени потърсиха спасение от пируващите пламъци. Захвърляйки брони и оръжия, те започнаха да скачат в реката.

Вилтаяна недоволно наблюдаваше как войниците й напускаха горящия кораб, превръщайки се в бореща се за живота си безполезна маса. Тя можеше да им заповяда да останат и те с готовност щяха да се превърнат в жар. Реши да се разправя с тях по-късно и насочи вниманието и раздразнението си към конницата на Салдемир. Вещицата вдигна ръце високо над главата си и направи няколко кръгообразни движения с тях. Първо ниска, почти незабележима, после все по-висока и набираща мощ, към враговете й се понесе разпенена вълна. Водната стена се надвеси над бавно напредващите животни, който ужасено я проследиха с кръглите си очи.

Голямо синкаво кълбо се заби в основата на вълната - точно там, където плавната извивка на гърба й се губеше в меката плът на реката. Защитната магия на Алгира натисна надолу и се разшири, след това се разпадна, оставяйки след себе си празнотата на огромен кратер. Водата, която вече заливаше приятелите на вещицата, се поколеба. После бавно се отдръпна и накрая се устреми назад, заливайки зейналата в реката яма.

Докато неколцина яки мъже с все сили опъваха тетивата на последния оцелял арбалет, стрелците на земята отново смениха тактиката. Те започнаха да обстрелват дракона с дълги стрели, на чиито върхове имаше малки заострени гърненца. При удар в твърдите люспи на Риналу, те се пръскаха и заливаха гърба му с тъмна мазна течност. Това не изглеждаше особено опасно до момента, в който няколко лъка дружно изстреляха запалителни стрели по летящия хищник. Огънят веднага го обхвана, а маховете на широките крила раздухаха пламъците още повече. Трептящият въздух разкриви очертанията и замъгли силуета на дракона, който продължаваше да се рее над плуващите конници.

- Рин, ти гориш! Гмурни се в реката, за да се угасиш! - Алгира не можеше да овладее обзелият я ужас.

- Идеята не ми харесва. Може да се удавя - възпротиви се Риналу.

- Влизай във водата, инат такъв! Да не би да е по-добре да изгориш? - почти проплака момичето.

- Кажи му да кацне на земята и да се изтъркаля в тревата. Така ще може да потуши пламъците - извика Салдемир, доловил страха в гласа и в напрегнатото тяло на вещицата. Но тя само поклати глава и опари съзнанието на дракона с пулсиращите си от тревога мисли:

- Спусни се ниско над реката и после се обърни по гръб. Ще можеш ли да го направиш?

Риналу обидено се превъртя настрани, сривайки се стръмно надолу към водната повърхност. После ловко използва набраната при падането скорост и се понесе над вълните, почти докосвайки ги с горящите си криле. Едва дочакала маневрата му, Алгира призова магията си и след миг пред дракона се издигна нисък воден купол. Риналу не успя да избегне крехката преграда и се вряза в нея, пръскайки я на хиляди искрящи капчици.

Блесналата в тях дъга се отрази в сияещите връхчета на сините му люспи, докато слънчевите лъчи и водата щедро обливаха дългото му тяло.

Пламъците угаснаха за миг, но мокрите пера потеглиха натежалия дракон надолу към смъртоносната прегръдка на реката. Той се насочи към близкия бряг и се опита да се обърне по корем. Но летеше твърде ниско и лявото му крило потъна наполовина във водата. Пляскайки безпомощно с дясното, Риналу успя да достигне до сушата и изтощено се плъзна по мекия пясък. Уплашеният му писък отекна болезнено в главата на вещицата и тя се опита да го успокои:

- Няма страшно, това е само малко вода!

- Ти ме излъга! А знаеш колко мразя водата! - обвинително я погледна драконът с огромните си златисти очи. После неуверено се изправи на крака и кихна, изтръгвайки от корен няколко крехки цветя.

- Никога не бих те излъгала! Просто не ти казах какво смятам да правя. Точно защото знам колко се боиш от водата. Но се налагаше да угася пламъците. Беше за твое добро.

- Аз съм дракон, забрави ли? Ние използваме огъня не само за лов, но и в битките помежду си. Защитени сме от него и той не е чак толкова опасен за нас, защото е част от същността ни. Но във водата можех да се удавя. Хайде занапред аз да решавам кое е най-добро за мен, става ли? - Риналу ядосано въртеше глава и критично оглеждаше мокрите си пера. От време на време недоволно изпускаше къса огнена струя към някоя особено подгизнала част от тялото си.

Момичето виновно прехапа устни:

- Знаеш ли колко се уплаших за теб?

Драконът разпери широко крилете си, опитвайки се да изтръска водата от тях. После замря за миг, а черните му зеници се взряха в навелата глава вещица:

- Не бива да позволяваш на страха си да взима решения вместо теб!

- Така е, но нямах друг избор. Не можех да те оставя да изгориш...

- Разбирам, и само затова си още жива - озъби се Риналу в страховита усмивка. Недодяланата шега изглежда успя да ободри Алгира, защото тя се притисна към огромната му глава, опитвайки се да я обгърне с ръце.

Войниците на Вилтаяна се хвърлиха в атака към приземения дракон, решени да се възползват от моментната му слабост. В този момент хората на Салдемир най-накрая доплуваха до брега. Бавни и тромави във водата, те с облекчение стъпиха на сушата, където бяха в стихията си. Усетили твърда почва под копитата си, конете изцвилиха тържествуващо. После се втурнаха да заемат кръгова отбрана около Риналу, пришпорвани от възвърналите куража си ездачи.

Хора и животни, воля и омраза се вкопчиха в яростна схватка. Възторжени викове и отчаяни стонове, звън на стомана и тропот на копита

се разнесоха над бойното поле. Остриетата на дългите мечове със свистене разсичаха въздуха, търсейки меката човешка плът. Дървените щитове пукаха и се трошаха, победени от блестящия метал. Мъжете ожесточено се хвърляха един срещу друг и си разменяха лъжливи замахвания и тежки удари. После отскачаха обратно, а някои от тях рухваха тежко на земята, гърчейки се от болка. Или застиваха неподвижно, намерили покой в прегръдките на смъртта.

Макар и превъзхождани числено, другарите на Салдемир се сражаваха с цялата си ловкост и умение. А самият той напразно търсеше достоен противник. Мечът му ДракоПлам, закален в драконов огън, описваше плавните фигури на своя зловещ танц. Сякаш звънтящата стомана бе придобила собствена воля, а после я бе отдала в служба на господаря си. Двамата се сляха в едно страховито, сеещо смърт създание, което всички други избягваха.

Почувствал се достатъчно сух, Риналу изпитателно размаха криле и след миг неудържимо се понесе напред. Червенокосата вещица едва успя да се метне на шията на стремително излитащият дракон. Дългото му тяло проблесна във въздуха като безшумна синя мълния и той се насочи към втория кораб. Поучени от горчивата участ на опожарения си събрат, моряците не жалеха сили. Те хвърляха дървени ведра в реката и усърдно мокреха платната, въжетата и насмоления корпус. През това време няколко войника тъкмо завършваха зареждането на арбалета. Изведнъж тънка струя ледена магия замрази пусковия му механизъм. Хората безпомощно проследиха връхлитащото ги чудовище. Но за тяхно изумление то не ги нападна.

Изглежда Алгира не беше ненадминатият стрелец, за който всички я смятаха. Тя бавно изтегли тетивата и почти я допря до бузата си, докато се прицелваше. Но стрелата й пропусна целта си с цяла педя и безобидно прелетя покрай един войник, забивайки се в мачтата на кораба. Мъжете се спогледнаха учудено и се разсмяха на затихващото трептене на дървената пръчка, освобождаващо натрупаната в нея енергия. После опънаха собствените си лъкове и изпратиха поредната доза свистяща смърт. Осъзнаха грешката си едва когато забелязаха тънкото въже, свързващо края на стрелата със седлото на гърба на дракона. Наклонен настрани, Риналу започна да описва стесняващи се кръгове около кораба, а нишката се усука след него в бързо свиваща се спирала.

Двама войника едва успяха да се проснат по очи на палубата, разминавайки се с прелитащото над главите им въже. Другите обаче не бяха достатъчно бързи и след секунди се озоваха плътно притиснати към мачтата. Неспособни да помръднат, те сякаш бяха уловени в задушаващите пръстени на гигантска анаконда.

Драконът кацна близо до кораба и заби острите си закривени нокти в меката земя. Огнените му очи, насочени към пленения екипаж, бяха пълни

с ненавист. Ноздрите му ритмично поемаха и издишаха въздух, докато огромната му глава леко се полюшваше наляво-надясно. Алгира скочи от гърба му и с небрежно движение приглади зелената си рокля.

- Пази ги зорко, Рин, но гледай да не ги убиваш. Дръж въжето опънато и не позволявай на никого да се измъкне!

После вещицата се насочи към отегчено изглеждащата си съперница.

- Къде се изгуби, дракон ли те подгони, или проклятие те застигна? - изумителна беше лекотата, с която Вилтаяна лиши традиционния поздрав от всякаква доброжелателност.

- Ами... по малко и от двете, предполагам - ведро отвърна Алгира, опитвайки се да не забелязва студенината в гласа на вещицата. Не й се удаде.

В продължение на няколко секунди двете враждебно се измерваха с погледи. Нищо не издаваше яростта на дуела, в който се бяха вплели съзнанията им. Само времето около тях сякаш забави своя бяг. Лекият утринен бриз утихна и лишените от ласките му тревички увиснаха безпомощно. Няколко открехнати венчелистчета се огледаха тревожно, долавяйки надвисналата във въздуха буря.

Всяка вещица се опитваше да опази мислите си от яростните атаки на другата. Те изграждаха около себе си илюзорни лабиринти, които сковаваха нападението на противника. Повеждаха го по коварни пътеки от фалшиви спомени и неосъществими копнежи. Оплитаха го в лепкави паяжини, изтъкани отчаяние и самота. И го давеха в бездънните кладенци на измамените надежди. През това време хвърляха всичките си сили, за да разбият кристалните стени, защитаващи чуждото съзнание. Опитваха се да открият истинския си враг измежду лъжливите огледални отражения. Изпепеляваха се и се замразяваха, замерваха се с мълнии и стоварваха цели планини върху крехките си образи. Постепенно съзнанията им се сляха в едно безкрайно бойно поле, където всяка секунда умираха стотици техни копия и се раждаха хиляди нови. Димящата земя под босите им крака се издигаше от кратерите на гигантски вулкани. Водопади от съскаща лава се изливаха в пропастите, разкъсани от унищожителни земетресения. Нажеженото до червено небе гореше и стоварваше градушка от разтопен метал върху милионите Алгири и Вилтаяни. А те се нахвърляха една върху друга все по-яростно и ожесточено. Телата им се срастваха в гигантски подобия на оригиналите, сблъскваха се и се разпадаха на черна пепел. Огнени вихрушки я събираха и създаваха от нея нови и нови вещици, които безмълвно се включваха в безкрайната битка.

Алгира бавно отвори очи и удивено се взря в меката зеленина на тревата под себе си. Ноздрите й жадно поеха свежия хладен въздух. Широката река лениво се носеше край нея, а небето успокояващо синееше над главата й. Кошмарните видения на погубения от войни свят неохотно

отстъпиха място на реалността. Момичето прочисти пресъхналото си гърло и дрезгавият й още глас разкъса тишината:

- Безполезно е! Всяка от нас успешно възпира силите на другата. Аз не мога да долавям мислите ти, а ти нямаш власт над моите. Нека сложим край на враждата. Нека спрем тази безсмислена смърт. Ние не искаме да убиваме и ще ви бъдем благодарни, ако не ни принуждавате да го правим. Човешкият живот, животът въобще, е нещо ценно, Вилтаяна. И всяко негово отнемане те променя завинаги.

- Ах ти малко змийче такова! Гледаш ме отвисоко и се опитваш да ме поучаваш. Въобразяваш си, че можеш да дойдеш тук с летящия си гущер и да ме съдиш? Мен, Вилтаяна, която говори като с равен единствено със самия Съветник? Не разбирам само защо реши, че ти и драконът ти можете да поправите този свят. Изобщо хрумна ли ти да се запиташ дали той желае да бъде спасен? Огледай се наоколо и ще видиш, че несправедливостта е част от него. От край време силните управляват, а слабите се подчиняват. Ти сънуваш с отворени очи, но трябва вече да се събудиш. Могъща вещица като теб би могла да ми бъде полезна, ако само успее да се отърве от глупавите си идеали. В противен случай си просто дребна пречка, малко камъче, забило се в подковата на коня ми.

Погледът на Алгира изпитателно се плъзна по бойното поле. Няколко грачещи гарвана кръжаха във въздуха като черни валкирии. Риналу разгневено ръмжеше към екипажа на кораба, готов да го изпепели целия. Макар и по-малобройни, войните на Салдемир вече бяха успели да разкъсат бойния ред на враговете си и започваха да надделяват. Но неподвижните трупове на убитите и болезнените стонове на ранените накараха сърцето на момичето да се свие от жал. И тя едва намери сили да отвърне:

- Може би си права. Но точно в момента ти и хората ти губите битката. Точно сега вие сте слабите. И ако наистина вярваш в думите си, трябва да се преклоните пред по-силните. Какво решаваш, Вилтаяна? Колко още трябва да умрат, за да спреш?

Напрегнатото тяло на Вилтаяна почти не трепна. Вдигнатите й ръце бавно се отпуснаха, после дясната посочи към сражаващите се наблизо войници. Движението на главата й, проследяваща жеста, за миг откри дългата й шия. Върху нежната кожа меко проблесна огърлица от едри нешлифовани сапфири. Грубата изработка на накита донякъде се смекчаваше от очарованието на елегантната синя рокля. Плавните гънки на фината материя й придаваха вид на сънено езеро, едва развълнувано от утринния бриз.

- Ако спра моите хора, ти ще спреш ли своите? - мрачно попита Вилтаяна. В гласа й се прокрадна едва забележима нерешителност.

Алгира измъчено се усмихна, наслаждавайки се на моментното примирие.

- Аз не мога да командвам приятелите си така, както го правиш ти. Те решават сами за себе и никога не съм си и помисляла да им заповядвам. Но вярвам, че ще мога да ги убедя, защото знам, че не обичат да убиват. И биха направили всичко възможно, за да избегнат проливането на още кръв. Уверявам те, че не сме дошли тук за това. Искам просто да поговорим.

Вилтаяна примирено сведе поглед:

- Така да бъде. Ще дам на тези безполезни нищожества шанса да изживеят още един ден от жалкия си живот. Макар че пешките съществуват само за да могат да се жертват за своята кралица. Но аз знам кога съм победена и повярвай ми, това не се случва често. Ти имаш силни приятели и дълбок усет към магията. Сигурно си го наследила от майка си, която също беше могъща вещица. И можеше да постигне много повече, ако не беше толкова загрижена да помага на хората. Същите хора, които я предадоха и убиха... Точно както убиха и моята...

Вилтаяна махна с ръка и войниците унило сложиха оръжията си на земята, подчинявайки се на последната й заповед. После с наведени глави се запътиха към вътрешността на острова. Алгира изпита внезапна жал към вещицата. Свикнала винаги да разчита на предизвиканата от нея самата любов и угодническо покорство, Вилтаяна всъщност нямаше приятели. И сега изведнъж беше останала съвсем сама. Освободени от оковите на магията й, нейните послушни лакеи за миг бяха загубили смисъла на своето съществуване. Те бяха живели, за да служат на своята господарка. И сега не знаеха какво да правят със свободата си.

Хората на Салдемир изгледаха доскорошните си врагове с видимо облекчение, изумени от внезапния край на сражението. Те събраха захвърленото оръжие на голяма купчина. Някои от тях смениха своите нащърбени и затъпени мечове с търкалящите се в изобилие трофеи.

Вилтаяна погледна яростно извития гръб на Риналу с нетърпеливо очакване. Алгира определено не желаеше да рискува крехкото доверие, което едва се зараждаше между двете. Затова побърза да кимне:

- Да, разбира се. Моята част от сделката. Само момент.

Късата огнена струя, изригнала от полуотворената паст на дракона, в миг изпепели въжето и освободи завързаните за мачтата хора. Все още мъчейки се да си поемат дъх, те бързо напуснаха кораба. Едва когато стъпиха на брега, заобикаляйки отдалече извисяващият се над тях Риналу, те започнаха да осъзнават, че всичко вече беше свършило.

- Изглежда майка ти те е научила да държиш на думата си. - Вилтаяна си позволи лека благосклонна усмивка. После седна върху един плосък камък. - Сега, за какво искаше да говорим?

- Какво знаеш за онези големи трикраки чудовища, наричани нерфолди? Един от тях се беше насочил насам, но едва ли е бил единствен. Предполагам, че много скоро и други ще го последват. Според мен на този остров има нещо, което ги привлича. Чудех се дали знаеш какво е то?

Усмивката на Вилтаяна, започнала от вдигнатите ъгълчета на устните й, се прехвърли към високите й скули. Лицето й придоби закачливо изражение, но присвитите й очи гледаха все така студено:

- Много е просто, всъщност. Аз съм на този остров.

- Нима нерфолдите се хранят с вещици? - потръпна ужасено Алгира.

- Откъде изобщо ти хрумна подобна глупост? - удивено подскочиха нагоре веждите на Вилтаята. Ледът в погледа й започваше бавно да се топи.

- Вече съм убедена, че те преследват магията. Просто не знам защо. Но дойдох да те предупредя, защото смятам, че си в голяма опасност.

Вилтаяна се разсмя неудържимо:

- Толкова усилия... Ха-ха... Положила си толкова усилия... за да ме предупредиш... че съм застрашена... от нерфолди...

- Но аз мислех... - смутено се опита да се оправдае Алгира.

- Какво си мислеше? Какво? За да мислиш, трябва да разполагаш с информация, а ти не знаеш нищо! Нищичко!

Изглежда смехът на Вилтаяна успя да смекчи малко неприязънта й, защото обяснението й прозвуча не толкова враждебно:

- Нерфолдите са древни пазители на магията. И въпреки че са много могъщи, те всъщност са кротки същества. Хранят единствено със слънчева светлина и никога не биха ми сторили зло.

Алгира успя да прикрие донякъде изумлението си, като кимна утвърдително:

- Ето защо толкова приличат на дървета! Но защо казваш, че са кротки, след като нападат всичко живо? Към мен самата изпитват сляпа омраза и се опитваха да ме убият при всяка наша среща.

- Глупачка такава! Знаеш толкова малко, а предполагаш толкова много. Поправи ме ако греша, но съм сигурна, че си била заедно с отвратителния си дракон, когато са те нападнали. Не са искали да наранят теб, а него. Мислели са, че си в опасност и са искали да го убият, за да те защитят. Изпитвали са сляп ужас да не ти се случи нещо.

- Опитал се е да ме предпази! - съкрушено промълви Алгира. - Аз го убих, а той е искал да ме спаси!

- Какво? О, не, скъпа моя, не си го убила. Това просто не е възможно. Каквото и да си му сторила, то не го е убило. Не се терзай и не се величай толкова.

- Повярвай ми, мъртъв е. Двамата с Риналу го пръснахме на хиляди парченца.

Сега беше ред на Вилтаяна да изгуби хладнокръвие.

- Унищожила си нерфолд? Що за чудовище си ти?

- Ами той уби много хора. И щеше да убие още, ако не го бях спряла. Мислех, че представлява заплаха.

- Само за тях, момичето ми, не и за нас. От векове изпаднали в беда вещици търсят спасение и намират убежище при нерфолдите. Преследвани от злобни човешки тълпи, бити и унижавани, гонени с камъни и заплашвани с клади. Нерфолдите защитават нашите посестрими и ако беше истинска вещица, щеше да го знаеш!

Алгира не се сдържа и избухна:

- Значи според теб истинските вещици са тези, които се възползват от хората, а не тези, които им помагат.

След миг се овладя и учтиво попита:

- Щом знаеш толкова много за нерфолдите, може би ще ми кажеш какво на този остров ги привлича толкова неудържимо?

- О, това е лесен въпрос. Отговорът е ето това!

С елегантен жест Вилтаяна измъкна огърлицата си и я задържа пред удивения поглед на Алгира. После замислено добави:

- Това, което никой не знае, е защо тези добродушни, но безмозъчни твари се интересуват толкова много от...

- Огърлицата ти? Нерфолдите не се спират пред нищо, за да получат твоята огърлица? - очите на Алгира станаха почти кръгли, докато тя невярващо клатеше глава.

- Не самото украшение, разбира се. Не, дете мое, тях ги привличат камъните.

- Камъните ли? Но за какво са им? Щом не се хранят с тях, тогава защо така силно се стремят да ги получат. Та те дори не блестят. Още при първата ни среща ми направи впечатление колко са груби.

Вилтаяна разпери пръсти в театрален жест:

- Както се досещаш, лесно можех да накарам някой бижутер да ги полира. Или поне да ги оформи малко.

- Тогава защо не си го направила? - недоумяващо сви рамене Алгира.

- Защото не нося камъните като украшение, а заради скритата в тях магия. Колкото са по-големи, толкова са по-могъщи. А всяка обработка би намалила теглото им и би отнела от силата им.

- Че каква магия могат да притежават тези сапфири?

- Това са небесни камъни, а не сапфири. И въпреки че не е никак лесно да ги различиш, те са значително по-редки и по-ценни. Но ако се вгледаш по-внимателно, ще забележиш, че небесните камъни са почти прозрачни и приличат повече на бледосини диаманти. Те усилват магията у тези, които я владеят. Нима наистина не знаеш нищо за тях? Ами тази скъпоценна гривна, която така безгрижно носиш на китката си? Възможно ли е да не си наясно със силата й?

Алгира разтревожено притисна към гърдите си своята дясна ръка с малкото украшение на нея. Сякаш се опитваше да прикрие крехкия накит от настойчивия поглед на Вилтаяна. Баща й го беше направил специално за нея. Беше вплел в него три малки сини камъчета и беше вложил в

изработката му цялото си умение и любов. После беше поискал от невръстното още момиченце никога да не го сваля от китката си. Защото твърдо вярваше, че така духът му ще бъде винаги с нея и ще я закриля от всяка беда.

- Тази гривна е единственото, което ми е останало от моя баща. Камъчетата са съвсем малки и никога не съм предполагала, че струват нещо. Ние бяхме бедни хора и той сигурно ги е намерил някъде, или ги е изтъргувал от някой друг, който също не е знаел цената им. Защото със сигурност не е имал пари да ги купи.

- Ами майка ти не ти ли каза нещо? Тя поне не може да не е знаела.

- Майка ми никога не ми е разказвала за небесните камъни. Искаше от мен само да слушам баща си...

Още когато доближи Вилтаяна, Алгира се почувства някак странно. Първо не обърна внимание на усещането, а по-късно, когато то се усили, го отдаде на обзелото я напрежение от битката. Едва сега, когато тревогата й беше намаляла, приспана донякъде от мирния разговор, вещицата успя да се вслуша в себе си. Изпълваше я особено чувство на безпричинна радост и опияняваща увереност, че нищо не можеше да я спре. И нямаше търпение да покаже на всички силата и могъществото си. Смътно си спомняше, че и друг път беше усещала нещо подобно. Отначало реши, че причината се коренеше в присъствието на Вилтаяна. Но после се сети, че и срещата със Съветника й беше повлияла по подобен начин. Само че тогава тя беше твърде разтревожена за съдбата на Риналу и не бе забелязала нищо. Сега обаче се сети за големите полупрозрачни камъни в короната на Хаймдес. За щастие в този звяр нямаше и капчица магия, и те не можеха да му я дадат. Но пък успешно го предпазваха от влиянието й. Докато Съветникът носеше тежкото украшение на главата си, никоя магия не можеше да го достигне.

С широки крачки към тях се приближи Салдемир, изваждайки в движение меча си. ДракоПлам излетя от ножницата с тих метален звън, който звучеше измамно безопасно. Надвесен над двете вещици, войнът се обърна към Алгира, сякаш без да забелязва присъствието на Вилтаяна.

- Надявам се, че си научила всичко, което те интересуваше, защото този разговор приключи. Налага се веднага да тръгваме. Насам идва голяма войска. Твърде голяма, за да се справим с нея.

Вилтаяна го изгледа от долу нагоре, без да показва никакви признаци на страх. Устните й се разтегнаха в лека победоносна усмивка и тя небрежно подхвърли:

- Доста се забавиха. Вече ми свършваха историите за разказване. Пратих им вестоносци още вчера, когато с дракона ти се изплъзнахте от засадата ми. А тези лениви нехранимайковци пристигат едва сега. Е, няма значение, важното е, че вече са тук. Това е елитна и многобройна войска, пред която дори ти и твоят дракон нямате шанс. Този път ще трябва вие да

се предадете. Какво ще правиш сега, вещице? Ще се метнеш на гърба на летящия си гущер и отново ще избягаш? Ами приятелите ти, на които толкова много държиш? И които ти сама вкара в този капан? Те нямат криле и не могат да се измъкнат! Какво ще стане с тях, когато ги изоставиш?

Едва сега Алгира осъзна, че Вилтаяна бе водила разговора само за да печели време. И да използва паузите между бавно произнесените думи, за да хвърля някой и друг бегъл поглед към хоризонта. Любезният й глас бе целил единствено да създаде измамното чувство на сигурност. Илюзията за някакво разбирателство между тях се пръсна с кристален звън на хиляди парченца. И никоя от двете не си направи труда да ги събере.

Алгира скочи на крака, а само след миг и Риналу се озова във въздуха. Драконът се издигна над малкия остров и се насочи към десния бряг на реката, за огледа новия враг. Около стотина конника, облечени в блестящи доспехи, приближаваха към широката водна преграда. Зад тях се движеха пет бронирани колесници, всяка теглена от двойка тежкотоварни коне. Върху колите бяха монтирани познатите огромни арбалети, вече заредени и готови за стрелба. Всяко нападение срещу бързо движещата се група би било чисто самоубийство.

Докато Риналу описваше всичко, което беше видял, Алгира само мрачно кимаше. Когато той свърши, момичето тъжно каза на глас:

- Можем да останем и да се бием. Победата ви не е толкова сигурна. Но ще загинат твърде много хора.

Вилтаяна я погледна самодоволно:

- Не се заблуждавай. Достатъчно е просто да те държа заета със себе си. Без помощта ти личната гвардия на Съветника ще избие приятелите ти един по един. Но те не са важни. Дори и драконът ти не е важен, макар че би било жалко да го убиваме. Ако се предадете веднага бихме могли да сключим някаква сделка за живота му? Всъщност Хаймдес се интересува от теб и от рядката ти дарба да покоряваш драконите. А може би и други чудовища. С твоя помощ смята да създаде цяла армия от тях. После ще бъде достатъчно да държи в ръцете си живота на някой, който ти е скъп, за да те направи кротка и послушна. Например на приятеля ти? Или на неговата сестра? Или пък на любимия ти дракон? Това няма значение. Важното е, че чрез теб ще контролира най-голямата сила, която светът някога е виждал. Той ми разкри плановете си и ти заемаш важно място в тях. Казвам ти всичко това, защото още не е късно да приемеш предложението ми. Владееш могъща магия и с моя помощ ще станеш дори още по-силна. Не е нужно да следваш стъпките на майка си. Няма смисъл напразно да захвърляш живота си, докато се опитваш да помагаш на неблагодарните селяни. Вместо това можеш да избереш да се присъединиш към мен. Иначе ще бъдеш принудена да служиш на Хаймдес.

Той и войниците му са по-силни от всяка от нас поотделно. Но двете заедно можем да победим всяка армия.

- Не я слушай! Не й позволявай да отрови душата ти и да те превърне в чудовище като нея самата. Тя е твърде опасна, за да бъде оставена жива! - извика Салдемир и замахна с меча си към беззащитната шия на Вилтаяна.

- Но и твърде ценна, за да бъде убита! - рязко възрази Алгира и блокира удара му с кинжала си. Оръжието й не беше ДракоПлам и крехкото му острие нямаше да устои на сблъсъка. Пък и силата на момичето беше крайно недостатъчна, за да спре грубата мощ на тежкия меч. Но не мускулите на ръката й, а решимостта в пламналите й очи разколебаха могъщия войн. Дългата блестяща стомана леко се плъзна по тънката кама и неуверено увисна във въздуха. Салдемир изгледа отвисоко първо едната вещица, после другата, и накрая примигна озадачено.

- Тя използва мен и хората ми! С нейна помощ Съветникът научи къде е сестра ми и я отвлече. И пак тя искаше смъртта ви - на теб и на твоя дракон. Нима си забравила всичко това? Защо искаш да пощадя живота й?

Алгира внимателно отмести острието на ДракоПлам и изчака докато войнът неохотно го прибра в ножницата. Едва тогава отговори:

- Дадох й дума, че никой няма да пострада. Уверих я, че не искаме повече смърт. Нима искаш да ме направиш лъжец? Пък и не е необходимо да я убиваш. Можем да я вземем с нас.

Без да каже нито дума Салдемир стовари юмрука си върху главата на Вилтаяна. Ударът не беше особено силен, но тя се строполи в безсъзнание на тревата. По един кичур от белите й коси потече тънка струйка кръв. Мъжът метна вещицата на рамо, сякаш не тежеше нищо, и се насочи към хората си. Алгира неодобрително изгледа широкия му гръб.

Лиандра, Елистар и останалите с тревога очакваха решението на своя предводител. И то не закъсня:

- Яхвайте конете! Искат да ни вкарат в капан, но ние ще се измъкнем от него с плуване. Отиваме на левия бряг на реката. Там стрелите им няма да ни достигнат. А ако се опитат да ни последват, лесно ще ги спрем.

Регедор плахо се опита да възрази:

- А няма ли да сме прекалено бавни? Те имат много стрелци, а и няколко от онези ужасни арбалети. Мисля, че дори и драконът няма да успее да ни предпази. Ще ни избият до крак още докато прекосяваме реката.

Салдемир се замисли и се огледа наоколо, търсейки изход. Погледът му се спря на оцелелия кораб и той с доволна усмивка махна към него:

- Тогава ще се възползваме от подаръка на враговете ни. Всички на борда!

Елистар колебливо се приближи до Салдемир и разтревожено попита:

- Ами конете? Ами ВихроГрив, твоят кон? Корабът е малък и за тях няма да има място...

- Значи ще се наложи да ги оставим на острова... Макар и само за малко...

Все така с Вилтаяна на рамо, Салдемир се приближи до едрия черен жребец, който кротко пасеше наблизо. Разпознал стъпките на стопанина си, ВихроГрив наостри уши, вдигна глава и тропна игриво с копито. Войнът ласкаво го потупа по изправения врат със свободната си ръка.

- Спокойно, стари приятелю, не съм те забравил. Веднага щом разтоварим кораба ще се върна за теб.

Конят изцвили успокоено и потърка бялото си чело в гърдите на Салдемир. После го погледна право в очите и кимна с глава, сякаш разбираше думите на човека. Буйната му грива се разля върху война и вещицата на рамото му като дълъг гарвановочерен шал.

Войнът бавно се отдалечи от любимия си жребец, без да сваля поглед от него. Лицето му беше пълно с неизказана тъга. До Алгира достигна само лек повей от бурята, която опустошаваше душата му и тя се удиви, че мъжът не заплака. Но той просто не знаеше как, иначе щеше да го направи. Преживените битки и сражения, болката от загубата на бойни другари и скъпи приятели, отдавна бяха пресушили очите му. Те се бяха превърнали в пустинни кладенци, пълни с пясък и прах. В тях не беше останало никакво място за сълзи, само за мъка и гняв. Уловил съжалението на момичето, Салдемир извърна глава.

През това време първите конници на Съветника стигнаха до десния бряг на реката и спряха. Водачите на следващите ги колесници безжалостно шибаха впрегнатите в тях коне. Ударите на плющящите камшици караха бедните животни да бързат, а усилието пълнеше устите им с белоснежна пяна. Те още не бяха достигнали края на сушата, когато Салдемир отсече котвеното въже, удържащо кораба.

Макар че бегълците бяха отлични войници, те никога досега не бяха стъпвали на борда на плавателен съд. Без ни най-малка представа как да използват мокрите платна, хората не се решиха да ги вдигнат. Вместо това се заловиха да гребат с пълни сили, насочвайки се към левия бряг на пълноводната река. Обаче енергичният им ентусиазъм, подсилван от нежеланието да бъдат заловени или убити, не можеше да компенсира липсващият опит.

Работейки неумело с веслата, новоизпечените моряци все пак успяха да насочат кораба навътре в реката. Дървеният му корпус мина опасно близо до две големи скали, преди течението да го подхване и завърти. Застанал на кърмата, Салдемир се бореше с непослушния рул, опитвайки се да управлява претоварения съд. Войнът бързо разбра, че дори огромната му сила не можеше да замени умението да се борави с кормилото. Но нямаше никакво време да се учи. Някаква невидима сила изби дългия

хоризонтален лост от ръцете му. Когато отново успя да улови дървената дръжка, той с изненада установи, че сега беше значително по-лесно да я върти. Но корабът вече не реагираше на усилията му и отказваше да завие. Още неопомнил се от изненадата, Салдемир видя изкъртената плоскост на руля, която се носеше по реката зад него.

Само след миг мощен удар разтресе целия съд и изхвърли натрошени дъски и трески високо във въздуха. Корабът потрепна като ранено животно. В левия му борд зейна половинметрова пробойна, през която бързо нахлуваше вода. Всички тревожно се заоглеждаха в търсене на малките вълнички, разкриващи притаилите се под повърхността скали.

От върха на един нисък хълм Алгира виждаше като на длан пристигането на малката армия. Колите с арбалетите една по една заемаха позиция за стрелба. А обсегът на страшните оръжия все още не беше известен. Момичето с тревога следеше опитите на Салдемир и дружината му да напуснат острова. Всяко забавяне можеше да е пагубно, затова тя призова своя могъщ закрилник:

- Рин, бързо ела да ме вземеш! Приятелите ни са в беда и имат нужда от нашата помощ.

Драконът се стрелна към Алгира, спускайки се стръмно надолу. Точно над нея той внезапно разпери криле и рязко намали скоростта си, като за миг увисна във въздуха. Сграбчи момичето с острите си нокти и го притисна здраво към себе си, преди отново да набере височина. Алгира простена от болка и стреснатият Риналу едва не я изпусна върху една назъбена канара. Като се опитваше да не стиска твърде силно, той се снижи над кораба, накланяйки се настрани, за да избегне високата мачта. После разтвори лапите си и освободената вещица падна право в протегнатите ръце на Салдемир. Изоставил безполезния кормилен лост, войнът възлагаше всичките си надежди на младата жена.

Когато най-накрая стъпи на палубата и успя да се изправи, Алгира си пое дъх и направи няколко несигурни крачки. После с тревога огледа пораженията по дървения корпус и се замисли.

- Кормилото не мога да поправя. Но мисля, че ще се справя с тази дупка. Махнете се от там! - властно заповяда вещицата и уплашените мъже се подчиниха на мига.

Тя се приближи до пробойната и протегна ръцете си напред, сякаш искаше да сгрее дланите си на някакъв невидим огън. Изведнъж рязко застудя. Нахлулата вода и разбитите дъски се покриха със скреж. Съвсем тънък в началото, той бързо надебеля и с тихо пукане се превърна в плътен лед, обхванал повредената зона. Пробивът беше затворен и корабът вече не се пълнеше с вода.

- Времето е студено, но въпреки това ремонтът ми едва ли ще издържи дълго. Най-добре запушете дупката с нещо по-здраво, преди ледът да се е разтопил.

Решила макар и временно този проблем, Алгира направи няколко все по-уверени стъпки по люлеещата се палуба. Предпазливо се наведе, за да вземе едно навито дебело въже. После подаде единия му край на Салдемир, без да обръща внимание на удивено вдигнатите му вежди.

- Би ли завързал това за носа на кораба?

- Сега пък какво си намислила? - Недоволно сумтейки, войнът хвърли въжето на Регедор и грабна един от големите кръгли щитове, които войниците на Вилтаяна бяха изоставили. После се захвана да го прикове върху замразената пробойна. Използваше дръжката на ДракоПлам като чук, с който заби в борда няколко кинжала и стрели. Кръпката приличаше повече на таралеж, но той се надяваше да издържи, когато ледът се стопеше.

Алгира хвърли другия край на въжето на кръжащия над нея Риналу. Драконът проследи полета и цопването му в реката с пълно безразличие.

- Захапи го де! - не се стърпя вещицата.

- Никога досега не съм ял въжета, но подозирам, че не са вкусни - подразни я драконът.

- Ох, и на двамата поотделно ли трябва да обяснявам? Ти не разбираш думите ми, а хората не могат да чуват моите мисли. Виж, искам просто да ни изтеглиш на сушата.

- А на мен ми се иска Мойлири да беше тук. Това е точно един от случаите, в които силата й би свършила по-добра работа от моята - примирено въздъхна Риналу. Той се спусна ниско над водната повърхност и захапа въжето с върха на зъбатата си паст, като внимаваше да не намокри ноздрите си. После бавно затегли осакатения кораб към левия бряг на реката.

- Е, ще се наложи да използваме това, което имаме - опита се да го окуражи Алгира.

Голям ръбест камък прелетя ниско над палубата и се заби в реката, вдигайки висок фонтан от ситни пръски. Макар и мимолетна, сянката му пропълзя в сърцата на хората и сви там малките си гнезда. Изтъкани от мрак и страх, те приютяваха в себе си отровните яйца на отчаянието. А тези яйца се излюпваха бързо и потомството им пускаше дълбоки корени в душите.

- Катапулти! Катапулти отляво! - уплашено извика Регедор. Захвърлил веслото си, той сочеше към новата заплаха. Другите проследиха ръката му, протегната към близката суша. Но там ги очакваше още по-голяма войска. Спасителният бряг, към който така се бяха стремили, гъмжеше от вражески конници. Между тях, като бръмбари между мравки, тромаво пълзяха три големи катапулти. Капанът на Вилтаяна най-накрая се беше затворил.

- Корабът е твърде голям за защитната ми магия. Не мога да го покрия целия! - безсилно отпусна ръце Алгира.

ОСТРОВЪТ НА
ВИЛТАЯНА

На Салдемир му бяха необходими точно две секунди, за да вземе ново решение.

- По течението! Теглете ни по течението! - посочи той с меча си надолу по реката.

Доловил мислите на Алгира, Риналу рязко зави надясно и описа остра дъга, влачейки след себе си тежкия кораб. Вещицата се вкопчи с ръце и крака за опънатото въже. Докато се катереше нагоре по него, тя задъхано се провикна към Салдемир:

- Вземи огърлицата на Вилтаяна и я сложи на врата си. Така нейната сила ще намалее, а ти ще си защитен от магията й.

Макар и разтревожен за хората си, войнът мрачно се усмихна:

- Искаш от мен да нося огърлица? После какво ще последва - да си сплета косата на плитки? И докато се усетя ще си ми навлякла някоя тясна рокля върху бронята. Няма да стане...

- Признавам, че си майстор на меча и ненадминат стратег. Ти ме научи да се бия и да си служа с кинжалите. Войната е в кръвта ти, но те моля да ми се довериш, когато става дума за магия.

Мърморейки недоволно, Салдемир все пак я послуша. Той се наведе над неподвижното тяло на Вилтаяна и свали тежката огърлица от шията й. После с отвращение я нахлузи на врата си и я прикри под дрехите си, доколкото можа.

- Дръжте устата и ръцете й вързани, а главата - покрита. Ако не може да говори и да ви гледа, няма как да ви навреди. - Алгира достигна до главата на Риналу и оттам ловко се намести в седлото си. После се наведе настрани, за да разгледа близката суша.

Огромните черни биволи, които теглеха тежките бойни машини, бяха изтощени отвъд предела на силите си. Твърде дълго бяха влачили смъртоносния си товар. Мускулите им, подобни на корабни въжета, се напрягаха до скъсване при всяка крачка. Но ето че най-накрая можеха да си починат. Окъпаните в собствената им кръв остени внезапно бяха замрели, като че ли и те жадуваха за миг покой.

Нов скален къс прелетя точно пред носа на кораба и шумно се заби във водата, заливайки цялата предна част. Завършили зареждането си с каменни блокове, страшните катапулти подновиха своя обстрел. За щастие прицелването им ставаше бавно и те трудно можеха да улучат подвижната си мишена.

Драконът не можеше да тегли кораба много бързо, затова Алгира разчиташе повече на скоростта на течението. Двамата с Риналу внимателно избираха пътя, заобикаляйки опасните места по реката. А тя изобилстваше с пясъчни плитчини, остри скали, потайни бързеи и разпенени водовъртежи.

Следващият камък не успя да достигне кораба, но пречупи едно от греблата като сламка. Почти веднага след него друг камък се заби малко

зад кърмата на дървения съд. Островът на Вилтаяна остана назад и на негово място се показа първата армия, която не беше прекратила преследването. Сега и двата бряга на реката се пазеха от войниците на Съветника.

Бронираните конници с лекота следваха дракона и кораба. Но тежките катапулти и арбалетите едва поддържаха необходимата скорост. Те все пак изстреляха своите копия и камъни, но бяха твърде далече, за да улучат. Алгира с тревога наблюдаваше опитите на екипажите да заредят повторно метателните машини. За щастие се оказа, че те не можеха да се подготвят за нов изстрел в движение. Ако пък спряха, щяха безнадеждно да изостанат. Затова те унило се влачеха зад кораба, макар и неспособни да му навредят повече. Изглежда Салдемир беше намерил единствения път за спасение.

След около два часа към тревогите на Алгира се прибави още една. При поредното си обръщане назад, за да провери местоположението на катапултите, тя забеляза парата, издигаща се над гърба на дракона. Той никога досега не беше летял толкова дълго, а сега се налагаше да тегли и пълния с хора кораб. Опитвайки се да скрие умората си, Риналу безгрижно попита:

- Според теб още колко ще трябва да летим така?

За съжаление на вещицата, отговорът й не беше успокоителен:

- Ако преследвачите ни не се откажат скоро - може би чак докато стигнем морето...

- Е, не се притеснявай за мен. Аз съм силен и ще издържа колкото се налага...

Но с всеки следващ мах на крилата и двамата все по-ясно разбираха, че силите на дракона бяха на привършване. Салдемир и другарите му гребяха усърдно и постепенно се бяха откъснали от бойните машини. Но конниците от двете им страни ги следваха с лекота и продължаваха да пазят бреговете на реката.

Далекогледите очи на Риналу първи съзряха ширналата се пред тях речна делта. Тя все още беше далече, но видът й вдъхна нови сили на изтощения дракон. Ноздрите му се изпълниха със свежия мирис на солена вода. Бяха достигнали морския бряг и той ги посрещна с лека мъгла. Въздушната струя от уморено махащите криле на Риналу завихряше бялата пелена като пухкава къделя зад синята му опашка.

Алгира реши да навлязат в открито море, за да се скрият от погледите на войниците. После щяха да завият покрай брега и да потърсят безопасно място за връщане. Сякаш решила да помогне на плановете на вещицата, мъглата около тях започна да се сгъстява. И не след дълго напълно погълна сушата, заедно с враговете им. А после и корабът се стопи и изчезна в безплътната белота. Тогава Риналу с облекчение изплю въжето.

- Какво правиш? - уплашено възкликна момичето.

- Наистина много се уморих! Затова мисля да си почина малко... Ще си намеря възходящо течение, в което да се рея. И после ще се върна за приятелите ти. Не се безпокой, нищо няма да им се случи.

- А ще успееш ли да ги откриеш?

Алгира бързо се успокои, когато си спомни за острото зрение и чувствителното обоняние на приятеля си. Той никога не се губеше и винаги намираше това, което търсеше. Затова тя го остави да се носи във въздуха с неподвижно отпуснати криле. Двамата се издигнаха над бялата пелена на мъглата и бяха приветствани от лъчите на високото обедно слънце. Пухкавата покривка се простираше докъдето поглед стига навътре в морето. Назад към брега тя плавно изтъняваше по периферията си, откривайки почти нереалната гледка на далечните планини. Снежните им върхове игриво блестяха в студения въздух. Пълноводната река, която бяха следвали до самия й край, се извиваше като змия между хълмовете и се губеше в далечината.

- Сега, накъде искаш да поемем? - попита след малко отпочиналият Риналу. Той описваше широки плавни кръгове, като следваше невидимия за Алгира, но осезаем за него топъл въздушен поток. Мислите му бяха спокойни, както винаги.

Момичето се замисли:

- Ами... Всъщност не знам... Не познавам района, никога не съм била тук. Но знам, че някъде на запад има голям пристанищен град. И там сигурно ще има цял гарнизон, който ще е добре да избегнем. Така че предлагам да тръгнем на изток, следвайки бреговата линия. Преследвачите ни все някога ще се откажат, нали?

Драконът кимна с глава и започна бавно да се снижава. Гъстата млечнобяла мъгла отново ги обгърна и скри света от очите им. Риналу въртеше глава наляво-надясно и Алгира ясно долови нарастващото му недоволство. Изведнъж той рязко се устреми нагоре и момичето едва не падна от седлото си.

- Какво става? - с лек укор попита тя.

- Едва не се сблъсках с водата. Видях я в последния момент. Всъщност дори не я видях, просто почувствах разликата в солеността на въздуха. Даже не знам колко близо сме били до вълните, но мисля, че почти ги докоснахме.

- Искаш да кажеш, че и ти не можеш да виждаш през мъглата? - ужаси се Алгира.

Риналу смутено отвърна:

- Никога не бях попадал в толкова гъсти изпарения. Може би защото никога не съм бил толкова близо до морето. Много пъти съм летял в мъгла или в облаци. И винаги успявах да доловя топлината на земята, на

дърветата и на животните. Но сега не мога. Всичко е еднакво студено и аз нищо не виждам...

- А не можеш ли поне да ги подушиш? Нали помниш как мирише Салдемир... Или пък Лиандра, неговата сестра?

- Разбира се, че помня... Само че мъглата скрива всички миризми и носът ми усеща единствено солена влага. Нищо друго!

- Но ние трябва да ги намерим! Корабът им е повреден и нямат кормило. А и са съвсем сами с Вилтаяна... - отчаянието на Алгира все повече я поглъщаше. Тя се опита да го овладее и да му попречи да се прехвърли и върху съзнанието на дракона.

Отново се издигнаха над мъглата и се върнаха до мястото, където реката се вливаше в морето. Риналу искаше да остави Алгира на брега и да продължи търсенето сам. Но тя категорично отказа. Пък и не беше безопасно, защото конниците на Съветника се бяха пръснали навсякъде. Затова момичето и дракона пак се гмурнаха в бялата пелена, надявайки се да открият кораба. Но от него нямаше и следа.

- По-ниско, спусни се още по-ниско... - настойчиво молеше Алгира. Косата и роклята й вече лепнеха, мокри от влажния въздух, и момичето трепереше от студ. Ръкавите и полите на зелената му дреха плющяха от скоростния полет на дракона, но то не се отказваше.

Риналу обаче беше непреклонен:

- Ами ако грешно преценя височината? Ако се врежем във вълните и се удавим? Как тогава ще помогнем на приятелите ти? Бих рискувал живота си, ако имаше начин да им помогна. Но няма да изложа на опасност и твоя само заради някаква слаба надежда. Кажи ми какво искаш да направя и аз ще те послушам, ако преценя, че предложението ти е разумно.

Накрая Алгира се отказа да го убеждава и го помоли да се издигнат над лепкавата мъгла. Топлите лъчи на слънцето ободриха малко вещицата и тя насочи дракона към сушата.

- Тогава ще потърсим чужда помощ. Ще намерим хора, които не ги е страх да плуват в мъглата и могат да открият приятелите ни.

Тя не успя напълно да прикрие упрека си и той болезнено жегна дракона. Пък и идеята никак не му хареса. Той придружи протеста на беззвучните си мисли с гръмотевичен рев, който стресна улисаните в лов чайки:

- Свикнал съм да се справям сам и не обичам да завися от другите!

Алгира успокояващо го потупа по дългата шия:

- Но сега се налага, ако искаме да открием приятелите си.

Гигантската сянка на дракона леко се плъзна по морския бряг. Необезпокоявана от разпенените вълни, тя следваше извивките на терена като безплътен предвестник на огнедишащото създание в небето. Макар че не можеше да раздвижи дори тревите, тъмният силует носеше ясно

послание и пряка заплаха. И всички живи същества бързаха да се скрият, защото съзнаваха, че не могат да избягат. Точно както направиха и хората, населяващи едно малко рибарско селце.

Когато Риналу описа широка дъга и кацна в мекия пясък, никой не излезе да ги посрещне. Алгира пъргаво скочи на земята и му махна да не я следва:

- Изчакай ме тук. Ако искаме хората да ни помогнат, не бива да ги плашим.

- Това пък защо? Ако не се съгласят да ни помогнат доброволно, ще ги убедя да направят каквото искаш. - Драконът разпери огромните си криле и заплашително ги издигна нагоре.

- Не прави така! Когато човек моли за помощ, той протяга обърната нагоре длан, а не свита в юмрук ръка - опита се да му обясни момичето.

- Те вече са уплашени. Подушвам страха им. А когато някой е уплашен, е склонен да действа необмислено и агресивно.

- Ти също щеше да се изплашиш, ако те връхлети нещо пет пъти по-голямо от теб. Но щеше ли веднага да го нападнеш? Или първо щеше да се опиташ да се разбереш с него?

- Може би нямаше да нападна пръв - замисли се Риналу и бавно сгъна крилете си. - Предполагам, че не бих го направил, ако това ще те изложи на опасност. Ако трябваше да те пазя от нещо голямо и страшно, което би могло да убие дори мен, щях много да внимавам да не го ядосам. Защото след смъртта ми вече нямаше да има кой да те защити.

- Ето виждаш ли? Селяните ще проявят разум, нали и те трябва да мислят за децата си. Пък и аз мога да се грижа за себе си - увери го Алгира.

- Да, но не толкова добре, колкото мен. Ти не можеш да издишаш огън, нито да избягаш с летене. Изобщо не мога да проумея как не си загинала много преди да ме срещнеш.

- Когато те видях за първи път, най-голямата заплаха за живота ми беше твоят глад. Тогава искаше да ме изядеш, а после стана най-добрия ми приятел - усмихна му се закачливо момичето.

Драконът завърти неодобрително глава, но се оттегли назад. Тъмният му силует изчезна в сумрака на бързо настъпващата нощ. Останаха само пламтящите му очи и неясното усещане за близостта на някаква смъртоносна опасност.

Вещицата предпазливо навлезе между сламените колиби. Окачените да съхнат рибарски мрежи приличаха на унили корабни платна, копнеещи за морската шир, но забравени безполезни на сушата. Огромна дупка зееше в борда на една обърната за ремонт лодка. Отвсякъде се носеше миризма на риба и гниещи водорасли. Сякаш дори пясъкът беше пропит с отчаяние и безнадеждност. Тревогата в душата на момичето се засили от нахлуващата с нощния студ мъгла. Същата като тази, която бе погълнала кораба с всичките й приятели.

Изведнъж пред нея се изпречи човек с изпито лице, орлов нос и мрачен поглед. В дясната си ръка стискаше брадва.

- Защо си дошла тук? Какво искаш от нас? Нямаме нищо за такива като теб. По-добре си върви!

Непознатият посегна да сграбчи ръката на момичето, но Алгира бързо се извърти настрани. Само за да се сблъска със следващия си посрещач, който изглеждаше още по-неприветливо.

- Чу приятеля ми. Махай се, докато още можеш! - изръмжа той с глас, лишен от всякаква топлина.

Измежду полусъборените къщурки се подадоха още петима негостоприемни рибари. Само след миг вещицата се оказа обкръжена от неколцина брадясали мъже, въоръжени с ножове, весла и факли. Един от тях замахна към нея и тя едва успя да се гмурне под свистящото дърво. Гневните възгласи на останалите не оставяха съмнение в намеренията им.

- Да я убием!

- Да я изгорим на клада!

- Първо да я убием, а после да я изгорим!

Алгира се сви под яростните погледи на селяните. Тя безуспешно се опитваше да говори с тях, да ги надвика, да ги накара да я чуят. Обръчът около нея се свиваше все повече и повече. Потните тела на рибарите я смазваха, а тежкият им дъх я задушаваше. Тя вдигна ръце, готвейки се да призове защитната си магия, но после обречено ги отпусна. Много добре осъзнаваше, че не бива да използва силата си. Синьото кълбо щеше да спаси живота й, но след това ужасените хора със сигурност нямаше да й помогнат.

С мъка разбутвайки разбуненото множество, пред младата жена се появи възрастен мъж с тояга в ръка. След като измери Алгира с поглед, той се обърна към тълпата:

- Спрете! Опомнете се! Вече така ли посрещаме гостите си?

- Тя не е гост на селото ни и трябва да умре! - промърмори ядно един от рибарите.

- Защо? На тебе лично какво ти е направила, Паристане?

- Ами... на мен не, но... съм чувал, че... - смутено заекна едрият мъж, внезапно озовал се пред посочилата го тояга.

- Нека първо чуем каквото има да ни каже - призова старецът. Очите му обходиха мрачните лица и изглежда не останаха доволни, защото той добави:

- Какво си мислите, че ще стане с нас, ако я убием? Какво ще направи със селото ни онова чудовище, което засега кротува някъде там?

Мъжът подсили ефекта от думите си като доста грубо разбута хората около Алгира, давайки й така необходимата глътка въздух. После се обърна към нея, сякаш без да забелязва благодарния й поглед:

- Хайде скъпа, разкажи ни какво те води в окаяното ни селце. Как да загладим това неловко запознанство и да те убедим, че не сме пълни отрепки? Гладна ли си? Може би бягаш от нещо? Защото ако звярът ти не може да те защити, страхувам се, че и ние няма да успеем.

- Нека вещицата да си върви! Тук няма храна нито за нея, нито за огнедишащото чудовище, което води със себе си! - подвикна отзад дребен, леко прегърбен мъж. По дрехата му имаше толкова дупки, че от нея сигурно щеше да излезе чудесна рибарска мрежа.

- Как разбрахте, че съм вещица? - удиви се Алгира.

- Ние не живеем в столицата и може и да не знаем последните дворцови сплетни. Но и до нас достигнаха историите за тази, която говори с драконите. Хората на Съветника те търсят и присъствието ти вещае само беди. Махай се! - изплю се друг мъж, с вързана на плитка дълга мазна коса.

Алгира тъжно погледна човека, чудейки се как да отговори на злобата в думите му.

- Сигурно не знаете, но преди да стана известна като "Говорещата с дракони", аз бях "Слушащата хората". Винаги съм искала да помагам. Просто преди да срещна дракона не можех да направя много. Сега това се промени и възможностите ми се увеличиха. Но аз си останах все същата. И повече от всичко искам да лекувам и помагам на хората.

- О, тя искала да помогне! Нима ние и нашите проблеми не ти изглеждаме твърде дребни и незначителни там горе, от гърба на твоето чудовище? - язвително попита този, когото старецът нарече Паристан.

- Отвисоко по-ясно се вижда болката и несгодите на всички вас. Така осъзнах, че не мога да помогна на всеки поотделно, а трябва да се опитам да изкореня злото, което задушава целия народ. Сама не бих успяла, затова намерих приятели. Но сега те са в беда и имат нужда от помощта ми. От вашата помощ! Съветникът иска да ме убие, защото се страхува. Но вие няма защо да се боите от мен.

В малкия кръг, образуван около вещицата, плахо пристъпи средна на ръст жена. Алгира се помъчи да я разгледа в бледата светлина на факлите. Без време състареното лице и покритото с бръчки чело издаваха грижите и тревогите, изпълнили краткия живот на непознатата. Тя направи още една крачка и падна на земята, умолително протягайки ръце. Устните й едва успяха да промълвят няколко думи:

- Помогни ми, вещице! Детето ми изчезна в гората. Търсихме го, но не го намерихме. Само ти можеш да ми го върнеш...

Жената искаше да каже още нещо, но от сухите майчини очи бликнаха сълзи и удавиха молбите й във вълните на отчаянието си. Откликвайки на безгласния зов на Алгира, Риналу бързо дотича до нея. Ужасени от появата му, хората хукнаха да се спасяват, захвърляйки ножове и факли след себе си. С грациозен скок вещицата се метна на гърба на дракона и двамата потънаха в нощта. След тях остана само малка

пясъчна вихрушка, вдигната от размаха на крилете. Когато най-сетне майката вдигна поглед към небето, беше останала съвсем сама.

Драконът летеше бързо, изследвайки гората под себе си. Алгира не виждаше почти нищо, освен тъмните силуети на дърветата. Но чувствителното на топлина зрение на Риналу различаваше всяко стръкче трева и всяко живо същество. Нощният ловец се чувстваше прекрасно в мрака, забелязвайки всичко и оставайки невидим за плячката си. След малко той уверено се насочи към група дъбове. Вещицата долови гърленото ръмжене на едър хищник, а малко след това и драскането на острите му нокти.

- Какво става, намери ли детето? - напрегнато попита тя, докато неуспешно се опитваше да различи нещо в заобикалящата я тъмнина.

- Все забравям колко лошо е зрението ти през нощта - усмихна се драконът. - Човешкото дете се е покатерило по едно дърво, а отдолу някакъв лъв се опитва да го докопа.

- Изгони го от тук, а после ме пусни на земята - помоли кратко Алгира.

Риналу се спусна над невидимия за вещицата лъв, после описа тесен кръг и отново се стрелна към хищника. Гривестото животно не се плашеше лесно, затова драконът го сграбчи с ноктите си и го понесе във въздуха. После кацна наблизо и с нескрито удоволствие заръфа улова си.

- Пак ли огладня? Но нали сутринта изяде два големи вълка? - Алгира не успя да прикрие отвращението в мислите си. Остави шумно хранещият се дракон зад гърба си и се затича към тихо хлипащото момченце.

- Да, но това беше толкова отдавна. После летях, бих се с войниците на Вилтаяна, теглих кораб, загубих го и цял ден го търсих. Знаеш ли колко се уморих? Пък и какво съм виновен аз, че лъвът не пожела да се махне? Ти нали видя, че направих всичко възможно да го изгоня? - Драконът се опитваше да се оправдае, но вещицата не му обръщаше никакво внимание, заета изцяло с катеренето си по високото дърво. Тя едва успя да откопчи мъничките пръсти на детето, впити в мъртва хватка в един клон от гъстата корона. После бавно пое надолу, притиснала плътно до себе си безценния товар.

Слизането по дебелия ствол само с една ръка беше доста трудно. Достигнала най-накрая мекотата на тревистата поляна, Алгира припряно огледа спасеното момченце. В долната част на левия му крак имаше коричка от засъхнала кръв, криеща дълъг прорез. Вещицата внимателно почисти дълбоката рана, оставена от ноктите на хищника, наложи я с няколко билки, и я превърза.

Премръзнало от студ и ужасено до смърт, момченцето не можеше да успокои треперенето на малкото си телце. Широко отворените му очи напрегнато се взираха в мрачната гора и то цялото подскачаше при всяко

изшумоляване. Алгира се опита да го приласкае и успокои, но усилията й останаха напразни. Имаше само още нещо, което можеше да направи. Трябваше да примами и приюти в себе си чуждото страдание. Тя знаеше как, но се боеше твърде много от цената, която трябваше да плати. Поколеба се за момент, после примирено въздъхна:

- Хайде сега, дай ми болката си! - настойчиво помоли вещицата. После сложи дясната си ръка на челото на детето, а лявата постави зад гърба му.

- Знам, че не я искаш, а аз мога да я взема. Не се вкопчвай така в нея, тя не ти е нужна. Позволи ми да ти помогна, допусни ме до себе си!

Алгира го беше правила само веднъж, но добре знаеше какво й предстои. Усещането беше подобно на малка смърт и тя се помъчи да пропъди надалече ужасяващия спомен. Въпреки това тялото й се сгърчи в очакване на раздиращата болка. И тя не закъсня. Премина през ръцете й с изпепеляващата ярост на нажежена до бяло стомана. Прониза плътта й, отнемайки желанието й за живот. Изпълни цялото й същество и не спря, докато не намери сърцето й. После бавно и безжалостно го обви в мантията си, изтъкана от най-черния мрак, и силно го стисна. Светът притъмня и се сви, а цялата му топлина внезапно изчезна. Звездите се скриха, луната избледня, а слънцето се превърна в далечен спомен. И само след миг се възцари безкрайна и вечна нощ. Утрото никога повече нямаше да настъпи и това носеше някакво неясно усещане за покой. Нямаше за какво повече да се бори, нито на какво повече да се надява. Самото Време беше свършило и последната му песъчинка отдавна беше изтекла. Вече нямаше дори отчаяние, беше останала единствено безцветната пелена на забравата, която покриваше всичко.

Алгира тихо простена и се свлече на земята, останала съвсем без сили. Цялото й тяло трепереше неудържимо, а на челото й бяха избили ситни капчици ледена пот. Тя с мъка успя да открехне очи и да се огледа с мътнобял поглед. Но когато видя момченцето, заспало спокойно в нейните ръце, тънка измъчена усмивка озари устните й. След малко изтощената вещица се изправи, жадно пое дъх и бавно пое по дългия път към селото.

- Не е нужно да ходиш пеша. Мога да се спусна и съвсем леко да те вдигна. Детето изобщо няма да усети - настоя Риналу, който вече беше привършил с неочакваното си угощение.

- В никакъв случай! Не можем да рискуваме да се събуди и да те види над себе си. След това, което е преживяло днес, дори само гледката на зъбите ти би могла да го убие. Ти въобще не подозираш колко си страшен за нас, хората. Аз съм свикнала с теб и ти вярвам с цялото си същество. И въпреки това понякога потръпвам от ужас, когато те видя. Ако искаш да помогнеш, можеш да ми показваш посоката, защото не се ориентирам добре в този гъсталак.

Само след миг в небето над Алгира се появи тънка огнена струя, сочеща наляво. Вещицата нито виждаше, нито чуваше дракона, но той й показваше накъде да върви всеки път, когато тя се отклонеше. Погледът й изпитателно се взираше в нощната гора, търсейки опасност. Веднъж усети върху себе си две гладни пламтящи очи, но тогава Риналу се сниши и шумно разсече въздуха с мощната си опашка. Невидимият хищник тихо потъна в мрака и момичето дори не разбра с какво се беше разминало.

Най-накрая стигнаха до селото и драконът кацна в края на гората. Едва пристъпваща от умора, Алгира се насочи към оживено ръкомахащата тълпа. Хората възбудено обсъждаха съдбата на изчезналото момченце и шансовете му за спасение. Повечето бяха убедени, че вещицата няма да се върне, а дори и да го направи, ще бъде само за да признае поражението си. И когато тя се приближи и подаде детето на притичалата майка, никой не можеше да повярва, че то е още живо.

Скоро всички седяха край огъня, на който кълкреше ароматна рибена чорба. Отношението към вещицата видимо се промени. Първоначалната враждебност бързо се стопи в топлите пламъци и над пясъчния бряг се разнесе звънлив смях. Селяните весело тупаха Алгира по гърба, стискаха й ръцете с благодарност и я черпеха с пресни миди и сушени водорасли. Храната беше оскъдна, но рибарите с готовност я поделиха с вещицата. Тя беше уморена и гладна, пък и рядко й се случваше да хапне нещо сготвено. Така че не ги остави дълго да я увещават, а с удоволствие изпразни паницата си. После набързо им разказа за спасяването на детето, като изтъкна ролята на Риналу. Едва тогава се намериха хора, които да кажат по някоя добра дума за драконите като цяло и за нейния приятел в частност. Един рибар дори предложи да му даде половината от дневния си улов. Алгира предаде думите му на Риналу, но той заяви, че все още не е огладнял дотолкова, че да се храни с риба. Но щом разбра, че с отказа си обижда гостоприемството на хората, драконът се съгласи да приеме някой лъв или мечка.

Когато вечерята свърши, вещицата се опита да повдигне въпроса, за който беше дошла. Но вече беше твърде тъмно и рибарите отложиха спасителната операция за следващата сутрин. Алгира настоя, но те й дадоха да разбере, че през нощта не могат да помогнат на никого. Жените се засуетиха, като всяка предлагаше своята къща за нощувка на момичето. Но Алгира любезно им благодари и се отдалечи към края на гората, където я чакаше Риналу. После се мушна под крилото му, защото това беше най-безопасното място на света. Изтощена докрай от изпълнения с премеждия ден, тя заспа на мига.

***

Призори откъм морето се надигна вятър. Той бързо разгони последните остатъци от мъглата и студените слънчеви лъчи огряха притихналото село. Риналу се събуди пръв и сънено се прозя. Беше ужасно гладен, но не смееше да остави Алгира сама с местните жители. Тя го беше уверила, че вече всичко е наред, че те са приятели, и че не представляват заплаха. Но той не им вярваше. Един от тях боязливо се приближи, търкаляйки тежка дървена бъчва. Остави я на тридесетина метра, почука по нея, а след това посочи отворената си уста. После бързо се отдалечи.

Драконът се изправи бавно, като внимаваше да не събуди неспокойно спящото момиче. С любопитство приближи до подаръка, който бяха оставили специално за него. Чувствителният му нос отдавна беше надушил какво има вътре, но той не можеше да проумее защо му дават риба. Която при това не беше и прясна. Но беше наистина гладен, затова се реши да опита противно миришещата храна. Чукна леко с опашка по бъчвата и тя в миг се разпадна, освобождавайки стотици блестящи херинги.

Изглежда рибата беше приготвена за настъпващата зима, защото беше осолена. Въпреки това Риналу набързо я изгълта, като не изпускаше от поглед Алгира. Тревогата му беше напразна, защото на никой от селяните и през ум не му минаваше да я доближи. След малко тя се събуди и се огледа объркано наоколо. В мига, в който го видя, на лицето й грейна щастлива усмивка.

Риналу отлетя до едно близко поточе, за да утоли ненадейно появилата се жажда. Той дълго пи от бистрата вода, а когато се върна, завари Алгира отново обкръжена от вчерашните мъже. Този път обаче те не бяха въоръжени, нито пък крещяха. Всички оживено обсъждаха нещо, махайки с ръце и драскайки с пръчки по мокрия пясък. Вещицата нервно крачеше насам-натам и току поглеждаше към издигналото се над хоризонта слънце. Личеше си, че нямаше търпение да продължи търсенето на приятелите си. Забелязала появата на дракона, тя успокояващо му помаха с ръка. След като се огледа безразлично наоколо, той положи глава върху тежките си лапи и реши да подремне.

Рибарите бяха изслушали разказа на Алгира, без да кажат и дума. След това нарисуваха подробна карта на областта и започнаха да обсъждат ситуацията. Един от тях, Паристан, проследи с пръста си една дълга извиваща се линия:

- Реката, за която говориш, се нарича Кригосина. Само тя е толкова голяма, а и в нея има остров като този, който описа. Реката се влива в морето ето тук, в този обширен залив. Обикновено избягваме целия район, защото уловът там е слаб. А и по това време на годината често се появяват силни североизточни течения. Корабът с твоите приятели сигурно е отнесен навътре в морето, но поне е в посока към селото ни. Не се тревожи, познаваме добре брега и знаем къде да ги търсим.

Алгира им разказа за изкъртения рул и дупката в корпуса. Те само кимнаха и се заловиха да коват няколко дървени плоскости, с които да ремонтират кормилото на кораба. После ги разпределиха помежду си и увериха момичето, че ще се справят с поправките. Накрая тя им раздаде по една запалителна стрела. На удивените им погледи отвърна кратко:

- Ако намерите приятелите ми, дайте им това. Те ще знаят какво да правят.

След това се разделиха. Рибарските лодки навлязоха ветрилообразно в морето, като всяка имаше определен район за претърсване. Алгира и Риналу пък се насочиха на запад, обратно към делтата на реката. Шансовете да намерят кораба там бяха малки, но двамата трябваше да разберат къде са войниците на Съветника и какво планират.

***

Салдемимр с нескрито възхищение проследи стройното тяло на Алгира, която с лекота се катереше по опънатото въже. Свободно спускащата се рокля не можеше да скрие меката грация на котешките й движения. Скоро тя достигна дракона високо в небето и се метна на седлото на гърба му. Извиси се над всички, величествена като кралица на своя трон. И целият свят беше в краката й.

Войнът изтръгна от мачтата стрелата, с която момичето и драконът бяха пленили целия екипаж на кораба. Отряза парче от тънкото въже и здраво върза с него ръцете на Вилтаяна. След това го прекара през устата й. После провери пулса на вещицата, който се оказа ритмичен, макар и слаб. Видимо доволен, Салдемир отряза къс от едно резервно платно и омота с него главата на Вилтаяна. Накрая изряза малка дупка пред носа й, за да може тя да диша.

През това време другарите му гребяха колкото можеха, за да се измъкнат от смъртоносния капан. И той се присъедини към тях. От време на време хвърляше мрачен поглед през рамо. Враговете им бяха близо, но поне за момента не можеха да ги нападнат.

Войнът не забеляза веднага промяната, а след това му отне малко време да разбере какво се беше случило. Корабът бе започнал да се клати по-силно, защото се сблъскваше с по-големи и по-тежки вълни. Реката беше свършила и Алгира и драконът ги водеха навътре в морето. За момент решението се видя странно на Салдемир, но после осъзна, че просто нямаше друг начин. Не можеха да се върнат на сушата, защото бреговете й се пазеха. Налагаше се да търпят несгодите на морето. Но за колко ли дълго?

Той не се разтревожи особено, дори когато навлязоха в мъглата. Познаваше добре силата на дракона и способностите на тази, която го яздеше. Човек спокойно можеше да им повери живота си, пък и той вече го

беше правил. Алгира със сигурност имаше план и Салдемир не се съмняваше, че той и хората му са в добри ръце и криле.

Повече го плашеше пленената вещица. Ако Алгира грешеше за огърлицата, а Вилтаяна се събудеше, всички на кораба щяха да попаднат под властта й. И тогава никой не можеше да каже за какво щеше да ги използва. Нито пък колко злини щяха да причинят. Може би щяха да убиват за нея, кой знае? Възможно беше дори да ги накара да нападнат дракона и ездачката му. Само мисълта за това караше безстрашния войн да хвърля нервни погледи към неподвижно лежащото тяло. Той дори обмисляше възможността да изхвърли Вилтаяна зад борда. Но така и не се реши на това, опасявайки се от гнева на Алгира.

Постепенно мъглата се сгъсти и драконът се превърна в бледосив силует. След това съвсем изчезна. Клатенето на кораба като че ли се усили. Тревогата на хората растеше, но те продължаваха да гребат. Обаче когато видяха въжето, носещо се във водата край тях, всички ясно осъзнаха, че вече са съвсем сами. Какво ли се беше случило с вещицата и дракона? Дали пък просто не ги бяха изоставили?

Салдемир не знаеше почти нищо за управлението на корабите. Но от малкото, което знаеше, му беше ясно, че трябва да държи носа обърнат срещу вълните. Ако допуснеше да удрят кораба отстрани, те лесно можеха да го обърнат. Затова той и другарите му всячески се опитваха да го насочват към тях. Нищо друго нямаше значение. Дори тревогата за съдбата на Алгира трябваше да отстъпи на заден план.

Студена пот изби по челото на Салдемир, когато той намери време отново да погледне към Вилтаяна. Тя беше все така неподвижна. Но положението на тялото й се беше променило. Може би вече се беше свестила, а може би причината беше люлеенето на кораба. Никой не посмя да се доближи до нея и да провери.

Залезът на слънцето промени единствено цвета на обгръщащата ги мъгла. Тя бавно посивя, после постепенно потъмня. Запалиха счупеното весло, а след него и други парчета дърво. Факлите им трябваха, за да могат да виждат посоката на вълните. Хората все по-остро усещаха липсата на храна и особено на вода. Настъпилата нощ изглеждаше безкрайно дълга и бездънно тъмна.

Изтощените хора гребяха с последни сили, когато усетиха първите пориви на вятъра. Той бързо разкъса обвилото ги покривало на мъглата. Небето над тях се проясни и се изпълни с хиляди блещукащи звезди. Из въздуха се понесоха малки ледени кристалчета, които болезнено драскаха грубите лица на мъжете. А водата стана гъста и тежка като разтопено олово. Разпенените вълни яростно биеха бордовете на малкото корабче, сякаш се опитваха да изкопчат от него живота на пътниците му. Готови всеки момент да се предадат, тънките дъски пукаха и се огъваха под напора на стихията. Изпод закования за борда щит започнаха да бликат

водни струи и да заливат дъното. Салдемир и Регедор захвърлиха веслата и се заеха да изгребват нахлуващия студен порой.

Парчетата лед, плуващи във водата наоколо, глухо се удряха в дървения корпус. Приличаха на замръкнали навън странници от далечния север, които тропаха по вратата и търсеха подслон от бурята. Но малката черупка, дело на отрудените човешки ръце, не можеше да ги приюти. И замръзналите скитници продължаваха да се носят по вълните, изгубени в нощта, блуждаещи в мрака без цел и посока.

На сутринта вятърът отслабна. Хората бяха жадни и измъчени. Морето се простираше във всички посоки, а суша не се виждаше. Като се ориентираше по слънцето, Салдемир насочи кораба на юг, където смяташе, че се намира брегът. Той и другарите му не бяха мигнали цяла нощ, но продължаваха да гребат. Вече дори не мислеха, че някога ще могат да спрат.

В този момент към кораба се приближи малка лодка с четирима брадати мъже. Салдемир и останалите в миг се приготвиха за отбрана. Но извадените мечове и опънатите тетиви нямаха врагове насреща си. На пръв поглед новодошлите също бяха жертви на мъглата, изгубили сушата и посоката си. Но умелата им работа с веслата подсказваше друго. Тези четиримата бяха опитни моряци и много добре знаеха какво правят. Те настояха да се качат на борда и след кратко колебание войнът се съгласи.

Сключените вежди на Салдемир се спускаха ниско над очите му, блеснали с яростен пламък. Намръщеното му лице и леко приведената му, готова за бой стойка, не предвещаваха нищо добро. Той посрещна хората от лодката с неприкрито недоверие и десница върху дръжката на меча си. Не познаваше нито тях, нито странния флаг, веещ се на мачтата им. Но безпогрешно разпозна името, което те непрекъснато повтаряха. И позна уважението, граничещо със страхопочитание, с което го изричаха. Когато водачът им измъкна една стрела изпод грубата си дреха, Лиандра с вик се втурна към тях:

- Хей, тази е от моите! Веднага я познах! Откъде я имате? Намерихте ли я, или някой ви я даде? Видяхте ли една жена с червена коса и зелена рокля? Да не би да е ранена? Ами дракона? Имаше ли дракон с нея? Един такъв голям, син и много красив? Той добре ли е? Казвайте де, защо мълчите...

Старият рибар едва успя да прекъсне развълнуваното момиче:

- И двамата са живи и здрави. Бяха силно разтревожени за изгубените си приятели, но съдейки по апетита им, бих казал, че са добре.

Той благоразумно реши да пропусне начина, по който се бяха запознали със странната двойка. Вместо това се зае да завърже малката лодка зад кърмата на кораба.

Салдемир удари с меча си по металния обков на един щит и запали стрелата. После я изстреля право нагоре. Четиримата непознати го

изгледаха в почуда. Те не знаеха колко надалече виждат драконите. Нито пък колко чувствителни към топлината са очите на нощните ловци. Но останалите на борда бяха наясно с това и само мълчаливо се усмихнаха. После всички заедно се заеха да поправят кормилото, използвайки донесените от рибарите части и инструменти. Хората на морето познаваха добре занаята си и не след дълго бяха почти готови.

- Вижте, вижте! - изкрещя въодушевено Лиандра, която единствена беше останала без работа. Протегнатата й ръка сочеше към една мъничка точка в небето, която бързо се приближаваше и уголемяваше. И много скоро се превърна голям син дракон, разперил могъщите си криле над главите им.

Салдемир изтегли въжето от водата и силно го хвърли нагоре във въздуха. Само след миг краят му се озова между зъбите на Риналу, който се бе стрелнал надолу в преследване на летящата си плячка. Този път драконът нямаше да изпусне улова си.

Рибарите наистина помогнаха много. Освен че поправиха кормилото, тя бяха донесли и храна и вода. След като всички пиха, Салдемир изля малко и в устата на Вилтаяна. Вещицата се беше свестила и го гледаше толкова злобно, че той побърза отново да закрие устата и очите й.

Макар и само четирима, морските труженици успяха да вдигнат платната и се заеха да ги стъкмяват. Предпочитаха да правят всичко сами, защото иначе се налагаше много да обясняват. Но когато не им стигаха ръце или сила, просто казваха на Салдемир и другарите му какво искат от тях. Под вещото им управление и влачен от Риналу, корабът се движеше доста бързо. И скоро малкото рибарско селце се появи на хоризонта.

Драконът, рибарите и другарите на Салдемир с общи усилия успяха да изтеглят повредения кораб на сушата. Повечето хора се скупчиха около пробойната, за да я разгледат. Лиандра и брат й обаче се насочиха към мястото, където се беше приземил Риналу. Войнът дори не се опита да скрие радостта си от срещата с Алгира. Нито искаше, нито можеше, нито пък знаеше как да го направи. Притегли момичето към себе си и я прегърна силно през гъвкавата й талия. После я издигна високо над главата си, сякаш искаше да я покаже на целия свят. Тихият му шепот едва успя да надвика прибоя на вълните:

- Обичам топлината на слънцето, изгряващо на устните ти, щом се усмихнеш. Но харесвам и пролетната свежест на дъжда, който приютяваш в очите си, когато си тъжна.

- Ако веднага не ме свалиш долу, ще насъскам Риналу срещу теб! - извика през смях щастливата Алгира.

Драконът не разбираше езика на хората, но вече разпознаваше името си. Той въпросително наклони глава и неуверено пристъпи към двамата. Те изглежда се забавляваха, но той нямаше как да бъде сигурен.

- Предполагам, че това е някаква игра и той не иска да те нарани? Нали ще ми кажеш, ако си в опасност? - попита Риналу, лениво примигвайки с очи и се приготви да подремне.

Всеки друг на мястото на Салдемир би хукнал да бяга, но той трябваше да оправдава името си на безстрашен войн. Като се завърти с гръб към застрашително извисяващото се над него чудовище, той пренебрежително заяви:

- Не ме е страх от дракона ти! Всъщност, от нищо не ме е страх! Пък и ти не би допуснала да ми направи нещо, нали?

Като продължаваше да се залива от смях, вещицата потърси сънното съзнание на Риналу:

- Искам много внимателно да го захапеш за колана и да го вдигнеш високо. Но без да го нараняваш! Ще можеш ли?

Макар че молбата на Алгира го учуди, драконът се постара да я изпълни колкото се може по-точно. Тя обаче не остана доволна, защото нещата не се получиха точно така, както си ги беше представяла. Основна вина за това носеше Салдемир, който не я пусна, дори когато доста грубо беше понесен във въздуха. Той продължи здраво да стиска момичето и затова се завърти с главата надолу, а Алгира едва не се удари в земята. Двамата безпомощно висяха от устата на Риналу, който недоумяващо ги гледаше с едното си око.

Салдемир пръв наруши мълчанието, като задъхвайки се процеди:

- Казах ти, че този звяр не може нищо да ми направи. Сега какво - така ли ще стоим?

- Ще го помоля да те пусне, веднага щом ти пуснеш мен. - Алгира протегна лявата си ръка към скалистия бряг, за да спре люлеенето си. С дясната прибра доколкото успя развелите се поли на своята зелена рокля.

- И да се призная за победен от някакво безмозъчно животно? Никога! - изпъшка недоволно Салдемир.

Регедор, Елистар и останалите наблюдаваха сцената с нарастващ интерес, макар и от безопасно разстояние. Чудеха се кой пръв няма да издържи. А когато започнаха и да залагат, към тях се присъединиха и рибарите.

- Достатъчно е само да кажа на Риналу как си го нарекъл и веднага ще се озова на земята, макар и с един приятел по-малко.

- Тогава предлагам да не му казваш.

- Я ми кажи, ти обичаш ли да плуваш? - невинно попита Алгира.

- По принцип - да, но сега е доста студено и ... Ей, какво става? Ах ти, хитруша такава...

Последните думи Салдемир изплю заедно с доста вода. Драконът беше нагазил в морето, преди все пак да го пусне. И сега основната грижа на опитния войн беше да не се удави. Вещицата също се озова във водата, но с две загребвания излезе на брега - доволна, макар и мокра.

- Може ли... малко... помощ... - Блъскан от вълните, Салдемир не можеше да се изправи и отчаяно се бореше за всяка глътка въздух. Тежката му ризница го теглеше към дъното и той щеше да се удави в метър вода.

Риналу дружелюбно му протегна дългата си назъбена опашка. Но цялото му внимание беше насочено към Алгира, която той сушеше с топъл бледосин пламък. Ласкавото му дихание развя назад дългата й червена коса. Момичето пъргаво се завъртя, за да изсъхне цялата й рокля, после бързо изскочи от горещата струя.

Към тях тичешком се приближи Регедор. Изглеждаше силно разтревожен:

- Извинявайте, че ви прекъсвам, но Вилтаяна се е развилняла. Съска, тропа, и е много недоволна.

Алгира се плесна по челото:

- Вярно, Вилтаяна! Съвсем забравих за нея!

После се затича към кораба, подмятайки през рамо към Салдемир:

- Ти си виновен!

Хората почтително се разделиха пред нея, за да й направят път. Но никой не я последва на борда.

Алгира внимателно прегледа Вилтаяна и после я освободи. Доскорошната пленница бавно се изправи на крака, намръщено разтривайки ожулените от въжето китки и глезени. След това изненадващо ловко се прехвърли през перилата и се озова на брега. Всички уплашено се отдръпнаха настрани. Но вещицата изобщо не ги забеляза, а се нахвърли върху Салдемир. Той тъкмо се беше измъкнал от водата и се мъчеше да се освободи от мокрите си доспехи.

- Нищожество такова, как се осмели да вдигнеш ръка срещу мен? Да ме удариш и да ме вържеш като чувал? Че и огърлицата си ми откраднал! Ти знаеш ли коя съм аз? Имаш ли някаква представа на какво съм способна? Ще те смачкам като буболечка, ще те... - очите й гневно святкаха и се мятаха като затворен в клетка тигър.

- Беше за твое добро - спокойно я прекъсна Салдемир. Сега, когато "Говорещата с дракони" беше тук, той наистина не се страхуваше от нищо. Ако Алгира го пазеше от магията, то нямаше заплаха, с която той да не се справи. Снощните му тревоги в момента му изглеждаха напълно безпочвени.

- За мое добро? И как точно връзването ми е било за мое добро? - не спираше да се гневи Вилтаяна, вдигнала ръце високо във въздуха.

- Иначе трябваше да те убия! - хладно обясни Салдемир, обърна й гръб и демонстративно се отдалечи. После добави, сочейки Алгира:

- Дължиш живота си на нея, вещице! И мисля, че трябва да й благодариш.

Присъствието на дружината на Салдемир, на дракона, а сега вече и на втора вещица, дойде в повече на рибарите. Те набързо се сбогуваха и

потънаха в селото си. Останали сами на брега, новодошлите продължиха да чувстват върху себе си уплашените им погледи.

Вилтаяна бавно се завъртя към Алгира и свали наполовина ръцете си. После изръмжа, вече не толкова гневно:

- Кажи на малкото си паленце да ми върне огърлицата и да ми намери кон. После ще си тръгна и повече няма да ме видите.

Салдемир посегна към врата си и въпросително погледна към Алгира, но тя го спря с вдигнат във въздуха показалец:

- Съжалявам, но не ти вярвам дотолкова, че да го направя.

Вилтаяна ехидно се усмихна:

- Заради небесните камъни е, нали? Едва вчера научи за тях, а днес вече ламтиш за още. И няма да спреш пред нищо, докато не притежаваш всичките? Като започнеш с моите, разбира се! Излиза, че не сме толкова различни...

Неспособна да устои на любопитството си, Лиандра се приближи до двете вещици:

- Небесни камъни ли? Къде са? Може ли да ги погледна? Само за мъничко! Толкова съм слушала за тях, а никога не съм виждала.

Без да изпуска от поглед Вилтаяна, Алгира внимателно свали гривната от китката си и я подаде на Лиандра:

- Не знам какво точно очакваш, но се опасявам, че ще останеш разочарована. Ето виж, не са нищо особено. Небесните камъни просто помагат малко на тези, които вече владеят магията. Но се опасявам, че за останалите са просто красиви дрънкулки.

Лиандра си сложи гривната и въодушевено размаха ръце. Опита се да повдигне една мидена черупка от пясъка само със силата на мисълта си, но нищо не се случи. Без да се отчайва, тя повика съзнанието на Риналу, но той не се отзова. Тогава момичето безстрашно се доближи до дракона и го погледна право в очите. И изведнъж той се изправи на задните си крака и широко разпери крилете си.

- Видяхте ли? Видяхте ли какво направи той? Аз го помолих и той го направи!

Широко усмихната, Алгира кимна и радостно я поздрави с успеха:

- Виж ти, виж ти! Кой да повярва, че си толкова способна?

Вилтаяна обаче не можеше да бъде заблудена толкова лесно:

- О, хайде стига! Не виждаш ли какво прави тя? Чете мислите ти и казва на дракона си какво да направи. Как може да си толкова наивна? Хайде, бягай някъде да си играеш с кукли и остави големите да си поговорят.

Очите на Лиандра се напълниха със сълзи. Тя невярващо се обърна към Алгира:

- Вярно ли е това? Ти наистина ли...

Вещицата тъжно кимна, прегърна я и успокояващо я погали по главата:

- Много съжалявам. Ти толкова искаше да успееш, че аз...

Дълбоко разстроена, Лиандра върна гривната на Алгира:

- Значи ако не съм вещица, това е безполезно за мен? И никога няма да мога да говоря с дракона ти!

Алгира се опита да окуражи момичето, което унило се отдалечаваше с наведена глава и разтърсвани от хлипане рамене:

- Е, нищо. Нали аз съм тук. Можеш да му говориш чрез мен.

После гневно се обърна към Вилтаяна:

- Как можа да й кажеш? Защо трябваше така да разочароваш горкото момиче? И да убиваш мечтите му? Точно ти, която не си живяла и миг без магия? Знаеш ли колко жестока и безсърдечна беше постъпката ти?

- Не аз, светът е жесток и безсърдечен. Особено към родените без магия. Направих й услуга, като й го казах сега, вместо да я оставя да живее в заблуда.

- Ти й отне надеждата. Аз исках тя да вярва, че поне веднъж е успяла. И цял живот да се надява, че някой ден може да успее отново.

- Дори тази малка глупачка все някога щеше да се досети. Но тя не е важна. Важни сме ние двете - ти и аз. Хайде да се споразумеем така: ти ще ме пуснеш да си вървя, а в замяна аз ще ти кажа къде да намериш още небесни камъни.

- И защо реши, че са ми нужни още от тях? - безразлично попита Алгира.

Вилтаяна посочи с пренебрежителен жест към хората на Салдемир, които благоразумно се бяха отдалечили от кораба:

- Не че тези са лоши, но са твърде малко. Ако искаш да си имаш цяла армия, и то от покорни войници, ще трябва да събереш повече камъни.

- Никога не бих го направила! Моите приятелите ме следват, защото те така са решили. И защото вярват в това, за което се борим. - Алгира се опитваше да запази учтивия си тон, но това й се удаваше все по-трудно.

- Пък и ние вече знаем къде да намерим още небесни камъни. - студено добави тя.

- Знаем ли? - удиви се Салдемир, който с жив интерес следеше словесния двубой между вещиците.

- Разбира се! В града, който си защитавал от нападението на нерфолдите. Нали небесните камъни са единственото, което ги интересува? Значи не е трудно да се досетим, какво точно са търсили там.

- Град Нубеслир? Значи затова са го нападнали... - замислено повтори войнът.

- О, браво, съобразителна си! - похвали я покровителствено Вилтаяна. - Но аз все пак ще ти трябвам. В някое малко селце може и да се разходиш свободно, но не и в Нубеслир. Той е голям и богат търговски

град, който се охранява много добре. А когато Съветникът обяви награда за главата ти, той разпрати навсякъде рисунки с лицето ти. И всеки страж в кралството отдавна вече е планирал за какво ще похарчи парите. Няма да успееш да преминеш дори крепостната стена. Не и без помощта ми.

- Не й е нужна помощта ти, защото не й трябват тези проклети камъни! - избухна Салдемир, разтревожен от самата идея за сътрудничество с Вилтаяна.

Алгира се опита да успокои едрия войн:

- Съжалявам, но тя е права, приятелю. Небесните камъни наистина са ми нужни. Макар и не за това, за което си мисли тя. Трябват ми, защото с тях ще мога да защитя теб и хората ти от влиянието на магията.

- В такъв случай ще отида аз. Войниците на Съветника търсят теб, а не мен. Пък и аз вече съм бил там и добре познавам града. Ще вляза, без да привличам внимание и ще намеря камъните. Ти само ми кажи къде да ги търся.

- Не мога да ти кажа това, защото самата аз не знам. Небесните камъни са малки и ще бъдат много трудни за откриване. Може да са използвани в украшение, или пък да са вградени в очите на някоя статуя. А може и да са погребани под дебела каменна плоча, или изгубени на дъното на кладенец. Трябва да отида аз, защото ги усещам. Когато съм близо до тях, изпитвам някаква непоколебима самоувереност и изгарящо нетърпение. Без мен няма да ги намериш. Но имам друга идея. Какво ще кажеш да прибереш наградата на Хаймдес? Достатъчно е просто да ме вържеш и да ме предадеш на командира на гарнизона в Нубеслир.

Салдемир я изгледа силно разтревожен:

- Какви ги говориш? Това някакво изпитание ли е? Знаеш, че никога не бих те предал...

После лицето му бавно се разведри. Дълбоките бръчки, насекли челото му, избледняха и изчезнаха като звезди в утринното небе.

- А-а, да те заловя и да те предам на командира на гарнизона. И да те заведа лично при него, в центъра на крепостта, за да си получа наградата. Ама разбира се, защо веднага не каза така?

Двамата прихнаха да се смеят, като стреснаха дремещия наблизо Риналу. Драконът отвори очи и подозрително изгледа всички наоколо, преди отново да се унесе.

- Хм, това не е чак толкова лош план! - възкликна изведнъж Вилтаяна. - Всъщност, нуждае се само от една дребна поправка, за да стане изпълним. Аз ще предам вас двамата на войниците на Съветника...

Десницата на Салдемир се стрелна към дръжката на ДракоПлам, но Алгира го спря с рязък жест. После кимна към Вилтаяна, която невъзмутимо продължи:

- ...срещу половината от всички небесни камъни, които намериш в Нубеслир. Аз самата не мога да ги усещам, нито пък някоя от другите

вещици, които познавам. Иначе отдавна да сме ги взели. Но тъй като ти явно умееш, предлагам да обединим усилията си. Така всяка от нас ще извлече полза от способностите на другата. Разбира се, най-разумно би било да отидем само двете, но...

- И през ум да не ти минава, че ще те пусна сама с нея! - избухна Салдемир.

- ...тъй като знам, че кученцето ти никога не би се съгласило, ви предлагам компромис. - завърши най-накрая Вилтаяна. После се опита да разсее недоверието към себе си и да разчупи неловкото мълчание:

- Въпреки всичко, което си мислите за мен, аз не съм зла. Просто животът е един и е твърде кратък. Затова искам да изживея своя красиво. Нима това е толкова лошо?

- Всички го искаме - прошепна тихо Алгира. - Просто още не си осъзнала, че не можеш да живееш красиво, докато хората около теб са гладни и тънат в мизерия. И че богатството, натрупано на гърба на другите, няма да ти донесе радост. Единственият начин да бъдеш истински щастлива, е да бъдеш заобиколена от други щастливи хора. И да знаеш, че ти си им помогнала да станат такива. Защото точно това знание ще направи и теб самата щастлива.

По лицето на Вилтаяна не можеше да се прочете нищо, а и мислите й бяха забулени в гъста мъгла. Алгира неохотно обмисляше предложението й:

- Добре, да предположим, че приемем. Защо мислиш, че можеш да ни помогнеш?

- Да започнем с това, че аз съм вещица, която при това работи за Съветника и се ползва с доверието му. Това отваря доста врати пред мен. Ти, от друга страна, си издирвана заради дарбата си. Тя се е превърнала в твое проклятие, което може единствено да затръшне зад гърба ти вратата на затворническа килия. Така че би трябвало добре да осъзнаваш колко полезна мога да бъда. В Нубеслир ме познават много хора. Лесно ще ви вкарам вътре като свои пленници. А след като намериш небесните камъни, ще ви изведа обратно навън.

- И как точно смяташ да го направиш? - мрачно процеди Салдемир.

- Все ще измисля нещо. Например, мога да кажа на стражите, че не сме се споразумели за цената. Или пък, че не могат да ми изплатят наградата, защото в хазната на Нубеслир няма достатъчно пари. И затова ви водя в друг град. Веднага щом портите на крепостта останат зад гърба ни, си поделяме небесните камъни. После пътищата ни се разделят завинаги.

Алгира все още се колебаеше:

- Добре, но ние поемаме голям риск, а ти оставаш в пълна безопасност. За да бъде сделката честна, искам да ми кажеш всичко, което знаеш за връзката между нерфолдите и небесните камъни. И помни, че

макар да не мога да чета мислите ти, аз все пак ще разбера, ако се опиташ да ме излъжеш.

- Ето какво научих досега, макар то да не е много - въздъхна Вилтаяна с лека досада. - Хората отдавна търсят начин да се възползват от неуязвимостта и силата на нерфолдите. Защото този, който успее да ги привлече на своя страна, с лекота може да спечели всяка битка и всяка война. Но за целта е нужно те да бъдат опитомени, или управлявани. Оръжие, което не можеш да насочиш срещу врага си, и което винаги може да се обърне срещу теб самия, не е никакво оръжие. Затова мнозина се опитвали да открият как да ги плашат, или с какво да ги примамват. Упорито търсели от какво се боят и какво харесват. Но оставили след себе си единствено дълга следа от провали. И точно по нея Съветникът успял да стигне до решението. След редица опити и с цената на много разрушения и погубени животи той научил, че нерфолдите не се боят от нищо. Но че отдалече усещат небесните камъни и се стремят към тях. Не разбрал защо, но и не го интересувало. Важно било само, че ако събереш достатъчно магически камъни на едно място, зверовете ще тръгнат право натам. Ще прегазят всичко, изпречило се на пътя им. И не ще се спрат пред град или крепост.

Алгира замислено кимна. Историята звучеше тъжно, но напълно правдоподобно. Нерфолдите навярно са използвали магията на тези мънички късчета небе, за да се откриват през огромните пространства. И, разбира се, човешката пресметливост беше намерила начин да се възползва от този копнеж за близост. Да превърне чуждата привързаност в свое оръжие.

- Излиза, че нерфолдите защитават вещиците, защото усещат магията в тях и ги приемат за едни от тях. А Хаймдес иска да ги накарат да убиват за него... - с болка в гласа каза тя.

- Ако Хаймдес иска да използва нерфолдите за своята война, то той напълно е изгубил разсъдъка си! - не можеше да повярва на ушите си Салдемир.

- Съжалявам, но грешиш, приятелю. По всичко личи, че той няма да се спре пред нищо в желанието си да властва. А това прави мисията ни още по-важна - съкрушено поклати глава Алгира.

- Значи вече можем да тръгваме? Веднага щом той ми върне огърлицата, разбира се! - нетърпеливо протегна ръка Вилтаяна.

- Украшението ти ще остане тук, за да пази приятелите ми. Имаш моята дума, че ще си го получиш обратно, ако удържиш на своята. Но искам да знаеш какво ще се случи, ако не се върнем, или пък ако ни излъжеш. Сестрата на Салдемир ще използва безценния ти накит, за да направи по един пръстен или гривна за всеки от дружината. Огърлицата ти ще бъде унищожена, а силата й ще бъде използвана за защита на хората.

Вилтаяна ядосано изскърца със зъби:

- Огърлицата ще ми трябва, ако искате да ви помогна. А и без нея никой няма да ми повярва, че съм вещица.

Алгира я изгледа строго:

- Можеш да кажеш, че си я изгубила, или ти е била открадната. Решението си е твое. Но тя ще остане тук, за да съм сигурна, че няма да ни измамиш.

- Изобщо не й вярвам! - отсече Салдемир и се надигна да си върви. Но Алгира улови огромната му длан с малката си ръка и настойчиво го притегли надолу. Мъжът я изгледа недоволно и приседна, загледан в сестра си, която чевръсто приготвяше обяд. Целият му вид показваше, че е тук против волята си и че разговорът между двете вещици вече не го засяга.

Вилтаяна хвърли към момичето и война поглед, пълен с мрачно неодобрение:

- Небесните камъни наистина ми трябват. Служа на Съветника заради властта, която ми дава. Но ако в Нубеслир намерим достатъчно камъни, вече няма да ми се налага да го търпя. Ще държа в ръцете си цялата сила, която заслужавам.

- Ето, виждаш ли, приятелю - обърна се Алгира към Салдемир. - Довери се на алчността й, ако не можеш да се довериш на нея самата.

- Обещах на коня си да се върна за него. Но заради твоите хора наруших думата си. И сега той е при тях, а те няма да се грижат за него! - гневно изсумтя войнът към Вилтаяна. Тя го изгледа високомерно, но не каза нищо.

Когато Алгира разказа на Риналу за своя план, той реагира доста бурно. Опашката му гневно заудря по ситния пясък, а ноздрите му започнаха нервно да пулсират. Очите му недоволно се присвиха и се превърнаха в тесни процепи, пълни с изгаряща вулканична лава. Закривените му нокти се забиха дълбоко в земята, а цялото му тяло се напрегна. Всички, дори и безстрашната Вилтаяна, се разбягаха и за секунди в близост около дракона не остана никой, освен Алгира.

- Не разбирам за какво изобщо съм ти аз, щом точно на най-опасните места отиваш сама? Изглежда изпитваш някаква наслада, като ме караш постоянно да се страхувам за теб! - разтревожи се Риналу.

- Налага се да вляза там, а ти не можеш да дойдеш, защото градът се пази наистина добре. За теб ще е много опасно. Знам, че искаш да помогнеш, но този враг не е по силите ти, приятелю мой. Освен това, ще се досетят за присъствието ми в мига, в който те видят. Ще започнат да ме търсят, аз ще трябва да бягам и да се крия и нищо няма да свърша. А и само ще ми пречиш да усещам камъните - с болка в сърцето го излъга Алгира, като видя, че той не приема доводите й. - Обещавам да те повикам при първия признак на опасност. Пък и няма да съм сама. Както ти казах, Салдемир ще дойде с мен, за да ме пази...

- Салдемир щял да те пази! А кой ще пази него? - недоволно изпръхтя драконът. Той добре познаваше непреклонния характер на Алгира и знаеше, че нямаше начин да я разубеди. Но никак не му се искаше да я пуска в пълния с врагове град.

***

Тръгнаха на път малко преди падането на нощта. Лиандра помаха за сбогом към рибарските къщурки, но никой не се показа да ги изпрати. Салдемир и Вилтаяна започнаха да спорят къде точно се намира Нубеслир. Бързо стигнаха до съгласие, че града е в полите на планината, на големия приток на Кригосина. Най-лесно щяха да стигнат до него, ако следваха реката назад по течението й. Но нямаше никакъв смисъл да я доближават, защото това само би удължило пътя им. Затова двамата поведоха малката група на юг, като се ориентираха по залязващото слънце. Далече напред се издигаха два заснежени върха, които щяха да им показват посоката и през нощта. Лунният сърп вече беше изгрял и донякъде смекчаваше дългите вечерни сенки. Пътниците се спускаха по склоновете на ниските хълмове, потъваха в тучните долини и се изкачваха по полегатите хребети. Понякога успяваха да зърнат далече на запад златната нишка на пълноводната река, уловила светлината на последните слънчеви лъчи.

Драконът и вещицата летяха високо над хората и оглеждаха околността за врагове. А двамата водачи вече бяха подели нов спор, този път за броя на защитните кули и височината на крепостната стена. Малкото храна, която бяха получили от рибарите, едва стигна за вечеря. Не искаха да губят време, затова спаха малко. А в ранното утро на следващия ден в краката на Салдемир тупна голяма сърна. Той не успя да види дракона, нито пък узна с колко усилия Алгира бе убедила Риналу да подели с него плячката си. Войнът просто вдигна ръце към небето и благодари за обилната закуска, която беше достатъчна за цялата дружина.

Тъй като пътят беше пуст, хората спокойно продължиха по него. Рано следобед драконът се сниши над тях и Алгира им посочи близката горичка. Салдемир и другарите му се скриха в нея, без да задават въпроси. След малко покрай тях профучаха десетина галопиращи конника. После групата отново пое напред, зорко пазена от далекогледите очи на летящия си съюзник. Привечер отново се наложи да напуснат пътя, за да не бъдат забелязани от някакви бавно движещи се каруци.

На следващата сутрин Салдемир и приятелите му не получиха закуска. Риналу беше уловил само един мършав вълк и категорично отказа да го подели с хората. Така че те трябваше да се задоволят с оскъдните плодове и корени, които успяха да открият. В късния следобед най-накрая достигнаха високите крепостни стени на Нубеслир. Над тях стърчаха огромни заредени арбалети, насочени към небето. Непристъпното

укрепление се пазеше и от десетина катапулти, а в тесните бойници на кулите се мяркаха стрелци с лъкове.

Драконът беше видял града отдалече и не се приближи дотолкова, че да бъде забелязан. После кацна и измина последната част от пътя заедно с останалите. Направиха малък лагер, скрит между ниските възвишения на около километър от главната порта.

Вилтаяна неодобрително посочи към големия меч на Салдемир.

- Ако искаме да заблудим войниците, че сте мои пленници, ще трябва да оставите оръжията си тук.

Салдемир със съжаление свали ДракоПлам от кръста си, внимателно уви колана около него и го подаде на сестра си:

- Пази ми го, докато се върна. Този меч е твърде могъщ и не бива да попада в чужди ръце.

Той надяна на шията й огърлицата на Вилтаяна и протегна напред ръцете си. Лиандра припряно кимна и силно го прегърна. След това завърза китките му с възел, който изглеждаше много здрав, но щеше да се разхлаби и от най-лекото движение. Като се опитваше да скрие сълзите си, тя пое лъка, колчана и кинжалите от Алгира и върза и нея по същия начин. Накрая тихо проплака:

- Пазете се там! И се върнете по-бързо!

После Салдемир и двете вещици се запътиха към градската порта. И не след дълго потънаха в черната й паст. А приятелите им останаха отвън да очакват завръщането им. Лиандра се приближи до Риналу и го потупа ободрително по горната част на муцуната. Драконът я погледна тъжно с огромните си жълти очи и бавно ги притвори. Нервно биещата наляво-надясно опашка постепенно замря.

***

Вилтаяна грубо блъскаше вързаните пленници пред себе си. Тя спокойно премина през дървения мост, прехвърлен над защитния ров около крепостта. Вещицата сякаш изобщо не забелязваше стражите на огромната врата и небрежно подхвърли, докато минаваше край тях:

- Коргодир още ли е командир на гарнизона? Ще му предам тези двамата и ще обсъдя с него едни обезпокоителни доклади от крайбрежието...

Войниците извикаха нещо след нея, но не се осмелиха да я спрат. Тя дори не се обърна и невъзмутимо продължи навътре по гладката каменна настилка.

Нубеслир беше наистина голям град и това си личеше не само по шума, който изпълваше улиците му. Във въздуха се носеха думи на различни езици и се смесваха ароматите на екзотични подправки и билки. Почти всяка къща имаше витрина, с която приканваше уморения пътник да

опита изложените стоки, или да вкуси от домашния й уют. Продаваше се какво ли не - от храни и животни, до различни оръжия и дори бойни машини. Имаше и неща, чието предназначение Салдемир дори не можеше да предположи.

Изглежда всички познаваха Вилтаяна - от стрелците по високите бойници, до многобройните стражи, кръстосващи улиците с извадени мечове. За разлика от вещицата, която тук беше в стихията си, нейните пленници се чувстваха погълнати от огромния човешки водовъртеж. Алгира все по-трудно издържаше глъчките и миризмите на обширните тържища, в които бяха превърнати повечето площади.

Изведнъж зад тях се разнесе нечий суров глас:

- Хей, Вилтаяна, къде си повела тези двамата?

Салдемир и двете вещици рязко се обърнаха. Командирът на група от двадесетина войника с любопитство оглеждаше лицето на Алгира. Вилтаяна не се смути ни най-малко:

- Залових вещицата, която Хаймдес толкова упорито издирваше. Водя я при Коргодир, за да си прибера наградата.

- Много добре знам коя е! - размаха предводителят пергаментов свитък. - Но ти изглежда си пропуснала новините. Преди седмица Съветникът издаде нова заповед, според която вещицата трябва да се достави лично на него. А, и за малко да забравя - наградата се удвоява!

Вилтаяна с насмешка се обърна към Алгира:

- Ето виждаш ли, скъпа моя? Вече не можеш да кажеш, че не си оценена по достойнство.

После небрежно продължи:

- Чудесно, тогава утре тръгвам към двореца на Хаймдес. Но днес ще си почина. Трябва ми баня и меко легло.

- Заслужената ти почивка ще трябва да почака. Вещицата трябва да бъде доставена веднага. Ние също ще дойдем с теб, за да охраняваме ценната пратка по пътя.

Вилтаяна се приближи до командира на войниците и изпитателно се взря в очите му. Гласът й беше тих, но наподобяваше стържещия звук от прекарването на точилен камък през стоманено острие:

- Вещицата е моя и наградата е моя. Нямам никакво намерение да я деля с вас. Ако си тръгнете веднага, може и да забравя колко сте ме ядосали с непочтителното си държание.

Човекът се сви под погледа й, после колебливо кимна и бавно се отдалечи, давайки заповед на хората си да го последват. Но никой от тях не помръдна. Те изтеглиха оръжията си и ги насочиха към Вилтаяна и към командира си. Един от тях изрече с нетърпящ възражение глас:

- Заповедите на Съветника не подлежат на обсъждане. Тръгваме към двореца му веднага. А ти можеш да избереш дали да ни придружиш доброволно, или да се присъединиш към собствените си пленници.

- Трябваше да ми се довериш! Ако ми беше позволила да си взема огърлицата, това нямаше да се случи! Сега силата ми стигна да покоря единствено командира и вината за това е само твоя! - тихо изсъска Вилтаяна към Алгира. После блъсна Салдемир в гърба, поставяйки крака си пред неговия. Вързаният войн тежко рухна на земята, препречвайки с тялото си пътя на стражите. След миг четири копия се насочиха към главата му. Вилтаяна злобно изрита в ребрата падналия си пленник. След това уж неволно препъна първите двама войника, втурнали се да заловят издирваната вещица.

Алгира отскочи назад и дръпна със зъби фалшивия възел на Лиандра. После създаде купол от защитна магия около Салдемир, разшири го и отхвърли нападателите надалече. Без да чака втора покана, войнът скочи на крака и освободи ръцете си от въжето. После кимна през рамо, че е готов за бой. В мига, в който полусферата от бледосиня магия се разтвори в хладния вечерен въздух, мъжът се хвърли напред. Макар и невъоръжен, той връхлетя враговете с цялата си ярост и сила. Събори с рамо първия, гмурна се под свистящото острие на втория и му нанесе тежък удар с глава. Юмрукът му се стовари върху главата на третия и той отхвръкна назад. Възползвайки се от настъпилото моментно объркване, Салдемир сграбчи следващия за ръката и го запрати срещу останалите.

- Бягай от тук, преди да са дошли още! Ти само намери камъните, а аз ще се погрижа за тези... - задъхано извика Салдемир, докато се извърташе настрани, за да избегне насоченото към него копие. От една пресечка отляво се разнесе металният звън на изтегляни от ножниците мечове. После към него се прибавиха тропането на забързани стъпки и кратки насечени команди. Гневното изсвистяване на две стрели завърши увертюрата към започващата битка.

Алгира се втурна напред по извиващата се уличка, преследвана от недоволни възгласи, проклятия и закани.

- Ще се върна за теб! Ще те намеря, където и да си! Ти само се дръж... - извика тя през рамо. Но човекът, на когото даваше обещанието си, вече не можеше да я чуе.

Момичето прикриваше лицето си с длани и с дългата си коса и се опитваше да избягва въоръжените отряди, които я търсеха. Тя тичаше между сергиите и дюкянчетата, надявайки се да се скрие между хората. Не познаваше града, а и не знаеше къде отива. Останала без помощта на двамата си водачи, вещицата се луташе безцелно из кривите улици. Разпростираше сетивата си наоколо като поли на дълга рокля и търсеше небесните камъни. Но откакто беше дошла в Нубеслир, не беше почувствала нищо. Може би съзнанието й беше оглушено от шумните човешки тълпи, които неистово крещяха в главата й. А може би камъните бяха твърде малко, или прекалено далече? Или пък бяха преместени

някъде другаде? Последната мисъл я плашеше най-много, защото това означаваше, че Салдемир беше рискувал живота си напразно.

- Какво направих? - почти проплака Алгира. Забравила всякаква предпазливост, тя наивно беше влязла в опасния град. Уверена в способностите си, самонадеяно беше заложила и живота на Салдемир. И сега той плащаше цената за нейната грешка. И за какво изобщо й бяха нужни проклетите небесни камъни? Всъщност, тя знаеше много добре отговора. Без тях щеше да бъде принудена завинаги да остане при Лиандра и другите от малкия отряд. Те бяха единствените й приятели и дори само това вече ги поставяше в опасност. А без нейната защита сигурно щяха да станат жертва на Вилтаяна или на друга като нея. Да бъдат управлявани като кукли на конци и да бъдат принуждавани да вършат ужасни неща. Не, всичко беше правилно. Камъните й трябваха и тя щеше да ги намери!

Отчаянието бавно пропълзя в тялото й и се настани удобно в него. Протегна костеливата си ръка и я сграбчи за гърлото. И точно тогава късметът най-сетне й се усмихна. Алгира се озова на някаква странна тясна уличка. Сякаш нокът на гигантски дракон беше издрал огромна диря през лицето на града. Прав като стрела, проходът приличаше повече на горска просека. Той пресичаше дворове и огради, дори срязваше ъглите на няколко сгради. Повредите изглежда бяха отскоро, защото само една голяма и богата къща беше частично ремонтирана и измазана. Останалите бяха поправени и укрепени как да е, но нанесените поражения все още се виждаха. Невъзможно беше това да е част от плана на градските архитекти. И имаше само едно нещо, което можеше да остави такава следа зад себе си.

Младата вещица без колебание последва прохода между къщите. И не след дълго стигна до края му, където откри нерфолда, заседнал в една масивна каменна стена. Прикован към земята с яки стоманени вериги и напълно обездвижен с десетки въжета, той беше станал част от сградата. Това изглежда беше единия от двата гиганта, които Салдемир и войниците му бяха успели да спрат преди време. Надарен с усет за положението на небесните камъни, нерфолдът без съмнение се беше стремил да ги достигне. И се беше насочил право към мястото, където се намираха. Сега за Алгира оставаше само да продължи в същата посока.

Скоро тя почувства надигащото се в стомаха й смътно безпокойство. А после долови и първите трепети на познатата опияняваща самоувереност. Обзелото я отчаяние бе изместено от трескаво нетърпение. Беше на прав път. Камъните бяха наблизо и я очакваха.

Градът постепенно притихваше и се готвеше за сън. Улиците му вече се изпразваха, само някой закъснял търговец се провикваше в търсене на клиенти. Над покривите бавно се спускаше нощта, но светлината вече не беше нужна на вещицата. Като хрътка, уловила миризмата на плячката си, Алгира нямаше да изпусне следата.

Усетът доведе момичето до масивно, макар и доста занемарено здание. Веднага се виждаше, че някога е било изумително красиво. Огромните прозорци го бяха изпълвали със светлина, преди да бъдат залостени с дъски. Някои от пищните орнаменти, украсявали парадният вход, все още можеха да се видят по широкото стълбище. Но повечето бяха изкъртени, разбити или плячкосани. От двете страни се издигаха празни пиедестали, тъгуващи по своите липсващи статуи. По всичко личеше, че хората бяха отдавали голямо значение на това, което се намираше вътре. Но после нещо се беше случило и отношението на жителите се беше променило. Те бяха загубили уважението си към това, което сградата символизираше. Нещо злокобно го беше потъпкало в пепелищата на омразата и забравата.

Момичето обиколи величествената постройка два пъти, преди да се увери, че точно нея търсеше. Това, за което беше дошла, беше някъде вътре. Масивната дървена порта, обкована с тежки метални ленти, беше заключена. Вещицата се усмихна презрително и вдигна ръце. После създаде мъничко кълбо от защитна магия вътре в ключалката и рязко го разшири. Стоманеният механизъм се разпадна с тъжен звън, и вратата леко се открехна, пропускайки я в тъмното помещение.

Библиотека! Това беше първата мисъл на Алгира, когато прекрачи през прашния праг. Тя изобщо не беше предполагала, че съществуват толкова големи вместилища за книги. Сградата беше като цял град, населен с ръкописи. Но твърде малко все още заемаха местата си по високите до тавана рафтове. Повечето бяха грубо съборени, стъпкани и разкъсани от някаква подивяла тълпа. Подовете на обширните помещения бяха заринати с късове от пергаментови свитъци. Какво ли се беше случило тук? И какво ли беше предизвикало тази сляпа омраза към знанието и изкуството?

Лунната светлина проникваше плахо през процепите в грубите дъски, покриващи прозорците. Тя беше ненадежден водач и единствен спътник на Алгира. Понякога се налагаше да разкъсва дебелите многогодишни паяжини, преграждащи като мръсни завеси пътя й през дългите коридори. По стените висяха няколко оцелели картини, наклонени под най-различни ъгли. Стълбите, които водеха към горните етажи, ставаха все по-тесни и стръмни. Но колкото по-високо се изкачваше момичето, толкова по-малко следи от разрушение виждаше.

Изведнъж витата стълба свърши и пред Алгира се изпречи плътна каменна стена. Водена от сетивата си, вещицата колебливо протегна ръка напред. Пръстите й неуверено пробягаха по масивния зид, проследявайки плитките фуги. Няколко късчета хоросан се отрониха и тихо тупнаха на пода. Това беше краят на коридора и път напред нямаше. Но източникът на магията беше някъде съвсем наблизо. Присъствието й се усещаше съвсем ясно. Момичето замислено почеса връхчето на носа си. Беше изминала

толкова дълъг път и преодоляла такива трудности. Беше рискувала собствения си живот и може би беше жертвала живота на Салдемир. И за какво? За да стигне до края на този задънен проход?

Тогава забеляза, че тук разстоянието между камъните беше по-голямо, а и самите камъни бяха различни, по-груби и едри. Стената пред нея беше правена по-късно, вероятно за да скрие или да предпази нещо. Вещицата отново призова защитната си магия и натисна силно. Зидът се напука и поддаде, после се изкриви навътре и накрая се срина, откривайки пътя напред.

Едва сдържаща изгарящото си нетърпение, Алгира се промъкна през отвора в стената. Пристъпваше бавно, като внимаваше да не се спъне в каменните отломки по пода. Беше тъмно, само през тесните, подобни на бойници прозорци се прокрадваха тънки ивици от звездна светлина. Бледото им сияние се отразяваше в огледалния под и неуверено се издигаше нагоре, без да успее да достигне до сводестия таван. Момичето се намираше в малка кръгла зала, която не можеше да разгледа добре. Дори се блъсна в някакъв дървен стол и едва не го събори. Нещо на отсрещната стена обаче разколебаваше мрака и отнемаше от чернотата му. Там нямаше прозорци и оскъдната светлина от цялата стая се стичаше към гладкия каменен зид. Сякаш се привличаше от малката картина, която единствена украсяваше голата замазка. В ъглите на изящната златна рамка умело бяха инкрустирани четири небесни камъка. С размерите на малки орехи, съвсем еднакви, и с прецизно шлифовани ръбове и стени, те деликатно прогонваха тъмнината. Ръката на вещицата неволно посегна към един от тях, докато погледът й остана прикован към едва осветеното изображение.

Алгира веднага позна пейзажа, макар че беше посещавала мястото само два пъти. Художникът явно беше много добър, защото беше успял да предаде суровата красота на вулкана Белманди. Ясно се виждаше дори високото дърво с трите клона и входа в пещерата. Но не умението на неизвестния творец накара сърцето на Алгира да се разтупти като уловено в шепа животинче. Гледната точка към кратера беше от птичи поглед. Който и да беше рисувал тази картина, я беше видял от гърба или през очите на летящ високо в небето дракон. Нямаше друг начин.

- Виждал съм този връх и преди. Там скрихме яйцето на Мойлири, нали? Но защо ми го показваш?

Вещицата едва не подскочи от изненада, когато сънените мисли на Риналу отекнаха в изуменото й съзнание.

- Извинявай, без да искам. Много се развълнувах и сигурно затова неволно съм те повикала. Нали помниш небесните камъни, които са вплетени в гривната ми? Те помагат на вещиците да управляват магията. Намерих четири такива върху една картина, на която е нарисувано това място. И се замислих каква ли може да е връзката между камъните и

вулкана. Хайде, заспивай сега. Скоро ще съм при теб, само да намеря Салдемир...

- Защо, какво се е случило с него? Нали той трябваше да те пази от неприятности?

- Разделихме се, но съм в безопасност. Не се безпокой за мен. - Алгира мигом съжали за грешката си и се опита да успокои дракона, но той вече беше силно разтревожен.

- Излез някъде на открито и ме чакай! Идвам да те взема! - решително заяви Риналу.

- Вече говорихме за това. Не се дръж като дете и остани където си!

Риналу обидено млъкна и момичето насочи цялото си внимание към картината. Отначало смяташе да изчегърта небесните камъни и да отнесе със себе си само тях. Но бързо се отказа, защото не носеше нищо остро. Пък и никак не й се искаше да разваля великолепната картина, затова реши да я вземе цялата.

Алгира посегна да я откачи от стената. В мига, в който я докосна, сякаш стотици борови иглички се забиха в пръстите й. Нежната кожа на възглавничките им изтръпна от слабата болка. Тя дори беше приятна и само подсили чувството на въодушевление и опияняващ възторг, които все повече обсебваха момичето. Вещицата усети как скритата в нея магия се надига неудържимо като приливна вълна. Заля я цял океан от бушуващи емоции и изгарящи страсти. И Алгира все повече потъваше и се разтваряше в него. Вече никой и нищо не можеше да я спре. Тя беше висшата сила, която се разпореждаше с цялото кралство. Животът на всеки човек в Кастерган зависеше от нея. Тя решаваше дали да помилва или да наказва. Нейната воля беше законът, който всички трябваше да спазват. Цялата власт беше нейна и съдбата на Съветника беше в ръцете й. Огромната му свита нямаше да го спаси от отмъстителния й гняв. Хаймдес щеше да си плати за убийството на майка й. Наказанието му щеше да бъде жестоко и страшно, и щеше да послужи за назидание на останалите. А после Мойлири щеше да изпепели цялата му армия, защото там нямаше невинни. И след като унищожеше всичките си врагове, тя, Алгира, Великата Вещица, щеше да въдвори железен ред в своята държава. Щеше да прочисти земите си от цялото зло на света. Щеше да изтреби нерфолдите и щръкловищата. Навсякъде щяха да издигнат паметници в чест на безбройните й подвизи. Името й щеше да се повтаря с благоговение от послушните и с ужас от непокорните.

Понесена от невидимите криле на обзелото я опиянение, Алгира леко се олюля. Някакво тихо гласче й прошепваше, че става нещо лошо, но тя не му обърна внимание. Жаждата за власт и слава я заслепяваше и оглушаваше, и тя не можеше да се насити на собственото си великолепие. Плахият глас отново се обади отнякъде, припомняйки уроците на майка й. Той говореше за Риналу и Салдемир, за Лиандра и приятелите й, за

разбирателство и справедливост. Изведнъж краката на вещицата се подкосиха и тя се свлече на земята, а мечтите й за отмъщение и величие се сринаха върху нея. Алгира лежеше безпомощно на гладкия под, неспособна да помръдне. Беше парализирана от гледката на света, който омразата и гордостта й можеха да създадат. Един агонизиращ свят, изгарян от постоянни войни, раздиран на части от враждата, която тя щеше да разпали. Видя стотиците изпепелени градове и хилядите хора, които умираха с нейното име на уста. Ужасеното момиче примигна и размаха ръце, опитвайки се да разкъса жестоката картина пред себе си. Пламъците и пожарищата бавно избледняха, и през тях постепенно изплуваха размитите очертания на малката стая.

Безчувствените пръсти на Алгира бяха изпуснали платното с небесните камъни и то невинно лежеше до нея. Беше се преобърнало с гърба нагоре и вулканичния кратер не се виждаше. Но тя знаеше, че не рисунката, а камъните в рамката й бяха повлияли така. Все още усещаше силата им, разливаща се като сладка умора по цялото й тяло.

За момент вещицата се поколеба дали да не остави картината тук. Небесните камъни бяха наистина могъщи, но искаха твърде висока цена за помощта си. И прекалено обсебващо беше влиянието им. Без тях обаче не можеше да открие Салдемир. Мисълта за приятеля й премина като мълния през нея и я разтресе от глава до пети. О, тя щеше да го намери! Независимо през какво щеше да премине, за да стигне до него. Тухла върху тухла нямаше да остави от проклетия град, ако само нещо му се беше случило. Тя щеше да се превърне в буря, в земетресение, в унищожителна стихия, след която остава само безплодна пустиня. Останалите живи щяха да проклинат деня, в който се бяха изпречили на пътя й...

Алгира бавно се овладя и погледна треперещите си още ръце. Не се и опита да сдържи напиращите си сълзи. Намираше се в безизходно положение. Трябваше да помогне на приятеля си, който беше рискувал живота си за нея. Но това значеше да използва силата на небесните камъни, а всяко докосване до тях я променяше и сякаш изсмукваше добротата й. Правеше приемлив всеки компромис, дори убиването, дори газенето в реки от кръв. Но Салдемир със сигурност не би искал да бъде спасен по този начин. А и тя самата никога не би си простила.

Един приятелски съвет щеше да укроти бурята в душата й. Или поне да поеме частица от тежестта на товара й. Тя насочи мислите си към Риналу, протегна ги надалече, търсещи и потръпващи от нетърпение. Но драконът упорито продължаваше да мълчи и момичето започна сериозно да се тревожи. Той винаги досега се беше отзовавал на повика й. И друг път се бяха спречквали, но той никога не я бе изоставял. Какво ли се беше случило? Дали не беше в опасност - нападнат, ранен или дори убит? Или най-накрая се беше отказал от нея и просто си беше тръгнал? И то точно

когато имаше най-голяма нужда от помощта му? Е, ако така беше решил - да си върви, откъдето беше дошъл. Прав му път, чисто му небе. Не й беше притрябвал чак толкова, можеше да се справи и без него. Тъкмо грижите й щяха да намалеят с една.

Алгира с мъка преглътна последните си сълзи и донесе от коридора един голям свитък. Внимателно обгърна с него картината с камъните, като се стараеше да не ги докосва. Боеше се да не я погълнат отново, защото дори само близостта до тях таеше опасност. Все още усещаше как за миг беше изгубила себе си, завлечена във водовъртеж от измамни копнежи и изгарящи страсти.

Пергаментовата обвивка отне доста от силата на небесните камъни, но омайният им зов продължаваше да пулсира по цялото й тяло. Момичето пое дълбоко дъх и бавно издиша. Сви ръцете си в юмруци, събирайки в тях цялата си ярост и омраза. После разтвори шепи и пусна на свобода злобата и ненавистта си, сякаш бяха малки пърхащи пеперуди. Разпери широко пръсти и се почувства лека, свободна и пречистена. Метнала на рамо опасния вързоп, тя се запъти надолу към изхода на библиотеката.

Магията на небесните камъни, украсяващи картината, беше невероятна. Алгира трябваше само да си помисли за Салдемир и след миг усети топлината му, сякаш беше точно до нея. Веднага разбра, че е жив. И съвсем скоро знаеше точно къде да го намери. С препускащо от нетърпение сърце тя се втурна натам. Мястото не беше далече, но колкото повече го доближаваше, толкова повече се засилваше чувството за опасност. Накрая стигна до голям осмоъгълен площад, в центъра на който се издигаше внушителна катедрала. Салдемир беше някъде там, в студената и враждебна вътрешност на сградата. Но не беше сам. Изострените сетива на Алгира й подсказваха, че заедно с него във високото здание имаше още поне пет вещици. Чудесно, тъкмо вече имаше върху кого да излее гнева си. Щеше да ги помете със силата на магията си. Щеше бавно да изцеди живота от техните безсилно гърчещи се тела. За тях нямаше да има нито милост, нито пощада!

Тя едва сдържа надигналия се в нея див и изпепеляващ възторг, който жадуваше за битка. Подпря се немощно на стената на близката къща и се опита трезво да прецени положението. Катедралата явно беше пълна с вещици, а вероятно и с добре въоръжени войници. Салдемир беше просто примамка, той не им трябваше. Капанът беше заложен за нея, а тя беше сама. Ако искаше да спаси приятеля си, се нуждаеше от съюзници. Мъртва нямаше да му помогне. А ако я заловяха жива, щяха да го използват, за да пречупят волята й.

Налагаше се да повика Риналу, макар че това щеше да го изложи на сериозна опасност. Алгира вече се беше уверила, че небето над града се пазеше наистина добре. А пък и драконът трудно би различил войниците от мирните хора. Веднага щом го нападнеха и ядосаха, щяха да събудят

ловните му инстинкти. И той щеше да се нахвърли върху всичко, което се движи. Дори тя нямаше да успее да го спре.

Вещицата отново насочи мислите си към Риналу, но те се лутаха уморено и падаха изтощени, без да получат отговор. Колкото и да се опитваше, тя не успя да прогони ужасните спомени от онзи път, когато бяха упоили дракона, и тя едва не го беше загубила. Но тогава все пак го беше измъкнала от лапите на смъртта. А в какви ли неприятности се беше забъркал сега?

Алгира добре разбираше, че сама няма да успее. Останала без най-могъщия си съюзник, тя нямаше на кого да разчита. Освен, може би, на... Не, дори самата мисъл за това беше твърде опасна. Опита се да я пропъди, защото осъзнаваше необратимостта на решението си. Ако последваше безумната идея, после нямаше връщане назад. Веднъж уловил тигър за опашката, вече не можеш да го пуснеш. Още по-лошо беше, че по този начин Съветникът щеше да получи тъкмо това, което искаше от нея.

- Ами ако не успея да ги спра... - отчаяно промълви момичето.

Но въпреки всичко се налагаше да го направи. Трябваше й помощ и имаше само един начин да я получи. Тя въздъхна примирено и с натежало сърце се отправи към окования нерфолд. Откри го лесно, защото небесните камъни я водеха. Поколеба се за миг, след това решително се залови с освобождаването на плененото чудовище. Първо изтръгна едно прекършено копие от сухата земя и преряза въжетата с острието му. После призова ледената си магия, за да замрази с нея веригите. Студът бързо покри стоманата с тънка коричка скреж, а след това проникна навътре в метала. И когато звената станаха крехки и чупливи, вещицата стовари върху тях цялата мощ на защитната си магия. Скоро вече нищо не задържаше нерфолда, но той беше все така неподвижен. Алгира обаче не беше сигурна, че ще успее да го покори на волята си. Може би току-що беше направила ужасна грешка, обричайки стотици хора на гибел? Но беше убедена в едно - звярът щеше да й помогне! Ако не като верен защитник, то поне като неуправляема стихия, която щеше да разпръсне враговете й.

Тя боязливо постави длан върху твърдата като камък кожа на нерфолда и се опита да достигне съзнанието му. Очакваше да я пониже острата болка от забиването на хиляди нажежени игли. Или тялото й да бъде сковано от безжалостния студ на чуждата омраза. А може би само връхчетата на пръстите й щяха леко да изтръпнат?

Нищо не се случи. И никакъв отговор не последва. Все едно молеше за помощ огромна безжизнена скала. Ами ако нерфолдът наистина беше мъртъв? Възможно ли бе да е умрял от глад? Събрала цялата си смелост, вещицата опита отново. И отново. Без успех! Грамадното каменно туловище все така не помръдваше.

Вторият нерфолд беше по-малък, както и оставената от него следа между сградите. На обезсърчената Алгира не й отне много време да го открие, скрит и забравен в задния двор на една двуетажна дървена къща. Хората просто бяха натрупали слама върху него и бяха продължили живота си, сякаш нищо не се беше случило. Само една замряла ръка, устремена нагоре към небето, издаваше местоположението на неподвижното създание. Момичето разчисти наоколо и бързо го освободи от дългия плен. После потърси помощта му. Опита се да увещава, моли и заповядва, но напразно. Нерфолдът дори не трепна. Беше сама, съвсем сама. Събрала всичките си сили и воля, тя унило пое назад към катедралата.

***

Нощта се изниза неусетно, безгрижно разпилявайки скъпоценните перли на своите секунди. Опомнила се твърде късно, тя се загърна с тъмния си плащ и неохотно се отдръпна от първите лъчи на пробуждащото се слънце. Закъснелите звезди не посмяха да изоставят могъщата си покровителка и я последваха. Разтвориха се и после изчезнаха, точно преди небето на изток съвсем да изсветлее.

Градът бавно се отърсваше от съня си и се изпълваше с хора и шумове. Скърцаща врата отговори на нечий тих шепот, а бодрите стъпки на подранил продавач поздравиха паважа на малко площадче. Скоро дневната светлина щедро се изливаше върху къщите и дворовете, прогонвайки нощния мрак в най-дълбоките кътчета. Свежият утринен въздух носеше със себе си опияняващия аромат на нови обещания.

Сякаш впуснала се в преследване на зората, една гигантска сянка безшумно се плъзна над притихналия град. Разсече небето на две, после се спусна над покривите и удави улиците в непрогледен мрак. Като че ли някаква чудовищна ръка разпери дебелите си пръсти, протегна се бавно и затъмни завинаги слънцето. Носещото се високо във въздуха черно туловище се сливаше със сянката си и от това изглеждаше дори още по-голямо. Скоро достигна централния площад с катедралата и започна да описва широки кръгове над нея. Изглежда търсеше нещо, но не можеше да го намери. Огромните му криле пореха въздуха съвсем тихо, но после звярът изрева, надавайки гръмовен тътен.

Алгира ужасено вдигна глава и проследи полета на чудовището. Нима вещиците бяха успели да призоват дракон? И то - толкова голям? Това беше много лоша новина, защото ясно показваше силата на обединената им воля. Момичето плахо протегна мислите си към съзнанието на гигантската летяща сянка. След миг гневният въпрос обвиняващо отекна в главата й:

- Защо не повика Мойлири, преди да изложиш на опасност живота си? Или забрави, че той вече не е само твой? Забрави ли обещанието си? Забрави ли за моето яйце, което само ти можеш да ми върнеш? За да чуе моите мисли и да се излюпи от моя огън. И да вдъхне първо моята миризма.

Облекчението на Алгира нямаше граници. Тя едва сега забеляза копията, стърчащи от крилете на гигантския дракон. Вещиците не го бяха повикали, те се страхуваха от него. Затова войниците им се опитваха да го убият.

- Мойлири, ти ли си това? Нямаш представа колко навреме идваш. Какво правиш тук?

- Риналу ми каза, че си в опасност. Увери ме, че си влязла в капан, от който дори той не може да те измъкне. И аз веднага му повярвах. Защото знам, че няма да се научиш да се пазиш.

- А той къде е? Добре ли е?

- Идва насам, но е твърде бавен и изостана назад. Кажи ми кой те заплашва? Къде са враговете ти? Какво искаш да изпепеля?

Мойлири величествено се рееше в небето, сякаш късче от нощта, дръзко опълчило се на дневната светлина. Драконите не спират да растат през целия си живот, а тя беше изпратила толкова много лета, че сама не помнеше броя им. И накрая беше станала по-голяма от всичко, живяло някога.

- Виждаш ли тези дървени неща? - посочи Алгира катапултите на площада и арбалетите по крепостните кули. - Искам да ги унищожиш! До едно! Но остави хората живи, разбираш ли? Не бива да ги ядеш!

- Твоите врагове ще бъдат моя плячка - доволно се облиза Мойлири.

- Не и ако искаш да видиш отново яйцето си! - твърдо възрази вещицата.

- Защо, ти ли искаш да ги ядеш? Хубаво де, задръж ги, щом толкова са ти притрябвали.

Мойлири разочаровано изсумтя и се нахвърли върху най-близкия арбалет. Прегази го с тежките си лапи и за миг го превърна в неузнаваема купчина трески. После избълва жарка огнена струя върху втория и разби следващия с едно перване на мощната си опашка. Без да забелязва копията, които отскачаха или се забиваха в огромното й тяло, тя продължи да мачка, руши и изпепелява. Алгира успя да я предпази от няколко летящи канари, изстреляни от катапултите. Но останалите попаднаха в главата, гърба и гърдите на дракона и въздухът се изпълни с черни пера и люспи. Болката обаче не спря Мойлири, а само я раздразни още повече. Тя връхлетя върху бойния ред на тежките машини, помитайки ги като клечки. Хората панически се разбягаха, но чудовището не ги последва, а продължи да унищожава оръжията едно по едно. До последното. Накрая площадът беше пълен с горящи и разбити отломки и Мойлири едва намери къде да

кацне. Тя дишаше тежко и неравномерно, а в лявото й крило зееше голяма дупка. Десетината копия, забити в тялото й, ужасяващо стърчаха във всички посоки. От многобройните й рани шуртеше кръв и се стичаше по студената каменна настилка.

В този момент високите порти на катедралата се отвориха и от тях една след друга излязоха девет жени. С бавни и тържествени стъпки те тръгнаха надолу по широкото стълбище. Всяка от тях носеше някакво украшение, изработено от небесни камъни. Огърлици и гривни, диадеми и колани, и дори един изящен жезъл озариха целия площад с меката си синя светлина. Гледката беше изумително красива, но и тревожно зловеща.

После от мрака на внушителната сграда се появи Вилтаяна, следвана от трима войника. Те с усилие влачеха неподвижното тяло на Салдемир, вързано здраво за дебел дървен стълб. Няколко десетки добре въоръжени мъже се изсипаха на площада и се строиха в три редици пред жените. Мечовете и копията им заплашително проблеснаха в слънчевото, но все още хладно утро.

Макар и твърде изтощена, Мойлири насочи огнения си дъх срещу вещиците. Но три от тях веднага издигнаха огромен купол от защитна магия, през който дори пламъците на дракона не можеха да проникнат. После една възрастна жена, облечена с тежка пурпурна наметка, излезе пред другите и заговори с твърд и властен глас:

- Аз съм Сантенея и този град е мой. Понякога го наричат "Градът на вещиците", защото ние управляваме тук. Всички изпълняват волята ни, дори Коргодир, когото самият Съветник назначи за командващ. Оставихме те да свършиш това, за което дойде, само защото ние самите не можехме. Признавам, че подценихме малко дракона ти. Знаехме за него, разбира се, но не очаквахме, че е толкова голям. Но както виждаш - справихме се с него и той вече не е заплаха. Сега искаме от теб да ни предадеш небесните камъни, които си открила. След това ще решим какво да правим с чудовището и приятеля ти. Ако ни се подчиниш, може дори да ги пощадим.

- Вилтаяна ви е казала, нали? Мислех, че тя... - Алгира отчаяно махна с ръка.

Тъй като младата жена явно се колебаеше, Сантенея продължи да я убеждава, вече с малко по-мек глас:

- Трябва да знаеш, че в момента голям отряд, предвождан лично от Коргодир, претърсва околностите на Нубеслир. Заповедите им са да съсекат на място всеки, когото открият. А докато двамата с дракона ти сте тук, останалите от групата ви са беззащитни. Единствено аз мога да ги спася, но за целта трябва да видя у теб готовност за сътрудничество. И не се бави много с решението си, защото на приятелите ти им остава все по-малко време.

В този момент Салдемир се свести и леко се размърда. После с мъка отвори очи и се огледа наоколо. Направи вял опит да се освободи, но въжетата бяха много здрави. Гърчейки се безпомощно като червей на кукичка, той най-накрая се извъртя към Алгира и погледите им се срещнаха.

- Погрижи се за хората ми! Погрижи се за сестра ми... - прошепнаха тихо устните му.

Момичето задавено кимна. Свали от гърба си вързопа с картината и го вдигна над главата си. Отстъпи назад и се накани да го хвърли към вещиците. Тогава къщата зад нея се разцепи на две с ужасяващ пукот. През дупката в стената се подаде по-малкият нерфолд и бавно се насочи към Алгира. Слънчевите лъчи го бяха събудили и нахранили. И сега той продължаваше да търси небесните камъни, все едно не беше спал толкова дълго.

Някъде в далечината се разнесе тежък грохот. Изглежда вторият нерфолд също беше осъзнал, че вече е свободен. Алгира трескаво притисна увитото с пергамент платно към гърдите си. Тя не искаше да дава магическия предмет на вещиците и така да ги прави още по-силни. И сега може би имаше начин да го избегне. Момичето припряно развви вързопа, извади отвътре картината и постави пръстите си върху камъните в двата срещуположни ъгъла. Вече не я интересуваше в какво точно чудовище щеше да се превърне. Тя просто не можеше да позволи приятелите й да пострадат.

Отново се опита да призове нерфолдите. През нощта спяха, но сега вече бяха будни. И може би този път щяха да чуят нейния повик. Мислите й почти веднага бяха пометени от огромните приливни вълни на двете могъщи съзнания. Древни и примитивни, те все още не се бяха научили да разговарят с думи и понятия. Общуваха помежду си с ослепително ярки образи, изграждащи живи и променящи се картини. И тя не можеше да ги надвика. Дори не беше сигурна, че изобщо я чуват. Гласът й заглъхна и се изгуби в бушуващ водовъртеж от споделени чувства и възприятия. А тя самата се превърна в капчица от безбрежния океан, който заливаше всичко. Той не можеше да бъде покорен и силата му не можеше да бъде овладяна. Защото в него плуваше съзнанието на всяко живо същество, което някога се беше раждало. Бушуващата стихия безжалостно я повлече надолу. Бездната я погълна и започна бавно да изсмуква личността й.

Тя беше обкръжена от други капки, но не всички бяха еднакви. Измежду милиардите студени и безразлични се срещаха и някои по-топли. Те протягаха мислите си към нея и я викаха. Като че ли и тя някак беше свързана с тях. Ето например с тази, синята, толкова различна от еднообразната прозрачност на останалите. В нея имаше нещо особено, макар и неуловимо изплъзващо се. И някога, много отдавна, тази капка си имаше име. Ех, ако можеше само да си го спомни! Ако можеше да си

спомни коя беше тя самата. Ако можеше да си спомни времето преди да се разтвори в безкрайния океан. Защо беше дошла тук, какво се бе надявала да открие?

Синята капка се приближи и уголеми, бавно придобивайки неясни очертания. Отстрани й пораснаха криле, а предната част се удължи и заприлича на глава. После през изтъняващия воден воал се подаде пълната с остри зъби муцуна на Риналу:

- Добре ли си? Надявам се, че не съм закъснял?

Алгира се олюля и с благодарност се подпря на крилото, което драконът услужливо й поднесе. С мъка успя да се изправи. В краката й лениво се плискаха кротки вълни, които връщаха спомените в изпразнения съд на съзнанието й. Околният свят с болезнено пулсиране нахлу в главата й. Площадът, катедралата, вещиците, ранената Мойлири и разтревоженият Риналу. Момичето впи пръсти в предния край на крилото му, ужасено от мисълта да не го изгуби отново.

Драконът и нерфолдът се гледаха с враждебно недоверие, готови да се нахвърлят един върху друг. Но вече бяха свързани през съзнанието на Алгира и доловиха общата си загриженост за нея. Почувстваха споделения си страх да не й се случи нещо лошо. Усетиха готовността на другия да рискува живота си, за да я защити. И разбраха, че тази привързаност ги обединява, макар да не ги прави приятели.

- Алгира, Алгира... Погледни нагоре... Носим ти небесни камъни! - звънна в ясния утринен въздух гласът на Лиандра. Яхнала Риналу, тя въодушевено размахваше малка торбичка с размерите на пъпеш.

Главата на младата вещица бавно се проясни и тя погледна към неочаквания подарък с болезнена тревога. Знаеше много добре какво има вътре, беше го усетила отдалече. Още камъни! Но как, откъде? Всъщност в момента това нямаше значение. Въпросът беше дали можеха да усилят мислите й дотолкова, че нерфолдите да ги чуят. И имаше ли тя още сили, че да опита отново, след като едва не се беше изгубила в необятните им съзнания. Вече знаеше със сигурност, че те не могат да бъдат покорени или овладяни. Но може би щеше да успее само леко да ги насочи в нужната посока?

- Всичките заедно са твърде опасни за мен, така че ги дръж по-далече. Хвърли ми само два от най-големите. Но когато всичко свърши, трябва да ме накараш да ти ги върна. Няма значение как, ако се наложи използвай сила. Много е важно те да не остават у мен, защото ще стана зла и жестока. И ще се превърна в това, срещу което цял живот съм се борила. Победата на такава цена ще бъде по-лоша и от най-тежкото поражение.

- Защо говориш така? И как бих могла да ти се противопоставя? Какво да направя, ако не искаш да ми ги дадеш? - уплаши се сестрата на Салдемир.

- О, аз искам, честна дума! Просто ще трябва да ми го припомниш.

Алгира пъхна вързопа с картината под отломките на полуразрушената къща. По-малкият нерфолд вече беше почти до нея, а по-големият бавно приближаваше, извисявайки се над сградите. Но тя се опита да не мисли за тях, а да насочи вниманието си към подхвърлените й от Лиандра небесни камъни. Големи колкото ябълки, те изгаряха шепите й като живи въглени. Вещицата ги стисна толкова силно, че острите им ръбове порязаха дланите й. Няколко ситни капчици кръв потекоха по плътно свитите й пръсти и полетяха надолу. За нейна изненада този път съзнанието й остана трезво и ясно. Изглежда връзката й с могъщия разум на нерфолдите уравновесяваше егоизма, който събуждаше у нея магията на камъните. А те пък й даваха необходимата сила да устои на бурния океан от мисли и образи на древните създания. Но нямаше да издържи дълго така. Усещаше как силите й се топят като шепа сняг от драконов огън. Просто се надяваше да издържи достатъчно.

Вещиците под защитния купол добре осъзнаваха опасността, която представляваше Мойлири. Макар и ранена на много места, тя не беше победена. Затова жените използваха магията си, за да създадат вихрушка насред площада. Постоянно подхранвана и насочвана от силите им, тя започна да расте и се насочи право към поваления дракон. Ставаше все по-голяма и страшна, и скоро заприлича на малък ураган. Пясък, павета и дори части от разбитите катапулти се понесоха във въздуха. Риналу издиша огнена струя към тясната основа на вилнеещата фуния. Но неистовите ветрове просто издухаха пламъците настрани.

Лиандра се беше вкопчила здраво в шията на синия дракон и мислеше само как да се задържи върху него. Напълно забравил за своята ездачка, той летеше около вихрушката и я нападаше с пламтящия си дъх. Ураганът приличаше на оживяло буреносно чудовище, покорно на волята на създалите го вещици. Извиваше се и се разделяше, разклоняваше се като светкавица и пак се събираше, опитвайки се да завлече Риналу. Но драконът ловко успяваше да се измъкне. Завиваше рязко и се премяташе във въздуха, стрелваше се стремглаво надолу, или се издигаше стръмно нагоре.

Оставаха броени секунди, преди дясното крило на Мойлири да попадне в ревящата паст на въздушната тръба. Ураганът щеше да го разкъса само за миг, а после нямаше да пощади и останалата част от черния дракон. Тогава Алгира реши да опита друго. Тя улови огнения дъх на Риналу в кълбо от защитна магия и го постави на пътя на унищожителната стихия. Изчака вихрушката от издигащи се към небето прах, пепел и овъглени отломки да премине през него. И тогава освободи яростния пожар. Попаднал точно там, където се зараждаше бурята, огънят най-накрая подействa. Пламъците и топлият въздух бяха засмукани по спирала нагоре и ветровете започнаха да губят силата си. След втората атака съвсем утихнаха, а огромната фуния се разпадна и изчезна.

На няколко пъти отряди от въоръжени с брадви и алебарди войници нападаха Мойлири. Веднъж дори успяха да стигнат до нея, решени да й отсекат лапа, крило или дори главата. Но винаги бяха посрещани от огнена стена, издишана от някой от драконите. И тогава се разбягваха във всички посоки като вълни от хвърлен във водата камък. Риналу се стараеше възможно най-точно да изпълнява указанията на Алгира и успокои полета си едва когато заплахата за Мойлири отмина. Чак тогава Лиандра забеляза брат си под защитния купол. Тя уплашено размаха ръце, опитвайки се да привлече вниманието на Алгира към него. Вещицата мрачно кимна и отново насочи мислите си към дракона:

- Аз ще се оправя тук, но приятелите ми са в голяма опасност. Трябва веднага да се върнеш при тях и да ги пазиш, както би пазил мен.

Риналу недоволно разтресе глава, но реши да не спори. Изстреля нагоре тежкото си тяло, а крилете му разсякоха прашния въздух като гигантски кинжали. Лиандра започна да го удря по мускулестия врат и ядосано му изкрещя:

- Върни се, къде отиваш? Алгира и Салдемир имат нужда от помощта ни!

След миг осъзна, че драконът изобщо не я разбира, пък и едва ли би я послушал. Тя обаче не смяташе да се примири с ролята си на подхвърлян насам-натам багаж, който няма своя собствена воля. Още докато Риналу набираше скорост и височина, пътничката му скочи върху сламения покрив на една къща.

През това време нерфолдите подушиха магията в капчиците кръв, стичащи се по свитите юмруци на Алгира. Свикнали да защитават и пазят всяка вещица, те просто пощуряха от ужас за живота й. Втурнаха се към нея с цялата скорост, на която бяха способни тежките им и тромави туловища. Но се движеха много бавно и на по-далечният му отне цяла минута, за да прекоси разделящите ги метри. Накрая двамата застанаха до момичето, извисявайки се над нея като кулите на катедрала. И тогава за първи път доловиха мислите й.

Мойлири се сгъвзе донякъде и удари по бледосиния купол от защитна магия с опашката си. Той трепна леко, приплямвайки за миг в пурпурно червено, но издържа. Драконът обаче не се отказа, а реши да изпита здравината му с огненото си дихание. И скоро Алгира видя първите признаци на умора у трите вещици, застанали най-вдясно на групата. Те болезнено се сгърчваха след всяка струя жарки пламъци, с която Мойлири заливаше преградата им. Силите им явно се изчерпваха, защото към тях се присъединиха още две, поемайки част от товара.

- Продължавай така, Мойлири! Изтощаваш ги... - окуражи момичето дракона. После застана плътно зад по-малкия нерфолд и без страх потопи съзнанието си в неговото. След няколко секунди каменното чудовище се запъти към катедралата, докато вещицата уверено се катереше по гърба му.

То достигна до магическата полусфера и започна да я удря с тежките си ръце. Вляво от него по-едрият му събрат правеше същото. Макар и бавни, атаките им бяха свирепи и мощни. Отново и отново тежките туловища се хвърляха напред, предизвиквайки ярки пулсации по преградата. Тя избледняваше все повече и повече, и накрая не издържа и се разкъса пред тях. Все така бавно и неудържимо двата нерфолда преминаха през пролуките в почти прозрачната вече стена.

Няколко вещици започнаха да хвърлят по тях огнени кълба. Пламтящите топки се разбиваха в каменните тела, избухваха в ослепителни експлозии, и се пръскаха в ярки, макар вече обезсилени искри. Но не можеха да спрат, или дори да забавят нерфолдите. Алгира знаеше, че те не горят, затова прикриваше само себе си със своята защитна магия. Бавно, но неотклонно те напредваха към Салдемир, а войниците на пътя им ги замерваха с копия и отстъпваха.

- Най-добре се откажи! Ние владеем силата на огъня! - презрително се усмихна една дребна вещица.

- Ние можем да призоваваме урагани - допълни втора, доста по-висока.

- Ние заповядваме на водата! - вече трета се опитваше да сплаши Алгира.

- И на земята!

- Ние управляваме дори съзнанията на хората - тихо изсъска Сантенея и посочи към Салдемир, който яростно се опитваше да се освободи. Той се сви под студения й поглед, а тялото му безволно се отпусна като парцалена кукла.

- Тук силата ти не може да го защити. Ние сме повече и сме по-могъщи, а ти си сама. Не можеш да опазиш дори себе си, още по-малко пък някой друг - продължи старата вещица.

Алгира не се смути:

- Аз може и да не съм толкова силна, но имам могъщи приятели. Вие може да заповядвате на земята, но те владеят въздуха. Така че по-добре се пазете, защото драконът ви е много ядосан. Все по-трудно ми е да го сдържам, а ако нещо се случи с мен, няма да има кой да го спре. Най-добре бягайте, преди защитната ви стена съвсем да се е сринала.

- Чудовището ти е ранено и не му остава още много! - уверено възрази Сантенея. После леко кимна към смирено застаналата зад нея Вилтаяна:

- Що се отнася до нерфолдите, научихме, че те не са неуязвими и могат да бъдат убити.

Алгира все по-трудно сдържаше гнева си:

- Нищо ново не сте научили! Всичко, което се ражда и живее, все някога умира. И все някак може да бъде убито. Но вие нямате никаква

представа как, защото умишлено пропуснах да спомена това на Вилтаяна. Дори не знаете дали владеете необходимите магии.

Излязла най-отпред, Сантенея продължи, вече не толкова убедено:

- И така да е, ти не би могла да ги използваш срещу нас. Един нерфолд никога не би нападнал вещица...

- Дори и ако някоя, която може да говори с него, му заповяда да го направи? Наистина ли сте толкова сигурни в думите си? Бихте ли заложили живота си на тях?

Стиснала още по-здраво небесните камъни, Алгира погледна назад към неспокойно помръдващите нерфолди. Те се раздвижиха, протегнаха напред дългите си ръце, и тромаво се насочиха към групата вещици.

Младата жена се възползва от моментното им объркване и бързо развърза Салдемир. После постави върховете на тънките си пръсти върху слепоочията му и вля в него малко от жизнената си сила. Тялото му потрепна, ръцете му конвулсивно се свиха, а очите му се открехнаха и я погледнаха объркано.

- Почини си малко, скоро ще се почувстваш по-добре. Остани зад нерфолдите, сега те не са заплаха за теб - посочи Алгира бавно крачещите гиганти, докато му помагаше да се изправи.

Само няколко секунди бяха нужни на Салдемир, за да възвърне бойния си дух:

- Ти си гледай твоята битка, аз ще си гледам моята! - изръмжа гневно той и грабна дървения кол, за който беше вързан досега. Развъртя го като огромен боздуган и се втурна към войниците, които вече приближаваха Алгира. Вниманието й беше изцяло погълнато от сблъсъка между вещиците и драконите. Тя насочваше движението на нерфолдите и защитаваше крилатите си приятели със своята магия. Затова дори не беше забелязала, че някой трябваше да пази самата нея. Салдемир обаче бързо оцени обстановката и веднага се притече на помощ. С няколко точни удара той възпря устрема на войниците, а после ги обърна в бягство. Пометени от яростта на тежката му тояга, те отстъпиха зад вещиците, които едва поддържаха все по-изтъняващата магическа бариера. Вече осем жени влагаха всичките си сили в защитния купол, но той продължаваше да се разпада. Единствено Сантенея все още не се беше присъединила към посестримите си. Тя се опитваше да спре настъплението на нерфолдите с някакво заклинание, но те не я слушаха. Притискани между нестихващите пламъци на Мойлири и неотклонно приближаващите гиганти, хората се скупчиха плътно един в друг.

С леко кимване Алгира възпря страшните си съюзници и се обърна към враговете си:

- Обкръжени сте! Огледайте се и преценете шансовете си. А после се спуснете до най-тъмните кътчета на черните въглищни мини, в които сте превърнали душите си. И потърсете там причините да воювате. Вижте

страданието и смъртта, които сте причинили. Попитайте майките си, децата си и собствената си съвест дали биха одобрили постъпките ви. Дали трябва да следвате заповедите на човек, който не цени живота ви. И дали си струва да умрете за няколко камъчета и шепа пари. Защото човек се жертва само за да защити най-ценното си. Мога да ви унищожа тук и сега! Но аз избирам да ви дам шанс за спасение. Шанс да поискате прошка за злините си и мъката, която те са донесли. Шанс да промените живота си и да му дадете смисъл. Шанс да станете по-добри. Дали ще се възползвате от него, зависи само от вас. Но помнете, че изборът на това, за което се борите, определя какви хора сте.

Жарките драконови пламъци наляха огън в думите на Алгира. Тропотът от крачките на огромните нерфолди придаде тежест на речта й. Сянката на някакво неосъзнато още съмнение се промъкна в душите на вещиците и войниците. Смелостта напусна сърцата им, нерешителност се всели в умовете им, колебание скова мускулите им. И те ясно осъзнаха, че нямат друг избор, освен да се предадат.

Алгира великодушно посочи вратата в крепостната стена:

- Уморих се да бягам. Сега е ваш ред. Напуснете града и не се обръщайте назад, защото ще ви преследвам с всичко, което имам. Оставете мечовете и небесните си камъни и се махайте, преди да съм размислила.

Войниците с облекчение захвърлиха оръжията си и хукнаха да се спасяват. Вещиците обаче положиха на земята своите украшения съвсем бавно. Опитваха се да запазят поне частица от достойнството си, но си личеше, че и те нямаха търпение да се махнат. Всички заедно напуснаха площада и се отправиха към изхода на крепостта. Зад тях остана само Вилтаяна, която се изкачи обратно по каменното стълбище пред катедралата. Седна на най-горното стъпало, грижливо подгъвайки под себе си дългите поли на изящната си синя рокля. После подпря лакти в скута си и търпеливо зачака.

Алгира с мрачен поглед проследи своите отдалечаващи се врагове, едва сдържайки обзелата я ярост. После отиде до Мойлири и с все сила задърпа едно от забитите в нея копия.

- Ще ми помогнеш ли с тези? Много дълбоко са влезли и не мога да ги извадя - помоли тя Салдемир за помощ.

Широко раззинатата паст на дракона беше пълна с еднометрови жълтеникави зъби и приличаше на вход в пещера. На еднопосочен път, от който няма връщане назад. Огромното туловище се извисяваше като малък хълм над площада, а кръглите немигащи очи не изпускаха война. Мъжът с леко колебание захвърли безполезния вече дървен кол. Доверието му към Алгира бавно надделя над първичния човешки страх и той предпазливо приближи:

- Сигурна ли си, че идеята е добра?

- Разбира се, нищо няма да ти направи. Тя знае, че й мислим доброто! - успокои го Алгира и започна да се катери към гърба на Мойлири, като се залавяше за шиповете на опашката й. Драконът застина неподвижно като примерен пациент.

Сестрата на Салдемир се появи на площада, все още вадейки сламки от дългата си коса. Брат й и Алгира бяха толкова заети да измъкват копията от гигантското черно чудовище, че изобщо не я забелязаха. Те явно се забавляваха, защото се смееха и си подхвърляха непринудени шеги. Двамата заедно се мъчеха да изтръгнат едно пречупено острие, забило се особено дълбоко във врата на крилатия хищник. Освен него оставаха още само три. Лиандра въздъхна и безстрашно се насочи към най-близкото. Уви ръцете си около дръжката му и задърпа здраво, като следеше с едно око грамадната глава на звяра. Изведнъж си спомни нещо и се обърна към вещицата, като се стараеше да звучи колкото се може по-невинно:

- Извинявай, но не трябваше ли да ми върнеш нещо?

Алгира стреснато се огледа наоколо и едва сега видя сестрата на Салдемир. После нервно опипа небесните камъни, скрити в джобовете на зелената й рокля:

- А, да... Виж сега... Мисля, че е по-добре засега да останат у мен. Вече свикнах с тях и овладях силата им. Ще съм много по-полезна на всички ни, ако ги задържа. Пък и много ще внимавам, така че нищо лошо няма да се случи...

- Но, Алгира, ти обеща!

Вещицата й хвърли гневен поглед, ядно мърморейки нещо. Не обичаше да й противоречат. Та кой познаваше магията по-добре от нея? И кой по-добре от нея можеше да я използва? Замисли се какво ли наказание заслужаваше това непочтително момиче. Трябваше да е нещо, съответстващо на наглостта й. Но чистите очи на Лиандра я гледаха с такова доверие и обич, че някакво неясно чувство на вина се надигна в душата на Алгира. Тя с мъка се овладя и неохотно протегна двата камъка:

- Ето, вземи ги!

Лиандра внимателно пое магическите късчета небесна синева и ги прибра при другите в торбата си. Сякаш събуждайки се от ужасен кошмар, вещицата прокара длан по челото си и въздъхна с облекчение:

- Да, така е много по-добре.

- Толкова ли са опасни? Изглеждат съвсем невинно... - зачуди се сестрата на Салдемир.

- Лиандра, ти не разбираш! Те ме правят много по-силна, но и ме изпълват със злоба и жестокост. Когато преди малко се биех с вещиците, аз наистина исках да ги нараня. Не знам дали нерфолдите щяха да ги убият, но аз бях готова да го направя. Мразех тези жени и исках да видя как страдат. А това не е пътят на магията и това не съм аз. Камъните изваждат

навън някакво мое скрито лице, което дори не подозирах, че имам. От което се срамувам и което ме ужасява. Заради тях забравям приятелите си. Бях готова да намразя дори Риналу, когато мислех, че ме е изоставил... Всъщност вие двамата къде бяхте? Казах ви да останете в лагера, а не да се скитате в нощта? Толкова ли беше трудно да ме послушате?

Доловила упрека в думите на Алгира, Лиандра опита да се оправдае:

- Ами докато ви чакахме да се върнете, Риналу изведнъж стана неспокоен. Размърда се и разпери криле. Аз веднага разбрах, че се готви да отлети. Реших, че ти си го пратила някъде и скочих на гърба му. А той само изви глава и ме погледна с големите си очи. Но не се опита да ме свали. Издигнахме се високо и след доста време попаднахме на този черен дракон. Никога не съм предполагала, че нещо толкова голямо може да лети! Първо изобщо не го видях, защото се губеше в мрака на нощта. Но когато прелетя над нас, тялото му закри звездите в небето. Бях сигурна, че ще ни изяде на две хапки. Нямаш представа колко се уплаших. Но той не ни нападна. Не знам какво му каза Риналу, но чудовището тръгна след нас. Разбираш ли, не ни преследваше, а просто дойде с нас. После ни изпревари и изчезна напред. А ние завихме и отидохме до една много висока и стръмна планина. Обаче не кацнахме горе, а се спуснахме в някаква дълбока клисура между върховете. Приличаше на широка долина, само че залята с вода. А по брега беше пълно с небесни камъни. Веднага ги познах - същите като тези от гривната ти, само че много по-големи. Риналу искаше да събере няколко, но все ги изпускаше. Трябваше да видиш колко беше смешен. Опитваше се да ги сграбчи, но с тези негови огромни нокти нищо не се получаваше. Камъните се изплъзваха от лапите му, а той се ядосваше и започваше отначало. Без мен никога нямаше да успее. А аз набързо напълних цяла торба. Пък да знаеш само колко много останаха. После отлетяхме и тъкмо се чудех къде отиваме, когато пристигнахме при теб. Но ти беше паднала на колене и хич не изглеждаше добре. Беше протегнала ръце напред и плачеше, и нищичко не виждаше. Тогава пак се уплаших много...

Лиандра не спираше да бърбори, преливаща от радостната възбуда на човек, току-що избегнал смъртна опасност. Удивена и все още невярваща, Алгира тихо промълви:

- Вулканът Белманди! Ама разбира се, как не се сетих по-рано! Значи именно камъните са привличали нерфолдите към това място. А бях съвсем сигурна, че е магическата пирамида. Но защо не са ви нападнали тези, които се бяха покатерили по планинските склонове? Ах, да, защото ти не си вещица и тях изобщо не ги е било грижа за теб. Те се нуждаят от магията, защото тя им помага да се откриват през огромните пространства. За тях небесните камъни са като маяк в мрака, към който се стремят. Защото знаят, че там ще намерят други като себе си. Нерфолдите ценят магията, а понеже я усещат и във вещиците, те ги пазят и защитават...

Картината на странния кратер изникна в съзнанието на Алгира толкова ярко и живо, че тя неволно стисна очи. Изглежда отново не успя да удържи своите чувства вътре в себе си, защото драконът под нея ги усети. Мойлири се размърда неспокойно и едва не събори хората от гърба си. Мислите й достигнаха до вещицата, бавни и лениви като река в равнина:

- Твоят приятел ми разказа за това място. То наистина е особено, но всъщност не е вулкан. Беше си обикновена планина, преди върху нея да падне звезда. Случи се толкова отдавна, а още си го спомням съвсем ясно, сякаш беше вчера. Ярка огнена дъга проряза нощта и озари цялото небе. Стана светло като ден, а топлината ме опари, въпреки че бях много далече. Земята под мен се тресеше, а дърветата се прекършваха и пламваха като сухи вейки. После във въздуха се изви такъв свиреп вятър, че едва успях да кацна. Беше стихия, от която не можеш да се скриеш, нито да избягаш...

Салдемир и Лиандра не долавяха нищо от мисловния разговор на вещицата и дракона. Затова бяха толкова изненадани, когато Алгира изведнъж възкликна на глас:

- Излиза, че небесните камъни не са кръстени така заради цвета си, а заради мястото, откъдето идват!

Уловила неразбиращите погледи на двамата, тя набързо им предаде разказа на Мойлири:

- Някога, много отдавна, горящ камък паднал от небето и издълбал огромна дупка в един планински връх. Пръснал се на хиляди бледосини късчета, които хората нарекли "небесни камъни". Някои били изхвърлени надалече от силата на удара, но повечето и досега са в кратера Белманди. Затова и до ден-днешен магията там е толкова силна и се усвоява толкова лесно.

Тези думи напомниха на Алгира за нещо важно и тя изостави Салдемир да се мъчи сам с измъкването на оставащите копия. Момичето скочи от извисяващият се високо гръб на дракона и с присвити колене се приземи меко на площада. После протегна ръка към Лиандра и кимна подканващо:

- Ела с мен!

Вещицата измъкна завитата картина изпод руините на съборената къща и припряно я подаде на сестрата на Салдемир.

- На теб небесните камъни не ти действат, затова ти ще ги пазиш. Само ги дръж по-далече от мен и всичко ще бъде наред. А най-добре ги скрий някъде, защото са много опасни. Добре че камъните на гривната ми са толкова мънички и не са успели да ме покварят.

След това двете се насочиха към катедралата. Изкачиха се до върха на широкото стълбище, където ги очакваше Вилтаяна. Облечената в синьо вещица се изправи бавно и величествено, и попита със скрит укор в гласа си:

- Чудех се кога ще си спомниш за мен?

Вместо отговор Алгира я изгледа с недоумение:

- Какво правиш тук? Защо не си тръгна заедно с другите?

- Надявах се да уважиш нашата сделка. Аз изпълних своята част, като ви вкарах в града. Сега е твой ред.

- Но ти ни предаде! Убедена съм, че идеята да използвате Салдемир като примамка е била твоя?

- Защото само така можех да го спася. Сантенея щеше да го убие на мига и аз трябваше бързо да измисля план, за който приятелят ти да ни е нужен жив. Пък и не очаквах да се затрудниш толкова много с посестримите ми. Те не владеят магията така добре както нас двете - усмихна се едва забележимо Вилтаяна.

- Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но битката беше тежка и опасна, а черният дракон сериозно пострада. Но забелязах, че ти не взе участие. Може би ти дължа благодарност за това? - вече по-меко каза Алгира. Тя едва удържаше Лиандра зад себе си. Сестрата на Салдемир беше бясна и с все сили се опитваше да се нахвърли върху Вилтаяна.

- Казах на Сантенея и останалите, че без огърлицата си съм твърде слаба и няма да мога да им помогна. А пък те не ми се довериха дотолкова, че да ми дадат някой от своите небесни камъни. Не знам защо, но си бяха втълпили щурата идея, че двете с теб работим заедно - усмивката на Вилтаяна стана малко по-широка.

Изглежда това притъпи недоверието на Алгира, защото тя замислено кимна с глава:

- Мисля, че не ме лъжеш. За твое собствено добро се надявам да си искрена. Защото познавам един дракон и поне двама души, които ще те преследват до края на света, ако ме предадеш.

След това погледна през рамо към сестрата на Салдемир:

- Върни й огърлицата!

Лиандра неохотно се подчини, като едва чуто прошепна:

- Надявам се, че знаеш какво вършиш!

Вилтаяна отметна настрани косата си, оголвайки за миг дългата си белоснежна шия. После си сложи магическия накит и Алгира едва сега успя да го разгледа отблизо. Той беше изработен от цели шест небесни камъка, големи колкото грахови зърна. Вероятно магията им беше превърнала тяхната собственичка в студената и пресметлива вещица, която всяваше ужас само с появата си. И която сега с нескрито въжделение гледаше към торбичката на Лиандра:

- Ами тези? Видях как приятелката ти извади отвътре два доста големи.

- Те не са от тук, а от Белманди. Така че не са част от нашето споразумение.

- Нали осъзнаваш, че с помощта само на половината от тези камъни можеш да заповядваш на реките къде да текат. А с всички тях можем да местим планини. Това бедно момиче изобщо знае ли каква сила и власт държи в ръцете си? - кимна Вилтаяна към Лиандра. После примирено посочи към изоставените от другите вещици украшения.

- Тогава поне половината от тези?

- Съжалявам, но това са военни трофеи и също не влизат в уговорката ни. В града намерих единствено картината, на която имаше четири камъка с размерите на голям лешник. Значи ти дължа два такива. Но тъй като не ми се иска да развалям изящната рамка, Лиандра ще ти даде два от нейните. А от всички останали ще направи украшения, които да защитават приятелите ни и хората в града от магията на вещиците.

- Добре, така да бъде! Хайде, дай ми ги! - протегна ръка Вилтаяна и щракна нетърпеливо с пръсти.

В очите на Лиандра блесна чист и неподправен ужас. Тя непокорно поклати глава и с леко заекване възрази на Алгира:

- Н-но така тя ще стане още по-могъща, опасна и зла! Нищо няма да й дам! Не можеш да ме накараш!

Алгира въздъхна, после се усмихна леко на някаква своя мисъл:

- Обещанието си е обещание. Но тъй като ти пазиш всички небесни камъни, ти ще решиш кога да й дадеш нейните. Направи го, когато почувстваш, че вече можеш да й вярваш. И когато сметнеш, че тя е готова за тях.

- Уговорката ни не беше такава! - недоволно промърмори Вилтаяна.

- Така е - съгласи се Алгира. После добави:

- Но и не включваше залагането на капани и използването на приятелите ми срещу мен. А ти все пак си получи обратно огърлицата. Надявам се не мислиш, че постъпвам нечестно с теб?

- Не разбирам в какво точно ме обвинявате? Всяка вещица мечтае да управлява света, точно както всеки войник мечтае да командва армия. Какво лошо има в желанието ми да стана по-силна? - изумено попита Вилтаяна.

Алгира се опита да й обясни:

- Проблемът не е в силата, а как и за какво я използваш. Небесните камъни те карат да се стремиш само към собственото си щастие. С тях забравяш за нуждите на другите и вече не те е грижа за тях.

- Добре, добре! Дай ми само няколко и ще видиш, че ще ги използвам, за да помагам на хората! - Вилтаяна все по-трудно прикриваше обзелото я нетърпение.

Алгира леко се усмихна и посочи към разтревожената Лиандра:

- Не мен, нея трябва да убедиш!

- Забрави за нея. Тя не е важна, защото не владее магията. Но двете с теб можем да управляваме заедно! Нубеслир отново ще бъде "Градът на вещиците"! - не се предаваше Вилтаяна. После пламенно продължи:

- Представи си армия от нерфолди под твой контрол. А аз пък ще управлявам всички хора с власт и влияние в кралството. Ще бъдат като кукли на конци в ръцете ми. Никой не ще може да ни се опълчи. Целият Кастерган ще бъде наш!

- Но това ще е управление, основано на сила и страх. То с какво ще е по-добро от потисничеството на Съветника?

Вилтаяна искаше да възрази, но вместо това махна с ръка и се оттегли в полумрака на катедралата. Беше водила достатъчно спорове, за да знае кога да спре.

Най-накрая Салдемир изтръгна и последното копие от тялото на черния дракон и доволно се изправи. Стъпил високо върху гърба на чудовището, той с удовлетворение проследи двата нерфолда, които бавно крачеха към крепостната стена. Този път следваха широката главна улица, вместо да минават напряко през къщите. Вече бяха доста далече и изглеждаха съвсем малки и безопасни. Нещо неуловимо в начина, по който кретаха един до друг, напомняше двама уморени старци, щастливи просто от това, че са заедно.

- Къде ги изпрати? - попита той току-що завърналата се Алгира.

- Убедих ги да напуснат крепостта и да чакат пред портите. Предпочитам да са наблизо, ако се наложи да защитаваме града. А не исках да останат вътре и да плашат хората.

Могъщият войн замислено кимна:

- Добре си се сетила. Но ще можеш ли да ги командваш, като се отказа от небесни камъни? Няма ли опасност чудовищата да се върнат и да разрушат още нещо? Или пък да си тръгнат завинаги?

Алгира го погледна с горчивина:

- Никога не съм могла да ги командвам, но се надявах другите вещици да не разберат. Нерфолдите едва ме чуваха дори когато държах в ръцете си двата големи камъка. Успях да им посоча единствено накъде да вървят. Но не се безпокой за тях. Те ще останат на пост и няма да мръднат от там. И не защото това беше последното нещо, за което ги помолих. А защото най-после са щастливи. Винаги са искали само да бъдат близо един до друг, да могат да се виждат и да си говорят. Да споделят сънищата и мечтите си е единственото, за което копнеят.

Салдемир бързо преодоля объркването си:

- Е, мисля, че успя да заблудиш всички ни. Аз поне бях убеден, че тези страховити и могъщи създания изпълняват всяка твоя прищявка. Така или иначе, дори само видът им е достатъчен, за да сплаши всеки, дръзнал да нападне Нубеслир. Пък и ако обстоятелствата го налагат, можеш пак да вземеш няколко камъка и да пришпориш бедните животинки.

Алгира потръпна от ужас и сподавено промълви:

- Да се надяваме, че няма да се стигне до там.

Войнът се поколеба за момент, после все пак се реши да попита:

- Отдавна се чудех, но все нямаше време... По време на битката с Вилтаяна... там, на нейния остров... точно преди войниците й да се предадат... Какво точно се случи? Вие двете замръзнахте за няколко секунди и после нещо между вас се промени.

- Само няколко секунди? Сториха ми се дълги като дни... Това беше най-тежката битка, която някога съм водила. В един много кратък миг, толкова кратък, че не съм сигурна дали изобщо се случи, съзнанията ни се докоснаха. Пробиха през всички защити и бариери, с които се бяхме обградили. И тогава всяка от нас видя другата такава, каквато е - без преструвки и маски, без лъжи и полуистини. И разбрахме колко много си приличаме всъщност. Затова не можех да те оставя да я убиеш. И затова се надявам, че можем да й вярваме. Поне дотолкова, че да й върна огърлицата и да й позволя да остане.

- Но ще я наблюдаваш, нали?

- Всъщност помолих сестра ти да я държи под око. Тя ще изработи за всеки от вас по едно украшение с небесни камъчета. И докато ги носите, никоя вещица няма да може да използва силите си срещу вас. Но дори и без магия, Вилтаяна пак може да ви очарова, защото си остава...

- ...много изкусителна жена, разбирам... И затова искаш да ни пази друга жена, неподвластна на пленителната й красота.

Алгира доволно кимна, после попита:

- Как мислиш, ще се справиш ли с командването на войниците, които избраха да останат в града? Искам защитата на крепостта да бъде поверена на някой, на когото мога да разчитам. Поне отначало, докато хората се научат да решават сами.

Салдемир я изгледа учудено:

- Мисля, че да. Доста време служих в армията на Съветника, а след това някак от само себе си станах предводител на малкия ни отряд. Наясно съм как се напада и как се отбранява град. И знам, че няма по-могъщо оръжие от смелостта и куража. Не можеш да победиш хора, които разчитат един на друг и вярват на този, който ги води. Но защо мислиш, че войниците от гарнизона ще се съгласят да изпълняват заповедите ми?

- О, ще ги изпълняват - усмихна се загадъчно вещицата. - Макар да не съм Вилтаяна, аз също умея да убеждавам. Но предпочитам да използвам силата на разбирателството. Тъкмо то превърна нерфолдите от врагове в съюзници. Непознатото ни плаши и ние го нападаме, за да се защитим. Но дори да спечелиш хиляди битки, пак няма да сложиш край на войната. Тя може да изглежда угаснала, но ще продължи да тлее, заровена дълбоко под въглените на страха, гнева и омразата. Не можеш да извоюваш мир само със сила, защото пътят към него минава през

разбирателството. И през осъзнаването на простия факт, че всички сме еднакви и искаме едно и също. Войната свършва едва тогава, когато двете страни се научат да си вярват.

До ушите на Салдемир достигна познато цвилене. Объркан и невярващ, той завърти глава, опитвайки се да открие източника на звука. Накрая вдигна поглед нагоре и не можа да повярва на очите си. Риналу се снижаваше с плавни плясъци на могъщите си криле. А в лапите си беше сграбчил ВихроГрив. Бедното животно безпомощно размахваше крака, опитвайки се да ходи по въздуха с тях. Когато драконът го остави на земята, конят радостно препусна към стопанина си.

Присъствието на Риналу разтревожи Алгира:

- Какво става, защо си тук? Нали те помолих да пазиш приятелите ни?

- Не се безпокой за тях, вече са в безопасност. Отблъснахме нападението. Всъщност, изобщо не се наложи да се бием. Лошите хора изглежда не ме очакваха, защото побягнаха веднага щом ме видяха. Но един от тях яздеше този кон. Знам на кого е, познах го по миризмата. И си помислих, че приятелят ти ще се радва да си го получи обратно. Както аз се радвам, че ти си невредима.

- Но как? Не разбирам... От къде?... - Салдемир удивено се взря в кръглите влажни очи на жребеца.

- Риналу иска да ти благодари за това, че дойде с мен да ме пазиш - обясни Алгира.

- Аз съм пазил теб? Драконът ти май не е много умен. Та нали ти ме спаси от плена на вещиците.

- О, всъщност е доста по-умен, отколкото предполагаш. Той знае, че щяха да те убият, защото ми помагаше. Знае също, че загуби коня си, защото ме последва при Вилтаяна. Затова го е намерил и сега ти го връща.

- Първо ДракоПлам, а сега и ВихроГрив. Предай на приятеля си искрените ми благодарности.

Салдемир погали жребеца по челото и се зае да преглежда и почиства раните му. Някои от по-дълбоките без съмнение бяха получени от острите нокти на дракона. Но войнът беше толкова щастлив от неочаквания подарък, че не каза нищо.

Риналу изрази радостта си от срещата с Алгира доста бурно и невъздържано. Той разпери широките си криле, кацна точно пред момичето и го обгърна в закриляща прегръдка.

- Да, добре, и аз се радвам да те видя! - вещицата едва успя да измъкне главата си навън. Пое си спасителна глътка въздух и заразпитва:

- Какво стана, къде беше, добре ли си?

Драконът вече беше възвърнал обичайното си непоклатимо спокойствие:

- Когато ми каза, че Салдемир вече не е с теб, просто трябваше да направя нещо. Не можех да те оставя съвсем сама. А ти каза, че ако те последвам в града, ще ме убият и пак няма да те спася...

- И затова реши да повикаш на помощ Мойлири? А не се ли сети колко опасна е тя? Свикнала е да гледа на хората като на врагове, или в най-добрия случай - като на своя плячка. Ами ако беше тръгнала по улиците да се храни?

- Ами ако те бяха убили? - не се стърпя Риналу.

- А защо позволи на Лиандра да дойде с теб? Тя трябваше да изчака в безопасност при другите, а не да рискува живота си.

- Не й се сърди! Аз я убедих да ме придружи, защото мислех, че може да имам нужда от нея.

Алгира обвинително размаха пръст пред носа му:

- Как така си я убедил? Та ти не говориш езика на хората!

- Протегнах й крилото си и тя ме разбра.

- А ти как разбра, че в Белманди има небесни камъни?

- Мойлири ми каза. Не знаех защо мястото е толкова важно за теб, но когато й го показах в мислите си, тя го позна и ми разказа за него. Каза ми и за падането на големия огнен камък, и как от него са останали малки сини камъчета. Същите като тези, заради които дойде тук и беше готова да рискуваш живота си. А щом са ти нужни, трябваше да ги имаш.

Лиандра поглеждаше ту към Алгира, ту към Риналу, опитвайки се да проследи безсловесния разговор между тях. Притесняваха я резките жестове, с които вещицата изглежда изразяваше недоволството си. Тревогата й нарасна още повече, когато забеляза как крилете и опашката на дракона нервно потрепваха. Тя изтълкува това като потвърждение на страховете си и пламенно се хвърли в негова защита:

- Не му се карай, той не е виновен! Аз го накарах да ме вземе! Мене накажи!

Алгира я погледна изумено:

- Ти? Си го накарала? Да те вземе?

После се усмихна и лукаво попита:

- А как точно го направи? Нали той не чува твоите мисли и ти не можеш да говориш с него?

Лиандра изобщо не се смути:

- Ами скочих на гърба му точно преди да излети и той нямаше друг избор, освен да ме вземе със себе си.

Вещицата се усмихна широко, едва сдържайки смеха си. После с престорена строгост попита Риналу:

- Значи казваш, че ти си поискал от Лиандра да дойде с теб, така ли? Че това е било твое решение, а не нейно?

- Разбира се, че беше мое. Да не си помисли, че го е измислило това глупаво момиче, което дори не може да говори?

Всеотдайното желание на дракона и ездачката му да поемат вината върху себе си забавляваше Алгира. Явно всеки се опитваше да защити другия от предполагаемия й гняв. Тя не издържа и прихна да се смее. Това беше толкова заразително, че след секунди Риналу и Лиандра започнаха неловко да се усмихват, макар и без да знаят точно защо.

- Ако можехте... ако само можехте... да се чуете... какви ги говорите... - на ум и на глас повтаряше вещицата, неспособна да се спре.

Така ги завари Салдемир, който най-накрая се беше погрижил за раните на ВихроГрив. Войнът хвърли леко изненадан поглед към развеселените жени и се приближи към Риналу. После опря меча си в земята пред него и смирено коленичи.

- Какво прави той? - озадачено попита драконът.

- Приема те за свой побратим и показва готовността си да даде живота си за теб - отвърна Алгира. После припряно добави, за да спре насочилата се към човека раззината паст. - Но не за да го ядеш!

- А за какво тогава? - дяволито присви очи Риналу.

- Ами за благодарност, че му върна коня. Той иска да бъде твой приятел. А приятелите не се ядат един друг!

- Хм, тогава каква полза от тях? Мислех, че си създаваш приятели, за да имаш винаги храна наблизо. Нали разбираш, в случай, че внезапно огладнееш.

Момичето и драконът прихнаха да се смеят. Мойлири беше твърде заета да облизва раните си със своя дълъг език. Но изведнъж ситен гърч премина по цялото й тяло, после пак. Черните й люспи се разлюляха като океански вълни по време на буря. Мощен рев изригна от гърлото й и отекна из целия град. Разперила леко криле, за да пази равновесие, Мойлири също се смееше. А от очите й бликнаха сълзи.

Алгира реагира светкавично. Тя грабна от земята едно ведро и го подложи под лековитите капки, които бавно се стичаха по главата на дракона. Те бяха толкова големи, че напълниха съда почти догоре. После вещицата го подаде на Лиандра:

- Драконовите сълзи лекуват почти всичко. Ето, използвай тези и се погрижи за раните на хората.

- О, чудесно! А каквото остане, ще си запазя за друг път - зарадва се сестрата на Салдемир.

Вещицата изведнъж посърна:

- Страхувам се, че няма да остане много. Дори мисля, че може да не стигне. Защото искам да излекуваш всички пострадали в битката, а не само нашите приятели. Ще можеш ли да го направиш? - очите й изпитателно се взряха в Лиандра, която видимо се бореше с омразата в себе си:

- Да... мисля, че ще мога... Поваленият не ми е враг. Но дано тези войници оценят какво правиш за тях. И дано проявят благодарност... -

отвърна накрая тя и тръгна към един тежко ранен мъж, с мъка носейки тежкото ведро.

Алгира усещаше болката на ранената Мойлири като своя. Вещицата изпитваше дълбока благодарност за помощта на дракона, но и силно чувство на вина. Тя самата не можеше да върне услугата по никакъв начин, но познаваше някой, който можеше. Момичето колебливо се приближи до Риналу:

- Не биваше да замесваш Мойлири, защото тази битка не беше нейна. Но ти я доведе тук и сега тя е ранена. Ще са й нужни няколко дни, за да се възстанови, и през това време няма да може да лети. После ще си тръгне, разбира се, но искам да те помоля дотогава да й носиш храна.

Риналу не беше във възторг от задачата, защото в близост до града нямаше достатъчно големи диви животни. Щеше да му е трудно да изхранва дори себе си. Но обеща да се погрижи.

Едва сега Алгира усети смазващото изтощение, което бавно пълзеше по цялото й тяло. Главата й тежеше и пулсираше, сякаш я мачкаха безжалостни драконови челюсти. Търсенето на картината, допира до небесните камъни, битката и потапянето в съзнанията на нерфолдите бяха изцедили всичките й сили. Използването на магията си имаше цена и тя не беше никак малка. Вещицата се нуждаеше от незабавна почивка, защото вече едва се държеше на краката си.

- Ами това е засега. Надявам се, че Мойлири и Вилтаяна няма да ви създават проблеми. Стойте настрана от първата и носете със себе си небесни камъни за защита от втората. Тогава всичко ще бъде наред - подхвърли през рамо Алгира, насочвайки се към черния дракон.

- Къде тръгна пак? И кога смяташ да се върнеш? - разтревожено я изгледа Салдемир.

- Никъде няма да ходя, просто съм ужасно уморена. И ще спя поне два дни и три нощи. Не ме будете, освен ако не е наистина наложително. Вярвам, че и сами ще се справите с четири-пет нерфолда, или със средно голямо ято щръкловища.

- Героите са уморени, а? - подвикна след нея Салдемир. Щом тя оставаше, той беше щастлив.

- За тях не знам, но героините умират за сън - посочи Алгира себе си и Мойлири. После легна в основата на дебелата й шия, сви се на кълбо и мигом заспа. Изглеждаше толкова малка и уязвима на фона на чудовището.

***

Площадът още димеше след битката. Във въздуха се носеше миризмата на пепел, на буря, и на магия. Огромният черен дракон кротко спеше на площада пред катедралата. Застинали като внушителни каменни стражи, двата нерфолда стояха на пост пред градските порти. Мъже, жени

и деца боязливо надничаха от къщите си, все още невярващи, че всичко вече е свършило. Съветникът може би щеше да изпрати армия срещу тях, но нямаше да е днес. Отмъщението на Сантенея сигурно щеше да бъде страшно, но нямаше да е днес. Днешният ден щеше да бъде тих и спокоен. И за първи път хората щяха да го изпратят, очаквайки утрото с надежда. Свободни сами да решават бъдещето си.

София
17 Февруари 2017 г.

6. Безмълвна

Водната повърхност беше все така далечна и недостижима. Въпреки неистовите си усилия, Алгира не успяваше да я доближи. Въздухът в гърдите й свършваше, а движенията й ставаха все по-конвулсивни, изтощени и вяли. Ръцете й все още гребяха, изпълнявайки последната заповед на нейното изпадащо в унес съзнание. Но вече не чувстваше краката си, вероятно защото се бяха превърнали в мъртъв оловен баласт. Изведнъж я прониза остра болка и тя с мъка завъртя глава надолу. Нямаше сили да се бори, само някакво смътно любопитство се питаше от какво точно щеше да загине. Високо над коленете й се бяха впили закривените зъби на огромна паст. Сиянието на две кръгли кървавочервени очи осветяваше уродливата глава на чудовището. А самото туловище се губеше в мрака на бездната. Някъде надълбоко, където хищникът повлече и нейното уморило се да се съпротивлява тяло.

Алгира бавно изплува от кошмара. Не можеше да помръдне, нито да се отърве от натрапчивото усещане за някаква загуба. Колебливо си пое дъх, очаквайки да продължи да се дави. Но въздухът беше приятен и свеж, и тя се осмели да открехне очи. Първо едва-едва, а когато нищо не се случи, ги отвори широко. Над нея се беше надвесило разтревоженото лице на Лиандра. В следващия момент то се озари от плаха усмивка.

- Ставай, сънливке! Спиш от три дни и вече бяхме започнали да се притесняваме за теб. Добре ли си?

Алгира бавно приседна и се огледа. Намираше се в меко и удобно легло в ъгъла на малка стаичка.

- Какво става? Къде съм? - промълви тя.

- В една къща в град Нубеслир. Битката на площада, катедралата, вещиците, нерфолдите... Не помниш ли?

Едва дочакала лекото утвърдително кимване, сестрата на Салдемир продължи:

- Мойлири много мърдаше и се уплашихме да не те смачка насън. Затова още през първата нощ те пренесохме тук. Хората бяха толкова щастливи и благодарни, че всеки предлагаше своята къща. Салдемир избра да те настаним в тази, защото беше най-близо до площада. Риналу намина няколко пъти и все се опитваше да си проврe главата вътре, за да види дали си добре. Щеше да изкърти вратата, та се наложи да те изнесем навън, за да го успокоим.

Едва сега Алгира осъзна, че не усеща съзнанието на Риналу. Не долавяше и присъствието на Мойлири, но в момента това не я тревожеше толкова.

- А той къде е? Къде е Риналу? - скочи на крака вещицата и неволно изохка. Слепоочията й избухнаха в пулсираща болка, която бавно пропълзя към основата на врата й.

- На лов, предполагам. Спокойно, нищо му няма. Какво би могло да му се случи? Та той е толкова голям и силен! Може да се грижи за себе си. Ти си тази, която ни разтревожи. Не бях виждала някой да спи толкова дълго. Добре ли си? - повтори Лиандра въпроса си.

- Да, мисля, че да... - неуверено измърмори Алгира. - Главата ме боли малко, но предполагам, че това е цената за общуването с нерфолдите.

Леко олюлявайки се, тя направи няколко крачки. После отвори вратата и неволно замижа от ярката светлина. Когато очите й привикнаха, свали дланта си от тях и завъртя глава, за да се огледа. Както й беше казала Лиандра, къщата беше на самия край на площада. От Мойлири обаче нямаше и следа. Само малка групичка хора почистваше последните остатъци от една разбита и овъглена катапулта. На места още се виждаше обгоряла каменна настилка, а пред отсрещните сгради се издигаше купчина разхвърляни греди. Но вече почти нищо не подсказваше за жестоката битка, разразила се тук съвсем неотдавна.

- Какво стана с Мойлири?

В очите на Лиандра се мерна облекчение:

- Ами тя си тръгна. Риналу на няколко пъти й донесе храна, а и жителите на града отделиха от запасите си. И раните й започнаха да зарастват. Снощи, малко преди залез слънце, тя изведнъж разпери криле и отлетя. Събори покривите на две къщи, но като цяло се размина без сериозни поражения. Е, летеше малко тромаво, поне според мен. Но не я мисли.

Тревогата и болката бавно напускаха Алгира. Всичко беше наред, тя се чувстваше добре и нищо не застрашаваше хората. Драконите бяха далече, затова не чуваше мислите им. А и спомените от сутрешния й кошмар вече отшумяваха. Безгрижни птичи песни се носеха из въздуха и мелодичните им трели изпълваха цялото й същество с трепетно очакване. Заснежените планински върхове я зовяха на път и събуждаха жаждата й за живот. Вятърът довя отнякъде аромата на прясно изпечен хляб и звънтенето на весела детска глъчка. Топлото слънце и лазурното небе сякаш можеха да излекуват всяка болест. Денят беше толкова хубав.

Вещицата изобщо не чу приближаването на Риналу. Той радостно се спусна към нея и се приземи съвсем близо, почти събаряйки я на земята с въздушната струя на крилете си. След това протегна глава и я подуши недоверчиво. Лека загриженост се промъкна в сърцето й. Тя все още не долавяше мислите му, въпреки, че беше само на няколко метра от него.

Изглежда и той не чуваше нейните, защото объркано се въртеше наоколо, нервно биеше с опашка по земята, и недоволно ръмжеше. Накрая недоумяващо пристъпи напред.

Драконът сведе глава, а момичето се прислони към нея и разпери ръце, опитвайки се да я обгърне. Двамата замряха и протегнаха съзнанията си, за да ги слеят в едно. Да се намерят като светулки в мрака и да го разпръснат. Но този път не се получи. Телата им се допираха, но между умовете им зееше непреодолима бездна. Немощните им мисли се губеха в нея, потъваха и заглъхваха, без да получат отговор.

Кошмарът на Алгира се завърна и довлече със себе си усещането за безнадеждна самота. "Говорещата с дракони" беше замлъкнала. Бавно и болезнено тя осъзна какво беше изгубила. Но не и как да продължи да живее без силите си. Вещицата се отдръпна назад и насълзените й очи се отразиха в ужасения поглед на Риналу. Тя успя само да му махне с ръка, преди да се свлече безсилна на земята. Искаше да му каже да си върви, че вината е нейна, и че много съжалява. Но вече не можеше.

С последно отчаяно усилие тя опита да призове магията и да я оформи в малко сияйно кълбо над протегнатите си длани. Както и очакваше, нищо не се случи и тя зарида едва чуто. Тесните й рамене потрепваха като крилцата на пеперуда, готвеща се да полети. Но Алгира знаеше, че никога вече няма да полети. И няма вече да чуе мислите на Риналу.

Драконът я подуши още веднъж, сякаш за да се увери, че не я е сбъркал с друга. Протегна крилото си към нея и внимателно я докосна за сбогом. После неохотно се обърна и тежко се издигна над земята, понесъл товара на мъката си.

Отнякъде проехтяха широките крачки на Салдемир, който бързо приближаваше:

- Я, кой най-после се е събудил! - провикна се войнът гръмогласно, а очите му грейнаха от радост. - Видях дракона ти и реших да намина и да проверя как си. Той къде тръгна пак?

После се впусна в обяснения за обстановката:

- Ето какво пропусна, докато спеше. Както и предполагахме, от север идва голяма армия. Ще бъде тук след два дни. Съгледвачите ни я държат под око и докладват редовно. Но ти изобщо не се тревожи, имам план. В една работилница открихме четири почти завършени катапулти и ковачите ни вече работят по тях. Съвсем скоро ще са готови и ще ги разположим по кулите. Мисля да оставим нерфолдите в средата. Вие с дракона ще пазите десния фланг, а аз и хората ми ще поемем левия. Като цяло имаме нелоши шансове за победа, какво мислиш?

Той млъкна за миг, давайки възможност на Алгира да отговори. Когато тя не го направи, продължи въодушевено:

- А, и още нещо! Виж какво си имам!

Салдемир вдигна високо дясната си ръка и смъкна ръкава на дрехата си. Китката му беше обгърната от масивна стоманена гривна, украсена с голям небесен камък.

- Вече нямаш власт над мен, вещице! - тържествуващо извика войнът и заобиколи коленичилата Алгира, за да й помогне да се изправи. Едва тогава забеляза сълзите по лицето й.

- Вече не е нужно да се страхуваш от мен. Магията ми я няма и всички сте в безопасност - тъжно промълви Алгира, скришом бършейки скулите си.

- Но как... Не разбирам... Какво се е случило? - разтревожено попита Салдемир, мигновено съжалил за шегата си.

- Предполагам, свързано е с това, че опитах да общувам с нерфолдите. Техните съзнания са толкова могъщи и необятни, че... съм се изгубила в тях... Изгубила съм нещо от себе си в безбрежните им и бездънни океани... Всъщност, причината е без значение. Важното е, че магията ми я няма! А без нея съм безполезна. Просто още един стрелец с лък.

- Това изобщо не е вярно. Ти си моя добра приятелка, на която вярвам безрезервно. Дори и без магия ти си изключително важна за мен. Винаги съм се възхищавал на смелостта и силата на духа ти. Самата мисъл, че си на моя страна, ме изпълва с увереност. И това никой и нищо не може да ти отнеме.

Тихо приближилата Лиандра следеше всяка дума и ужасено прикриваше устните си с длан. Но накрая не издържа и се намеси:

- А небесните камъни няма ли да помогнат? Както знаеш, имаме доста от тях.

Алгира тъжно поклати глава:

- За съжаление - не! Те могат само да усилват магията на вещиците, но не и да я създават. А при мен не е останало нищо, което да се усили. Сега съм точно както теб, точно като всяка друга жена.

- Това може би не е чак толкова лошо? - опита се да я успокои Салдемир. - Може би ти е време да се задомиш и да станеш майка? Ще ти намерим някой добър съпруг, ти само кажи! Всеки ще е щастлив и горд да те вземе за жена. Всеки! - малко дрезгаво повтори той и смутено заби поглед в земята.

Алгира отвърна с горчивина в гласа:

- Но аз не мога да съм обикновена жена! Никога не съм била обикновена жена и не знам как да бъда обикновена жена! Как бих могла да се събуждам сутрин, без да чувам мислите на животните? Как бих могла да гледам страданията на хората, без да имам силата да им помогна? Каква би била тогава ползата от мен? Това е все едно някой да те лиши от умението ти да въртиш меч. Но не просто да ти отреже ръката, а напълно да ти отнеме способността да воюваш и да защитаваш тези, които обичаш. Какво

би направил тогава с живота си? Какъв смисъл би имало да съществуваш, ако не можеш да правиш това, за което си призван? Ние сме нещо повече от тела, които се раждат, живеят и умират. Надарени сме с различни сили и умения, но всички сме еднакво важни и еднакво нужни. Поотделно сме твърде слаби, затова се свързваме един с друг. И тези връзки държат света цял. Единствено те не му позволяват да се разпадне, въпреки страха и омразата.

Салдемир кимна и замислено погледна силната си десница. После вдигна очи към Алгира, внезапно осъзнал цялата дълбочина на мъката й. Понечи да й каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му. Тя го разбра без думи Рязко смени темата и попита колкото се може по-незаинтересовано:

- Защо правиш планове за битка на открито? Не бих искала да ти се меся във военните дела, но няма ли да е по-добре, ако останем вътре в града? Така ще можем да се възползваме от защитата на крепостните му стени.

Войнът въздъхна с облекчение, намерил най-после по-привично русло за разговора:

- Съветът ти всъщност е много добър. В началото точно така и ще направим. За съжаление не сме готови за продължителна обсада. Вода имаме в изобилие, но хранителните запаси ще ни стигнат едва за четири-пет дни. Те и без това не бяха много, а и чернокрилата ти приятелка изгълта доста от тях.

- Мойлири ли?

- Тя, ами, кой друг? Знаех, че драконите са лакоми, но не очаквах, че могат да изядат всичко, което им предложиш.

- Благодаря ви, че сте се погрижили за нея. Представям си колко смелост ви е трябвало, за да я доближите и нахраните.

Замислена бръчка прекоси челото на Салдемир. Това не убягна от вниманието на Алгира:

- Какво има?

- Тревожи ме въпроса с лоялността на войниците от гарнизона. Още в началото им казах, че са свободни да си вървят. И че искам да останат само тези, които са готови да се сражават за града. Някои си тръгнаха, но не знам дали мога да вярвам на тези, които останаха. Трудно е да се биеш и да рискуваш живота си рамо до рамо с човек, в когото не си напълно сигурен.

Лицето на Алгира леко се разведри:

- Мисля, че с това поне мога да ти помогна. Строй ги в редица на площада и им кажи, че лично ще изпитам лоялността им. Обясни им, че съм могъща вещица, която ще прочете всяка тяхна мисъл. И наблегни на това, че ще ги проверя един по един.

- Но как ще го направиш? Нали каза, че вече не владееш магията?

- Да, така е. Но те не го знаят.

Двамата със Салдемир се спогледнаха и Алгира се усмихна за първи път, откакто беше изгубила силите си.

Скоро целия останал гарнизон беше събран на площада. Хората нервно пристъпваха от крак на крак, хвърляха си подозрителни погледи и без нужда наместваха снаряжението си. Вещицата ги остави да почакат малко. После се приближи до първия войник и вдигна ръка пред лицето му. Прокара дланта си надолу и настойчиво се взря в очите му. Макар че погледът на младежа беше смутен, той не го отмести. Гледаше я открито и честно, и показваше, че няма какво да крие. Тя кимна удовлетворено и продължи към следващия. Когато стигна до осмия, той смотолеви нещо неясно, обърна се и побягна към широко отворената градска порта. След няколко секунди го последваха още трима. Алгира продължи проверката си, но вече беше убедена, че е отсяла предателите и страхливците. И че може да повери безопасността на града на останалите.

Салдемир и Лиандра наблюдаваха без да се намесват. Отначало не вярваха особено в успеха на начинанието. Но не скриха радостта си, когато се оказа, че са грешали. И не обсипаха с поздравления и похвали завърналата се при тях Алгира. Двамата кимнаха утвърдително, когато тя им прошепна:

- Никой не бива да узнава за състоянието ми. Особено Вилтаяна! Докато враговете ни мислят, че силата ми е с мен, все още мога да съм полезна.

- Сетих се, че можем да използваме нерфолдите и без магията ти - въодушевено предложи Салдемир. - Ако изпратим няколко големи небесни камъка зад редиците на нападателите, нашите нерфолди ще тръгнат натам и ще прегазят враговете ни. Можем да ги изстреляме с лъкове, или с някоя катапулта. Какво ще кажеш?

- Не искам да охлаждам ентусиазма ти, но няма да стане. Нерфолдите изобщо не се интересуват от небесните камъни. За тях те са просто средство, за да се намерят един друг. А двамата пред вратите на града вече са заедно. И това е всичко, което някога са желали. Не можеш да ги накараш да мръднат от мястото си.

- Ами онези при кратера Белманди? - не се предаваше войнът. - Ако отида при тях с цяла торба камъни, те ще ги почувстват и ще ме последват, нали така? Веднага ще препусна с ВихроГрив и ще ги доведа. Времето тъкмо ще ни стигне.

- На теб и на коня ти - да. Но забравяш колко бавно се движат нерфолдите. На тях ще им отнеме месец, може би - два. Дотогава градът отдавна ще е паднал.

- Да, не помислих за това... Добре де, без нерфолдите, значи - разочаровано въздъхна Салдемир. - Разчитах на тях, но нищо, пак ще се справим. Ако драконът ти успее да унищожи повечето катапулти и поне част от тежко въоръжените конници...

- Ти не разбираш! - прекъсна го Алгира с горчивина в гласа си. - Риналу не може да различава хората. Познава само теб и Лиандра, останалите са напълно еднакви за него. Доверява се на моята преценка и единствено аз мога да му кажа кои са добри, а кои - не. А знамената, униформите и гербовете не означават нищо. Ще нападне всеки в мига, в който реши, че съм в опасност. И после ще изгаря наред - и свои, и чужди. Дори и мирните жители на града. Ако не успея да го спра, ще ги преследва докрай. Докато не избие всички, или докато не го убият. А без магията си аз не мога да говоря с него. И няма как да го спра.

Остатъкът от деня премина в подготовка за предстоящата битка. Две напълно завършени катапулти бяха качени на кулите край главната порта и бяха подготвени за бой. Работата по останалите продължаваше с пълна сила. Мъжете укрепваха стените и портите, изковаваха мечове и брони, и трупаха едри камъни за мятане. Някои от жените се заеха да правят стрели, други отидоха в близката гора, за да търсят гъби и плодове. Но повечето бяха на полето, събирайки оскъдните остатъци от реколтата. Алгира се опитваше да помага на всички, но навсякъде се чувстваше излишна. Слънцето клонеше към залез и вещицата все повече се страхуваше от падането на нощта. И от ужасите, които тя щеше да донесе със себе си.

***

Този път морското чудовище я очакваше. Очите му веднага се впиха в нея и повече не я изпуснаха. Алгира гребеше с ръце и риташе с крака, но не можеше да му избяга. Размахал черните си плавници, грамадни като драконови криле, звярът я настигаше бавно и неумолимо. Сякаш си играеше с нея, сякаш искаше да прекърши волята й, преди да разкъса тялото й. Да погуби душата й, да я унищожи напълно и докрай. Да заличи спомена за съществуването й, като погълне всеки, който някога я е познавал.

Събуждането не й донесе мечтаното облекчение. Кошмарът продължи да я преследва и наяве. Останала съвсем без сили, вещицата се сви на кълбо в леглото си. Светът се носеше стремглаво напред, а тя не намираше мястото си в него. Загубила беше прекалено важна част от себе си и вече не знаеше коя е. И не виждаше пътя пред себе си. Не виждаше нищо друго, освен отвесните стени на кладенеца, на чието дъно се беше озовала.

Накрая все пак стана, изми се и излезе навън. Не можеше повече да издържа съжалението в погледа на Лиандра, която на няколко пъти се отби да я види. Улиците на града кипяха от живот и всеки беше зает с нещо. Дори децата помагаха с каквото можеха. Но никой не се нуждаеше от вещица, останала без магическите си сили. Никой!

Алгира отиде при лечителите и им помогна с приготвянето на няколко отвари и настойки. Вероятно скоро щяха да потрябват. Пък и това беше единственото, което можеше да направи. Единственото нещо, което все още умееше.

После потърси Салдемир. Откри го на лявата кула, където заедно с още трима човека планираше отбраната на града. Дали от любезност, дали за да ги оставят сами, или просто от страх, че тя ще прочете мислите им, хората побързаха да опразнят площадката. Никой не желаеше непознат да се рови в най-съкровените кътчета на съзнанието си. Но войнът се зарадва на пристигането на Алгира, както и на студената вода, която тя му донесе. Но не скри от нея сериозността на положението.

- Няма да те лъжа, шансовете ни не са добри. Без помощта на дракона и нерфолдите не виждам как можем да победим. Най-добре ще е да избягаш оттук, докато не е станало късно. Ако не заради себе си, направи го заради мен. Ще ми е много по-лесно, ако знам, че си в безопасност.

Алгира обаче беше непреклонна:

- Не искай това от мен! Аз поставих всички ви в това положение. Донесох свобода на хората и те ми повярваха. И сега не мога да ги изоставя. Вече нямам магия, но все още мога да стрелям с лък. Ще остана и ще се бия, колкото и скромна да е помощта ми. Но преди това имам един дълг, който трябва да изплатя. Трябва да върна яйцето на Мойлири. И не само защото тя го заслужи, рискувайки живота си в чужда битка. А и защото много скоро просто няма да мога.

- Какво искаш да кажеш? - недоумяващо вдигна вежди Салдемир.

- За да вземеш яйцето не е достатъчно само да знаеш къде е. Нужен ти е още и дракон, който да те отнесе при него. А Риналу няма да е винаги наоколо. Предполагам, че още известно време ще продължи да ме търси и да идва при мен. Но ако не мога да общувам с него, той постепенно ще ме забрави. Ще ме посещава все по-рядко и по-рядко, и един ден просто няма да дойде. И повече няма да го видя.

Салдемир посегна да я прегърне, но се спря в нерешителност. После отново протегна ръка, но така и не се осмели да я докосне. Сякаш пред себе си имаше крехко пролетно цвете, замразено от жесток студ и покрито със скреж. Изящно вълшебно създание, което дори най-лекия допир можеше да превърне в облак от фини ледени кристалчета.

- Може би се е привързал към теб по-силно, отколкото предполагаш? - каза накрая той.

- Ще го изгубя! Знам, че ще си отиде! - неутешимо поклати глава Алгира и гласът й потрепери.

- Сигурен съм, че ще остане - опита се да я успокои войнът. - Но дори да го изгубиш, винаги ще имаш мен. Обещавам да бъда до теб дори ако напълно онемееш.

Двамата бяха съвсем близо един до друг, подпрели се на една бойница на крепостната стена и зареяли погледи далече на север. Така ги намери Вилтаяна. Въпреки надвисналата над главите им опасност, вещицата се появи в цялото си великолепие. Русата й коса беше оформена в сложна прическа, наподобяваща корона. Гънките на синята й рокля меко се спускаха покрай тялото й, подчертавайки всяко негово движение. А небесните камъни, вплетени в огърлицата й, улавяха слънчевите лъчи и ги разпръсваха около лицето й като почти невидим воал.

- Аз с какво мога да помогна? - попита тя преднамерено хладно.

Когато Алгира отговори, гласът й вече беше възвърнал присъщата си твърдост:

- Ако искаш да участваш в отбраната на града, ще изпълняваш заповедите на Салдемир. Като най-опитен войн той ще ръководи битката.

- Вещица да се подчинява на прост войник? Такова унижение ли успя да ми измислиш? - В очите на Вилтаяна проблеснаха опасни пламъчета.

- Не те мразя и не тая никаква злоба към теб. И както ще можеш да се убедиш, аз също ще изпълнявам нарежданията му. Знам, че двамата не се харесвате особено, но ще се наложи да се бием заедно. Сражението ще е достатъчно трудно, за да си позволим недоверие и разногласия. И така - можем ли да разчитаме на теб?

Салдемир запретна ръкави и се зае да подостря един голям дървен кол. Направи го така, че да покаже на Вилтаяна новата си гривна. Когато тя я забеляза, кимна примирено:

- Така да бъде! Ще играя по правилата, които ти определи. Ще докажа на сестра му, че ме е грижа за хората. И ще използвам силите си, за да им помогна. Нали това се искаше от мен, за да си получа вече обещаните ми небесни камъни?

Алгира никак не хареса тона на Вилтаяна, но точно в момента не можеше да си позволи да избира. Градът и жителите му бяха в смъртна опасност и тя беше готова да приеме всяка помощ. Независимо от цената. Надяваше се само да успее да опази тайната си достатъчно дълго. Не знаеше как ще реагира вещицата, ако научи, че е единствената, която още владее магията. Но гневът й вероятно щеше да е опустошителен и гибелен.

Обикновено гледката на бързо приближаващия Риналу радваше Алгира. Но сега беше просто още едно напомняне за загубата й. Драконът беше символ на свободния полет на духа. Могъщо създание, споделило с нея крилете, огъня и силата си. И съвсем доскоро беше неин приятел. Сега съзнанията им бяха разделени от незрима преграда, която само общуването можеше да разкъса. Толкова ефирна и така непреодолима. И Алгира не можеше да направи друго, освен да преглътне сълзите си и да се помъчи да се усмихне.

***

Храната в района беше оскъдна. Глупавите хора бяха прогонили животните далече от шумния си, мръсен и миризлив град. Риналу едва успя да проследи една изгубила се от стадото си сърна. Предвкусвайки скромното си угощение, той подхвърли дребното телце във въздуха. Но мисълта за ранената Мойлири спря челюстите му по средата на захапката. Тя се нуждаеше от плячката му повече от него. Трябваха й сили, за да се излекува. Пък и беше обещал на Алгира да се погрижи за черния дракон. Той унило размаха криле и се насочи към площада. Пусна сърната в огромната полуотворена паст на гигантската женска без изобщо да каца. Мойлири я погълна за миг и се изсмя на жалките му усилия, изпращайки го с гладен поглед. Поне вещицата беше добре и спеше спокойно, излегнала се в сгъвката на задния й крак.

През целия ден успя да улови само още един вълк и то не особено едър. На няколко пъти прелиташе над големи и вкусно миришещи стада от овце. А веднъж дори видя десетина крави, пасящи необезпокоявано близо до реката. Но колкото и съблазнително да изглеждаха, той не ги нападна. При това не защото се опасяваше отново да не бъде упоен. Добре помнеше миризмата на отровата, колкото и да беше слаба. И втори път нямаше да се хване на същата подла измама. Не, остави обилната храна да изчезне зад крилете му, защото Алгира беше настояла за това. Риналу така и не разбра разликата между дивите животни и тези, които хората отглеждаха. Но все пак уважи желанието на приятелката си.

Върна се на площада, за да остави вълка на Мойлири и да се увери, че вещицата е добре. И двете спяха, затова той отлетя към един хълм недалече от крепостната стена. Легна на земята и се заслуша в тихите звуци на нощта, очаквайки съня. Но макар че на няколко пъти се унасяше в дрямка, така и не успя да заспи. Беше гладен, но освен това за първи път от много време Алгира не беше до него. Копнееше пак да чуе ласкавия шепот на съзнанието й, веселите й шеги, дори суровото й неодобрение. Не беше предполагал, че тя толкова ще му липсва.

На сутринта се върна в града, но приятелката му беше изчезнала. Риналу с лекота проследи миризмата й до една близка къща и се опита да се проврe през тясната врата. Ясно съзнаваше, че няма да успее, но се надяваше поне главата му да мине. Сигурно щеше да събори някоя стена, ако Салдемир не беше изнесъл на ръце дълбоко заспалата Алгира.

Чувствителното зрение на дракона можеше да долови и най-малката промяна в топлината на тялото й. Това му позволи да разгледа ритмично туптящото сърце на момичето и бавния поток на кръвта. Нямаше нито рани, нито по-горещи области, показателни за боледуващ вътрешен орган. Тя просто беше уморена и имаше нужда от сън. Както той имаше нужда от храна. От много храна.

Решил, че няма какво повече да прави тук, Риналу се издигна във въздуха и остави зад себе си хората и противния им град. Летейки между хълмовете в търсене на каквато и да е плячка, той пресече пълноводната река. Блестящите тела на множество дребни рибки привлякоха погледа му. Друг път не би им обърнал внимание, пък и доскоро дори не знаеше, че стават за ядене. Но сега беше особено гладен и си спомни, как го бяха нахранили хората от рибарското селце на морския бряг. Така че реши да опита нещо ново.

Избра един малък залив, където течението беше слабо и водата едва се носеше. Недалече от там откри няколко дървета, изкоренени или прекършени от неотдавнашна буря. И започна да ги пренася и да преграждa с тях разширението на реката, отрязвайки пътя за бягство на рибите. Стволовете бяха неудобни за хващане, защото имаха много клони и го бодяха в корема. Но пък здраво се сплитаха един в друг, създавайки плътна преграда. Накрая бентът беше готов и Риналу се зае да лови пленената си храна. Прекарваше лапа през водата и ноктите му сграбчваха някоя от по-едрите риби. Когато останаха само дребосъци, той потопи глава в малкото езеро и лакомо защрака с челюсти.

Позаситен и доволен, той продължи да кръстосва района в търсене на по-едър дивеч. Едва в края на деня проследи миризмата на една кафява мечка и успя да я измъкне от бърлогата й. После гордо я отнесе на Мойлири. Но през нощта отново не успя да заспи. Мислите му постоянно се връщаха към Алгира и нетърпението му растеше. Никога не се беше чувствал толкова отчаян, самотен и копнеещ за изгрева. И никога не се беше радвал толкова на лекия сърбеж, който понякога усещаше от седлото на шията си. Защото тя му го беше сложила и то му напомняше за нея. Още с първите слънчеви лъчи той се изстреля във въздуха, с надеждата най-после да се срещне с приятелката си.

Но го очакваше ново разочарование. Тя все още не се беше събудила и дългият й сън започваше сериозно да го тревожи. Той позволи на Лиандра да се приближи до него и успокояващо да го потупа по врата. Поговори си за малко с Мойлири, която го увери, че се чувства все по-добре. Хората бяха споделили с нея храната си, макар че сигурно го бяха направили само за да се махне по-бързо. Така или иначе, това беше и нейното желание. Накрая той я остави и отново отиде на лов. Очакваше го още една безсънна и самотна нощ.

На следващия ден Алгира най-после се беше събудила. Риналу я видя отдалече и от радост му се стори, че му порастват още едни криле. Още докато наближаваше, той я попита как се чувства? Дали има някаква работа за него? И кога най-после ще се махнат от този неприятен град, който ги разделяше? Но тя не му отговори.

Драконът се огледа, опитвайки се да проумее какво става. Може би някой човек й беше направил нещо? Може би наоколо беше пълно с

дебнещи врагове и приятелката му се страхуваше от тях, затова мълчеше? А може би искаше да го накара да се махне? Може би й пречеше с присъствието си, или я излагаше на опасност? Или пък самият той беше в опасност? Човешките отношения си оставаха загадка за него.

Твърде зает да души и да се ослушва за скрита заплаха, Риналу едва сега обърна внимание на нещо странно. Нямаше го едва забележимото бледосиньо сияние, което обикновено обграждаше цялото тяло на Алгира. Дали това имаше нещо общо с внезапното й замлъкване? За съжаление магията беше друга област, която той изобщо не разбираше.

Не знаеше дали тя го чува, но все пак й обеща да се върне отново утре по същото време. Можеше само да се надява, че нещата някак ще се оправят и всичко ще бъде както преди. Поне Мойлири си беше тръгнала, така че вече щеше да храни единствено себе си. Макар че това беше слаба утеха. Все пак беше сигурен в едно. Приятелката му беше много умна и със сигурност щеше да измисли начин, по който да продължат да си говорят.

И Алгира наистина не го разочарова. Когато на следващата сутрин Риналу се завърна, тя му махна приветливо и изтича към близката къща. Само след миг изскочи обратно с парче изстинал въглен в ръка. И направо на каменните плочи на площада нарисува овал. А после и малко драконче, свило се на кълбо вътре в него. Накрая размаха ръце, сякаш се опитваше да полети. Но тя не можеше да лети. Какво ли се опитваше да му каже?

Изведнъж той разбра какво искаше Алгира от него. Трябваше й яйцето на Мойлири. Дали не беше решила да й го върне? От една страна това би го зарадвало, защото така беше редно. И все пак не беше сигурен, че идеята е добра. Та това яйце беше единственото нещо, което ги предпазваше от огромния женски дракон. Без него щяха изцяло да зависят от милостта й. Но щом не можеше да обсъди тревогите си със своята приятелка, му оставаше единствено да се надява, че тя знае какво върши.

***

Риналу летеше толкова плавно и грациозно, че Алгира се унесе и остави нерадостните си мисли да се реят на воля. Отначало не беше сигурна, че той я е разбрал и я води към кратера Белманди. Опитваше се да открие нещо познато в хълмистия пейзаж, който се носеше под нея и се губеше назад. След около час отпред изплуваха характерните очертания на издълбаната планина и започнаха да се издигат все по-високо.

Сякаш сраснал се със стръмния склон, един нерфолд проследи полета им с безразличен поглед. Момичето се уплаши, а драконът не направи никакъв опит да го избегне. За щастие атака не последва.

- Защото вече не съм никаква вещица - с горчивина в гласа промълви Алгира. - Те не усещат магията в кръвта ми и моят живот изобщо не ги

интересува. Не гледат на мен като на вълшебно същество, водач, или спътник, когото да защитават. За тях съм просто плячка на някакво летящо животно.

Спуснаха в кратера и Риналу кацна съвсем близо до старото дърво, което се беше надвесило над езерото. Огромните му клони се извисяваха нагоре, а корените му потъваха дълбоко в почвата. Могъщият ствол се протягаше като мост между небето и земята и зорко бдеше над безценното съкровище в малката пещера. А в нея можеше да се проникне само през дълъг подводен коридор. Като последно изпитание, което само най-достойните можеха да преминат.

Алгира остави оръжията си на земята и дълбоко пое дъх. Издиша бавно, после вдиша отново. Опитваше се да изпълни дробовете си с въздух, а съзнанието си - с кураж. Добре знаеше какво й предстои, защото неведнъж вече го беше правила. Но от това не й ставаше по-леко. Най-накрая преодоля страха си, гмурна се в бистрата вода и се насочи към прохода.

В началото слънчевата светлина я придружаваше и любезно осветяваше пътя й. Но колкото по-навътре навлизаше Алгира, толкова по-тъмно и студено ставаше. От носа и устата й се отделяха малки мехурчета и лениво се издигаха към тавана на тунела, а бледата им следа се губеше в мрака. Скалите протягаха към нея каменните си пръсти и я смазваха с тежестта си. Въздухът й свършваше и тялото й започна да се гърчи в болезнени спазми.

Останала съвсем без сили, тя най-после изпълзя по полегатия бряг навътре в пещерата. След малко очите й се приспособиха към сумрака дотолкова, че да успее да различи силуета на магическата пирамида. Надявайки се на чудо, Алгира разпери пръсти и допря длан към гладката й повърхност. Но този път нямаше отговор. Тя вече не владееше магията и беше недостойна за мъдростта на учителя на вещиците. Беше преодоляла изпитанието, но си оставаше обикновена жена и не заслужаваше времето и вниманието му.

Драконовото яйце стоеше наблизо - точно там, където го беше оставила. Тя допря ръка и до него, но то също не й отговори. Пръстите й се плъзнаха безпомощно по грапавата черупка. А мислите й не успяха да достигнат до съзнанието на малкото същество, затворено вътре.

Обратният път беше още по-труден, защото сега ръцете й бяха заети с яйцето. И защото новият провал й тежеше повече от воденичен камък на раменете. Алгира до последно се беше надявала, че тук ще намери начин да си върне магията. Че на това място ще открие отговор на въпроса и решение на проблема си. Сега вече трябваше да се примири.

Накрая главата й се появи над леко развълнуваната повърхност на езерото. Вещицата беше мокра, дишаше тежко и зъзнеше от студ. Но макар и уморени, очите й сияеха. Защото носеше яйцето и скоро щеше да

поправи една много стара неправда. И да събере една майка с отдавна изгубеното й дете.

- Мой-ли-ри! Мой-ли-ри! - повтори тя на Риналу, опитвайки се да му обясни къде да я отведе. Но нямаше нужда, защото той вече знаеше. След като я изсуши и стопли с горещото си дихание, драконът легна пред нея, канейки я да се покатери на врата му. Само след миг тя беше в седлото си и двамата вихрено се понесоха към Лиргендул.

Алгира добре помнеше първото си посещение на зловещото място, както и начина, по който бяха посрещнати от щръкловищата. Но този път двамата с дракона не можеха да разчитат на защитната й магия. Затова тя с тревога се взираше в остро изсечените склонове на планината. За своя изненада така и не видя големи ята от летящите хищници. А малките групички мигом се разпръсваха, щом сянката на Риналу се плъзнеше върху тях. Явно се бяха научили да се плашат от смъртта, дебнеща ги в небесата.

Чувствителният нос на дракона уверено го водеше напред. Скоро откриха Мойлири, която тъкмо привършваше обяда си. Крилото на едно щръкловище изчезна в огромната й окървавена уста и тя доволно притвори очи. После се приготви за дрямка и едва тогава забеляза спускащия се към нея Риналу. Тя лениво изви глава, проследявайки кацането му. Черните й криле потрепнаха от обзелото я любопитство, преди отново да се наместят на гърба й.

Алгира скочи на земята и предпазливо се приближи към Мойлири. Държеше яйцето в протегнатите си ръце и пристъпваше много внимателно. Сигурна беше, че двата дракона си разменят мисловни образи, но не знаеше за какво си говореха. Затова не изпускаше нито едно движение на телата им и се опитваше да предугади всеки изблик на ярост още в зародиш. За времето, прекарано с Риналу, го беше опознала доста добре и се беше научила да различава емоциите му. Но не можеше дори да предположи какво ще направи Мойлири, когато си получи яйцето и вече не е нужно да пази живота й. Само се надяваше радостта и благодарността да надделеят над гнева и жаждата за отмъщение.

Изглежда женският дракон изпитваше предимно нетърпение. Дори се надигна и направи две крачки напред. Алгира остави яйцето точно пред зъбатата уста, след което тръгна назад, все така обърната с лице към огромния хищник. Опитваше се да се движи плавно и без резки движения. Но не виждаше нищо зад себе си и на два пъти се спъна и едва не падна. Накрая опря гръб в тялото на Риналу.

Но Мойлири вече не се интересуваше от заобикалящия я свят. Забравила за всичко и всички, тя започна да издиша къси огнени струи към яйцето си. Понякога спираше за малко, за да го намести нежно с предните си лапи, или го завърташе леко, за да се нагрява по-равномерно. После продължаваше да го облива с майчината си любов и топлина.

Алгира се покатери по шията на Риналу и се намести в седлото си. Но се почувства в безопасност едва когато той излетя и се издигна високо над земята. Едва тогава се сети, че не му беше казала да я върне в града при Салдемир. А малко след това осъзна, че няма представа как да го направи. Та тя дори не знаеше в коя посока се намира Нубеслир. Оставаше й само да се надява, че драконът ще се досети сам.

Изведнъж седлото се изплъзна изпод Алгира и тя едва съумя да се улови за него. Риналу се беше устремил надолу толкова рязко, че тялото на вещицата не беше успяло да го последва. Момичето се вкопчи с ръце и крака в кожените ремъци, отчаяно опитвайки да се удържи на гърба на дракона. Първата й мисъл беше, че той иска да се измъкне от някаква внезапна атака. Но малко след това осъзна, че се беше впуснал в преследването на едно голямо щръкловище. Изглежда приятелят й отново беше гладен. И вероятно напълно беше забравил за нея.

Летящият звяр, когото Риналу гонеше, беше значително по-малък и по-бавен от него. Но за сметка на това беше по-пъргав и правеше всичко възможно да избяга. След като спряха стремглавото си падане на метри над земята, преследван и преследвач се хвърлиха в поредица от изключително остри завои. Крилете им вихрено свистяха, яростно разсичайки въздуха, и стръмно се накланяха ту наляво, ту надясно.

Щръкловището се стрелна право нагоре, но почти веднага осъзна, че драконът набира височина по-бързо от него. Тогава отново се спусна надолу към скалите, открило тясна клисура между тях. Риналу беше твърде голям, за да го последва, и едва успя да избегне сблъсъка. Издигна се над каменния лабиринт и го заобиколи отгоре. След миг двамата продължиха бясната си гонитба, плъзгайки се над острите гранитни ръбове.

Загубил търпение, драконът избълва струя огън след щръкловището, но то успя да се изплъзне, превъртайки се през крило. Заради високата скорост на полета част от пламъците бяха отнесени назад. Те не представляваха никаква опасност за бронираните люспи на Риналу, но Алгира едва успя да се прикрие зад дългата му шия.

- Р-и-и-и-н! - изпищя тя ужасено.

Драконът не долавяше мислите й, но чу гласа й. Той стреснато извърна глава назад и я погледна виновно, внезапно спомнил си за нея. После възобнови преследването си, но без повече да издиша огън. Вместо това реши да опита нещо ново. Отказа се да гони бясно мятащото се наляво-надясно щръкловище и продължи право напред. И още след първите два срещуположни завоя на крилатия звяр се озова точно зад него. Захапа го за опашката и се спусна към земята, притискайки улова си към нея.

Предсмъртният писък на чудовището отекна в близките скали. Алгира разтревожено се огледа наоколо, но никой не се осмели да ги нападне. Освобождаването на Мойлири от каменния й плен беше

променило хранителната верига в планинския район. Господството на щръкловищата беше приключило и Лиргендул вече имаше нов владетел.

Зловещите звуци, издавани от хранещия се дракон, принудиха Алгира да запуши уши. Когато всичко свърши, тя скочи на земята и изтича пред Риналу. Размаха ръка, за да привлече вниманието му, после легна на голата скала, преструвайки се, че спи. Изправи се и разпери широко ръцете си, наподобявайки криле в полет. Накрая се върна в седлото, като се надяваше приятелят й да е разбрал какво го моли. И да не се досети за обречената битка, в която тя беше решила да участва.

Риналу бавно и тържествено се извиси над планинските върхове. После пое на североизток и скоро Мойлири, Лиргендул и щръкловищата останаха далече назад. Почти хоризонталните лъчи на залязващото слънце обагряха в бледорозово западния край на ниските купести облаци. От това те изглеждаха толкова релефни и плътни, че приличаха на пламтящи планини, издигнати в небесата от могъща магия. Илюзията се разкъса едва когато драконът ги доближи и се гмурна под тях. Сега тъмният им силует висеше над равнината като гигантски купол, закрил половината свят.

Двамата вече наближаваха Нубеслир, когато Алгира забеляза авангарда на армията, изпратена от Хаймдес срещу града. Стоманените брони на конниците проблясваха в сумрака на настъпващата нощ като лунна пътека. Но не красива и романтична, а зловеща и смъртоносна. Въоръжени с мечове и къси лъкове, те бяха само първите предвестници на силата, задаваща се след тях.

Драконът кацна на площада и дълго не искаше да си тръгне. Недоволно обикаляше наоколо, нежелаещ да се примири с мълчанието на вещицата. Беше я довел тук, както тя беше пожелала. Защо все още не му говореше? Приближи се до нея и внимателно я побутна с огромната си глава, за да й напомни за присъствието си. Но отново не получи отговор. Нервно биещата му опашка помете една каруца и разгони надалече малцината любопитни. Накрая той отлетя и изчезна в притъмнялото небе.

Алгира много искаше да помогне на Салдемир и останалите защитници в последните им приготовления. Но премеждията през деня толкова я бяха изтощили, че едва стоеше на краката си и почти веднага заспа. Изглежда дори и насън се бореше с нещо, защото се въртеше неспокойно, махаше, риташе яростно, или жално простенваше. Войнът я отнесе в близката къща, зави я и я остави да спи. Мина му през ума да я завърже, за да й попречи да участва в утрешното сражение. Но това нямаше да я спаси, когато градът падне. Пък и тя никога не би му простила, ако все пак някак оцелее.

- Не знам как да те опазя! - съкрушено промълви той, надвесен над нея и нежно я целуна по челото. После излезе навън и тръгна да обикаля постовете и да проверява добре ли са залостени вратите на крепостта. Очакваше ги дълга нощ. И още по-дълъг ден.

Късно вечерта пристигнаха първите части от войската на Съветника. Това бяха лековъоръжени конни отряди, които се разположиха в полукръг пред града. Рано на следващата сутрин към тях се присъедини и тежката кавалерия. По-късно се появи и пехотата, снабдена с дълги копия и високи щитове. Отделни групи войници носеха на раменете си дълги стълби за катерене по крепостната стена. Малко преди обяд местата си заеха и бавните стенобойни машини. Двойки впрегнати биволи теглеха тарани, мятащи камъни катапулти и балисти, които изстрелваха копия.

Изкачил се на най-високата кула, Салдемир внимателно изучаваше бойния ред на врага. И не беше никак доволен от това, което виждаше. Не само, че силите срещу него бяха многобройни, но и предводителят им добре знаеше какво прави. Той подреждаше частите си умело и грамотно, сякаш се готвеше за партия шах. Заповедите му се изпълняваха бързо и точно, а дисциплината, опитът и бойният дух бяха впечатляващи. Макар и събрана набързо, армията представляваше сериозна заплаха дори и за най-добре укрепения град.

Лиандра се приближи до брат си, разтревожена от мрачното изражение на лицето му:

- Води ги Коргодир, нали?

- Предполагам! - процеди през зъби войнът. - Нашите катапулти са разположени нависоко, което им дава по-голям обсег. Освен това стените на кулите донякъде ги защитават. Но имаме само четири и няма с какво да ги заменим, ако ги унищожат. А техните са двадесет и то без да броим балистите. Ето тези, които приличат на големи арбалети на колела.

След кратък размисъл Салдемир взе решение. Той тръгна надолу по витата стълба и подхвърли през рамо на последвалата го Лиандра:

- Ще се срещна с предводителя им и ще се опитам да преговарям. Може пък да успея да го уплаша.

- Моля те, не отивай!- опита се да го спре сестра му, но той само стисна меча си. Допирът до хладната стомана на ДракоПлам винаги го успокояваше.

- Докато ме няма, командването поема Елистар. Ако не се върна, просто се придържайте се към бойния план. Бийте се смело и всеотдайно, пък ще видим кой ще доживее до вечерта.

Салдемир открехна малката вратичка на главната порта и излезе навън. Още по средата на пътя беше обкръжен от десетина войника в тежки ризници, които го отведоха до центъра на лагера. Палатките бяха прилежно подредени в редици, а пред някои от тях имаше охрана. Каруците с провизиите бяха събрани в далечния край, а конете бяха разпрегнати и пасяха наблизо.

Коргодир го очакваше в голямата си шатра, разпъната преди не повече от час. Двамата заплашително се изгледаха изпод вежди, един от

друг по-намръщени. Салдемир пръв наруши тишината, сгъстила се като изстиващ разтопен метал:

- Дойдох да ти предложа да си вървите с мир. Ти и цялата ти армия. Вярно е, че сте повече от нас, но ние имаме две от най-могъщите вещици на света. Покорни на магията им са дракони и нерфолди, които ще ви смажат, разкъсат, и изпепелят. На хората ми дори няма да се наложи да влязат в бой, а в такава победа няма чест. Най-разумно ще бъде да се оттеглите, за да избегнем излишно кръвопролитие и жертви.

Коргодир се изправи бавно и заговори с толкова тежки думи, че те сякаш падаха и се забиваха като копия в земята:

- Заповедите ми идват направо от Съветника Хаймдес. Вие не просто ще бъдете разбити, но съдбата ви ще послужи за назидание на другите. До вечерта градът ще бъде сринат до основи и изгорен. След това руините ще бъдат затрупани, а името му ще бъде заличено от всички карти. За войниците няма да има пощада, а жителите ще бъдат продадени в робство. Така никой вече няма да се осмели да даде приют на вещицата, ако тя все пак успее да ни се изплъзне. А и драконът ти е само един. Докладваха ми, че големият си е тръгнал. Жалко, защото смятах да окача главата му над подвижния мост на замъка, който ще получа за награда. Какво да се прави, ще се задоволя с по-малкия.

Очите на Салдемир се присвиха едва забележимо, а ръката му стисна дръжката на ДракоПлам. Но той с нищо не показа надигащият се в душата му гняв.

- Хм, като спомена вещици... Няма как да не забележа, че не си довел нито една. Явно те поне са били достатъчно умни да ти откажат, когато са разбрали срещу какво се изправят. Но не се ли намери поне някоя гадателка, която да предскаже злочестата съдба на прехвалената ти армия? И ако все пак си толкова безразсъден, че настояваш за война, то нека я заменим с двубой между нас двамата. Победителят ще позволи на победения да се върне при Хаймдес и да понесе наказанието за провала си. Ще задържа само няколко катапулти като военен трофей.

По лицето на Коргодир не трепна нито едно мускулче.

- Чувал съм за теб, но много повече съм слушал за меча ти. Твърдят, че можел да реже стомана и камъни, без да се изтъпява. Отдавна исках такъв, а ето че днес той ще бъде цената на победата ми над теб. Бих ти благодарил за щедрия дар, но ще ми е необходима вещица, за да говоря с мъртвец. А аз не им вярвам и съм се зарекъл да ги изтребя до крак. И не ми е нужна магията им, за да се разправя с жалката ти паплач. Е, какво чакаме? Готов ли си да умреш?

Без да се изпускат от поглед, двамата излязоха навън. После отидоха в ничията земя между двете настръхнали армии. Откъм лагера на завоевателите се надигна оглушителен рев. Отговорът на войниците от крепостната стена беше много по-слаб. Отделните гласове не успяха да се

слеят в мощния грохот на бушуваща река. Но всеки вдъхваше кураж и надежда.

Салдемир и Коргодир се приведоха леко напред и заеха бойна стойка. Описвайки бързи въртеливи движения с мечовете си, те се дебнеха и изучаваха. Размениха си няколко лъжливи нападения, които бяха отразени с лекота. Но целта им не беше да нанесат някакви поражения, а само да объркат противника и да потърсят слабост в защитата му. Изглежда решил, че е открил такава, Коргодир атакува пръв. Движението му беше толкова бързо и майсторско, че Салдемир едва успя да го блокира. И на свой ред замахна. ДракоПлам проряза въздуха, профучавайки на косъм от светкавично отдръпналия се враг.

Те се вкопчиха в ожесточен двубой, в който можеше да има само един победител. И победеният нямаше да получи нито милост, нито пощада. Стремителни удари, твърде бързи, че да се избегнат, се редуваха с мощни атаки, които не можеха да бъдат отразени. Двамата се отдръпваха от пътя на свистящите остриета, парираха, навеждаха се, или отскачаха назад. Нападаха с ярост, отстъпваха с гняв. И пак се хвърляха напред. Скоро телата им се покриха с капчици пот и кръв. Те започнаха да се уморяват, но това ни най-малко не намали настървението им.

Салдемир съумя да нанесе тежък удар в главата на Коргодир с дръжката на меча си. Но не успя да развие нападението си, защото на свой ред получи рана в лявото рамо. Направи крачка назад и в този момент върху него се посипа серия умело прицелени атаки. Всяка от тях го принуждаваше да отстъпи и го оставяше още по-уязвим. Търсейки обрат, войнът умишлено се остави открит за следващия удар. Така поне знаеше къде ще бъде насочен той.

Нападението на Коргодир не закъсня. Забелязал грешката на противника си, той вложи в своя замах цялата си сила и умение. Нямаше търпение да приключи проточилата се схватка. Салдемир се извърти настрани и стоманеното острие се плъзна по кожата му, оставяйки дълга кървава следа. Пропусналият целта си удар наруши баланса на Коргодир и той направи крачка напред, повлечен от тежестта на меча си. Довършвайки завъртането си, Салдемир го блъсна с лакът в гърба и го събори на земята. После опря ДракоПлам в гърлото на поваления си противник:

- Е, признаваш ли се за победен? Можем ли вече да приключим тази безсмислена битка?

Коргодир го изгледа презрително:

- Само глупаците мислят, че войната може да има край. И само те не виждат смисъл в нея. Но докато има останали поне двама души, тя няма да спре. Защото я носим в себе си и ден след ден я подхранваме с гнева и омразата си. Тя е вкоренена толкова дълбоко в нас, че надживява дори и надеждата. И не, не си спечелил двубоя, защото това мога да направя само аз. В противен случай и двамата ще го загубим.

С тези думи той хвърли високо във въздуха металната си ръкавица. След секунди към двамата полетяха стотици стрели.

***

Кошмарът се повтаряше отново. Алгира пак се давеше и чудовището пак я преследваше. Озъбената му паст беше все по-близо и щракаше все по-нетърпеливо. Само след миг щеше да я докопа и да разкъса плътта й. Не можеше да му избяга и нямаше как да се спаси. Какъв смисъл имаше да продължава? Тя спря да гребе и зачака смъртта. Обзе я странно спокойствие, което прерасна в примирение. Най-после всичко щеше да свърши. Стъпалата й почувстваха раздвижването на водата, разсичана от острата муцуна на звяра.

Не, това не беше тя! Тя никога не би се предала без борба. Нищо не можеше да я сломи и никой не можеше да й отнеме вярата в себе си. Дори без надежда за успех, дори ако нямаше за какво да живее. Можеше да изгуби всичко друго, но не и непоколебимата увереност в собствените си сили.

Когато хищникът раззина уста, Алгира опря крака в долната му челюст. Вкопчи се здраво в най-дългия зъб и задърпа с все сили. Чудовището замря за момент, изненадано от безумната атака. Но удивлението на вещицата беше дори по-голямо, когато зъбът изведнъж изскочи. Без да губи време, тя го заби в окото на ужасния звяр. Изтръгна го и удари отново. После се насочи към другото око, яростно размахала новото си оръжие.

Събуди се изведнъж. В предишния миг още сънуваше, а в следващия вече лежеше в леглото, стиснала до болка юмруци. Но нещо не беше наред. Тя се ослуша напрегнато, опитвайки се да различи нещо в пълната тишина. Денят отдавна беше настъпил и малката стаичка се къпеше в ярка слънчева светлина. Изведнъж Алгира осъзна причината за своето безпокойство. Беше късна утрин и битката за града отдавна трябваше да е започнала. Но не се чуваше нито звънтене на оръжие, нито трескави заповеди, нито дори болезнени стонове. Нищо.

Тя скочи на крака, грабна лъка и колчана си, и изтича навън. Улиците на Нубеслир бяха пусти като безоблачно небе. Тревогата й я отведе до крепостната стена и там най-после срещна хора. По лицата на войниците беше застинала мрачна решителност, а погледите им бяха насочени към полето пред града. Лиандра също гледаше натам и изглеждаше разтревожена.

- Какво става? - попита Алгира, предусетила вече отговора.

- Брат ми отиде да преговаря за мир и сега се бие с Коргодир.

- И ти го остави? Аз поне изгубих само магията си. Но виждам, че някой е останал без ум. И това сигурно ще му струва главата!

- А какво можех да направя? Той не виждаше друг начин да спаси града. И нас двете.

- Нима не разбира, че човек като Коргодир би приел такъв дуел само ако е напълно сигурен, че ще го спечели? - извика ядосано вещицата и се втурна към портата.

Стиснала здраво лъка си, Алгира тичаше към мястото на схватката. Оръжието беше добро и неведнъж я беше спасявало. И сега можеше да й помогне да защити Салдемир, ако събитията се развиеха неблагоприятно за него. Тя не знаеше каква подлост е измислил Коргодир, но щеше да направи всичко възможно, за да я осуети. С двама-трима стрелци би могла да се справи. Но срещу хилядите войници щеше да е безпомощна. Дори и ако магията й не я беше изоставила.

Недалече от крепостната стена двата нерфолда протягаха ръце към небето като гигантски каменни колони. Бяха застинали неподвижно пред портите на града, точно там, където тя ги беше изпратила. Те можеха да бъдат могъщи съюзници и докато минаваше край тях, вещицата се изкуши да ги помоли за помощ. Тънката линия между нервно стиснатите й устни се изви като добре натегнат лък. Но без магията си тя нямаше как да ги призове. Веднъж беше общувала с тях и беше платила цената. Пък и те вече не се интересуваха от съдбата й, нито от живота на Салдемир. Бяха щастливи заедно и нищо друго нямаше значение.

Когато до полесражението оставаха само двадесетина метра, задъханата Алгира изведнъж спря. Прекратили внезапно полета си, огнените й коси кацнаха върху лицето й. Но дори през буйните им кичури тя болезнено ясно виждаше стрелите, носещи се към Салдемир. И с нищо не можеше да му помогне. Нещо по-лошо, щеше да стои съвсем близо до него и да го гледа как умира. Само изгубената й магия можеше да го спаси. Кошмарът си проправяше път към реалността.

Неспособна да се примири, вещицата протегна ръце към война и вля в движението всичките си сили и чувства. Превърна се в клокочещ вулкан от ярост и страх, от копнеж и надежда. И изригна с цялата си мощ. Неудържима като придошла река, магията й се устреми напред. Тънка бледосиня светкавица се стрелна от пръстите на Алгира и се изправи като извит щит на пътя на стрелите. Повечето се забиха в почти невидимата преграда и обезсилени се посипаха надолу. Другите приковаха към земята Коргодир, останал извън спасителния купол. Внезапната му смърт изтръгна протяжен стон от затаилите дъх гърла.

- Рин! - все още не смееща да повярва, Алгира насочи мислите си към дракона. - Рин, ако ме чуваш, измъкни ни оттук!

Риналу се рееше над хълмовете от другата страна на реката в търсене на плячка. Но щом чу призива на вещицата веднага се устреми към нея. Появяването му беше толкова внезапно, че никой не успя да реагира и да се прицели в него. Той издиша две големи огнени кълба върху стрелците и

се спусна стръмно надолу, присвил криле плътно до тялото си. Разпери ги едва в последния момент, забавяйки рязко главоломното си пикиране. Плъзна се на метър над земята и сграбчи Салдемир и Алгира със задните си крака. После бързо набра височина и се насочи към града. Наближи дясната кула и пусна двамата върху крепостната стена, защото така го помоли приятелката му. После изчезна в небето, далече от всяка опасност.

- Ти пък откъде се появи? И какво се случи току-що? - изумено възкликна Салдемир, все още твърде зашеметен, за да се изправи. - В един момент си безпомощно девойче, а в следващия миг спираш облак смъртоносни стрели. Как си върна магията?

Алгира го гледаше отгоре, едновременно смутена и усмихната:

- Оказа се, че никога не съм я губила. Тя винаги е била част от мен и винаги ще бъде. Но изпитвах вина за това, че се възползвах от Мойлири и тя едва не загина. Копнееше да получи яйцето си и затова рискува своя живот, за да спаси моя. Тогава започнах да се съмнявам в правилността на собствените си решения и действия. Напълно несправедливо обвинявах нерфолдите за това, те нямаха нищо общо. Чудовището от кошмарите ми е било отражение на страха ми да не сгреша. Да не злоупотребя с магията си, да не нараня някого с нея. А тя не може да бъде покорена и овладяна с колебание и нерешителност. Веднага ги усеща и спира да ти се подчинява. Трябва да си напълно уверен в себе си и в това, което искаш да направиш. Не магията си бях изгубила, а вярата в себе си. И тъкмо нея си върнах, когато ти беше в смъртна опасност и нямаше друг начин да те спася...

- Пази се! - извика Салдемир, едва успял да посочи ръбестия камък, който се носеше право към тях. Но защитната магия на Алгира изгря около двамата и ги обгърна отвсякъде, създавайки непреодолима преграда. Летящата скала се удари в нея и се пръсна на малки късчета, а вещицата дори не трепна.

Само след миг друг грубо издялан блок полетя към крепостта, този път към лявата кула. Но там вече го очакваше Вилтаяна. Тя беше заела мястото, определено й от плана на Салдемир, и беше готова за битка. Магията й проблесна за миг, след това камъкът описа лека дъга и се стовари върху изстрелялата го катапулта. Във въздуха се разхвърчаха греди и въжета.

Окопитили се след смъртта на своя предводител, войниците на Съветника се хвърлиха в атака. И като стоманена вълна заляха равнината пред стените. Започнаха да издигат стълби и да се катерят по тях. На някои места дори успяха да се изкачат, въпреки стрелите, камъните и горящия катран, използвани от защитниците. Боят се ожесточи и се прехвърли на върха на крепостната стена. Салдемир винаги беше на най-горещите точки и организираше отбраната. Засега успяваха да отблъснат нападателите, но натискът ставаше все по-силен.

Двете вещици се опитваха да отбиват изстреляните камъни, но не можеха да спрат всички. А и силите им постепенно отслабваха. Накрая съсредоточиха усилията си в опазването на своите четири катапулти, на които Салдемир разчиташе толкова много. Понякога Вилтаяна успяваше да порази някоя от вражеските машини със собственото й оръжие. Алгира използваше защитната си магия много по-пестеливо. Вместо да поема цялата сила на удара, тя умело го отклоняваше встрани. Поставяше сияйния си щит под лек наклон пред летящите скали, и те се плъзгаха по него. Качените на кулите катапулти успяха да унищожат пет и да повредят други две от атакуващите. Но не след дълго и отбраняващите се загубиха една.

Скоро нападателите включиха в боя и страшните си балисти. Те изстрелваха тежки копия, за които бяха завързани дълги въжета. Стрелците се целеха между камъните в горната част на крепостната стена. Когато улучеха, харпуните се забиваха дълбоко и държаха здраво. И нови тълпи атакуващи тръгваха към стената в опит да я прехвърлят и да нахлуят в града. Алгира и още няколко защитници стреляха по въжетата със запалителните стрели на Лиандра. Други пък хвърляха по тях брадви и мечове, и понякога успяваха да ги прережат.

Леките конници и тежката кавалерия не участваха в нападението. Те стояха наблизо в очакване на пробив в отбраната. Бяха готови да препуснат през градските порти в мига, в който някой от ударните отряди ги достигне и отвори. Други военни части също бяха оставени в резерв зад основните сили и понякога изпращаха подкрепления.

Въпреки значителните си загуби, армията на Съветника не се отказваше и не отслабваше натиска. Битката не се развиваше добре за защитниците на Нубеслир и Салдемир помоли Алгира да повика Риналу. Тя обаче категорично отказа:

- В никакъв случай няма да изложа живота му на опасност. Стрелите не са страшни за него, но камъните и копията могат сериозно да го ранят и дори да го убият. Ако искаш помощта му, първо трябва да се справиш с бойните машини. Но измислих друго. Той ми описа разположението на лагера им. Добре го е разгледал от въздуха, докато ни измъкваше от него. След началото на атаката там почти не са останали хора и никой не го пази. Така че сега ще го изпратя на тайна мисия дълбоко в тила им.

- Това е отлична идея! Как изобщо ти хрумна?

- Всъщност, ти ми я даде! - върна похвалата Алгира. - Нали каза, че нямаме достатъчно храна, за да издържим продължителна обсада. Е, сега и те няма да имат.

Двамата така и не видяха дракона, но скоро забелязаха надигащите се в далечината пламъци. Огънят бързо обхвана палатките и обоза на войниците на Съветника, лишавайки ги от всичко необходимо за водене на дълга битка. Постепенно пожарът започна да расте и да се приближава.

Салдемир се наведе през стената и разсече на две едно копие от балиста, забило се малко под върха й. Изтри потта от челото си и със задоволство изгледа падащото въже и заловилите се за него нападатели. После посочи бойното поле с върха на меча си:

- Измислих как да се отървем от останалите балисти и катапулти. Виж, те са обърнати към нас и ще им е нужно доста време, за да се завъртят. А конниците са зад тях и драконът ти ще бъде в пълна безопасност, ако ги нападне. Достатъчно е само веднъж да прелети отгоре и да ги подпали. Тогава ще мога да осъществя плана си.

- Какво точно предлагаш?

- В момента не можем да си покажем дори носа навън, защото кавалерията веднага ще се нахвърли върху нас и ще ни избие. Но ако успеем да я разпръснем, ще имаме време за една изненадваща атака.

Алгира одобрително кимна и след няколко секунди Риналу изскочи иззад близкия хълм. Премина в бръснещ полет над ужасените коне и ездачи, обливайки ги с огненото си дихание. Дори успя да подпали две от крайните балисти, преди разтревожената вещица да го убеди да напусне полето на боя.

Вражеските войници проследиха полета на дракона и едва сега забелязаха горящия лагер в тила си. Настъпилият в редиците им смут даде сигнал за атаката. Главната порта се отвори и група опитни бойци тихомълком се втурнаха навън. Предвождани от Салдемир, те бързо си проправиха път през изненаданите и объркани пехотинци. Достигнаха до бойните машини и след кратка схватка поеха юздите на теглещите ги биволи. Смушкани в ребрата, животните измучаха гърлено и се понесоха напред, мачкайки всичко пред себе си.

Когато войниците на Съветника се опомниха, бяха останали само с две изправни катапулти. Всички останали вече бяха в града и вратата на крепостната стена тъкмо се затваряше зад тях. Осъзнали грешката си, пехотинците се хвърлиха в яростна атака, но беше твърде късно. Нищо не пазеше небето над тях. И нищо не можеше да ги спаси от гибелта, носеща се във въздуха.

Появата на дракона над бойното поле бързо реши изхода на сражението. Войниците изпращаха стрелите си към него, но бързо осъзнаха, че не могат да го поразят с тях. Без мощните си метателни машини те бяха напълно безпомощни. Липсваше им и достатъчно умел военачалник, който да ги прегрупира и поведе. Притиснати между пламтящия лагер зад тях и стрелците на крепостната стена отпред, сега те бяха атакувани и отгоре. Пламъците на Риналу разкъсаха бойния им ред и ги обърнаха в бягство. Не след дълго на полесражението останаха само убити и ранени, захвърлени мечове и търкалящи се брони. Между забитите в земята копия и стрели стърчаха и останки от потрошени и опожарени балисти и катапулти.

Повикан от Алгира, Риналу кацна в западния край на площада. През последните няколко дни това стана любимото му място. Беше просторно и достатъчно отдалечено от сградите, така че нямаше опасност да закачи някоя от тях с крилете си. Той се огледа нетърпеливо и зачака приятелката си. Очите му нервно сновяха между прииждащите граждани. От уста на уста се беше понесла мълвата за ролята, която беше изиграл в спасяването на крепостта. Забравили страха си, благодарните хора се тълпяха край дракона. Най-смелите и любопитните дори протягаха ръка, за да го докоснат. Всички много се радваха и му подвикваха думи на възхищение и признателност.

Когато Алгира най-после си проби път до Риналу, двамата не можаха да се нарадват на срещата си. Момичето се притисна до дългата му гъвкава шия и едва не се поряза на острите ръбове на назъбената му броня. А той се опита да я прегърне с предната си лапа и неволно събори няколко човека. Тогава тя го помоли да застине неподвижно, за да го прегледа и да се увери, че е добре. Ядосано измъкна една стрела, успяла някак да се забие между малките люспи на врата му. После го накара да разпери широко криле и забеляза, че в задния край на лявото липсваха две от дългите бели пера. Но това не я разтревожи особено, защото на мястото им бързо щяха да пораснат нови. Накрая стигна до главата.

- Но какво е това? - озадачено попита Алгира. - Нещо стърчи от устата ти. Отвори! По-широко, де! - измърмори нетърпеливо тя и потъна наполовина в раззинатата паст на дракона.

- Забило се е във венеца между зъбите ти. А, ето, извадих го! Рибена кост? Почти цял скелет, всъщност. Ама ти откога ядеш риба?

- Нали ти казах, че наоколо няма почти никаква храна? - опита се да обясни Риналу. - Нищо, освен хора. А знам, че не гледаш с добро око на яденето на хора, така че какво друго ми оставаше? - побърза да се пошегува той.

- А сега? Можеш ли да си намериш храна? Защото тук няма много и едва ще стигне за нас - разтревожи се Алгира.

- О, да. Вече имам достатъчно.

- Така ли? И откъде?

- Нали помниш лагера на лошите хора, който ми каза да запаля? Там остана много храна. Тя може би не става за вас, но аз съм дракон. Ловувам с огън и със свикнал да ям прегоряло месо.

- Ами отлитай тогава, какво чакаш? Помогна на мен и на всички тези хора. Заслужи си пиршеството.

Риналу направи няколко крачки напред, после спря и разколебано завъртя глава към Алгира:

- А ти как си? Защо не ми отговаряше? Да не ми се сърдиш за нещо, което съм направил? Извинявай за щръкловището, увлякох се малко. Бях

много гладен, а и не усещах мислите ти и съвсем забравих за теб. Но Мойлири беше права, оказа се наистина вкусно.

- Не, нищо лошо не си направил. Бях болна, но вече съм добре. Благодаря ти, че не ме изостави. Хайде, отивай да ядеш, а утре сутринта ще се видим отново.

Вече успокоен, драконът отлетя към димящия лагер. Сините му люспи прощално проблеснаха в лъчите на залязващото слънце. А Алгира се върна при Салдемир и сестра му, които бяха слезли от стената и преглеждаха ранените. Лиандра беше запазила малко от сълзите на Мойлири и сега пестеливо капваше от тях върху раните на най-тежко пострадалите. Закачливите само допреди миг очи на Алгира изведнъж станаха сериозни:

- Толкова много болка и смърт... Можех да пощадя Коргодир, но той искаше да те убие. И аз... не намерих в себе си милост за него...

- Война е... - каза просто Салдемир. - Не можеш да спасиш всички. Благодаря ти, че спаси мен.

Алгира помълча малко, преди да разкъса тягостната тишина:

- Този път успя да опазиш града. Ами следващия? Нали не мислиш, че Съветникът ще се откаже толкова лесно.

- Днес Хаймдес претърпя тежко поражение. И ще му трябва доста време, преди да се осмели да опита отново. Войниците му вече са уплашени и все повече губят увереност и боен дух. Освен това пленихме доста от техните катапулти и балисти. Скоро ще поправим и останалите и ще ги качим на крепостната стена. Нашата мощ нарасна, а тяхната намаля. Не се тревожи, следващия път балансът на силите ще е съвсем различен.

Оптимизмът на Салдемир не успокои Алгира и тя разстроено поклати глава:

- Но макар и разбита, армията му все още е наоколо. Лишихме ги от храна, но те ще нападнат и плячкосат близките села. Хората там ще платят цената за спасяването на града.

Войнът внимателно сложи ръка на рамото й:

- Не се тревожи за тях. Те са планинци, суров народ. Свикнали са на такива набези. Познават всеки хребет и всяка клисура. Ще се изтеглят високо горе в проходите, ще скрият добитъка си и никой няма да ги намери.

Посърналото лице Алгира се разведри:

- Да, прав си. А ние с Риналу ще ги предупредим и ще им помагаме, ако се наложи. Още утре тръгваме на обиколка из селата.

В този момент към тях се приближи Вилтаяна. Синята й рокля беше измачкана и изцапана, прекрасната й прическа беше разчорлена, а по лицето си имаше петна от сажди. Въпреки това някак успяваше да запази царствената си осанка, сякаш мръсотията на бойното поле не можеше да я

докосне. Без изобщо да забелязва другите хора, тя язвително се обърна към сестрата на Салдемир:

- Чудя се, сега какво ще кажеш? Не помогнах ли достатъчно, за да си получа обещаното?

Прехапала устни, Лиандра мълчеше. На глезените и на китките си носеше гривни с небесни камъни и в целия свят нямаше магия, способна да пречупи волята й. Накрая кимна примирено:

- Дай ми огърлицата си!

И добави, забелязала изумлението на Вилтаяна:

- Спокойно, можеш да ми вярваш.

Вещицата колебливо свали магическото си украшение и с явно нежелание й го подаде. Лиандра го взе и почти веднага се изгуби между къщите. Докато я чакаше, Вилтаяна плъзна критичен поглед наоколо и недоволно сбърчи нос:

- И сега какво? Трябва да остана тук и да защитавам града до края на живота си?

Изпреварвайки жеста на Салдемир, Алгира улови ръката му и приветливо отговори:

- Разбира се, че не. Свободна си да постъпиш както желаеш. Добре дошла си да останеш и много ще се радваме, ако го направиш.

- От името на всички ли говориш?

Алгира се усмихна и кимна лъчезарно, въпреки че мрачният поглед на Салдемир красноречиво показваше несъгласието му. След малко Лиандра се върна, носейки малка торбичка в ръце. Внимателно извади огърлицата и я върна на Вилтаяна. Беше добавила още два небесни камъка. И макар че бяха най-малките, които успя да намери, те бяха почти два пъти по-големи от останалите.

Вещицата грижливо намести украшението на шията си и с плавни стъпки се насочи към градската порта. Хората бързо се отдръпваха от пътя й, макар да не беше ясно дали го правеха с уважение, или от страх.

- И не си и помисляй да използваш небесните си камъни срещу нас. Помни, че имаме много повече от теб! - извика след нея Лиандра.

Вилтаяна се усмихна едва забележимо и повелително щракна с пръсти, за да си поиска кон. Веднага й доведоха прекрасен черен жребец, а тя се метна на него и изчезна през градската порта.

- Не разбирам как я остави да те заблуди? Даже аз знам, че ни помогна само заради наградата! - гневно процеди Салдемир.

- Може и така да е... - съгласи се уклончиво Алгира. - Важното е, че го направи. А когато човек помага на другите, той се променя. Дори и със съвсем малко, но става по-добър. Защото го изпълва топло и пристрастяващо чувство. И усеща връзката си с всички живи същества по света.

Салдемир погледна Алгира изпод вежди и примирено каза:

- И все пак не биваше да я пускаш! От нея може да излезе много опасен противник.

- Или пък би могла да се превърне в могъщ съюзник. Изборът обаче е неин и никой друг не може да го направи. Аз мога единствено да й протегна ръка. Тя сама трябва да реши дали и кога ще я приеме. Защото лоялността не се купува с пари. Нито дори с небесни камъни. Тя трябва да се заслужи, а това може да стане само ако проявиш уважение и доверие.

- Надявам се, че си права за нея - обърна се назад войнът и бавно закрачи по опустелия площад.

- Знам, че съм права! - тихо промълви Алгира и погледът й се зарея към далечния хоризонт. Подкарани нанякъде от вятърния кавал на лунния си пастир, стадата от облаци се бяха скупчили пред планинския склон. Упорито пълзяха нагоре към хребета, но така и не успяваха да го достигнат. Млечната белота на рунтавата им вълна меко светлееше в здрача. Като че ли тази нощ небето не беше толкова тъмно, а звездите блещукаха малко по-ярко? Или може би само така й се струваше.

София
17 Февруари 2018 г.

7. Островът на еднорога

Тишината се стелеше над бойното поле като гъста мъгла. Само безплътните сенки на мъртвите безмълвно бродеха наоколо. Виковете и стоновете, звънтенето на метала и свистенето на натегнатите тетиви бяха замлъкнали. Застиналите треви вече не нашепваха утешителните си думи. Сякаш някаква невидима сила завинаги беше заглушила всички звуци, а въздухът беше твърде уморен, за да потрепне още дори веднъж. Натежал от цвиленето на ужасени коне, вятърът лежеше върху окървавената земя, неспособен да полети отново.

***

Едва дочакал пукването на зората, Риналу се появи в небето над Нубеслир. Изобщо не се изненада, когато Алгира му каза, че имат важна работа за вършене. Само се приведе, за да го възседне тя по-лесно, и я попита накъде да лети. Радостно размаха криле, когато усети на шията си привичната тежест на своя скъпоценен товар. После описа полукръг във въздуха и се насочи към покритите със сняг върхове.

Първото село посрещна вещицата и дракона хладно, дори враждебно. То беше разположено в полите на планината и жителите му с тревога бяха наблюдавали развоя на вчерашното сражение. Точно както беше казал Салдемир, хората бяха свикнали с насилието и не очакваха добро отношение от никого. Особено пък от огнедишащ хищник. Алгира положи много усилия, опитвайки се да ги убеди в приятелските си намерения. Вероятно така и нямаше да успее, ако към селото не се беше приближила неголяма група войници от армията на Съветника.

- Опитай се да ги прогониш - помоли вещицата своя приятел.

- Не ми се иска да те оставям съвсем сама с тези тук - посочи Риналу настръхналите селяни. Повечето държаха в ръцете си вили или брадви, а гневните изражения по лицата им нямаше как да се сбъркат.

- Ще се оправя с тях, не се тревожи за мен. Когато видят, че им помагаме, ще разберат, че не им мислим злото.

Драконът излетя и описа два широки кръга ниско над крачещите без ред и строй войници. Дори не се наложи да използва огненото си дихание. Самата му поява беше достатъчна, за да ги разпръсне. Много от тях не носеха оръжие, а останалите побързаха да захвърлят мечовете и лъковете си, за да бягат по-бързо. Това вече не беше боен отряд, а тълпа от гладни и уплашени хора, загрижени единствено за собственото си оцеляване.

Риналу се върна обратно под тържествуващите викове на селяните. Кацна в далечния край на една малка полянка и търпеливо зачака. Скоро неуверени усмивки разтопиха ледовете на недоверието, които сковаваха начумерените вежди. Сега вече думите на Алгира можеха да достигнат до сърцата на уплашените хора.

- Моля ви, успокойте се. Не сме тук, за да ви нараним. Дойдохме само да ви предупредим за опасността и да ви защитим, ако се наложи.

- Благодарим за помощта, но щяхме да се справим и сами. А ако смятате да ни молите за храна, или пък за бойци, значи сте си изгубили времето. Вашата война не ни засяга.

- Освен ако не стигне до прага ви, нали? Но тогава вече би било твърде късно! - жегна ги ядосаната Алгира, но се овладя и продължи по-спокойно:

- Ако все пак се почувствате застрашени, просто запалете голям огън на открито и ние ще ви се притечем на помощ. Отново!

После се метна на гърба на Риналу и двамата се издигнаха по-високо в планината, в търсене на следващото село. Разговорът там протече по подобен начин, същото се случи и в третото. Отначало хората се плашеха, но след време осъзнаваха коя е истинската опасност. И че всъщност с нищо не биха могли да попречат на вещицата и дракона, ако те решат да ги нападнат.

Поведението на обитателите на последното село обаче силно озадачи Алгира. Вместо да грабнат оръжия и да се приготвят за отбрана, те се проснаха по очи на земята, готови да приемат съдбата си. Вещицата бавно тръгна между тях, опитвайки се да проумее причините за примирението им.

- Моля ви, станете! Хайде, изправете се... Не ви желая злото, искам само да поговоря с вас - зовеше ги тя, като внимаваше да не настъпи някого. Накрая почти насила успя да вдигне една жена на крака.

- Защо се страхувате от мен? Уверявам ви, че сте в безопасност и драконът няма да ви навреди. Искам само да ви помогна.

Свела виновно глава, жената мълчеше. Погледът й обходи гърбовете на лежащите пред нея хора, сякаш търсеше някаква подкрепа от тях. Когато не я получи, тя едва успя да процеди през до болка стиснатите си устни:

- Съдбата ни е предначертана много преди да се родим. Цялото ни село е прокълнато заради грях, извършен в зората на времето. Видяхме твоето чудовище и помислихме, че е дошло за нас. И че е настъпил сетния ни час. Но дори да не е така, дори то да ни пощади днес, за нас няма спасение. Наказанието виси над главите ни и все някога ще ни застигне.

- Какво се е случило? Какво толкова лошо са направили предците ви, че да сте прокълнати навеки?

Никой не се осмели да отговори. Селяните колебливо започнаха да се надигат, проумели най-сетне, че няма да умрат точно сега. Но останаха на колене, вперили в Алгира пълните си с очакване погледи. Само един възрастен и прегърбен мъж се изправи и унило закрачи към близката колиба. Одеждите му не бяха толкова вехти и износени, колкото на другите, което подсказваше положението му. Той се върна след малко, като почтително носеше някакъв дълъг бял предмет в обърнатите си нагоре длани.

Алгира с любопитство разгледа тънкото оръжие, изваяно сякаш от слонова кост. Тя го взе в ръцете си и остана силно впечатлена от изящната му изработка. По повърхността на дългото две педи острие беше издълбан спирално завихрен канал, който стигаше до върха. То нямаше дръжка, беше много леко и не приличаше на нищо друго, видяно от нея.

- Красиво е! - възхитено каза тя. - Какво е и кой го е направил?

Отговорът на старейшината я изуми:

- То не е изработено от човешки ръце. Това е рогът на животното, чието убийство е донесло проклятие на селото ни.

- Животно ли? Хм, какво ли би могло да е... Да не би да говориш за еднорог?

Възрастният мъж кимна утвърдително, а лицето му стана още по-тъжно. Дълбоките му бръчки се удължиха и се протегнаха към присвитите му очи. Няколко горестни сълзи удавиха и без това слабия блясък в отчаяния му поглед.

Алгира сложи ръка на рамото му, безсилна да го утеши:

- Не вярвах, че еднорозите изобщо съществуват. Винаги съм мислела, че историите за тях са просто безпочвени измислици. А ето че в ръката си държа доказателство за противното.

Кротките й думи някак успяха да насърчат стареца и той продължи, макар и с болка в гласа си:

- Някъде далече на изток в морето има един голям остров. На него живеят последните останали еднорози. Те са свещени животни и убийството им носи лош късмет и вечно проклятие. И то не само на убиеца, а и на целия му род. А всички ние сме негови далечни потомци.

- Не мисля, че носите вина за събития, случили се много преди да се родите. Но ако все пак вярвате в това, защо не сте се опитали да направите нещо? Ако не за друго, то поне за да облекчите съвестта си?

- Извършеното злодеяние не може да се поправи! Убитият еднорог не може да бъде съживен! Но ни крепи надеждата, че ако върнем рога там, където почиват техните мъртви, ще можем поне донякъде да изкупим вината си. От стотици години търсим начин да го направим. Макар че селото ни е много бедно и едва изкарваме прехраната си, прадедите ни успели да съберат малко пари. Оттогава се опитваме да наемем кораб, който да отведе някой старейшина до острова. За да не ни измамят им

казваме, че искаме да отидем на поклонение на едно свещено място. И обещаваме да платим щедро, когато ни върнат. Но щом чуят за острова на еднорозите, всички отказват. Защото мнозина са тръгвали натам, но никой никога не се е връщал.

- Но някой все пак се е върнал оттам и е донесъл със себе си този рог - развълнувано възкликна Алгира. После въодушевено продължи - Не се тревожете, ние с приятеля ми можем да го отнесем обратно. Дракон и вещица ще успеят там, където толкова много кораби са се провалили. Не искам парите ви, но ще отида сама. Ако приемете помощта ми, ще трябва да ми се доверите, защото не можем да вземем никого с нас.

Селяните започнаха един по един да се изправят и да се тълпят зад старейшината. Отначало неохотно и колебливо, после все по-уверено надигаха те гласове в подкрепа на предложението на Алгира. Накрая останаха само няколко недоволно мърморещи мъже, които я стрелкаха с недоверчиви погледи.

Едва забележима усмивка на облекчение изгря на лицето на възрастния мъж. Под одобрителните възгласи на хората той прибра рога в красиво избродирана торбичка и го връчи на вещицата:

- Това е изключително рядък и скъп предмет, но ние ти го даваме, защото вярваме в добрите ти намерения. Това, което правиш за нас, говори красноречиво за твоя характер. Дошла си толкова високо в планината само за да ни предупредиш за скитащите наоколо войници. И предложи да ни помогнеш, без да искаш нищо в замяна. Не мога да надникна в душата ти, но съм убеден, че не греша за теб. Пък и няма как да те спрем, ако решиш да ни отнемеш рога насила. Все пак знай, че носиш не само него, но и съдбите и надеждите на всички нас. На добър път и успех!

- Не грешиш за мен - едва успя да прошепне Алгира, почувствала изведнъж огромната отговорност, с която я бяха натоварили.

Тя внимателно пое торбичката и я завърза за колана си. После помаха с ръка и се качи на гърба на Риналу. Драконът излетя с плавни и величествени махове на крилете си. Направи един широк кръг над селото и се насочи обратно към града. Но Алгира още дълго усещаше зад себе си погледите на изпращащите я хора.

Беше изтощена от вчерашната битка и днешните преговори. Ожулванията и раничките още я боляха, а мускулите по цялото й тяло напомняха за себе си при всяко движение. В сплъстената й коса се бяха заплели какви ли не сламки и боклучета. Чувстваше се толкова мръсна, че просто не можа да издържи гледката на кристално чистата вода на едно езеро. Малките вълни примамливо проблясваха, а между тях съвсем ясно се виждаше всяко камъче по дъното.

За първи път от толкова време насам Алгира нямаше закъде да бърза. Можеше да си позволи да отдели малко време и за себе си. И да поплува просто за удоволствие, а не защото се налага. Затова помоли Риналу да

кацне на брега, скочи на земята и нетърпеливо събу ботушите си. Едно по едно захвърли всичките си оръжия, после и торбичката с безценния рог. Затича се боса по мекия пясък и изхлузи през глава зелената си рокля. Пое дълбоко дъх и нагази в хладната вода, а голата й кожа в миг настръхна. Момичето неволно потръпна, но продължи навътре. Като се мръщеше от студа и се наслаждаваше на прозрачната свежест, тя се гмурна надолу. После се подаде на повърхността и започна ритмично да гребе с ръце и крака, за да се стопли.

Плуваше спокойно и уверено, а обтичащата я струя нежно галеше плавните извивки на тялото й. Не мислеше за нищо, главата й сама се подаваше за всяко вдишване. Мократа й коса игриво пламтеше след нея като развълнувана огнена река. Скоро по мускулите й се разля приятна умора, която й подейства отпускащо и освежаващо. Задъхана и пречистена, Алгира се обърна по гръб и улови пълния със завист поглед на Риналу. Вдигнал високо глава, той следеше всяко нейно движение. Стоеше на самия бряг на езерото, но не смееше да влезе в него.

- Хайде, идвай! Водата е чудесна, щом веднъж свикнеш с нея - приканващо му махна тя с ръка.

- Драконите не могат да плуват - надменно отвърна Риналу. - За какво ни е, щом можем да летим!

- Откъде знаеш, като никога не си опитвал? - с насмешка попита Алгира. - Щом можеш да летиш, значи можеш и да плуваш, то е дори по-лесно.

- Кажи го на всички удавени птици.

- Много добре знаеш, че не е същото. Птиците са покрити с пух и перушина, които се мокрят, натежават, и ги теглят надолу. А твоите люспи и пера са твърди и почти не поемат вода. Пък и много птици могат да плуват, и дори да се гмуркат в преследване на храната си. Спри да се тревожиш и просто влез в езерото. Аз ще съм до теб и ще ти помагам.

- Чудесна идея - измърмори Риналу, но в мислите му нямаше и капчица ентусиазъм. - Но ако някак преживея деня, утре ще те науча да летиш. Ще се издигнем много високо във въздуха и ще те пусна. И докато падаш, ще ти обясня как да махаш с ръце.

- Но, Рин, много добре знаеш, че не мога да летя!

- Да, а аз не мога да плувам! Нали точно това се опитвам да ти обясня. Само че аз мога да те хвана, преди да се разбиеш в земята. Ти ще можеш ли да ме издърпаш от водата, когато започна да се давя?

- Послушай ме и ще се убедиш, че изобщо няма да се наложи. Не се страхувай от водата и тя няма да ти позволи да потънеш в нея.

Риналу все така не помръдваше и Алгира започна да се ядосва:

- Как може да си такъв инат?

- Аз ли съм инат? - удиви се драконът. - Опитвам се само да опазя живота си от теб и безумните ти идеи.

Момичето излезе на брега и отиде право при него. При вида на голото й, мокро и треперещо от студ тяло, той я съжали и отвори уста, за да я сгрее с горещия си дъх. Очаквала точно това, тя бързо го хвана за един от дългите предни зъби и с все сили го затегли към водата. Риналу с тревога осъзна, че няма как да затвори челюстите си, без да отхапе ръката й.

- Това вече е подло! Така да се възползваш от нежеланието ми да те нараня...

- Мен ли наричаш подла? - с престорено възмущение отвърна Алгира, без да спира да дърпа. - Мен, своята най-добра приятелка? Всъщност, единствения приятел, който някога си имал. Който те обича и винаги се е грижил за теб.

Само с едно махване на главата си драконът можеше да запрати тялото й високо във въздуха. Вместо това огромният хищник покорно я последва в езерото и нагази в развълнуваното си отражение. Предпазливо пристъпваше навътре, а дългата му шия нервно потрепваше. В мига, в който краката му се отделиха от дъното, той започна панически да пляска с криле. Водата около него закипя и бясно се разплиска във всички посоки. Полегатите лъчи на следобедното слънце обагряха в златисто летящите пръски и Риналу сякаш се къпеше в лавата на изригващ вулкан.

Почти цялото му тяло изчезна под побелялата от вълните повърхност. Отгоре остана да стърчи само шията и средната част на гърба му, назъбена като хребет на планинска верига. Драконът ужасено извиси глава, а Алгира не успя да се задържи и падна във водата. Тя веднага се гмурна и заплува настрани, за да не я ударят безразборно блъскащите крака и опашка.

- Ето, видя ли, че съм права! Не стигаш до дъното, защото си по-лек от водата и тя те изтласква нагоре. Ако се успокоиш и спреш да се бориш, тя ще те задържи на повърхността. Знам, че можеш да летиш, сега опитай да плуваш. Не си мокри крилете! Греби с краката, все едно ходиш по земята. Не така, по-бавно! И затвори тази твоя голяма уста, иначе ще се нагълташ с вода и наистина ще се удавиш.

- Но нали трябва да дишам!

- Първо трябва да се научиш как да го правиш. Но дотогава ще дишаш през носа, както правиш, когато душиш за плячка.

Широкият гръден кош на Риналу го поддържаше на повърхността на водата и не след дълго уплахата му започна да намалява. Той се чувстваше все по-уверено, макар че постоянно поглеждаше към брега. По едно време съвсем спря да пита Алгира дали вече може да излезе на сушата. А после дори започна да се забавлява, като все пак много внимаваше. Гребеше ту с левите, ту с десните си крака и се въртеше из езерото като огромно синьо пате. Накрая дори позволи на момичето да се покатери по гърба му и заедно с нея направи едно последно кръгче. После шляпайки с опашка

изпълзя на пясъка. Докато драконът се сушеше с къси огнени струи, Алгира изстиска водата от косата си и се облече.

- Искам да те помоля за нещо - виновно сведе тя очи. - Дадох обещание на хората от последното село, но имам нужда от помощта ти, за да го изпълня. Трябва да върна рога на едно убито животно някъде много далече, а без теб не мога да стигна до там.

- Изобщо недей да се тревожиш. Разбира се, че ще те отведа.

- Само че... голяма част от пътя минава над вода.

Радостният блясък в златистите очи на Риналу помръкна изведнъж. А когато след миг се завърна, беше малко по-слаб и много по-гневен.

- Затова ли толкова държеше да ме научиш да плувам?

- Е, не само затова? Исках да преодолееш страха си, защото бях убедена, че можеш. Пък и никога не бих излязла в открито море с дракон, който не може да се държи над водата. За толкова глупава ли ме мислиш? - пошегува се накрая тя.

- Няма да рискувам живота си, че и твоя, заради някакви напълно непознати селяни! - възропта Риналу. - И аз не съм чак толкова глупав.

Алгира тъжно въздъхна и прегърна наведената му глава.

- Тези хора вярват, че са прокълнати и затова са изгубили надеждите и мечтите си. Все очакват да ги сполети беда, а щом се случи нещастие, то още повече затвърждава убежденията им. Във всяко нещо виждат само лошото и грозното, и са ослепели за доброто и красивото. Примирили са се със съдбата си и са престанали да се борят за своето бъдеще. Според мен проклятията не съществуват. Измислени са само, за да плашат суеверните и да пазят живота на вещиците. Но истински или не, докато някой вярва в тях, е обречен. Защото отчаянието е най-големия враг на хората. И ние просто трябва да им помогнем! Трябва да им върнем надеждата, че ще дойдат по-добри дни! Трябва да възродим вярата им в тях самите. Те се страхуват от нас, но това няма да ни попречи да им помогнем, нали?

- И все пак не разбирам защо трябва да летим толкова далече само заради някакъв си рог - продължаваше да се противи драконът. - Не може ли просто да им кажеш, че си го занесла, без всъщност да го правиш?

- Но, Рин, аз им обещах! Освен това може и да греша за проклятията. Толкова много неща не знам за магията. Но съм убедена, че рогът трябва да бъде върнат. Защото мястото му е при останалите еднорози и трябва да бъде положен в същата земя, в която почиват техните кости.

- Да, но този дълъг път през морето...

- Защо просто не си признаеш, че големият лош дракон се страхува от малко вода? - подразни го Алгира.

- Защото това изобщо не е вярно! - възмути се Риналу. - Не се страхувам от малко вода, а от много. И то само ако е дълбока, бурна и коварна.

Едва сега той забеляза игривите искрици в очите на момичето и дяволито присви своите:

- Пък и не съм чак толкова лош, щом те търпя толкова дълго и още не съм те изял!

Драконът завъртя главата си настрани и раззина широко уста. С мълниеносно движение се стрелна напред и челюстите му се сключиха около Алгира. Тя дори не успя да изпищи, толкова бързо се озова между дългите му остри зъби. Замрели неподвижно, те почти я докосваха. Като внимаваше да не се пореже, момичето се измъкна от смъртоносната захапка.

- Нали ми беше обещал да не ядеш хора! - все още бореща се с уплахата си го укори тя.

- Първо, ти не си човек, а вещица. Собствените ти хора не те приемат за една от тях и искаха да те изгорят на клада. Второ, никога не съм давал такова обещание. И трето, дори да бях, имам право да го наруша, ако съм много гладен. А аз съм!

- Необорима драконова логика - усмихна се Алгира и го удари по носа. За миг се намръщи от болката в ръката си, после двамата избухнаха в смях.

Риналу отстъпи назад и погледна момичето с уважение:

- Добре де, признавам, че сгреших. Драконите наистина могат да плуват. Просто никой досега не им беше показал как.

- Значи все пак ще ми помогнеш?

- Как изобщо бих могъл да ти откажа?

***

Слънцето вече преваляше зад хоризонта, но последните му лъчи още си играеха с прашинките, носещи се във въздуха. От огнения им танц небето на запад пламтеше в бавно избледняващ пожар. Нощта почти го беше угасила, когато вещицата и драконът се върнаха в града. Риналу беше много уморен и остана да спи на любимото си място на площада. Хората постепенно бяха свикнали с него и вече не се стряскаха при всяко изсвистяване на крилете му. Един касапин дори му донесе остатъци от животински вътрешности и кости с неостъргани парчета месо по тях. Огромният хищник ги изгълта с удоволствие и изгледа с гладен поглед мъжа, който побърза да се махне.

Салдемир и Лиандра много се зарадваха на завръщането на Алгира. Сестрата на война беше приготвила вкусна вечеря, макар че храната в Нубеслир все още беше оскъдна. Тримата хапнаха добре и хубаво се повеселиха със смешни случки и забавни небивалици. Накрая вещицата започна въодушевено да разказва за яростни битки между стометрови каменни великани. И продължи с истории за гигантски създания от лава и

целуващи се в небето звезди. А двамата й слушатели одобрително тропаха по масата, превиваха се от смях и почти бяха готови да й повярват.

Настроението в стаята рязко се промени, когато Салдемир попита Алгира какво смята да прави през следващите дни. Тя изведнъж стана сериозна и тъжна и накратко му разказа за селото на прокълнатите.

- Никога не бях виждала толкова отчаяни и обезверени хора. Живеят с поглед, забит в земята и вечно навъсени вежди, през които не могат да видят небето. Хоризонтът им се простира едва на крачка пред тях. Нищо не искат и нищо не ги радва. Мечтите са стрели, които изстрелваме към бъдещето с надеждата да улучим щастието. Но тези хора се страхуват да вдигнат лъковете си и трябва наново да се учат как да ги държат. Затова ще направя всичко по силите си, за да ги превърна пак в ловци. Ще ги освободя от кошмарите им и ще им дам цел, която да преследват. С Риналу ще намерим острова на еднорозите и ще върнем рога на мястото му.

- Значи отново ще ни изоставиш? Още не си се върнала и пак тръгваш нанякъде! Защо не поостанеш още малко? И къде ще го търсиш този остров, та той може изобщо да не съществува?

Алгира тъжно поклати глава и стана от масата:

- Налага се да отида. Хората имат нужда от помощта ми и аз не мога да не им я дам. Много държа на вас двамата, но моля ви, не искайте това от мен. Все едно да очаквате от слънцето да не свети, или от дъжда - да не вали.

Лиандра безмълвно я прегърна, а навъсеният Салдемир едва забележимо се усмихна:

- Не, разбира се, че не. Нямаше да си ти, ако можехме да те спрем.

***

На сутринта Алгира прибра малко храна и вода в една торбичка и я метна на гърба си. Хапна набързо закуската, приготвена от Лиандра и излезе навън. Площадът беше почти празен. Най-ранобудните търговци вече пристигаха и припряно излагаха стоката си на показ. Във въздуха се носеха ароматите на нови и нови подправки и билки, сблъскваха се и повеждаха битка за обонянието на минувачите. Риналу го нямаше, сигурно беше отишъл на лов.

- Рин, къде си? - повика го вещицата.

- Съвсем наблизо, в изоставения лагер на лошите войници. Намерих доста храна, но твърде малко месо. По-голямата част са изгорели чували, пълни с някакви безполезни зърна.

- Не са безполезни, от тях си правим хляб - разсмя се Алгира. - Ако вече си се нахранил, ела да ме вземеш.

Площадът продължаваше да се пълни с хора, звуци и миризми. Покрай избухващите пазарлъци почти никой не видя пристигането на

дракона. Но нямаше как да не забележат вихрушката, вдигната от крилете му, докато кацаше на празното място до катедралата. Вещицата скочи в седлото и извика на дошлите да я изпратят Салдемир и Лиандра:

- Не се тревожете за нас, скоро ще се върнем и ще ви помогнем с възстановяването на града.

- Не знам дали можем да ти вярваме. Ще забравиш обещанието си и пак ще се запилееш нанякъде - измърмори мрачно войнът и махна с ръка. Никак не му се искаше да я губи отново, но добре знаеше, че няма как да я задържи. Тя просто не беше създадена за живот в клетка. Ако нещо я лишеше от магията й, ако някой отнемеше свободата й, тя щеше бавно да линее, докато умре. И не годините щяха да я убият, а бездействието и самотата. Това момиче можеше да преживее драконов огън и ледена виелица, но не и стената на затвор, отделяща я от красотата на природата. Птичи песни, ромолящо поточе, или тих тропот на дъждовни капки извикваха усмивка на устните й. Слънчев лъч в мрачен ден или перести облаци в лазурното небе караха очите й да блестят. Гневът й беше по-страшен от ураган, но музиката на гласа й можеше да укроти и най-свирепото чудовище. По детски чистият й поглед проникваше до дъното на душата му и осветяваше всяко кътче от нея. Още не беше заминала, а вече му липсваше.

- Ще ви чакаме и ще бъдем с вас в мислите си - усмихна се Лиандра. - Грижи се за нашия дракон, защото той е твърде зает да те пази и поставя собствената си безопасност на второ място.

Алгира кимна и помаха с ръка, докато Риналу стремително набираше височина. Скоро той се превърна в малка синя точица, която изчезна в небето. Заминаването му подействa на града като слънчево затъмнение. Изпълненият с глъчка площад притихна и сякаш опустя, а дневната светлина съвсем леко помръкна. Някаква неясна пустота се промъкна между думите на разговорите. И неумолимо обсеби мислите на хората.

***

Утринното слънце беше още ниско и заслепяваше Алгира и Риналу. Драконът летеше право на изток и скоро стигна до широката брегова ивица. Когато я прекоси и сушата остана зад тях, момичето усети как я обзема лек пристъп на страх. Обърна се и хвърли прощален поглед през рамо към разпенения прибой. Всеки следващ мах на крилете я отдалечаваше от безопасността на твърдата земя и я запращаше все по-навътре в морето. И макар че беше положила толкова усилия да убеди приятеля си, сега самата тя се нуждаеше от малко окуражаване. Добре знаеше защо беше предприела това пътешествие, но гледката на блесналата пред нея синева я караше да се чувства нищожна и изгубена.

Пръстите на Алгира напипаха спирално усукания рог през тънката торбичка. Тя го стисна здраво и впери търсещия си поглед към хоризонта. Зрението на Риналу беше много по-добро от нейното и без съмнение той пръв щеше да забележи острова. Въпреки това тя не откъсваше очи от тънката дъгообразна ивица, където морската шир се сливаше с небето.

Понякога драконът преставаше да маха с крилете си и оставяше вятърът да го носи. Така успяваше да си почине малко, въпреки че губеше височина, докато се рееше. Когато краката му почти докосваха вълните, той отново размахваше крилете си и се издигаше нагоре. Но времето минаваше, а суша никъде не се виждаше. Слънцето се издигаше все по-високо, после започна да се спуска, но нищо не нарушаваше гладката водна повърхност. Само тъмният кръст на хвърлената от дракона сянка се мяркаше все по-далече напред. Сякаш за да покаже колко недостижима е целта им.

Риналу твърдеше, че изобщо не се е уморил, но Алгира усещаше как все по-трудно и сковано се движат крилете му. И как изтощението все повече изпълва мускулите му. Точно както тревогата бавно и неотклонно завладяваше нейното съзнание. Дали неразумното й решение не беше обрекло и двамата на нелепа смърт сред вълните? Може би още можеха да обърнат назад? Или вече беше твърде късно и силите на дракона нямаше да му стигнат да се върне?

Изведнъж Риналу започна да върти глава насам-натам, сякаш търсеше нещо. Радостна тръпка премина през цялото му тяло и няколко люспи, мокри от водните пръски, весело проблеснаха в цветовете на дъгата. Драконът се наклони наляво и описа плавен завой. После с нови сили размаха уморените си криле.

- Какво стана, острова ли видя? - оживи се Алгира.

- Още не, но за миг го подуших. Усетих едва доловим аромат на борова смола.

Не след дълго до ушите на момичето долетя самотния крясък на чайка. Редките вълни на откритото море зачестиха и станаха по-високи. А по върхчетата им започнаха да се появяват преспи от снежнобяла пяна. Гладката линия на хоризонта леко се назъби от хребета на далечна планина. Някъде напред имаше суша.

Островът растеше и все повече се издигаше над водата, сякаш величествено изплуваше от морското дъно. Усилващият се грохот на прибоя приличаше на приближаваща гръмотевична буря, но този тътен радваше Алгира. Скоро пред погледа й се разкри тясна пясъчна ивица, прорязана на много места от остри назъбени скали. Понякога коварните им върхове се показваха и от разпенената вода. Само опитен капитан с добър кораб и точна карта би могъл да достигне невредим до стръмния бряг. Ако изобщо успееше да намери острова.

Ниските хълмове бавно отминаваха назад. Те бяха почти лишени от растителност, само тук-там някое дърво неуверено надигаше снага. Земята беше суха и неплодородна. Нямаше реки, нито езера, а живите същества изглежда бяха принудени да разчитат на непостоянната влага, носена от капризите на дъждовете.

Вещицата нямаше представа къде да търси еднорозите. Заради приликата им с конете предполагаше, че се хранят с трева, но дори в това не беше сигурна. Зеленината беше оскъдна и никъде не се виждаше пасище или поне по-голяма поляна. Но Риналу уверено се носеше напред, сякаш знаеше точно къде отива. И изведнъж момичето забеляза едно снежнобяло животно в далечината. Приличаше на голям кон, или може би на елен с много светла кожа. Усетило приближаващата опасност, то се озърна и препусна с все сили в отчаян опит да се изплъзне. Но нямаше как да избяга от връхлитащия го дракон и разстоянието между тях бързо намаля. Едва тогава Алгира успя да разгледа странното създание и да проумее какво вижда пред себе си.

- Я виж, Рин, това е еднорог! - възкликна тя.

- Така ли, не бях забелязал - подхвърли иронично Риналу и се усмихна. - Интересно, как ли се е озовал на пътя ни?

- Искаш да кажеш, че ти си го намерил? И ме водиш при него? - удиви се момичето.

- Подуших го - поправи я драконът.

- Но как можеш да подушиш нещо, което никога не си виждал?

- Много просто! Това беше единствената непозната миризма. На острова има още няколко като него, но този беше най-близо.

Алгира вече не го слушаше. Беше насочила цялото си внимание към еднорога и се опитваше да проникне в съзнанието му. Но се стараеше да го направи много внимателно, за да не го уплаши още повече. Мислите й се разпростряха над животното като едва забележима паяжина, която постепенно притъпи страха му.

- Остави ме на земята и се махни оттук. Искам да надникна в ума му и да науча повече за него и другите от вида му. А няма да мога, докато си наблизо и го плашиш - помоли тя дракона.

Когато приятелят й излетя и се издигна във въздуха, Алгира бавно се приближи до еднорога. Но той изпръхтя нервно, наведе глава и застрашително насочи рога си към нея.

- Само кажи и тази ходеща пряспа ще стане на въглен! - закани се гневно Риналу. - Тъкмо ще има какво да ям.

- Да не си посмял! Дойдохме тук да отдадем почит на мъртвите, а не да убиваме живите. Търси си храна другаде, аз ще се оправя с него.

Драконът не беше убеден, че тя е в безопасност, но все пак се довери на преценката й. Пък и беше много гладен от дългия полет. Затова размаха натежалите си от умора криле и отлетя към вътрешността на острова.

Вещицата си представи тучни зелени ливади и весело жужащи пчели, безгрижни птичи песни и чисто лазурно небе. Но малко прекали и картината се получи твърде ярка, приказна и нереална. Затова леко приглуши цветовете и добави няколко дъждовни облака в далечината. Вече значително по-доволна от резултата, тя замъгли образа, така че да прилича на спомен от стар и почти забравен сън. Оставаше само да го вмъкне в съзнанието на рогатото животно, за да го укроти и да го накара да се отпусне.

- Успокой се, нищо не те заплашва. Не се страхувай от мен - мислите на Алгира полетяха към ума на еднорога като гълъби посланици на добрата й воля.

- Вече разбрах това! Виждам и какво се опитваш да направиш - отвърнаха изведнъж неговите мисли. Той бавно се приближи и тропна с копито. - И трябва да призная, че се справяш изненадващо добре. Щях да си помисля, че те е обучавал еднорог, ако не знаех, че това е невъзможно.

- Ти... можеш... да говориш? - от изумление вещицата застина на място. - Мислех, че си просто диво животно с плитко и примитивно съзнание?

- Само се преструвах на такова. Не можех да те допусна в ума си, преди да разбера какви са намеренията ти. Но успях да ги усетя едва когато ги сподели с дракона. Добре си се научила да затваряш съзнанието си и изглежда си свикнала да го правиш през цялото време. Извинявай за подозрението ми, но много отдавна изгубихме вяра в хората. Защото въпреки нарастващото си могъщество, повечето представители на твоя вид са алчни и жестоки. За щастие се оказа, че ти си едно приятно изключение.

- Значи ни познавате? Вече сте виждали хора? И легендите за вас са се родили от тези срещи? Дори не подозирах. Исках само да те успокоя.

- Благодаря ти за прекрасната мисловна картина, която създаде за мен. Успях добре да я разгледам, докато се опитваше да ми я внушиш. Чудесно се справи. Само един съвет, ако позволиш? Друг път, когато искаш да успокоиш някакво същество, покажи му и няколко представители на собствения му вид. Тяхното присъствие ще му вдъхне смелост и увереност и то няма да се чувства толкова самотно и уплашено.

- Не се бях сетила за това. Имаш ли други полезни съвети за мен? - Алгира се приближи до еднорога и го погали по дългата грива.

- Сигурно ще намеря. Ние бяхме първите учители на вещиците. От нас сте научили почти всичко, което знаете за магията, въпреки че самите ние не я владеем. Но съюзът между вещица и дракон е нещо ново. Не само че не сме ви учили на това, но и никога не сме подозирали, че е възможно. Те са диви и жестоки същества, много умни, но зли и кръвожадни. Как успя да го опитомиш? И доколко ти се подчинява?

- Никого не съм опитомявала! И не ми се подчинява, има си собствена воля! Ние сме приятели. В началото и двамата бяхме твърде

слаби, за да оцелеем поотделно. Не можехме един без друг. Сега сме достатъчно силни, но съдбите ни вече се преплетоха. И поехме по общ път.

- Който ви доведе при мен? Какво всъщност търсите тук?

Алгира измъкна рога от торбичката и го протегна напред:

- Покой за душата на един от вас. Едно цяло село вярва, че е прокълнато заради убийството на този еднорог. Надявах се да измоля прошка за злодеянието, извършено от техен далечен предшественик.

- Много мои братя и сестри са били избити заради рогата си. Но не и този еднорог. Историята се е предавала през поколенията и я помня добре, макар че се е случила векове преди да се родя. Веднага познах рога, защото с него е бил убит дракон. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш леките драскотини близо до върха. Това са следи от драконовите люспи, между които е бил забит. Нашите рога са много твърди, и това е една от причините народът ти да ни преследва толкова упорито. Но животът точно на този еднорог е бил пощаден. Вместо да бъде убит, само е бил упоен и рогът му бил прекършен приживе. Той има силата да изсмуква и обезвреждa всяка отрова, до която се докосне. Можеш да го задържиш и да лекуваш с него. Защото е отнет, без да се извърши грях. И няма какво да изкупваш и какво да ти прощаваме.

- Значи хората от селото напразно изпитват вина? - радостно възкликна Алгира и прибра магическия предмет. После приседна на земята и уютно кръстоса крака под себе си. Еднорогът коленичи пред нея и склони глава в скута й, като внимаваше да не я закачи с рога си.

- Не разбирам как този рог е напуснал острова? - продължи да разпитва момичето. - Кой е успял да дойде и как си е тръгнал, след като брегът е толкова непристъпен?

- Това невинаги е било остров, пък и рогът е взет много отдавна и от съвсем друго място. По това време сме обитавали една обширна долина в подножието на висока и стръмна планина. И сме били значително по-многобройни. По-късно хората ни открили и започнали да ни изтребват заради рогата ни. Наложило се да бягаме и сме стигнали чак дотук. Тогава това било пълна с живот земя, изобилстваща с тучни пасища и буйни реки. Свежа зеленина покривала хълмовете и имало достатъчно храна. Но след някакво ужасно земетресение всичко, освен този остров, потънало под водата. Сушата ли пропаднала, морето ли се издигнало - никой не разбрал. Потоците пресъхнали, растителността намаляла, а ние почти сме изчезнали. Задоволяваме се с оскъдните стръкчета трева, които растат нагоре по стръмните склонове на планината. И сме затворени тук, откъснати от света, но и в безопасност от него.

Алгира въздъхна тъжно, а очите й се навлажниха:

- Това обяснява защо толкова отдавна никой не е виждал еднорог. Също и откъде са се взели скалите, обграждащи острова от всички страни. Разкажи ми повече за историята на твоя народ.

- Ние сме много древни същества, почти колкото драконите. Може би сме дори по-древни от тях. Живеем хиляди години и сме преминали през какви ли не изпитания и опасности. Това ни е научило да се крием и да внимаваме кого допускаме близо до себе си. Помагали сме и сме получавали помощ и закрила от най-различни цивилизации. Някои от тях отдавна са изчезнали. Вещици от всички краища на света идвали при нас, за да овладеят по-добре магията. Повечето си тръгвали след седмица или месец, а някои оставали до дълбока старост. Векове наред те пазели тайната ни, докато един ден долината ни била нападната от войници. Може да са се натъкнали на нея по случайност, или пък е било само въпрос на време, преди да ни намерят...

- А може би ви е предала някоя вещица? Може би дори точно същата, която някога е измамила Мойлири и е откраднала яйцето й?

Доловила недоумението в погледа на еднорога, Алгира побърза да поясни:

- Мойлири е един огромен черен дракон, ужасяващо страшна, но всъщност - много мъдра и добра. Ако можеше да се срещнеш с нея, щеше да я харесаш, а сигурно и тя теб.

- Само като храна - трепна уплашено еднорогът.

- Хей, недей така! Не всички дракони са жестоки и зли, както, убедена съм, не всички еднорози са добри.

- Права си, разбира се. Просто ми е трудно да преодолея хилядолетните страхове и предразсъдъци на прадедите си.

- А ти имаш ли си име? Как се обръщат към теб другите еднорози? - опита се Алгира да го разсее от тъжните спомени.

- Името ми е много дълго, но можеш да ме наричаш Тувилейми.

- Е, Тувилейми, мен на какво ще ме научиш? Какви древни тайни на магията ще ми разкриеш? Или не мислиш, че съм достойна за това?

- Доколкото виждам от спомените, които сподели с мен, ти вече си овладяла магията. Не мога да ти помогна да станеш по-могъща вещица, а само по-мъдра. Мога да ти покажа единствено как да впрегнеш силите си в защита на слабите. И да те науча как да използваш магията си правилно и да твориш добро с нея. Но за да разбереш това, трябва да се научиш да цениш и уважаваш живота...

- Но аз и така се опитвам да помагам на всички и да ги пазя! - нетърпеливо го прекъсна Алгира.

- Наистина ли? Никога ли не ти се е случвало да убиеш животно, когато е можело да не го правиш? Не се ли убивала нещо не за да го изядеш и не за да опазиш нечий живот?

- Никога не бих... - започна обидено момичето, но изведнъж млъкна. Измина почти минута, преди да продължи:

- Искаш да кажеш плъх? Или змия? Или скорпион? - възкликна накрая тя.

- Няма никакво значение! Тъкмо на това се опитвам да те науча. Всеки живот е еднакво важен и незаменим. И няма по-голяма грешка от тази да се опиташ да прецениш неговата полезност. Защото го гледаш със своите очи и го съдиш със своя опит. Познаваш ли всички създания, на които дължиш живота си? Знаеш ли колко мушици или колко слона е трябвало да умрат, за да може ти да се родиш? Можеш ли да проумееш Кръговрата на живота? Да го обхванеш целия, през милионите му години? Да осъзнаеш връзките между всички живи същества? И какви последствия влече след себе си смъртта дори само на едно от тях? Всеки с твоята сила и умения трябва да защитава самия Живот. И да го отнема само когато е неизбежно.

- Тогава мъдростта ти не е подарък, а проклятие. Защото ограничава свободата ми и намалява възможностите ми за действие.

- Помисли малко каква свобода има този, който иска винаги да постъпва по най-добрия възможен начин - попита я еднорогът, като се взря в нея с дълбоките си кръгли очи.

Алгира не отговори веднага.

- Ами... всъщност - никаква! - каза накрая тя. - Защото всичките му решения ще зависят от нуждите на другите и от това кое е най-добро за тях. Целият му живот ще премине в търсене как да помогне най-много и да навреди най-малко. Но ако можеш да постъпиш по един-единствен начин, ти не си свободен. Злото има хиляди лица и форми, но пътят на Доброто е само един. Който поеме по него, трябва да следва всичките му извивки, без да може да се отклони дори на крачка. Който се посвети на този път, жертва свободата си и сам се отказва от правото си на избор. И колкото по-могъщ става, с толкова по-дребни и незначителни неща трябва да се съобразява.

- Ето точно това исках да осъзнаеш. Всеки носи своята отговорност пред света и тя е толкова по-голяма, колкото повече можеш да влияеш върху съдбите на другите. Собствената ти сила връзва ръцете ти и определя пътя ти вместо теб. Ако решиш да постъпваш винаги правилно, правиш последния истински избор в живота си.

Алгира прегърна главата на еднорога и двамата останаха неподвижни. Две нищожни съзнания, изгубени в безкрайния лабиринт от пресичащи се намерения, избори, действия и последици. Слънцето бавно потъна във водата и скоро съвсем се стъмни. Звездите сънливо блещукаха в ясната нощ и всяка разказваше вълшебна приказка. Вятърът беше стихнал и почти нищо не нарушаваше тишината. Само тихият плясък на уморените вълни приспивно нашепваше истории от далечни брегове.

Крилете на Риналу разсякоха въздуха напълно безшумно и завръщането му щеше да остане незабелязано, ако не бяха гневните му мисли. Макар че бяха насочени към Алгира, те стреснаха еднорога и той скочи на крака и побърза да се отдалечи.

- Ти ни вкара в капан! Сега доволна ли си? Заради теб и двамата ще умрем на този проклет остров! - ядосваше се драконът, а опашката му биеше наляво-надясно и хвърляше пясък във въздуха.

- По-спокойно, по-бавно... Не разбирам какво става? Защо мислите ти са толкова объркани? - попита разтревожено вещицата.

- Тук няма нищо за ядене. А ако не се нахраня, и то добре, няма да имам достатъчно сили за обратния път. Най-добре да изям един еднорог сега и да си тръгнем веднага. В противен случай утре ще съм още по-гладен и ще са ми нужни два или три. Колкото повече отлагаш решението си, толкова по-близо ще стигнеш до избора между моя живот и техните. А без мен не можеш да напуснеш острова и ще останеш тук до края на дните си!

- Няма да ядеш еднорози! Те са мъдри и добри! - категорично отсече Алгира. После осъзна сериозността на положението и попита доста по-меко:

- Съвсем нищо ли не успя да намериш?

- Намерих вода, та поне се напих до насита. Високо в планината има голяма река. Но тече към една пропаст и пада в морето, затова не стига дотук. Храна обаче не открих. Е, има някакви дребни зайчета, но не са много, а и са трудни за хващане. Крият се по разни дупки и имат толкова малко месо, че не си струват усилията да ги гоня.

- А ако опиташ да ги гориш?

- Не мога да бълвам пламъци на празен стомах. За да издишвам огън ми е нужна храна, както на теб ти трябват стрели, за да стреляш с лъка си. Когато съм гладен и раните ми зарастват по-бавно, докато накрая съвсем спрат.

Алгира бръкна в торбата си и му хвърли къс печено месо. Воден от глада и ловните си инстинкти, Риналу го погълна на мига. И веднага съжали:

- Какво направи? Защо ми го даде? Та това беше последната ти храна!

- Не се тревожи за мен. Все ще си намеря плодове, гъби, или ядливи корени. Ти обаче можеш да ядеш единствено месо. А са ти нужни сили, за да ни върнеш у дома.

- Нали си наясно, че това парче изобщо не е достатъчно?

- Все ще измислим нещо - успокои го Алгира. И след малко цялата грейна: Сетих се! Наоколо трябва да има някакви по-едри хищници, иначе зайците щяха да се размножат неограничено и да заселят целия остров.

- Е, няма! - отвърна лаконично Риналу.

Момичето обаче нямаше намерение да се предава:

- Сигурен ли си? Може би не си ги видял, защото през деня спят в подземните си леговища и излизат на лов само нощем?

- Щях поне да ги подуша. Според мен оскъдната растителност е причината за малкия брой зайчета - опита се да обясни драконът, но не издържа настойчивият й поглед. - Добре де, ще пообиколя още малко, макар че не виждам никакъв смисъл - неохотно се съгласи той и се издигна във въздуха. Върна се почти веднага и дори не се опита да скрие объркването си.

- На плажа има нещо, но не знам какво е. Някакви мънички животинки, които не мога нито да видя, нито да подуша. Само усетих съвсем слаба топлина, като от угаснали въглени. През деня нагретият пясък напълно я е скривал от мен, успях да я доловя едва когато изстина.

- Така ли, къде? Покажи ми - помоли заинтригувано Алгира и последва тъмния силует, носещ се в небето. Скоро стигна до брега, където Риналу беше кацнал и сочеше с глава към земята пред себе си.

- Тук ли? Сигурен ли си? - удиви се момичето. - Но, Рин, тук няма нищо!

Все пак тя коленичи и започна да копае, доверила се изцяло на чувствителното към топлина зрение на дракона. След като изхвърли няколко шепи пясък, пръстите й докоснаха нещо твърдо. Алгира внимателно разчисти наоколо и извади от дупката бял объл камък, голям колкото ябълка.

- Хм, прилича ми на яйце... - замислено промълви тя, докато го разклащаше. После го проби с кинжала си и разчупи крехката черупка. Вътре имаше малко същество с четири все още неоформени плавника и мека, почти плоска черупка.

- Виж ти, това трябва да е морска костенурка - възкликна изненадано вещицата и неуверено попита: - Как мислиш, дали ще можеш да я изядеш?

- Доста е вероятно! - нетърпеливо раззина паст Риналу.

- Колко ще ти трябват, за да се нахраниш? - подхвърли му Алгира мъничката костенурка.

- Не съм сигурен, че мога да броя до толкова. Ще ти кажа щом се почувствам сит.

- Не помня някога да съм те виждала сит. Винаги си гладен, освен в случаите, в които си много гладен.

- Е, този е от тях! Все пак това, че мога да летя, да бълвам пламъци, и да преживявам всичките ти смъртоносни идеи, си има цена.

Алгира се зае да разкопава останалите яйца. Когато те свършиха, драконът я поведе към следващото гнездо, заровено под влажния пясък. Щом изпразниха и него, двамата продължиха нощното си търсене по брега. Измина поне половин час, преди да стигнат до масивните скали на края на малкия залив. Изтощеното момиче се сгуши под крилото на Риналу и почти веднага потъна в дълбок сън. Ако на острова имаше хищници, те не се осмелиха да доближат спящия дракон.

***

Слънцето още не беше изгряло, но приливът и не смяташе да го чака. Нивото на водата бавно се повиши и заля брега с кротки вълни, между които лениво се носеха кафяви и зелени водорасли. Утрото дойде неусетно и завари Риналу на съседния плаж. Драконът се беше събудил рано и се опитваше сам да изрови закуската си от земята. Но дългите му остри нокти не бяха подходящи нито за копаене, нито за хващане на малките яйца. А когато се опита да ги захапе, само напълни устата си с пясък. Плюещ, разочарован и дори леко обиден, той беше принуден да се откаже. Отбеляза гнездата с гребване на лапа, защото топлината на настъпващия ден скоро щеше да ги скрие от погледа му. После се върна при Алгира и нетърпеливо зачака събуждането й.

Когато първите слънчеви лъчи погалиха лицето на момичето, то неспокойно се размърда, протегна се и бавно отвори очи. Надигна се на лакти и сънено се огледа наоколо, все още прозявайки се. Щом забеляза стоящия недалече дракон, му се усмихна мило и грациозно се изправи. Отдавна беше свикнала да се буди със страховитата гледка на озъбената му уста и вече почти не се стряскаше от нея.

- Отново е време за хранене, нали? Но този път имаш нужда от малко помощ? - попита ведро Алгира. После се покатери на гърба на Риналу и той полетя към близкия плаж. След като опустошиха всички гнезда, драконът изръмжа доволно:

- Сега е време аз да се погрижа за теб. Качвай се!

Вещицата не разбра къде ще я води, но му се довери. Двамата се издигнаха високо над земята и се насочиха към вътрешността на острова. Пред смаяния поглед на Алгира се разкри един напълно различен свят, пълен със зелена растителност и аромат на цветя и борова смола. Почти веднага тя откри и причината за това. Пенлива река се спускаше от планината и влагата й вдъхваше живот на избуялата трева и високите храсти, отрупани с дребни плодове. И накрая, уморена и изгубила търпение, се хвърляше към морето, изливайки се във величествен водопад.

Драконът кацна в средата на тясна поляна, разположена между група дървета и брега на реката. Изчака момичето да похапне боровинки и да утоли жаждата си с бистрата студена вода на малко езеро. Той също пи от нея и вече беше готов да полети по обратния път, когато Алгира го погледна с дяволития си поглед. Същият този поглед, след който обикновено двамата се забъркваха в неприятности.

- Искаш ли да помогнем на тези, които живеят в долната част на острова? - попита невинно тя.

- О, не! Пак ли ние ще помагаме? Защо поне веднъж някой не помогне на нас?

- Защото големите и силните помагат на малките и слабите, а не обратното. Помага този, който може. Когато ти беше в беда, Салдемир и хората му не те изоставиха. Ние сме големи и силни и ние трябва да помогнем.

Риналу извиси над нея дългата си шия и многозначително я погледна отгоре.

- Добре де, ти си голям и силен - смутено се поправи тя. - Но разбираш какво искам да кажа. Ако ние не им помогнем, няма кой.

Драконът примирено въздъхна и протегна крилото си към Алгира. Тя се покатери по него и само след миг се озова в седлото. Ръката й посочи назад по течението на реката:

- Искам да се погрижим за еднорозите в долната част на острова, която е останала суха и безплодна. Докато летяхме насам, видях един огромен камък, който препречва пътя на реката и я отклонява към водопада. Сигурно е паднал по време на земетресението, за което говореше Тувилейми. Но ако успеем да го преместим... Да, добре, ако ти успееш да го преместиш, водата ще се върне в старото си русло. И отново ще потече към долината, вместо да се излива в морето.

- За тази скала ли говориш? Няма да стане, твърде тежка е! А и не мога нито да я хвана, нито да я захапя! - отсече Риналу, докато кръжеше над триъгълния каменен къс, който затваряше потока на водата.

- Мога да ти помогна, ако твоите сили не стигат! - убедено заяви момичето. - Само трябва да си намеря някой дълъг и здрав клон, с който да натискам.

- Кажи ми какво искаш да свърша, не ми казвай как да го направя! - ядоса се драконът и кацна на земята, за да може недоумяващата Алгира да слезе. После отлетя нанякъде и след малко се върна, сграбчил един голям камък в ноктите си. Пусна го в близкия пролом между високите брегове на реката по посока на водопада. И отново изчезна. Когато донесе втори гранитен къс и го хвърли до първия, търпението на вещицата свърши:

- Ще ми обясниш ли какво правиш?

- Щом не мога да преместя скалата, която затваря пътя на реката, ще направя бент надолу по течението. Така нивото на водата ще се повиши и тя ще прелее над преградата.

- Това е чудесна идея! Искам и аз да помагам - светнаха очите на момичето.

- Можеш ли да вдигнеш нещо, което е десет пъти по-тежко от теб? - попита я Риналу.

- Ами... не! - неохотно призна Алгира.

- Тогава ме остави да свърша това, което съм започнал. Когато ми потрябваш, ще ти кажа.

Драконът отново размаха криле и се издигна във въздуха. Скоро се върна с едно дърво и го пусна в реката. Силното течение понесе ствола и

го подпря на двата големи камъка, с които беше преградено стеснението. После Риналу натрупа още дървета върху първото и няколко от тях потънаха до дъното под тежестта на по-горните. Преплетените клони образуваха висока стена, която обаче не беше достатъчно плътна, за да спре цялата вода.

- Ето сега можеш да ми помогнеш. Свърших тежката работа, но останалите дупки не са по силите ми. Твърде малки са за мен.

Алгира събра цял наръч широки листа и нагази в студената планинска река. Докато запушваше пролуките между дърветата, драконът й носеше още клони и изтръгнати от корен храсти. Момичето старателно ги наместваше, промушваше и заплиташе във все по-гъстата ограда. Накрая ги укрепи още повече, като ги затисна с по-дребни камъни, каквито в изобилие имаше наоколо. Пришпорвана от нетърпението си, тя бързаше колкото можеше. Въпреки това й отне почти четвърт час, преди реката да започне да се надига в каменното си корито.

Първите тънки струйки вода се процедиха над огромната скала и потекоха по пресъхналото русло на някогашната река. После попиха в песъчливата почва и изчезнаха, оставяйки след себе си само мокри ивици кал. Но след тях идваха още и заливаха нови и нови пространства. Скоро се събраха в малко ручейче, което стремително се понесе към долината. Напуканата безплодна земя, изгоряла от слънцето и изсушена от ветровете, жадно поглъщаше живителната влага.

- Хайде да си тръгваме, Рин. Работата ни тук е свършена. Само след няколко години целият остров ще тъне в зеленина. Никой няма да разбере какво направихме и никой няма да ни благодари. Но това няма значение, защото ние с теб знаем, че помогнахме.

Момичето възседна дракона и двамата се издигнаха в небето. Няколко еднорога проследиха полета им и ги изпратиха със затихващо в далечината цвилене. Под крилете на Риналу все по-бързо и неразличимо се мяркаха храсти, дървета и зъбери. Скоро островът остана назад, а мислите на Алгира вече нетърпеливо препускаха напред към Салдемир и Лиандра. Още довечера щеше да е при тях.

Тя вече предвкусваше изумлението, с което приятелите й щяха да посрещнат историята за еднорозите. Със сигурност нямаше да повярват, поне не веднага. А и Риналу не можеше да потвърди думите й, защото изобщо не можеше да говори. Изведнъж на Алгира й се стори, че драконът лети някак вяло. А още бяха по средата на пътя.

- Какво става, да не се умори?

- Малко. Има насрещен вятър, пък и още на тръгване бях гладен. Така става, като ме храниш само с яйца от костенурки.

- Не можеш ли да се оставиш на въздушния поток и да се рееш, без да махаш с криле, както правеше на идване?

- За съжаление така ще бъдем отнесени назад.

- Ами тогава защо не кацнеш във водата и не си починеш малко? Виж колко е гладка повърхността. Почти няма вълни.

- Да, но и дъно няма. Толкова е дълбоко, че не го виждам.

- Не разбирам защо се плашиш толкова! Защо постоянно мислиш за дъното? Нали вече знаеш, че можеш да се задържиш над водата и няма да потънеш? Просто се плъзни по нея, все едно кацаш на твърда земя. И ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Известно време Риналу се противеше, но накрая умората надделя и той се снижи към леко развълнуваната вода. Първо я разсече с върховете на ноктите си, а после потопи в нея целите си крака и завъртя напред крилете си, за да намали съвсем скоростта си. Наклони тялото си леко нагоре и опашката и коремът му потънаха под повърхността, вдигайки клиновидна вълна след себе си. Озовал се във водата, той отчаяно загреба и запляска с всички крайници, опитвайки се да се задържи отгоре. На Алгира й отне много усилия да го успокои.

- Ето, видя ли, че няма нищо страшно? Сега се отпусни и си почини.

- Уморих се, ядосан съм ти, а и съм ужасно гладен. А наоколо няма никаква друга храна, освен теб, така че по-добре не ме дразни!

- Гледаш на мен като на храна? - неохотно се включи в шегата момичето, макар че неприятна тръпка пропълзя по гърба й. Но тя беше готова на много повече, за да отклони мислите на Риналу от страховете му.

- Да, и ми изглеждаш все по-вкусна - извърна той глава към нея. В очите му се четеше такава обич и преданост, че тя почувства срам заради безпочвената си тревога.

Изведнъж тялото на дракона потъна и Алгира се оказа под водата. Недоумяваща какво става, тя загреба няколко пъти и се подаде на повърхността. Огледа се уплашено наоколо, но от Риналу нямаше и следа. В следващия миг нещо лигаво и лепкаво се обви около десния й крак и я дръпна надолу. Момичето се озова насред цяла гора от бясно извиващи се пипала. Дебели повече от педя, дълги, силни и гъвкави, те се губеха в мрака на бездната. Повечето се опитваха да уловят краката и шията на Риналу, а едно го беше омотало и притискаше крилете към тялото му. Драконът се опитваше да се бори, но водата не беше неговата стихия.

В този миг някъде отдолу се разнесе хищното щракане на невидими челюсти. Алгира измъкна кинжала от ботуша на свободния си крак, наведе се и почти на сляпо започна да мушка и сече държащото я пипало. За неин късмет цялото внимание на морското чудовище беше насочено към по-едрата плячка. След няколко удара момичето успя да се освободи и се подаде над водата, за да си поеме дъх. Риналу обаче не можеше да диша и бързо губеше сили. Той захапа едно от пипалата и го прегриза, но движенията му ставаха все по-слаби и немощни. Ужасените му мисли пронизваха съзнанието на вещицата по-болезнено от нажежена стомана.

Тя се гмурна надолу и започна реже пипалото, което се беше увило около дракона и сковаваше движенията му. Острието й потъна в жилавата плът и заседна в нея като в гъста глина. Алгира го изтръгна и опита отново. Заби го до дръжката и го разклати, за да разшири раната. После извади кинжала и отчаяно го размаха, сечейки и кълцайки стегнатите мускули. Докато накрая прерязаното наполовина пипало увисна безсилно и отпусна хватката си. Почувствал се свободен, Риналу размаха крилете си и започна да гребе с тях като с гигантски сини плавници. Двамата с Алгира се подадоха на повърхността почти едновременно, борейки се за глътка въздух.

Морският хищник усети, че уловът му се изплъзва и се издигна нагоре. Пипалата му се извисиха над разпенената вода като кълбо от сплели се една в друга анаконди. Като чудовищни светлосиви пръсти на притаила се в дълбините гигантска ръка. Само за миг се подадоха и пламтящите като слънчев залез очи, сякаш събрали в себе си цялата злоба и ненавист на света.

Още преди да е успял да възстанови дишането си, Риналу изстреля ярка огнена топка към едно опитващо се да го сграбчи пипало. То пламна, сви се от болка и се скри под вълните. Алгира пък насочи ледената си магия към най-близкото до нея. Замрази го почти веднага, заедно с част от водната повърхност, над която то стърчеше. Във въздуха безшумно се посипаха искрящи снежинки.

Докато момичето се опитваше да се изкатери по гърба на дракона, хлъзгайки се по мокрите му люспи, той доплува до малкия айсберг. Завъртя се и с един-единствен удар на опашката си пръсна замразеното пипало на стотици ледени късчета. Те паднаха като градушка във водата и вълните ги понесоха наоколо. Това обаче не спря настървеното чудовище и то протегна напред останалите си пипала.

Риналу се опита да им се изплъзне, но плуваше твърде бавно. Магията на Алгира обаче ги пресрещна навреме и ги замрази в змиевидно извити стълбове. Но този път вещицата не спря, а продължи надолу към развълнуваното море под тях. Водната повърхност се превърна в ледена плоча, която се разширяваше във всички посоки и ставаше все по-дебела. Звярът беше закотвен за нея - жив и все така смъртоносен, но напълно неспособен да помръдне. Само опашката му яростно и безпомощно се извиваше някъде отдолу.

Премръзнала, задъхана и трепереща от страх, Алгира най-после успя да се изкатери на гърба на Риналу. Тя отметна назад мократа си коса и започна да разтрива раменете си в напразен опит да се сгрее поне малко. Драконът обаче изобщо не забеляза това, защото погледът му беше прикован в заледените пипала. Съзрял отличната възможност веднъж завинаги да приключи с ужасяващия хищник, той се приближи до него. Но вещицата имаше друго на ум:

- Остави го, в момента не е заплаха за никого! Още дълго време няма да е в състояние да се освободи и да ни нападне.

Риналу изръмжа гневно, едва потискайки желанието си за атака:

- Какво е това?

- Слушала съм какви ли не легенди за огромно чудовище с пипала, наречено "кракен". Обитавало морските дълбини и се хранело с китове. Но понякога ги преследвало чак до повърхността и тогава се случвало да напада и да потапя кораби. Пияни моряци с шепот разказвали как по чудо са оцелели след среща с него. Никога не съм подозирала, че в тези истории има дори капка истина.

Драконът погледна към зъзнещата Алгира и едва сега осъзна колко й е студено. Веднага я обля с топлия си дъх, за да я изсуши. Обяснението й не го интересуваше особено, но все още се надяваше, че тя ще промени решението си.

- А защо не искаш да го убия? - вече не толкова яростно попита той.

- Защото не се налага! Вече не ни грози опасност и можем да пощадим живота му. Освен това си мисля, че може би точно заради него тук изчезват кораби. Може би то е причината за страха, който държи любопитните и алчни хора далече от острова. И по този начин, макар и неволно, предпазва еднорозите. Всички живи същества са свързани помежду си и имат своя роля в живота, дори да не разбираме каква е тя. Пък и едва ли са останали много кракени. Ами ако този е последният и ние го убием? Хората все някога ще разберат, че морето вече е безопасно и пътят към острова е отворен! Тогава двамата с теб ще сме отговорни за последвалото унищожение на еднорозите. Те няма къде да избягат и ще бъдат избити до един. Не знам за теб, но аз не съм готова да понеса вината за изчезването не на един, а на два животински вида!

Вещицата и драконът се загледаха в носещия се недалече леден блок, над който като криви бели палми стърчаха замръзналите пипала. Риналу протегна нагоре мокрите си криле и укорително подхвърли:

- Имаш невероятното умение да ни забъркваш в безизходни ситуации!

- Ей сега ще си починеш, крилете ти ще изсъхнат и ще се махнем оттук! - не съвсем уверено заяви Алгира. - Размахай ги, все едно искаш да полетиш. Така ще ги изсушиш по-бързо.

Драконът я погледна с недоверие, но все пак я послуша и след миг наоколо се разхвърчаха фини водни капчици. След малко той спря и разпери широко небесносините си криле, така че да улавя с тях топлите слънчеви лъчи. Много скоро перата му бяха чисти, сухи и готови за полет. На устните на момичето се появи тържествуваща усмивка, която Риналу със съжаление помрачи.

- Нали не си забравила, че все още съм гладен? - попита той.

Угриженият поглед на Алгира се плъзна по водата. Чак до хоризонта нищо не дръзваше да оспори синьо-зеленото господство на вълните. Някъде под тях имаше несметни рибни пасажи, но макар и съвсем близо, те бяха недосегаеми. Не и без мрежа, или поне въдица, каквито тя нямаше. А и дори да ги държеше в ръцете си, не умееше да си служи с тях. На Риналу му трябваше храна, а тя нямаше представа откъде да намери. Тогава видя прегризаното от дракона пипало, което се носеше недалече от тях.

- Ами това? - обнадеждено посочи Алгира. - Мислиш ли, че ще можеш да го ядеш?

- Не съм сигурен... Изглежда доста противно! - колебливо отговори Риналу, но все пак го заръфа. След малко добави:

- И на вкус е такова!

- Съжалявам, само това намерих...

- Откъде знаеше, че става за ядене? - попита я той, като с мъка дъвчеше и преглъщаше жилавата плът.

- Ами, всъщност, изобщо не бях сигурна. Но нали ме назначи за отговорник по снабдяването ти с храна, бях длъжна да опитам.

Драконът издиша съвсем къса огнена струя, която обгърна от всички страни парчето месо в устата му и мигом го изпече.

- Така е по-добре! - доволно заяви той и заплува към един по-голям леден къс, останал от замразеното пипало.

След като изяде всичко, което намери, Риналу се почувства достатъчно сит и излетя с плавни махове на крилете си. Описа прощален полукръг над започналия да се размразява кракен и се насочи към невидимата още суша.

- Никога вече не искам да виждам вода, разбираш ли? Никога! - натърти той.

- Е, значи оттук нататък ще трябва да утоляваш жаждата си със затворени очи - пошегува се Алгира. Тя усещаше умората и мрачното недоволство, изпълващи мислите на приятеля й, затова реши да го разведри:

- Имам една идея!

- О, не, пак ли? - страдалчески простена драконът. - Сега пък каква?

- Спокойно, тази ще ти хареса. Какво ще кажеш да навестим Мойлири и да видим дали бебето й се е излюпило?

- М-м, щръкловища! - облиза се Риналу и примижа замечтано.

***

- Събуди се, вече почти пристигнахме!

- Задрямала ли бях? - прозя се Алгира и се огледа наоколо, докато сънното й още съзнание се опитваше да подреди събитията от последните

дни. Острите зъбери и неприветливите скали веднага й подсказаха, че наближават Лиргендул. Тя реши да похвали Риналу и така да избегне извинението, което може би му дължеше:

- Това е, защото летиш толкова плавно и леко.

- Страхувах се да не паднеш от гърба ми докато се издигам над планината - кимна напред драконът. - Въздушните потоци тук са доста нестабилни. Спря да ми отговаряш преди доста време, затова те оставих да поспиш. Но сега искам да си будна, за да се държиш по-здраво за седлото.

Непроходимият скален масив надвисваше над тях като гигантска каменна ръка, протягаща се да ги сграбчи. Риналу се издигаше все повече и повече, но си оставаше далече под снежните шапки на върховете. Накрая се гмурна в един тесен пролом и последва лъкатушещите му извивки. Някои завои бяха толкова остри, че Алгира със сигурност щеше да падне, ако не се беше вкопчила с ръце и крака в дракона. В мига, в който сблъсъкът с една стръмна канара изглеждаше неизбежен, Риналу се наклони рязко наляво и се озова над дълга долина. Тя не изглеждаше така безжизнена и негостоприемна, както голите хребети и склонове наоколо. Гъстите сенки в далечния край криеха под наметалото си тъмното тяло на Мойлири.

Алгира още от въздуха забеляза малкото дракончe, което весело припкаше във високата трева недалече от огромната си майка. То приличаше на тромаво мече с дебели крачета и малки крилца. Шията и опашката му бяха къси и недоразвити, и в набитото телце трудно можеше да се разпознае грациозната осанка на бъдещия повелител на небесата. Когато Риналу кацна на земята, момичето се приближи до игриво премятащото се живо кълбо, едва сдържайки любопитството си.

- Може ли? Позволяваш ли ми да разгледам бебето ти, Мойлири?

- Каморли! - отвърна гордата майка. - Нарекох го Каморли и можеш сама да го попиташ. Той те помни и дори ми разказа как сте се срещнали. Още тогава е усетил, че може да ти се довери, макар никога да не те е виждал.

- Каморли... - повтори вещицата замислено, сякаш опипваше думата с език. - Хубаво име си му избрала.

Огромните кръгли очи на дракончето гледаха света с удивление и неутолимо любопитство. Пълни с жив огън като кратерите на бездънни вулкани, те се взряха право в Алгира. Опитваха се да преценят що за странен безкрил дракон стои пред тях.

Момичето се наведе над Каморли и внимателно го погали по гърба, следвайки посоката на люспите му. Те бяха тънки и почти прозрачни, само в основата си едва забележимо синееха. Вече бяха започнали да се втвърдяват и не след дълго щяха да се превърнат в непробиваема броня.

- О, не, аз не съм дракон - усмихна се тя на мислите му. - Когато пораснеш и опознаеш света по-добре, ще разбереш, че той се простира далече отвъд пределите на тази долина. И не е населен само с дракони.

- А какво си тогава?

- Твой приятел. Това е нещо като втора майка. Не ме ли помниш? Говорих с теб още докато беше в яйцето. Надявах се да познаеш мислите ми.

- Помня те много добре. Ти беше първият глас след безкрайната тишина. Но не пожела да станеш моя майка! - огорчено завъртя глава Каморли.

- Наистина много бих искала, но както сам виждаш - аз не съм дракон. И не бих могла да ти бъда майка. Защото не знам и не умея всички тези драконски неща, на които истинската ти майка трябва да те научи.

- Но аз толкова дълго чаках и се надявах. Знаеш ли колко тъмно, тъжно и самотно ми беше в яйцето?

- И аз съм била затворена, макар и не колкото теб. Но тогава мислех, че не ми остава много и животът ми вече е свършил. А ти винаги си знаел, че някой ден ще излезеш навън. И животът ти едва тогава ще започне.

- И ще бъде чудно красив! - намеси се Риналу. - Ще бъде толкова вълнуващ и изпълнен с какви ли не приключения. Ще се научиш да летиш, да намираш опора във въздуха и мъдрост в песните на вятъра. Ще познаеш силата на магията и магията на приятелството. И ще видиш, че чакането си е струвало.

Мойлири следеше разговора много внимателно, готова да се намеси при най-малката опасност за Каморли. Но постепенно се успокои и явно реши, че Алгира и Риналу заслужават доверието й.

- Имате ли нещо против да го наглеждате за малко? Не смея да го оставя за дълго сам с всичките тези щръкловища наоколо. Но забелязах една голяма пещера и искам да потърся техни гнезда вътре.

Челюстите на Мойлири се разтвориха в зловеща усмивка и разкриха страховитите й зъби и бездънната й паст. Тя бавно се отдалечи и размаха огромните си криле, закривайки половината небе с тях. Издигна се нагоре и скоро се превърна в малък черен силует, неразличим от тези на кръжащите над долината птици.

- Я да видим какво си имаме тук? - попита закачливо Риналу и издиша лека огнена струя към дракончето. То се опита да мушне глава под късото си още крило и ужасено се защура наоколо. Но нямаше къде да се скрие от преследващите го пламъци.

- Ама какво правиш? Та той е още бебе! Не виждаш ли колко е мъничък? - опита се да спре приятеля си Алгира.

- Бебе, или не, той е дракон. И трябва да опознае силата на огъня, с който е роден. И който ще носи в себе си през целия си живот.

Момичето застана пред муцуната на Риналу, принуждавайки го да затаи дъх и да наведе глава, за да не я изгори. Стреснат от нейните действия и недоумяващ причината за страха й, той смутено обясни:

- Огънят ще помогне на люспите му да се втвърдят по-бързо. Не се тревожи, не правя нищо по-различно от това, което майка ми правеше за мен, когато бях малък. Просто Мойлири отдавна не е гледала бебе и в грижите си за него го е разглезила твърде много.

Мисълта за убитата му майка извика тъжни спомени в съзнанието на Риналу. Като черни неканени гости се промъкнаха те във всичките му кътчета, носейки само мъка и изгаряща болка. Празнотата от загубата беше постоянна и непреходна, но в такива моменти ставаше още по-непоносима. Скръбта му се прехвърли върху Алгира и събуди и нейната. Момичето тъжно склони глава, преглътна сухо и не успя да сдържи сълзите си. Солената им влага замъгли очите й и през бялата пелена тя видя майка си, толкова красива и жива, сякаш наистина стоеше пред нея. Макар че не бяха лековити като драконовите, нейните сълзи й вдъхнаха сила. Извикаха отново всяка нежна дума и всеки мимолетен миг на щастие. И се изляха като топъл летен дъжд върху главата на Риналу, когото тя здраво беше прегърнала. Той й отвърна с цялата обич, бликаща в душата му. И двамата се почувстваха по-близки отвсякога.

Застинал неподвижно, Каморли ги гледаше с огромно удивление. Над бледосиньото му тяло се издигаше лек, почти прозрачен дим като от угаснало огнище, пълно с тлеещи въглени. Изведнъж Алгира осъзна, че това, което изглеждаше като мараня, всъщност беше едва забележимото трептене на тъничките му люспи. Сякаш хиляди пеперуди бяха накацали по него и пърхаха с малките си сини крилца.

- Какво е това? Той добре ли е? Ти ли му направи нещо? - разтревожи се тя.

Риналу побърза да я успокои:

- Не се безпокой, нищо му няма. Просто му стана много топло и трябва да се охлади. За разлика от хората и другите животни, ние не се потим. Ако ни е студено или се почувстваме застрашени, затваряме плътно люспите си. Когато ни стане топло, ги открехваме леко, а ако и това не помогне - започваме да си веем с тях.

Драконът продължи да облива Каморли с огъня си и след малко дребосъкът като че започна да свиква с пламъците. Понякога дори се забавляваше с тях, подлагайки за момент главата, крилете, или опашката си на пътя им. Едва тогава Риналу го остави на мира и нетърпеливо погледна към Алгира.

- Какво има? - неразбиращо го попита тя.

- Мислех си, че не е нужно да чакам завръщането на Мойлири. Отивам на лов, а ти остани тук да пазиш Каморли.

- Но аз... няма да се справя! Ами ако се появят щръкловища? Гладни и многобройни?

- Аз ще се върна бързо. Пък и нали си имаш лък, стрели и защитна магия.

И без да даде време на Алгира да възрази, драконът излетя и изчезна между стръмните скали, обграждащи малката поляна. Момичето нервно извади една стрела от колчана си и опъна тетивата, готова всеки момент да стреля. Но хищниците явно се бяха научили да заобикалят мястото отдалече, така че след кратко колебание тя я прибра обратно. После приклекна и подканващо протегна ръце към Каморли:

- Хайде, ела да си поиграем.

Чакало само това, дракончето весело изпищя и се втурна към нея. Макар че все още беше малко, то вече беше доста силно и тежко. Но не се беше научило да владее тялото си. Без изобщо да намали скоростта си се блъсна в Алгира и я събори на земята. След миг тя успя да се изправи, с болезнена гримаса разтърквайки натъртения си хълбок. Когато Каморли отново се засили към нея, радостно пърхайки с крилцата си, тя отскочи встрани. Размахало всичките си крайници, бронираното животинче профуча покрай момичето и спря едва след няколко метра. Само за да се завърти на място и да се хвърли в нова атака. И още няколко след това, без да показва никакви признаци на умора. За свое съжаление Алгира не се чувстваше по същия начин. Тя никак не искаше да прекрати играта, но и нямаше сили да я продължи.

Всичко се промени в мига, в който над главите им прелетя едно щръкловище. Отначало то се носеше високо във въздуха, но изведнъж започна да описва все по-ниски и стесняващи се кръгове. Каморли го забеляза и уплашено изпищя. Опита да се скрие в най-близкото храстче, но половината му тяло остана да стърчи навън. Вещицата заплашително размаха лъка си, а когато това не помогна, простреля летящия хищник в крилото. Това донякъде скова движенията му и маховете му станаха неравномерни. Но щръкловището изглежда беше гладно, защото не се отказа и връхлетя върху Алгира. Тя се хвърли на земята и се претърколи встрани, разминавайки се на педя с дългата му човка. Звярът се опита да направи остър обратен завой, но раненото крило не го слушаше. Затова той описа неправилна дъга, като едва не се удари в клоните на едно дърво. И отново се устреми към вещицата, която в последния момент издигна пред себе си своята защитна магия. Ударът в нея отхвърли чудовището назад и го зашемети за миг.

Може би Каморли почувства прилив на смелост, като видя отпора, който даде Алгира. Или просто подуши страха на щръкловището. Малкото дракончe с гърлено ръмжене се хвърли към него и го захапа за опашката. Младата жена се възползва от объркването на звяра и изстреля втора стрела по раненото му крило, като го прикова към земята. Опасният

хищник не издържа двойната атака и отчаяно се задърпа настрани. След миг успя да се освободи и побягна, като махаше безпомощно със здравото си крило. Половината от другото остана да лежи на тревата и Каморли победоносно го заръфа.

- Хайде да не казваме за това на майка ти - помоли го Алгира, докато се оглеждаше нервно наоколо. - Не бива да я тревожим излишно.

Въпреки обещанието на Риналу, Мойлири беше тази, която се прибра първа. Тя носеше в устата си едно малко щръкловище. И когато го пусна пред гладния Каморли, той се нахвърли върху него с всичките си зъби и нокти. Алгира се отдалечи в гората, за да си спести гледката и звуците на хранещото се драконче. Пък и искаше да си набере малко плодове за вечеря. Успя да простреля и някакво дребно животинче. Все щеше да се намери кой да й го опече.

Малко по-късно се върна и Риналу, сграбчил планинска коза в острите си нокти. И вечерята на дракончето се превърна в истински пир.

- Нима не успя да уловиш поне едно щръкловище? - удиви се Алгира.

- Всъщност хванах две и ги изядох с удоволствие. Много ги харесвам, но се срещат само тук. А пък Каморли и без това е свикнал с тях, нали само това яде. Затова реших да му донеса нещо по-различно. Така и двамата сме доволни.

Нощните сенки се спуснаха бързо над почти отвесните скали на Лиргендул. Само малка част от звездното небе се подаваше между високите върхове на планината и оскъдната светлина не можеше да разпръсне мрака. Алгира не виждаше нищо, освен три двойки блестящи драконови очи. Всеки друг на нейно място щеше да е уплашен до смърт. А много вероятно и изяден. Тя обаче изпитваше само леко притеснение, почти напълно приглушено от усещането за близостта на приятелите си. Ориентирайки се само по размера на живите въглени и височината им над земята, момичето стигна до Риналу и с опипване се пъхна под крилото му.

- Може ли да останем да пренощуваме тук? - поиска разрешение тя. - И двамата сме твърде уморени, за да се приберем у дома.

- Разбира се - увери я Мойлири. - Тук не е много уютно и може да ти липсват някои от удобствата, с които си свикнала. Но те уверявам, че никъде няма да си в по-голяма безопасност.

Алгира й повярва веднага. Тя добре знаеше, че никаква заплаха не може да се промъкне незабелязано покрай зоркия поглед на майка, закриляща детето си. Особено ако тя е най-големият и могъщ дракон на света.

София
19 Април 2018 г.

8. Северната граница

Еларика бързаше, колкото можеше. На всяка цена трябваше да се махне от това зловещо място преди падането на нощта. Иначе никога нямаше да го напусне. Онези ужасни чудовища спяха през деня, но много скоро щяха да се събудят. Щяха да изпълнят мрака с черните си криле и да разкъсат тишината със щракането на ненаситните си човки. Ех, какво ли не би дала сега за един кон.

Полите на красивата й до неотдавна рокля се вееха назад, раздирани от острите камъни и трънливите храсти. Солена пот се стичаше на едри капки по челото й, бузите й горяха, а хладният въздух на пресекулки нахлуваше в гърдите й. Те се повдигаха често-често и избухваха в пламтяща болка при всяко ново вдишване. Надвисналите над нея склонове постепенно се снижаваха, но същото правеше и слънцето, приближавайки падането на нощта.

Мрачната гледка на голите безжизнени скали можеше да всее страх в сърцето и на най-смелия войн. А Еларика беше само една слаба и безпомощна вещица, която дори не носеше оръжие. Стрелите, мечовете и копията и без това бяха безсилни срещу несметните пълчища от летящи изчадия. Те бяха създания на мрака и се страхуваха единствено от светлината. А тя ставаше все по-оскъдна и вече губеше битката с тъмните сенки.

Но мисълта за драконовото яйце даваше криле на Еларика и осмисляше самотата и лишенията й. Макар че натежаваше в ръцете й с всяка следваща крачка, то й помагаше да понесе несгодите и подхранваше мечтите й за по-добър живот. И тя нямаше да го остави. Беше се борила толкова дълго, беше рискувала толкова пъти, беше жертвала толкова много. Най-трудното беше вече зад гърба й, но тя продължаваше да хвърля тревожни погледи през рамо.

Не беше никак лесно да се сприятели с огромния черен дракон. Въпреки дългите месеци, през които бавно и старателно беше градила доверие помежду им, Еларика все още усещаше подозрението на звяра. Отначало те изобщо не можеха да се разбират. Ако в гръмотевичното ръмжене на чудовището имаше някакъв смисъл, то той напълно убягваше на вещицата. Женският дракон пък не познаваше човешкия език. Затова двете се научиха да общуват не с думи, а с мисли. Откриха начин да сплитат съзнанията си в едно и така чувствата и усещанията им ставаха общи. В такива моменти на Еларика й беше особено трудно да пази плановете си в тайна. Понякога дотолкова потъваше и се изгубваше в

съзнанието на страховития хищник, че съвсем забравяше целта си. После бавно, почти болезнено, си спомняше коя е, към какво се стреми и какво иска да постигне.

А Еларика търсеше преди всичко уважение. Но не от простите и неуки селяни, които лесно можеше да впечатли с някой евтин номер. Хората не я интересуваха особено, дори кралете и кралиците. От всички тях тя очакваше единствено да свеждат поглед, когато я приближат, и почтително да шепнат името й щом ги отмине. Парите и славата не значеха нищо за нея, защото бяха просто средства за постигането на повече власт над хората. Еларика копнееше единствено за уважението на тези, които владееха магията. Пред тях трябваше да се докаже като достойна един ден да оглави Сбора на вещиците.

Защото само тя беше достатъчно силна и мъдра, че да обедини разпокъсаните кралства и да ги подчини на волята си. И само тя не се страхуваше да направи каквото е нужно, за да създаде един мирен и безопасен свят за дъщеря си. Такъв, какъвто всяка майка се стреми да осигури за своето дете. Посестримите й се заблуждаваха, че могат да живеят на остров на спокойствието насред заобикалящия ги океан от хаос и насилие. Те просто не разбираха, че само премахването на границите между държавите може да сложи край на войните. Въпреки многото жертви това щеше да е проява не на жестокост, а на висше милосърдие.

Но ако се появеше пред Сбора на вещиците, яхнала огромния дракон, останалите нямаше да имат друг избор, освен да й се подчинят. За Еларика властта беше безполезна играчка, която се използваше единствено да осигурява известен разкош на малцината, които я притежаваха. Обаче ако тя успееше да събере цялата власт в ръцете си и да я насочи в правилната посока, можеше да направи света по-добър. Покоряването на дракона щеше да й даде необходимото надмощие над другите вещици. И да ги убеди в силата на магията й. А с всички тях на своя страна, никоя армия не би могла да я спре.

Затова Еларика взе тежкото решение да остави зад гърба си своя спокоен и уреден живот. Изостави семейния уют и сигурността на градските крепостни стени. Изостави семейството и близките си. Изостави дори невръстната си дъщеричка на грижите на вечно безпаричния художник, за когото се беше омъжила. Посвети цялото си време и всичките си усилия на опитомяването на черното крилато чудовище. В началото беше сигурна, че все някога ще успее да го дресира и да го подчини на волята си. Но след почти година трябваше да признае пред себе си, че се е провалила. Глупавото животно изобщо не я слушаше, летеше накъдето си иска и правеше каквото си знае. И тя нямаше с какво да го изкуши, нито пък можеше някак да го уплаши.

Отчаяна и обезверена, Еларика с горчивина си спомняше за първата си среща с дракона. Беше навлязла дълбоко в гората, за да събира билки,

когато отнякъде се разнесоха жални писъци. Отначало реши, че чува плача на изгубено детенце. Осъзна грешката си едва когато откри едно голямо като кон драконче, пропаднало в дълбок процеп между скалите. Беше се заклещило и се въртеше безпомощно, но никак не можеше да излезе. Вещицата веднага осъзна ползите, които можеше да извлече от спасяването на малкото. То бързо щеше да порасне и тогава щеше да лети, да бълва пламъци и да прави всичко, което му нареди. Затова тя се зае да му помага, като подпъхваше под него дълги и здрави клони. И точно когато тромавия мъник успя да се измъкне, се появи огромен черен дракон, понесъл изтръгнато от корен дърво в извитите си нокти. Хищникът веднага разбра всичко и удостои Еларика с бърз поглед, в който нямаше гняв, но нямаше и благодарност. Захвърли тежкия ствол и нежно сграбчи с предните си лапи цвилещото от щастие драконче. После размаха криле и изчезна в небето сред вихрушка от прах, листа и борови иглички. Те се посипаха надолу като зелен снеговалеж, а след това се възцари неестествена тишина.

Еларика дълго не можа да си обясни какво я беше опазило жива. Накрая проумя, че беше срещнала не диво животно, подвластно единствено на убийствените си инстинкти, а разумно същество. И реши да се възползва от това. Оттогава тя се влачеше след двата дракона, а те почти не я забелязваха. Майката търпеше присъствието й, но рядко я допускаше близо до детето си. Само когато отлиташе надалече я сграбчваше заедно с дракончето, за да пренесе и двамата в следващото си леговище. Немирното дяволче кипеше от живот и не се спираше на едно място. Острите му люспи често порязваха вещицата, понякога до кръв, но тя само стискаше зъби и чакаше своя час.

И търпението й постепенно започна да дава резултати. Огромният дракон й се доверяваше все повече и повече, и отсъстваше все по-дълго, когато отлиташе на лов. Понякога минаваше цял час, преди да се върне. Но това беше крайно недостатъчно на Еларика да избяга и да отведе със себе си дракончето. А и дори да изгубеше за малко следите им, майката никога нямаше да спре да търси детето си. И не съществуваше място на света, където да не го намери с невероятното си хищническо обоняние. Въпреки неоспоримия си напредък, вещицата изобщо не се доближаваше до успеха.

Вече съвсем беше изгубила надежда, когато женският дракон й разказа за яйцето, което носеше в себе си. То било безценен подарък и единствен спомен от мимолетната й среща с прекрасен тъмносин мъжкар, едновременно мъдър и могъщ. Вещицата така и не разбра какво точно се беше случило с него, пък и не я интересуваше особено. Защото видя друг начин да постигне целта си, макар че се налагаше да промени плановете си. Но беше пожертвала толкова много, че заслужаваше да получи нещо в замяна. Щом не можеше да дресира майката или да вземе детето й, щеше да се задоволи с драконовото яйце. Все щеше да намери как да го излюпи.

Дотогава Еларика дори не бе подозирала, че драконите могат да отлагат снасянето на яйцата си докато търсят подходящи условия. Но щом усети нерешителността на загрижения хищник, тя започна да го увещава, че няма смисъл да чака повече. И постепенно го убеди, че в целия свят не ще намери по-удобно място за отглеждане на малкото. Изобилстващи от плячка и недосегаеми за хората и безкрайните им войни, планинските клисури сякаш бяха създадени за това.

Когато яйцето най-сетне се появи на бял свят, вещицата вече беше готова. Щеше да използва стръкчето смъртотравниче, което отдавна носеше със себе си и пазеше като очите си. Билката се срещаше изключително рядко, а приготвянето на отварата не беше нито лесно, нито бързо, нито пък безопасно. Но Еларика владееше отлично занаята си и се справи само за час. Поля обилно трупа на един останал от сутринта елен и се опита да попречи на малкото да яде от него. Щеше да бъде чудесно, ако успееше да убие само майката. Провали се, както и очакваше, но за щастие плановете й предвиждаха такъв развой. Малко се тревожеше дали древната рецепта ще подейства, но отровата се оказа изненадващо силна. И щом двата дракона заспаха последния си сън, тя грабна яйцето и побягна. Без да спира, без дори да забавя бесния си бяг. Вече беше толкова близо. И нямаше да позволи на нищо да й попречи.

Пъстрите дневни цветове избледняха и посивяха, а дърветата и скалите се сляха в безформена маса и изчезнаха в мрака. Нямаше луна и пътеката изобщо не се виждаше. Изведнъж в нощното небе се появи нова звезда. Съвсем бледо в началото, пламъчето й бързо се усили, а зад него се протегна ярка огнена следа. Тъмнината се превърна в сумрак, после стана светло като ден, макар че слънцето тъкмо беше залязло. Високите борове и планинските хребети се откроиха като тъмни силуети и хвърлиха дълги сенки, които сграбчиха земята с кокалестите си пръсти. След миг мракът се завърна, а някъде в далечината се разнесе мощния тътен на невидима гръмотевица.

Скалите под Еларика се разтресоха, надигнаха се и захвърлиха тялото й като перце във въздуха. Раздирани от неведома сила, хълмовете се разпадаха на камъни и прах. Навсякъде зейваха огромни пропасти, които се спускаха чак до недрата на земята и поглъщаха дървета и животни. Вещицата изпищя и с мъка успя да се залови за ръба на една канара, която бавно се свличаше надолу. Но изпусна драконовото яйце и то се изтъркаля някъде под нея, подскачайки насам-натам с глухо тропoлене, преди да изчезне в бездната. А с него и всичките й надежди и мечти. Хвърляйки прощален поглед през рамо, тя се изкатери нагоре и най-после се измъкна от дълбоката яма. Спря се на самия й ръб и се обърна назад, мрачно стиснала юмруци. Преглътна сълзите си и отчаяно се взря в тъмнината, която й беше отнела така жадуваното бъдеще. Не, тя нямаше да се откаже! Щеше да събере войници и работници и да се върне. Нещастниците щяха

да копаят, докато издъхнат от изтощение. Беше готова да направи стълба от костите им, ако трябва, но да стигне до дъното на пропастта. Яйцето беше нейно, беше го заслужила и изстрадала. И щеше да си го вземе.

***

- Защо? Ти предаде доверието на Мойлири и затова ще умреш! Но заради приятелството на дракона ще получиш възможност да обясниш.

Алгира се събуди от усещането, че се задушава. С мъка открехна очи и едва когато се огледа, разбра защо не можеше да помръдне. Грамадната лапа на Мойлири лежеше върху нея и я притискаше към земята. Само главата на вещицата се подаваше между огромните нокти на дракона, но смазващата тежест върху гърдите не й позволяваше да си поеме дъх. Тя не можеше да изрече и дума, но за щастие все още можеше да говори в ума на разярения хищник.

- Къде е той? Къде е приятелят ми, Мойлири? - отчаяните мисли на вещицата изобщо не трогнаха женския дракон.

- Отиде на лов. Радвам се, че това ще му спести гледката на твоята смърт. Нямам нищо против него и не ми се иска да го убивам. Но може да се наложи, ако сляпата му привързаност към теб го накара да те защитава. Той си мисли, че те познава добре, затова ти вярва и дори не подозира за подлостта ти. Лъгала си го толкова дълго, а успя и мен да заблудиш. Но сега ще сложа край!

Защитната магия на Алгира можеше да я предпази за кратко, но използването й щеше да затвърди увереността на Мойлири в нейната вина. А погледът на дракона и без това беше пълен с неумолима решителност. Всеки нокът, зъб, перо и люспа на мрачната настръхнала фигура сочеха обвинително вещицата и жадуваха кръвта й. Каморли скимтеше уплашено и безуспешно се опитваше да избута тежката лапа от Алгира. Но майка му го захапа за врата с неподозирана за големината си нежност, вдигна го и го остави настрани. После завъртя глава към лежащото на земята момиче, което с всички сили се бореше за живота си:

- Но защо желаеш смъртта ми? Много добре знаеш, че съм твоя приятелка. В какво ме обвиняваш?

- Няма смисъл да се преструваш на невинна. Каморли намери твоя рог от еднорог докато си играеше. Това е единственото оръжие, което е достатъчно твърдо и тънко, за да се забие между драконовите люспи. Веднъж едни от твоя вид ме пронизаха в шията с такова, но не ги оставих да живеят достатъчно дълго, че да довършат започнатото. Знам, че си дошла тук да ме убиеш! А после сигурно искаш да отвлечеш детето ми. Не си прави труда да отричаш, всичко ми е ясно. Върнала си ми яйцето не от добрина, а защото не си успяла да убедиш Каморли да се излюпи. Трябвал ти е за нещо, но си разбрала, че той ще се довери само на истинската си

майка. Толкова се гордея с него. Още е съвсем мъничък, а все пак е доловил коварството ти.

Погледът на Мойлири се отклони към малкото драконче и се изпълни с любов. Но само след миг отново се стовари върху Алгира с цялата изпепеляваща омраза на уплашена за детето си майка:

- Какво щеше да правиш с него, след като ме убиеш? Кажи ми!

- Разбирам, че в момента си твърде ядосана, за да ми повярваш. Но преди да ме убиеш искам да знаеш, че никога не съм ви мислила злото. Рогът, който толкова те уплаши, дори не е мой. Нося го с мен, за да го върна на собствениците му. А яйцето ти скрих в пещерата само за да го предпазя от хората. Тогава още не те бях срещнала и не знаех какво да правя с него. Ако попиташ Каморли, ще се увериш, че никога не съм го увещавала да се излюпи.

- Не го замесвай в лъжите си!

- Попитай го все пак. Само той може да докаже невинността ми.

Макар че все още не можеше да диша, Алгира почувства колебанието на Мойлири. Лапата на черния дракон леко отслаби натиска си. А след миг се вдигна във въздуха и освободи момичето, което с облекчение си пое дъх. Роклята му беше влажна от утринната роса и то се сви на кълбо, треперейки от пронизващия студ и преживяния ужас.

- Може би сгреших за теб - отстъпи крачка назад Мойлири, без да откъсва очи от малкото уязвимо тяло пред себе си. - Може би позволих на един стар, но все още твърде болезнен спомен да ме погълне...

Възстановила донякъде дишането си, Алгира лежеше на студената земя и не смееше да помръдне. Гневът в очите на женския дракон бавно угасна, а огромното й черно туловище се отпусна, без обаче да губи нищо от ужасяващия си вид. Едва доловима сянка на съжаление се промъкна в съзнанието й:

- Веднъж вече повярвах на една от твоя вид, а тя открадна яйцето ми, отрови детето ми, и се опита да ме убие. Толкова трудно ми беше след това да те приема за своя приятелка и така болезнена беше мисълта, че и ти си като нея. Че всяко твое действие и дума са целили единствено да приспят бдителността ми.

Алгира с удивление проумя, че Мойлири търси начин да се извини.

- Напълно те разбирам. Всяка майка на твое място би направила същото, без изобщо да се двоуми. Благодаря ти, че се усъмни във вината ми и се съгласи да я провериш.

Вещицата бавно се изправи на крака и пристъпи към рога от еднорог, който любопитния Каморли беше измъкнал от торбата й. Понечи да го прибере обратно, за да го скрие от погледа на Мойлири. Но замръзна на място, когато драконът недоволно изпръхтя и протегна грамадната си глава към нея:

- Приликата между вас двете е твърде голяма. Трябва да знам дали имате нещо общо, а има само един начин да разбера. Искам да подуша кръвта ти, вещице!

Алгира с привично движение се пресегна към колчана си за стрела. Но в следващия момент погледът й се спря на рога, който тъкмо се канеше да пъхне в торбичката си. Тя уболе с върха му показалеца на лявата си ръка и с готовност я поднесе към полуотворената паст на хищника. Ноздрите на Мойлири се разшириха, а огромните й очи гневно припламнаха в утринния полумрак:

- Така си и мислех. В теб тече кръвта на Еларика! Трябваше да се досетя, че от нея си наследила умението си да говориш с дракони.

- Еларика? Никога не съм чувала за нея. Коя е тя? - объркано попита Алгира.

- Проклетницата, която предаде доверието ми и открадна яйцето ми. Открадна неродения Каморли! Беше умна и силна като теб, но беше и толкова различна. Говореше толкова убедително, че успя да заблуди старата и проницателна Мойлири.

- Аз... Много съжалявам...

- Недей! Ти нямаш вина за случилото се. Еларика беше умна, но не беше мъдра. А силата й не беше завършена, защото не знаеше как да използва магията си, за да помага на другите. Липсваше й твоето съчувствие и загриженост. Тя беше готова на всичко за дъщеря си, но не се интересуваше, че на света има и други родители, които обичат децата си не по-малко от нея. Пламъкът на майчината й любов ме заслепи и не успях да видя мрака, който беше погълнал душата й. А когато осъзнах грешката си, вече беше твърде късно. Тогава бях толкова млада и наивна. Пък и във вас двете има нещо, което обърква преценката ми. Нея подцених, а теб заподозрях неоснователно. Но тя открадна яйцето ми, а ти ми го върна. Няма как да сте по-различни.

- Какво се случи с нея?

- Отровата й уби детето ми, но се оказа твърде слаба за мен и само ме приспа. Събудих се вечерта и веднага полетях да я търся. Щях да си върна откраднатото яйце, а нея да изпепеля на място. Но тогава една звезда падна от небето и разцепи високата планина. Лумна страшен пожар, сякаш огромен дракон беше запалил цялата земя. И пепелта от пожарищата скри Еларика от мен. После с години се опитвах да проследя миризмата й, но така и не успях да я подуша. Сигурно се беше научила да я прикрива с магия или с билки. Никога повече не я видях, макар че понякога усещах присъствието й в главата си.

Алгира се поколеба за момент, но реши, че въпреки риска е по-добре да изчисти докрай подозрението на Мойлири:

- Искам да ти покажа нещо. Може ли?- Момичето измъкна кинжала от ботуша си и завъртя гладкото острие пред очите на дракона. Стоманата меко проблесна на лунната светлина.

- Изглежда са изминали поне хиляда години, откакто за последен път си видяла човек. Без да броим онези, които са те затрупали в мината, разбира се. През това време нашите майстори са се научили да изковават много твърди и здрави оръжия. Така че ако исках да те убия, нямаше да ми трябва рог от еднорог. Защото вече умеем да правим дори по-добри остриета. Когато за първи път срещнах Риналу, едни войници тъкмо бяха пронизали смъртоносно майка му. А неотдавна самата ти едва не загина, докато ми помагаше в битката с другите вещици. Те използваха магия и бойни машини срещу теб и няма как да не помниш копията, които забиха в тялото ти. Ставаме все по-добри в убиването на дракони. Затова трябва много да внимаваш и да се пазиш от хората.

Мойлири изръмжа тихо, почти нежно, и майчински протегна огромното си крило над играещия наблизо Каморли:

- Носих го в себе си като яйце толкова дълго, че забравих как изглежда баща му. Все отлагах снасянето му в очакване на съвършения момент. И никой не ми се струваше подходящ. Така се страхувах да не сгреша, а накрая избрах възможно най-лошия. И то само, защото се доверих на едно подло, измамно и коварно същество.

Вече се развиделяваше, когато Риналу долетя отнякъде. Дори да беше усетил остатъците от напрежение между Алгира и Мойлири, той не го показа. Само подхвърли къс още димящо месо към малкото драконче, а то веднага се нахвърли върху подарената плячка. Нямаше търпение по-бързо да порасне и най-сетне да полети, затова се радваше на всяка възможност да утоли вълчия си апетит.

Вещицата потупа Каморли по гърба, ловко избягвайки острите пера на въодушевено пляскащите му криле. После се приближи до Мойлири, наведе се и допря челото си до нейното в знак на уважение и доверие. Метна лъка си на рамо и само миг по-късно вече беше в седлото си, надянато на нетърпеливо извилата се тъмносиня шия. Дъхът й секна за миг от стремителното излитане на дракона.

- Сега накъде? - незаинтересовано попита Риналу, след като отвесните скали на Лиргендул останаха назад.

- Към селото на прокълнатите, за да им върнем рога - отвърна Алгира, все още леко замаяна от резките завои. - И без това ни е на път. А после се прибираме у дома, при Салдемир и Лиандра. Съгласен ли си?

Драконът сви криле с безразличие, после оживено ги размаха и се насочи в избраната от момичето посока. Щом бяха заедно и имаше достатъчно храна, нищо друго нямаше значение.

Кацнаха близо до селото, защото Алгира се надяваше, че този път хората няма да се уплашат толкова от Риналу. И се оказа права. Макар че

отново ги посрещнаха на колене, погледите на всички бяха насочени към нея с очакване да ги освободи от проклятието. Тя се постара да го направи, като им разказа за разговора си с еднорога. Отчаянието по измъчените лица постепенно се смени с недоверие, после с уважение и накрая с благодарност. Вещицата се усмихна окуражително и подаде рога на старейшината:

- Връщам ви го, защото не е опетнен от убийство или друг грях. Свободни сте да живеете както сами решите, без угризения и чувство на вина.

- Мисля, че ще е най-добре да остане при теб - меко възрази старецът.

- Но рогът ви принадлежи! - недоумяващо възкликна Алгира. - Много е ценен, а и може да спаси живота на някой от вас, ако се отрови с нещо, или го ухапе змия или паяк.

- Това е вярно. Но безкористното ти отношение ни убеди, че ти си най-достойния му пазител. Пък и на крилете на дракона си ще можеш да се притичаш на помощ много по-бързо от нас. И да излекуваш много повече хора.

Понеже вещицата нерешително мълчеше, старейшината почти насила набута спирално усукания рог в ръцете й. После подканващо посочи към една красиво изрисувана къща в центъра на селото:

- Ще споделиш ли с мен скромната ми закуска?

Алгира не искаше да се натрапва, а и усещаше с гърба си настойчивия поглед на Риналу, който нямаше търпение да се махне от тук. Но в бързината да напусне Лиргендул не беше хапнала нищичко и гладът й ставаше все по-силен. Пък и нямаше да е любезно да откаже, така че тя придружи старейшината до колибата му. Разочарованият рев на дракона се разнесе из цялото село.

Чаят беше толкова горещ, че опари небцето на Алгира. Затова втория път сръбна по-внимателно, наслаждавайки се на горчивия вкус на напитката. Богатият аромат на билки и дъхави листенца й напомни за дома и я изпълни с носталгия. Тя усети как я обзема меко спокойствие и бавно се разпростира из тялото й. За първи път от толкова време се остави на насладата и си позволи да потъне в омайната й нега, вместо да се бори с нея.

Умората от последните дни и преживяната смъртна опасност от сутринта си вземаха своето. Думите на стареца достигаха до момичето като през лека мъгла и то едва намираше сили да кимне или да попита нещо. Постепенно се унесе и се почувства като гладката повърхност на планинско езеро, побрала в себе си дивната красота на околния пейзаж. Болката и страховете изчезнаха от съзнанието й, оставяйки след себе си само кристално чиста водна повърхност. Сребристи риби се стрелкаха в дълбините, а сенките им се плъзгаха по леко набразденото пясъчно дъно.

Изведнъж едва забележими вълнички разлюляха отражението на скалистите върхове и високите дървета. Риналу напомняше за себе си и я викаше.

Алгира благодари на старейшината за чая и побърза да се върне при дракона. За своя изненада го завари обграден от десетина селяни, които се смееха и го ръчкаха с вили и тояги. Освободени от чувството на обреченост, с което бяха живели досега, те внезапно бяха придобили някаква самонадеяна смелост. Изглежда се мислеха за неуязвими и нямаха търпение да го докажат един на друг.

- Кажи на приятелите си, че няма да търпя повече да ме удрят с дървените си неща - оголи зъби Риналу.

- Какво правите? Да не ви е омръзнал животът! - извика вещицата и гневно присви очи.

- Нали каза, че не бил опасен - обвинително посочи един от тълпата и замахна с остена си към дракона.

С мълниеносно движение Риналу захапа пръта и го вдигна във въздуха заедно с държащия го мъж. После с рязко завъртане на главата го захвърли на двадесетина метра и ядосано изплю парчетата дърво. Съдейки по глупавите усмивки на останалите хора, това изобщо не ги разтревожи.

Алгира се опита да успокои дракона:

- Не са ми никакви приятели. И изглежда имат нужда от малък урок. Разпери широко криле и се развърти наоколо, да ги видим колко са смели. Все пак гледай да не ги нараниш.

Момичето очакваше това, което последва, затова падна на колене и се приведе надолу. Нападателите обаче до един бяха пометени и само след миг се оказаха на земята. Изтеглиха се с куцукане и пълзене, без да смеят да се изправят.

- Всяка сила трябва да се уважава, защото ако се подцени, неизбежно се превръща в опасност - подхвърли през рамо Алгира, преди да се покатери по гърба на дракона. Външно изглеждаше почти равнодушна, но дълбоко в себе си кипеше от гняв и възмущение. Нямаше как да разбере каква част от тези чувства са нейни и кои са на Риналу, но напълно ги споделяше всичките. Затова се постара да насочи мислите и на двамата към очакващите ги приятели. Това бързо върна доброто им настроение, а момичето дори си затананика тихичко. Свистящият покрай нея вятър радостно й пригласяше. Скоро високите кули на Нубеслир се появиха на хоризонта, а след тях изплува и самият град.

- Добре сте дошли! Връщате се тъкмо навреме за празника на пролетната луна - сърдечно ги посрещна Салдемир.

- Днес ли е? - изненада се Алгира. - Съвсем бях забравила за него.

- Нали ще дойдеш? Или пак ще се понесеш нанякъде да спасяваш света?

- Нима каните и вещици на веселбата? Не се ли страхувате да не ви омагьосат?

- Зли вещици - не, но бойните другари и верните приятели винаги са добре дошли! - усмихна се широко войнът. И добави, забелязал колебанието на младата жена:

- За всяко хоро ще е чест да го поведе "Говорещата с дракони" или "Спасителката на градове". Би било чудесно, ако познаваш някоя от тях и я убедиш да се присъедини към тържеството.

- Всъщност, помогнах съвсем мъничко в спасяването на един-единствен град - смутено го поправи Алгира, дърпайки се назад. - И през целия си живот съм говорила общо с три дракона, единият от които е още бебе...

- Както и с два огромни нерфолда, и с поне един еднорог! Но не това е важното, а че хората те обичат и не те възприемат като заплаха. Недей да скромничиш и ела на площада. Пък и за мен този ден е нещо повече от празник и много бих искал да го споделя с теб. Той промени живота ми и ме превърна в човека, който съм сега. Ако нещата се бяха развили различно, едва ли щях да те срещна. И дори нямаше да подозирам, че на света има и добри вещици. Или че е възможно човек да има дракон за приятел.

Той замълча и замислено се загледа в далечните планински върхове.

- Разкажи ми - помоли тихо Алгира.

Салдемир въздъхна едва чуто. Чертите на лицето му се втвърдиха, а погледът му се изпълни с горчивина. Отне му известно време, преди да се реши да започне:

- Преди две години все още бях на служба в армията на краля, макар че тогава тя вече беше минала под командването на Съветника. Точно в деня преди празника на пролетната луна ни заповядаха да накажем едно непокорно село. Това обърка и разтревожи някои от нас, защото въпреки всички гадости, които бяхме видели и извършили, бяхме запазили частица самоуважение. Докато се биехме против други войници, а мечовете ни срещаха техните, ние все още имахме някакво достойнство. И макар че дланите ни бяха в мазоли, а душите ни в рани, все още бяхме хора, а не безмозъчна плът, сраснала се с дръжката на оръжието. Да убиваме мирни жители щеше да е не просто подло и жестоко, щеше да е позорно и безчестно. Не бяхме готови на това дори след години война, изпълнена с мръсотия, насилие и безсмислена смърт...

Той млъкна, неспособен да продължи. Но не можеше и да спре, трябваше да довърши историята, ако искаше някога отново да вдигне глава. И да се осмели да погледне Алгира в очите, въпреки презрението, което щеше да го посрещне там. Плътно стиснатите й устни говореха по-красноречиво от всякакви думи и разкриваха мислите й дори и пред тези,

които не владееха магията. Въздухът напусна гърдите на Салдемир с мъчително свистене.

- Нямахме друг избор, освен да изпълним заповедта. Трябваше да избием селяните до крак, за да дадем пример на другите бунтовници и да възстановим реда и спокойствието в цялата провинция. Но макар че бяха малобройни и зле въоръжени, клетите хорица оказаха неочаквана съпротива. Вдигнаха се срещу нас като един, стари и млади, жени и деца. Биеха се храбро и умело и воюваха със сърце, защото защитаваха домовете и близките си. Тогава за първи път изпитах съмнение в правотата си и осъзнах силата, която движеше тези хора. Изведнъж проумях, че човек може да убива по заповед и за пари, но е способен да жертва живота си само по убеждение. Бяха ни обучили как да се бием, как да браним живота на другарите си и да отнемаме този на враговете си. Но никой не ни обясни защо всъщност го правим. И липсата на кауза ни направи по-слаби от тези, които никога не бяха хващали оръжие в ръка, но пазеха децата си и тяхното бъдеще.

- Дори не мога да си представя през какво си преминал. Бил си притиснат между дълга и съвестта си. Водил си битка с враг, който е вътре в теб. Най-трудната битка от всички... - тъжно промълви Алгира. Ръката й конвулсивно стисна рамото на падналия на колене Салдемир, после успокояващо го погали по главата. Той отново и отново преживяваше случилото се, а чувството му за вина го беше сграбчило за гърлото и му пречеше да говори. След малко продължи разказа си, едва процеждайки думите:

- Въпреки че всички в отряда бяхме опитни бойци, селяните успяха да ни разделят и да ни вкарат в поредица от капани и засади. Нападаха ни отвсякъде, броят ни постоянно намаляваше и накрая бяхме принудени да се предадем. Но те пощадиха живота ни, въпреки че добре знаеха какво щяхме да направим с тях, ако бяха загубили битката. Никога преди не бях виждал такова великодушно и добронамерено отношение към пленници. Почти месец наблюдавах скромния им и непринуден начин на живот през дървените решетки на затвора си. Постепенно започнах да чувствам хората толкова близки, сякаш още бях в собственото си село. И се запитах защо не можем да се грижим за непознатите така, както за близките си? Та нали всеки човек е брат, син, дъщеря или майка на някой друг. И всички заедно сме свързани с една безкрайно дълга нишка, която трепти с общия ни пулс. Дни наред изпитвах унижение, срам и презрение към самия себе си. Тогава взех решение никога повече да не изпълнявам заповеди, с които не съм съгласен. А това значеше да престана да бъда войник. Единственото нещо, което умеех...

Тягостното мълчание се проточи твърде дълго и се наложи затаилата дъх Алгира да го прекъсне:

- И аз съм правила неща, с които не се гордея. Но ти си успял да се поучиш от грешките си и да поемеш живота си в собствените си ръце. Да се освободиш от властта на своите командири и да започнеш да носиш отговорност за решенията си. Превърнал си най-голямото си поражение като войник в най-голямата си победа като човек. А за това се иска сила, каквато малцина притежават... Но как все пак успя да избягаш?

- Изобщо не мисля, че някога щях да мога. За щастие не се и наложи, защото те сами ни освободиха. Само поискаха от нас никога повече да не вдигаме ръка срещу тях, нищо повече. Дори ни върнаха оръжията, което направи победата им още по-величествена. Тръгнах си от селото с наведена глава и оттогава посрещам всеки нов ден в търсене на начин да върна добрината, която получих. Захвърлих назад мрачното си минало като ненужна вече пъпна връв. На празника на пролетната луна аз отново се родих. Затова за мен е толкова важно да дойдеш...

Завършил изповедта си, Салдемир най-накрая се осмели да погледне Алгира в очите. За негово удивление в тях нямаше упрек или обвинение. Те бяха пълни с дълбоко разбиране, искрено съчувствие и тиха тъга. Изглежда нямаше грях, който топлото им сияние да не може да прости. Обнадежден от мълчанието й, Салдемир я хвана за китката и лакътя със силните си ръце и нежно, но настоятелно я задърпа към хорото. И този път тя му позволи. Лиандра ги видя и се затича срещу тях да ги посрещне. Усмихнатото й лице грейна като слънчев лъч в облачен ден - ярко, неочаквано и разведряващо.

- Е-хей, ето къде си била! Как мина пътуването? Намерихте ли острова? Далече ли беше? Случи ли се нещо интересно? Защото тук беше пълна скука. Разказвай, де! Знаеш ли, имам една идея, за която ще ми трябва Риналу. Ще го помолиш ли да ми помогне?

Сестрата на Салдемир измъкна вещицата от неуверената прегръдка на брат си и я поведе към дремещия недалече дракон.

- Здравей... Да, да, разбира се, за какво ти трябва?

- А, нищо особено, искам само да разпери криле и да остане така, докато го измеря. Ще можеш ли да го накараш да не мърда за малко?

- Той много обича да спи, така че не мисля, че ще възрази - усмихна се заинтригувано Алгира.

Риналу протегна крилете си настрани и изгледа лениво Лиандра. После застина напълно неподвижно, само очите му следяха непривичните действия на момичето. То поставяше дълга пръчка с резки по нея на разни места по тялото на дракона и си мърмореше нещо нечуто. От време на време записваше някакви числа на лист хартия и доволно кимаше. След като свърши с главата, шията, краката и опашката, Лиандра се насочи към крилете. Но те се оказаха твърде високо и колкото и да се протягаше, тя не успяваше да ги достигне. Зачуди се какво да прави и тогава брат й подхвърли небрежно:

- Ако драконът застане с гръб към слънцето, ще можеш да измериш всичко, което ти трябва направо по сянката му.

Алгира успя да изпревари умолителния поглед на Лиандра и Риналу послушно се завъртя така, че опашката му да сочи право на изток. Сестрата на Салдемир започна да пълзи по земята и да плъзга пръчката си по контурите на тъмния силует. Скоро имаше всички необходими размери и се затича нанякъде, щастливо размахала бележките си.

Въпреки че вещицата се съгласи да се хване на хорото, тя категорично отказа да го води. Под звуците на игривата мелодия редицата потропващи тела се изви между къщите и вихрено се понесе по улиците. Нови и нови празнуващи се присъединяваха към живата река и тя ставаше все по-дълга и развълнувана. И след малко вече приличаше на огромна змия, обхванала целия град в пулсиращите си пръстени. Подвластни на огнения ритъм, хората забравяха страховете и неволите си. Поне за ден, поне за час музиката ръководеше живота им, изпълваше ги с надежда и ги вдъхновяваше. Навред ехтяха барабани и мрачните крепостни стени се огласяха от весели песни. Пролетта идваше.

Риналу също усещаше трептящото във въздуха празнично настроение. Някои от минаващите край него хора му подхвърляха хляб, риба, или със месо и той с удоволствие ги улавяше и поглъщаше. Понякога дете се приближаваше до отпусната му на паважа опашка и боязливо я докосваше, проследявайки с пръстче назъбените й плочки. И драконът му позволяваше, макар леко да оголваше зъби в предупредителна гримаса.

После отнякъде дотичаха няколко по-големи момичета, облечени в еднакви бледозелени рокли. Широки шевици със стилизирана бродерия красяха ръкавите, полите и деколтетата им. Повтарящият се мотив изобразяваше син дракон, чието огнено дихание се превръща в червена роза. Девойките започнаха да кичат Риналу с цветя и да вплитат дълги пъстроцветни ленти в перата и между брониираните му люспи. Те се смееха непринудено и весело си припяваха някаква песничка, сякаш изобщо не забелязваха острите му зъби.

- Какво правят те? - изуми се драконът.

- Украсяват те за тържеството - усмихна му се Алгира. - Обикновено това се прави с ябълковите дръвчета, не знам откъде им е хрумнала идеята за теб.

- Защо, не съм ли достатъчно красив за тях? Силни криле, остри зъби и извити нокти - какво повече им трябва?

Алгира вече се смееше неудържимо.

- Разбира се, че си достатъчно красив, просто така не изглеждаш чак толкова страшен. Те искат поне днес да те възприемат не като чудовище, а като приятел, с когото да празнуват. Виж, дори са си направили униформи в твоя чест. Остави ги да довършат, нищо няма да ти стане.

- Но те всъщност никога няма да видят в мен друго, освен зъбите ми, нали? - тъжно поклати глава Риналу. - И никакви цветни ленти няма да ги скрият, защото хората ще продължат да ги виждат в представата, която имат за мен.

- Не бива да се тревожиш как те възприемат другите, важно е само как ти се държиш с тях. Все някога ще те опознаят толкова добре, колкото и аз. И тогава ще осъзнаят, че не си безмозъчен звяр, и че никога не би ги наранил.

- Освен ако те не опитат да наранят теб! - поправи я мрачно Риналу. Празниците явно не бяха по вкуса му. Може би защото изобщо не ставаха за ядене.

Привечер в небето се издигнаха десетки пъстроцветни хвърчила. Повечето бяха четириъгълни, но имаше и няколко кръгли и дори едно двуетажно. Те ликуващо трептяха на лекия вятър, а зад тях се вееха дългите ленти на опашките, които стабилизираха полета им. Управлявани от изкусни ръце, малките змейове описваха изящни пируети във въздуха. Възгласи на удивление и възхита се понесоха из тълпата. Но когато се появи Лиандра, очите на всички се впериха в нейното хвърчило. Направено от леки пръчки и тънка синя хартия, то беше голямо почти колкото нея и съвсем точно повтаряше формите на Риналу. Устреми се към първите изгряващи в сумрака звезди и след малко дори Алгира не можеше да го различи от истинския дракон.

Скоро се спусна мрак, смекчаван единствено от бледото сияние на пълната пролетна луна. Хората вече не можеха да се любуват на волния полет на хартиените птици, създадени от собствените им ръце. Тогава няколко души се приближиха към вещицата със странна молба. Толкова странна, че Алгира недоумяващо я повтори, за да се увери, че не греши. Също както и Риналу секунди след това, когато разбра какво се иска от него:

- Да ги запаля? Сигурна ли си? Тези летящи неща са толкова крехки, че веднага ще изгорят, ако дори само издишам близо до тях!

- Знам това, както и другите хора. Но въпреки, че не ти се вярва, те много ще се радват да видят творенията си в пламъци. Защото така, макар и за миг, ще заприличат на мънички дракони, създадени от хората и покорни на волята им. А светлината им ще разкъса мрака на нощта и всички ще почувстват, че и те са допринесли с нещо за пристигането на пролетта. Ще бъде пречистващо огнено жертвоприношение, чрез което животът ще се възроди за ново начало от снеговете на старата зима.

Драконът я изгледа удивено, но все пак се издигна към хвърчилата, облъхвайки ги едно по едно с изпепеляващото си дихание. А те пламваха и изгаряха, превръщайки се за миг в ярки летящи клади. После се разсипваха на хиляди искрици, които се носеха между звездите на нощното небе като проблясващи снежинки. Когато и последното догоря, Риналу завърти глава

назад и насочи пламъците към тялото си. Огънят веднага обхвана развяващите се зад него ленти и горящите им останки се посипаха към земята като рояк светулки. Изпаднали в еуфория, хората пляскаха с ръце, викаха и се прегръщаха, а лицата им изглеждаха още по-щастливи, озарени от бледите разноцветни светлинки. Танците и веселието не стихнаха до зори.

***

Нечия силна ръка настойчиво разтърсваше Алгира за рамото. Без да се събужда напълно, тя се завърти настрани, за да се завие по-добре и сънено промърмори:

- Ей сега, само още малко да поспя...

- Един човек настоява да говори с теб. Изглежда е спешно - тихо каза Салдемир и отметна дебелото одеяло от вещицата. Тя не отвори очи веднага, но когато все пак го направи, нещо в тях накара война да се отдръпне назад. След няколко секунди погледът й се стопли като пролетна река, отърсваща се от сковалите я ледове. Алгира бавно се надигна от леглото си и решително отклони ръката, която й предлагаше помощта си.

- Какво става? - попита тя, докато търкаше очи и се мъчеше да прогони остатъците от нощната сънливост.

- Дошли са хора на Съветника.

- Много ли са? - момичето вече беше на крака и с умели движения връзваше дългата си огненочервена коса на конска опашка.

- Не, само някакъв пратеник и охраната му. Но не ми каза за какво става дума. Щял да говори единствено с теб.

- И ти мислиш, че е капан?

- Мина ми през ума - мрачно кимна Салдемир. - Не знам още колко войници се крият навън. И за разлика от теб, не умея да долавям намеренията на хората.

- Хайде тогава да ги узнаем...

Изпраната късно снощи рокля вече беше изсъхнала и Алгира припряно я навлече върху бялата си кошуля. Плисна шепа вода върху лицето си и излезе от къщата, а очите й нетърпеливо се впериха в небето. Отговорът на незададения й на глас въпрос се появи съвсем скоро и кацна на площада пред нея. Драконът още наместваше крилете на гърба си, когато тя се покатери върху него.

- Според Риналу наоколо няма други войници. Хайде, качвай се! Или не се интересуваш какво има да ни казва Съветника? - подхвърли Алгира през рамо.

Колебанието на Салдемир продължи точно толкова, колкото му отне да обходи с поглед страховитата паст на хищника.

- Сигурно ще ме изпревариш, така че започвай без мен - отговори войнът и се метна на очакващия го ВихроГрив. После препусна към вратата в крепостната стена, а само след миг огромна крилата сянка се плъзна над него и се понесе напред.

***

Посланикът хвърляше нетърпеливи погледи към градската порта, докато огненочервеното му наметало леко потрепваше от утринния вятър. Десетина разпрегнати коня кротко пасяха наблизо, а покрити с блестящи брони ездачи бяха насядали по камъните и дремеха. Стреснати от кацането на дракона, те бързо се строиха в полукръг около своя предводител. Изчакаха Алгира да слезе и да се приближи, после с тих звън паднаха на коляно и тържествено забиха мечовете си в земята. Високопоставеният пратеник обаче само се поклони и преодоля неприязънта си с леко запъване:

- О, всесветла вещице и могъща повелителко на дракони, позволете ми да приветствам великолепието ви!

Приключил с фалшивите ласкателства, той продължи вече съвсем гладко с представянето си, добре отрепетирано от многократно повтаряне:

- Аз съм Ибдейн дел Вейн, третия от дясната страна на Краля, отговорен съветник, главен преговарящ, помощник-ковчежник, владетел на Тилезия, носител на ордените на Елте...

Алгира вече губеше търпение и дори не се опитваше да го скрие. А по начина, по който мъжът си пое дъх, тя се досети, че изброяването на титлите му ще продължи още дълго. Затова не се поколеба да го прекъсне:

- Добре, добре, ясно... Ако искаш да продължим разговора - свали короната си с небесни камъни и ми кажи за какво си дошъл.

Изненадан от непочтителното й отношение, посланикът спря насред дума и примигна неуверено. Опита се да възрази, но после примирено въздъхна и с две ръце вдигна изящно оформения сребърен обръч над главата си. Завъртя го така, че вещицата да може да го огледа отвсякъде и внимателно го положи на земята пред себе си.

- Както виждаш, мислите ми са на показ и нямам какво да крия. Нападна ни могъщ враг, който от дълги години с мъка удържаме на северната ни граница. Но този път е събрал огромна и изключително силна армия. И срещу нея ще ни е нужна всяка помощ, която успеем да получим. Затова Съветник Хаймдес се надяваше, че ще можеш поне временно да загърбиш омразата и недоверието си към него и да ни помогнеш. Заедно с дракона си... - Ибдейн хвърли тревожен поглед към Риналу и нервно пристъпи от крак на крак.

Младата вещица не се довери на показния жест на вестителя и безцеремонно надникна в съзнанието му. Той си мислеше за десетки

дреболии, сякаш знаеше, че това ще я затрудни. Най-отчетливи бяха страхът му от нейната магия и от огнения дъх на Риналу. Под тях се спотайваха планове и мечти, грижи и тревоги. Имаше и болезнени спомени от една стара, угаснала вече любов, чиито въглени някога бяха жигосали душата му. Но както и очакваше, Алгира не откри нова информация в беззащитния ум пред себе си. Въпреки пищно украсените си дрехи и видимо високия си сан, пратеникът не знаеше нищо повече от това, което току-що беше казал. Обаче ако Съветникът наистина замисляше някакъв капан, едва ли би го разкрил пред човек, когото тя можеше да прочете като отворена книга.

- Наистина съжалявам, че напразно си изминал толкова път - поклати глава момичето. - Но аз не съм някой велик войн, който поваля десетима с един удар. А колкото и могъщ да е драконът, той не би могъл сам да победи цяла армия. Пък и никога не бих го изложила на такава опасност.

- Никой и не иска това от теб... От вас - смутено се поправи посланикът, все още гледайки ужасено към Риналу. - Надявахме се единствено да откриете врага и да ни разкажете какви сили е събрал. Всяка информация за местоположението, посоката или скоростта на придвижване би била изключително ценна за генералите на Съветника. Нашите съгледвачи успяха да ни уведомят само за събирането на войската и за началото на похода й. Но после изведнъж спряха да се връщат и вече от седмица нямаме никаква вест от тях...

- А на война слепотата на командирите води до смъртта на войниците им! - извика току-що пристигналия Салдемир и в движение скочи от коня си. После го поведе за юздите и застана до Алгира, извисявайки се като скала над тъничката й фигура. Момичето го погледна изумено:

- Нима предлагаш да им помогнем?

- Поне обмисли идеята, преди да я отхвърлиш. От теб и дракона ти наистина биха се получили страхотни разузнавачи. Летите високо, виждате надалече и можете много бързо да избягате от всяка опасност. Вашите очи в небето могат да спасят много животи и да решат изхода на някое и друго сражение или дори на цялата война.

- Но така няма ли да направим Съветника още по-силен? Сега армията му е заета да пази границата, затова изпратиха толкова малък отряд срещу града. Него успяхме да спрем, но какво ще правим, когато генералите му прогонят нашествениците и ни нападнат с цялата си мощ?

Салдемир мрачно вдигна ръка, за да я прекъсне:

- Участвал съм в няколко сражения с тези, които идват от север, и ги познавам добре. Те са жестоки и кръвожадни чудовища с буци лед вместо сърца. Но още по-страшни от хората са зверовете, обуздани някак от вражеските магове и вещици. И не само нерфолдите, които вече познаваш, но и всякакви пълзящи, търкалящи се и летящи изчадия. Вклиняваха се в

редиците ни и ги разкъсваха, отделяйки ни един от друг. Оцелелите продължавахме да се бием, но вече не като армия, а като отделни войници, мъчещи се поне да ранят някого, преди да бъдат безмилостно избити. И така, докато бойното поле не опустее напълно и не се залее с подгизнали от кръв тела, кал и смърт. Повярвай ми, ако ордите на северното кралство спечелят войната, няма да се задоволят само с пълното изтребление на армията на Съветника. Ще продължат да тъпчат, смазват, пронизват и секат, докато не остане нищо живо в цял Кастерган.

- Добре тогава... - кимна замислено Алгира, после се обърна към обърканий посланик, който отчаяно се мъчеше да проследи хода на разговора:

- Реших да приема молбата на Съветника! Какво точно искате от мен и дракона? И какви гаранции ще получа, че ще ни оставите на мира, когато ви помогнем да победите?

Вероятно очаквал този въпрос, Ибдейн кимна и бръкна в широкото си наметало. След кратко ровене измъкна оттам един малък свитък, запечатан с червен восък. После преглътна сухо и се постара гласът му да прозвучи колкото се може по-твърдо:

- Имаш моето обещание, както и писмената дума на Съветника, че той никога няма да вдигне ръка срещу теб, дракона ти и Нубеслир. Освен това приятелят ти е прав. Тази война не е само наша, тя е и твоя. И ако наистина те е грижа за живота на хората от града, а и извън него, не можеш да останеш безучастна.

Алгира не изглеждаше впечатлена:

- Не знам доколко мога да се доверя на каквото и да било, казано или написано от Съветника. За какво ми е този документ, след като стойността му зависи само от това, доколко самият Хаймдес е склонен да го уважи? Все пак се радвам да видя, че поне ти не се съмняваш в думите му.

Салдемир я дръпна за ръката и когато тя се обърна към него, тихо прошепна в ухото й:

- Въпреки всичко, което си мислиш, не е зле да имаме такъв документ. Може да се окаже полезен в определена ситуация.

Вещицата сви рамене и подаде пергамента на Салдемир, който го разгърна и започна внимателно да го разучава. Тя самата заинтригувано се наведе над картата, появила се в ръцете на посланика от тъмните дебри на наметалото му.

- Ето тук разузнавачите ни за последно са видели армията. Движела се е бавно на югоизток, вероятно към тази гранична крепост. Основните ни сили са заели добре укрепени позиции зад реката и срещу планинския проход. Трябва бързо да откриеш врага и да съобщиш на Съветника всичко, което научиш. Той и трима от генералите му ще те чакат в този лагер, откъдето командват войските ни. Както виждаш, мястото е дълбоко в тила, така че там ще си в безопасност. Но макар че заповедите се

доставят с галоп, военните ни части се придвижват бавно, особено тежковъоръжените. Така че ако закъснееш твърде много, сведенията ти ще са безполезни и договорът отпада. На мен и хората ми ни отне четири дни, за да стигнем дотук. Но ние яздехме коне, а ти ще летиш с дракон, така че се надявам да успееш.

Алгира нави картата и я прибра в ръкава на роклята си.

- Не се тревожи, Съветникът ще си получи информацията навреме. Но защо си мислеше, че този договор ще ме убеди да му помогна? Защо ми е да си губя времето и да рискувам живота си, като можех просто да ти го взема?

Посланикът си позволи лека усмивка и вещицата ясно усети облекчението, което го изпълни. Той едва сега се почувства като пълноправен участник в разговора. А това му се случваше изключително рядко, защото обикновено смазваше събеседника си с неоспоримата си риторика и силата на мечовете зад гърба си.

- Радвам се, че попита, защото това всъщност е моя идея. Съставих документа така, че за да е валиден, трябва да се завери с подписа на Съветника и с моя собствен. А и двамата ще го направим едва след като се съгласиш да участваш.

- Прав е... - недоволно потвърди Салдемир, вдигайки очи от свитъка.

- Което значи, че все пак ще трябва да се доверя сляпо на Хаймдес. Защото ще си получа "наградата" едва след като съм свършила цялата работа. И когато вече нищо няма да му пречи да се отметне от думите си, ако разбира се приемем, че изобщо някога е смятал изпълни уговорката - усмихна се презрително Алгира. После кимна успокоително към посърналия посланик:

- Няма значение и без това ще ви помогна. Но не заради някаква си хартийка, а заради животите, които се надявам да спася със сведенията си.

- Ще направим така - извиси глас Салдемир и суровият му поглед се заби в Ибдейн, който нервно потръпна. - Ти ще подпишеш договора още сега, като доказателство за добрата си воля. А после ще останеш в Нубеслир, за да чакаш заедно с нас завръщането на Алгира. И не искам дори да си помисля какво ще ти се случи, ако реша, че закъснява. Двамата с теб ще проверим колко силна е вярата ти в искреността на Съветника.

- А хората ми? - отказвайки да приеме поражението си, посланикът прибягна до заплахата като последен аргумент в спора. Той даде знак на кавалеристите и те веднага се метнаха на конете и се строиха пред него, с извадени мечове и готови за битка.

Салдемир обаче им хвърли бърз пренебрежителен поглед, после кимна едва забележимо към нетърпеливо душещия дракон:

- Хората ти могат да останат да те чакат извън града. Или пък да се присъединят към останалите войници от армията, за да се бият с врага, вместо да охраняват безполезния ти живот.

Колкото и да не му се искаше, Ибдейн беше принуден да приеме, че точно този път не може да преговаря от позиция на силата. Като се стараеше да запази поне малко от величественото си излъчване, той дипломатично отстъпи. И ловко смекчи както тона, така и отношението си:

- С радост се оставям в ръцете ви, защото знам, че никога не бихте наранили невинен човек. За мен е чест, че имам възможност лично да ви докажа колко благороден и справедлив човек е нашият Съветник.

Посланикът използва полегатия хълбок на коня си като масичка, на която да подпише договора. После го нави на руло и с протоколен поклон го връчи на Алгира. Накрая с изненадваща за високия си сан ловкост се метна в седлото и с гордо вдигната глава пое към крепостната порта. Конниците от охраната му се повъртяха колебливо наоколо, после командирът им взе решение и препусна на северозапад. Останалите го последваха.

- Ще видим, ще видим - недоверчиво се усмихна Салдемир и дланта му най-сетне отпусна хватката си върху дръжката на меча.

- И ние с Рин ще тръгваме - махна след отдалечаващите се ездачи Алгира. - Само ще се отбия до града да си взема малко храна и топли дрехи.

- Непременно накарай Съветника да подпише договора, преди да му кажеш каквото и да било! И ми обещай да се пазиш! Гледай да не се показваш на открито и се дръж се по-далече от основните им сили. В никакъв случай не влизай в бой с тях! Не прави грешката да ги подценяваш, въпреки дракона и магията си. Ех, така не ми се искаше да те пускам там сама...

- Хей, не се тревожи за мен, мога да се грижа за себе си. Пък и няма да съм сама - усмихна му се успокояващо Алгира.

Салдемир хвърли към дракона поглед, пълен с уважение и надежда.

- А няма ли някакъв начин Риналу да вземе и мен?

- Можеше и да стане, ако разстоянието беше по-малко и имахме повече време. Но трябва да бързаме колкото можем и дори моето тегло ще го бави.

Алгира не знаеше как точно да поднесе на Риналу новината за предстоящото пътуване. Затова просто му каза. Както и очакваше, драконът не посрещна идеята с възторг:

- Сега пък къде отиваме? Още не съм си починал от последния път, когато някакво гигантско морско чудовище се опита да се нахрани с нас. Пък и на север е студено и ловът ще е по-труден, защото няма достатъчно големи животни.

- Откъде знаеш, като никога не си бил там?

И понеже той не отговори, тя настоя:

- Важно е, Рин! Много хора зависят от нас.

Драконът изви шия във въздуха и ласкаво я погледна с огромните си пламтящи очи:

- Мислех, че за толкова време вече си разбрала. Не ме интересуват другите от твоя вид. Само ти.

- Добре, тогава - въздъхна Алгира и умолително се взря в тъмните кладенци на вертикалните му зеници. - За мен е важно да помогнем на тези хора.

Риналу неодобрително разтърси глава, сякаш искаше да прогони някакви неприятни мисли. После легна на земята и протегна крилото си към момичето, за да може то по-лесно да се качи на гърба му. Само след миг Алгира се озова в седлото си, наведе се напред и с благодарност потупа дракона по шията. А той размаха криле, затича се напред и грациозно се издигна във въздуха. Насочи се към града и потъна в безопасността на дебелите му крепостни стени. Въпреки това следящият го с поглед Салдемир усети как ледената ръка на тревогата сграбчва сърцето му.

***

Риналу и Алгира за първи път отиваха толкова на север. Вече неведнъж бяха прекосявали високопланински райони, затрупани под дълбока снежна покривка. И ослепителните гледки на искрящите от белота ледени склонове не бяха нови за двамата. Но те винаги усещаха, че земята отдолу само е заспала и очаква топлия дъх на пролетта, за да се събуди и раззелени. Реките все някога успяваха да се отърсят от сковалите ги студове. А щом първите струйки вода поемеха на поход, мразовитият въздух се изпълваше с нежното ухание на цветята и бодрото жужене на пчелите.

Сега обаче беше различно. Дългото им пътуване ги отведе към места, където никога не ставаше топло, а бледото сияние на слънцето не беше нищо повече от лъжливо обещание. Гъсти мъгли се виеха между планинските хребети като огромно безплътно чудовище. Животът тук, колкото и оскъден да беше, отдавна се беше приспособил към студа. Отдавна се беше примирил с мъгливия полумрак и вечната замръзналост. И отдавна беше изгубил надеждата някой ден да усети горещия полъх на лятото, който да сложи край на царуването на зимата.

Първо започнаха да оредяват горите. Топлолюбивите широколистни гиганти постепенно отстъпиха пред високите и тънки като игли смърчове. По планинските хребети, постоянно брулени от ветрове и бури, се задържаха само по-дребните храсти, здраво вкопчили корени в безплодната земя. А още по-нагоре оцеляваше единствено синьо-зеленият килим от лишеи и мъхове. Но в подножието на чутовните върхове и той се

разкъсваше на отделни кръпки, губещи вече битката със студа и липсата на влага. За да се предаде най-накрая пред могъществото на снега и ледовете.

После изчезнаха носещите се във въздуха насекоми. Обикновено голямата глава на Риналу спираше повечето, но някое и друго болезнено удряше Алгира в лицето или се заплиташе в косите й. Сега обаче нямаше нито едно и тя за първи път можеше изцяло да се наслади на полета. Но все по-студеният въздух с лекота проникваше през дебелите й дрехи и тя се чувстваше напълно гола, изложена на смразяващия му поток. Сякаш беше малко глухарче насред снежна виелица.

Теренът неотклонно се издигаше нагоре, а плодородните равнини бавно се превръщаха в далечен спомен. На земята все по-рядко се мяркаха следи от човешка дейност. Големи градове отдавна нямаше. Селцата ставаха все по-малки и по-отдалечени едно от друго, а пътищата между тях - все по-тесни, кални и лъкатушещи. Този суров край не беше гостоприемен към хората.

Точно както се опасяваше Риналу, вече почти не се срещаха достатъчно едри животни, които да заситят драконовия му апетит. Само веднъж той присви криле и се спусна стремглаво надолу, за да си улови такова. Огромните разклонени рога бяха единственото, което остана от плячката му. А Алгира се възползва от кратката почивка, за да се ориентира по картата за напредъка им и да определи посоката, в която да продължат. За съжаление почти бяха достигнали границата на кралството и пътят им ги водеше през непроучените територии на могъща планинска верига. Към суровия север и притаилата се в неговите снегове и мъгли вражеска армия.

Наведена силно напред, Алгира се притискаше към шията на Риналу, за да се предпази поне донякъде от мразовития насрещен вятър. Двамата се издигнаха толкова нависоко, че се задъхваха в разредения въздух. Навлизаха все по-навътре между надвисващите над тях заледени хребети, а краят им не се виждаше. Вече притъмняваше, когато прелетяха над едно искрящо на залеза езеро, потънало дълбоко между величествените върхове. Водата в него беше толкова чиста, че съвсем ясно се виждаше всяко камъче по дъното. От източния му край изтичаше пенлива река, извиваща се като гигантска съскаща змия между острите скали на стръмния склон. Ако имаше други поточета, те бяха замръзнали, изгубени, или затрупани под дебелата снежна покривка.

Настъпващият мрак силно затрудняваше лавирането между отвесните скали. Летенето ставаше все по-опасно, а и Риналу вече беше много уморен. Затова той остана глух към молбите на Алгира да продължат напред. Вместо това реши да кацне на брега на езерото и да пренощуват тук.

Студената земя не успяваше да нагрее въздуха и той висеше неподвижно над нея. А без топлите му възходящи течения прахът и

влагата не се издигаха нагоре и не замъгляваха прозрачните висини на небосвода. Съзвездията свенливо надникнаха над воала, досега ревниво крил истинската им красота, и засияха с най-чистия си блясък.

Изведнъж далече на север лумна призрачно бледозелено зарево. То идваше някъде отвъд хоризонта, но постепенно се разпростря между блещукащите въгленчета, обсипали черния купол на нощта. Във вълшебната феерия от неземна изумрудена светлина хипнотично припламваха нежни синьо-виолетови струи. Те се извиваха вихрено, сякаш танцуваха в ритъма на някаква звучаща само за тях музика. Запленена от възхитителната гледка, Алгира не можеше да й се насити.

***

През нощта заваля сняг и започна да трупа нови преспи върху старите. Дебелата му завивка покри вековните борове, изпълни плитките долчинки и издигна нови навявания над камъните и скалите. Пейзажът се променяше бавно и почти незабележимо, сякаш невидим художник довършваше белия си шедьовър с леки мазки на огромната си четка. Късният изгрев добави палитрата си с бледорозови краски и озари мрачното облачно небе на изток със студените пламъци на мразовитото утро.

Една голяма пряспа се размърда и под нея се показа късче блестяща синева. Нещо затрупано отдолу се изтръска от снега като огромно мокро куче и надигна глава. После измъкна едното си крило и изви нагоре назъбения си гръб, разхвърляйки ледени кристалчета навсякъде около себе си. Когато освободи по-голямата част от тялото си от белия капан, движенията му станаха бавни и внимателни. Муцуната му потъна в снега и след малко се подаде обратно, нежно стиснала в зъбите си облечена в пухкави бели дрехи червенокоса жена.

Пълната неподвижност на Алгира разтревожи показалия се наполовина от пряспата Риналу. Още повече го уплаши това, че не усещаше почти никаква топлина в малкото й, свито на кълбо тяло. Той я положи върху пресния пръхкав сняг и се опита да я сгрее с огнения си дъх. Побутна я леко с носа си, за да я обърне по гръб, и издиша нова струя горещ въздух към нея, като внимаваше да не я подпали. След малко се наложи да я премести, защото снегът под нея започна да се топи. И тогава ръката й потрепна. После помръдна отново, несъзнателно отмествайки кичур коса от лицето й. А над устата й се появи тънка струйка от бяла пара. Накрая момичето отвори очи и с мъка се изправи на крака, подпирайки се на услужливо протегнатата лапа на дракона. Загърна се зиморничаво в дрехите си и се огледа недоумяващо наоколо. Снеговалежът беше променил мястото до неузнаваемост.

- Колко е студено! - почти проплака Алгира, неспособна да овладее треперенето си. - На теб не ти ли е? Толкова ми е студено, че не мога да отделя усещането си от твоето.

- Добре съм - раззина челюсти в доволна усмивка Риналу.

Момичето направи крачка към дракона и удивено прекара пръсти по люспите му. Те се бяха затворили толкова плътно, че ръбовете им се сливаха в почти гладка повърхност.

- Нали се бяхме разбрали да не се лъжем? Дори да не мога да усетя какво чувстваш, все пак добре виждам как всичките ти люспи са се свили като венчелистчета на цвете преди буря. А ти каза, че драконите правят така, когато им е студено.

- Така ли, не бях забелязал - Риналу изви назад глава и с удивление започна да оглежда гърдите и гърба си. - Сигурно люспите ми сами са го направили, за да запазят топлината на тялото ми. Както и да е, радвам се, че си запомнила.

- Искаш да кажеш, че не ги контролираш? Както аз не мога да попреча на кожата си да се поти или да настръхва? Значи все пак ти е студено?

- Не ми е студено! - повтори убедено драконът. - За сметка на това съм гладен!

- Ох, пак ли? - страдалчески простена Алгира. После махна великодушно с ръка. - Хайде, отивай да си хванеш закуска. Аз ще те чакам точно тук.

Тя изми лицето си с няколко шепи сняг, мръщейки се недоволно от ледената му свежест. Но когато отвори очи, драконът не беше помръднал. Главата му объркано се въртеше насам-натам, а трептящите му ноздри жадно поемаха мразовития въздух.

- Не мога да те оставя сама. Наоколо дебнат поне три вълка, а може да са и повече. Носът ми не работи толкова добре, колкото съм свикнал.

Момичето му хвърли смаян поглед и Риналу се принуди да обясни:

- Не ме гледай така и аз не знам какво става. Предполагам, че в студения въздух миризмите са по-слаби и се разпространяват по-бавно и по-наблизо. Друг път щях да надуша вълците отдалече и веднага да разбера точно къде са. А сега не съм сигурен дори в броя им. Знам само, че са гладни и ще те нападнат в мига, в който се махна от тук.

Алгира разтревожено се огледа наоколо, но не видя никаква опасност. Въпреки това и през ум не й мина да се усъмни в обонянието на дракона. Тя извади една замръзнала ябълка от торбата си и безгрижно я подхвърли нагоре:

- Е, след като беше така любезен да лишиш вълците от закуската им, ще се погрижиш ли за моята?

Къса огнена струя проследи летящия плод и го загря така, че наоколо се разнесе сладък карамелен аромат. Алгира улови прясно изпечената

ябълка във въздуха и лакомо я захапа. После се изкатери до седлото си и потупа дракона по шията:

- Хайде сега да ти намерим и на теб нещо за хапване. Щом не можеш да ме оставиш тук, значи ще се присъединя към лова ти. Може дори да успея да ти помогна.

Веднага щом Алгира се качи на гърба му, Риналу разпери широко криле и ги размаха изпитателно. После опита отново, но не остана доволен от резултата, защото те почти не го слушаха. Бяха замръзнали, вкочанени и загубили много от гъвкавостта си. А натрупаният по перата лед ги слепваше, тежеше и влошаваше обтичането им от въздушния поток. За ужас на момичето драконът завъртя назад глава и започна да облива крилете си с огън. Много скоро те се размразиха и той най-после възвърна контрола си върху тях. Стопленте му люспи отново се открехнаха и назъбиха. Тогава устата му се раззина в доволна усмивка, защото вече беше готов за полет.

Но излитането му не беше никак елегантно. При всяка крачка почти цялото му тяло потъваше в мекия сняг, навалял през нощта. Това сковаваше движенията му и му пречеше да се засили. След кратка борба драконът все пак се озова във въздуха, вдигайки бяла вихрушка под себе си. Издигна се и закръжи наоколо в търсене на възходящ поток. Но така и не намери и накрая беше принуден да се откаже от опитите си и да полети без помощта му.

Въпреки усилията си, Алгира не можеше да различи нищо в безкрайната снежна пустош, ширнала се под краката й. Риналу недвусмислено заяви, че няма да се заеме с търсенето на врага, преди да е заситил глада си. А тя не можеше с нищо да му помогне и нямаше какво друго да прави, освен да чака. Но поне можеше да потърси отговор на въпроса, появил се изневиделица в съзнанието й:

- Преди малко, докато гледах свитите ти люспи, се зачудих за какво всъщност са ви нужни те? От кого ви пазят? Та вие сте най-големите и силни създания на света. Нямате естествени врагове и никое животно не би се осмелило да ви нападне. Преди възхода на хората и техните оръжия не е имало нищо, което да ви застраши.

Риналу се замисли за миг, преди да отговори:

- Наистина нямам представа. Може би ни трябват, за да ни защитават от другите дракони. Макар че, доколкото знам, ние не се ядем един друг. Така че едва ли това е причината люспите ни да са толкова твърди, а перата ни почти да не горят. Обаче има и друго обяснение. Когато бях малък, моята майка ми разказваше за огромни, отдавна изчезнали чудовища, които се хранели с дракони. Така и не разбрах дали наистина са съществували и защо са изчезнали. Но може би това е и нашата съдба, защото оставаме все по-малко...

Алгира неволно потръпна от ужас:

- Не мога да си представя същество, способно да нападне и убие дракон. Може би Мойлири знае нещо повече по въпроса, все пак тя е живяла хиляди години.

Риналу скоро осъзна, че местните животни бяха отлично приспособени към суровите условия на своя замръзнал край. Дебелата им козина задържаше топлината в телата им, а сивобялата им окраска напълно се сливаше със снега. Това правеше сетивата на дракона почти безполезни. Чувствителните му очи не можеха да открият притаилите се долу хищници, нито пък предпазливата им плячка. Неведнъж се стрелваше той към земята, само за да забие нокти в поредната пряспа. Разочарованието и нетърпението му нарастваха все повече и повече.

Накрая черният душещ нос и едно едва помръдващо ухо издадоха невидимото присъствие някакво едро животно. Риналу веднага се спусна към него и го измъкна от снежното му леговище. Жалният предсмъртен рев на жертвата огласи равнодушната белота на стръмните склонове. И само след миг заглъхна завинаги. Във въздуха не се разлетяха птици и отникъде не се надигна вълчи вой. Глухата тишина отново се възцари над злокобните чукари. Поредната смърт не трогваше никого в това жестоко и прокудило живота място.

Докато Риналу кръстосваше покритите с лед планини в търсене на храна, Алгира успя добре да ги разгледа. Централната им част изобилстваше с високи върхове, остри като драконови зъби, и беше напълно непристъпна. Но в източния край теренът постепенно омекваше и се снишаваше. Огромни канари надвисваха над отвесните стени на дълбоки пропасти. На две места лъкатушещите им дъна образуваха тесни проходи. През тях можеше да премине човек на кон, може би дори каруца или бойна машина.

Двамата продължиха на север и накрая могъщата планина остана зад тях. Но колкото и да се оглеждаха, никъде не виждаха огромната армия, която се готвеше да нахлуе в Кастерган. Алгира недоумяваше къде биха могли да се скрият толкова много войници, каруци и животни. И когато Риналу откри тясна върволица от пресни следи в снега, на момичето му се видяха твърде малобройни. Те просто нямаше как да водят към многохилядния враг. Все пак драконът ги последва и бързо настигна един малък табун.

- Хм, та това са просто коне! - разочаровано възкликна Алгира.

- Очите ти те заблуждават, затова по-добре се довери на моите. Това изобщо не са коне и веднага ще ти го докажа - възрази Риналу и се гмурна стръмно надолу в искрящия леден въздух.

Когато доближиха животните, вещицата трябваше да признае, че драконът има право. Приликата им с кон се изчерпваше с дългата вееща се назад грива. Но главата беше по-скоро лъвска - тежка, с масивни челюсти и остри зъби. Над нея като змия се извисяваше дебела гъвкава шия и

завършваше с втора, по-малка глава, която можеше да се върти във всички посоки. Освен това странните същества имаха шест крака и бяха поне два пъти по-големи от бивол. Техните размахващи камшици ездачи едва се подаваха над могъщите раменни мускули на широките им гърбове. Но въпреки че щяха да са смъртоносни за всяка пехота или конница, зверовете изобщо не изглеждаха опасни за летящия над тях дракон.

- Тези пък какви са? - изуми се Алгира. Но още преди Риналу да успее да й отговори, едно от чудовищата го забеляза и започна да плюе по него с горната си глава. Само след миг останалите последваха примера му. Не бяха особено точни, но размерите и близостта на мишената им я правеха трудна за пропускане.

По гърдите и крилете на дракона започнаха да се появяват мръсни тъмнокафяви петна, които димяха и се разрастваха. Пришпорвани от ездачите си, шестокраките зверове препускаха след него, без да спират обстрела си. Слюнката им приличаше на рядка кал и бързо разяждаше перата и плътта на Риналу. В крилете му една след друга зейваха грозни дупки, през които се виждаше снежната равнина отдолу.

- Издигни се високо и бягай оттук! Веднага! - изкомандва Алгира, докато се опитваше да го предпази със защитната си магия.

- Не се тревожи за мен. Раните изобщо не ми пречат да летя, почти не ме болят и съвсем скоро ще заздравеят. Но тези същества ще видят с кого си имат работа веднага щом ги подпаля!

Риналу прибра крилете си към тялото и се стрелна надолу, насочвайки се право към центъра на групата. Яростните му пламъци се стовариха с цялата си мощ върху животните и заляха поне пет от тях. Прозрачният въздух се изпълни с гъсти валма дим, болезнено квичене и миризма на изгоряло. Незасегнатите шестокраки обаче продължиха да плюят по дракона. И той внезапно осъзна, че макар дупките по крилете му да бяха малки, достатъчно много от тях щяха да му попречат да лети. А ако бъдеше свален на земята, едва ли щеше да се справи с повече от три-четири чудовища, преди останалите да го прегазят с тежките си туловища. Тази мисъл го накара да набере височина и да се отдалечи.

- Не сме дошли тук да се бием, а да разберем с какво си имаме работа. Как ще помогнем на нашите войници, ако загинем? - скара му се Алгира.

Риналу виновно мълчеше, но тя реши да засили ефекта от думите си:

- Ако не за себе си, погрижи се поне за мен. Не разбираш ли, че без теб не бих могла да се прибера у дома и просто ще замръзна тук! Ако не ме заловят преди това.

Поведението на дракона се промени до неузнаваемост. Той се издигна над долния край на ниските купести облаци и се скри в тях. Летеше с плавни махове на крилете и се плъзгаше меко и безшумно през мрачната тъмносива мъгла, оставайки напълно невидим в нея. И само

понякога предпазливо се подаваше изпод ръба на мантията й, за да огледа околността.

При едно от тези надниквания Алгира забеляза петнадесетина стенобойни машини, които бавно се движеха към близкия планински проход. Следващия път попадна на голям отряд войници, които също се бяха насочили на юг. После откри още едни, разположили се на лагер недалече в западна посока. По на север малка група от хора без брони и униформи водеше стадо страховити сиви животни, подобни на огромни мечки. Заради голямото разстояние беше трудно да се преценят размерите им, но бяха поне три пъти по-високи от човек. Вещицата видя и много други ужасяващи зверове, както и познатите й вече балисти и катапулти. Между всички тях непрестанно сновяха конници, вероятно пренасяйки заповеди.

Постепенно Алгира осъзна, че могъщата северна армия не се движеше като едно цяло, а беше разпръсната на множество по-малки групи. Различните видове бойни животни се придвижваха отделно и водачите им умишлено ги държаха далече едни от други. Всички отиваха на юг към проходите, но едни препускаха вихрено, втори пристъпваха тежко, а трети едва се влачеха. Може би бяха разделени именно заради различната си скорост? Или пък не можеха да се понасят взаимно и хората трудно щяха да ги обуздаят, ако се приближат твърде много.

След като обстойно огледа заснежената равнина, Алгира беше убедена, че е открила основните сили на противника. Тя вече знаеше доста точно разположението и състава на различните видове войска и се надяваше сведенията й да се окажат полезни. Двамата с Риналу поеха обратния път към планината, нетърпеливи отново да почувстват топлите ласки на родната земя. Те летяха към поредния облак, в който да се скрият, когато нещо в него привлече вниманието на момичето. Той приличаше на правилен купол, почти плосък отдолу и доста изпъкнал отгоре. И изглеждаше някак по-светъл от останалите.

- Какъв странен облак - зачуди се вещицата, неспособна да се отърве от неприятното усещане за нечие невидимо присъствие. - Интересно как запазва формата си на вятъра и не се разкъсва като другите? Като че ли не е облак, а живо същество. Сякаш някаква исполинска медуза се носи между небето и земята с плавни пулсиращи движения.

- Очите ти отново те подвеждат - присмя й се Риналу. - Как може да е живо, та то изобщо не е топло. И няма криле, с които да се задържа във въздуха. Пък и нищо толкова голямо не би могло да лети. Драконите са най-големите животни, които могат!

- Освен онова, което се храни с тях! - ужасено прошепна Алгира. По периферията на полупрозрачния купол започнаха да се отварят огромни усти, способни да погълнат цял кораб. Вътрешността им беше осеяна с по-

дълги от мачти зъби, които пречупваха светлината като лед и едва се забелязваха.

- Този път ти повярвай на моите очи! - изкрещя вещицата в съзнанието на неподозиращия за опасността дракон. Макар че не разбра причината за тревогата й, той все пак я послуша и се наклони рязко наляво, описвайки тясна дъга. Но вече беше късно.

Между големите усти на чудовището зейнаха по-малки, които нямаха зъби, но изстрелваха широки мрежи, подобни на дебели паяжини. Те разцъфваха във въздуха като гигантски смъртоносни цветя. Алгира успя да издигне защитната си магия пред първата и да я отклони встрани. Но друга попадна в дясното крило на дракона, залепна за него и напълно го обездвижи. Третата беше насочена твърде неточно и профуча над Руналу. Следващата го улучи отляво в тялото и го оплете чак до средата на опашката му.

Драконът пляскаше със свободното си крило, борейки се с дебелите колкото пръст нишки. Когато разбра, че няма да успее да се отскубне със сила, той се извъртя назад и издиша нажежена огнена топка върху тях. Но макар че потъмняха и се набръчкаха, те все така здраво държаха улова си. И продължаваха неумолимо да го притеглят към бездънните дълбини на най-близката зъбата паст.

- Разбира се, че не горят! - изохка Алгира, заета да отблъсква лепкавите мрежи, които съседните усти изстрелваха. - Иначе чудовището отдавна да е умряло от глад.

Риналу бълваше пламъци като обезумял. Той ги насочваше към различни части от тялото на звяра, сякаш размахваше дълъг огнен бич. Кожата на облачния хищник се изду и се покри с противни бледозелени мехури, но това не го спря. Подобното на вулканичен кратер гърло беше вече толкова близо, че драконът можеше да го достигне. Той се извъртя настрани и започна да хапе и да драска където свари. Но макар че зъбите и ноктите му оставяха след себе си дълбоки прорези, въжетата продължаваха да го държат като корабни котви.

Тогава от огромната паст на страшилището бликна ярка струя от бледосиня светлина. Тя се завъртя във всички посоки, търсейки своята съпротивляваща се жертва. След миг премина през тялото на дракона и той изрева от болка. Алгира успя да се прикрие зад брониранатa му шия, но съвсем ясно усети страданието му.

- Скачай и може и да оживееш. Ако останеш с мен със сигурност ще загинеш! - отчаянието все по-силно обземаше Риналу.

- Наистина съжалявам, че те въвлякох в това. Но искам да знаеш, че ще споделя съдбата ти, така че не се предавай!

Алгира потърси съзнанието на ужасното изчадие, но не получи отговор. Мислите й потънаха в нищото, все едно говореше на скала или викаше в кладенец. Тя опита да замрази лепкавите мрежи с ледената си

магия, за да ги направи крехки и чупливи. Но те се оказаха издръжливи на студ. Стрелите й пък просто потъваха в плътта на огромното чудовище и също бяха безполезни. Нямаше какво друго да направи и не виждаше никакъв начин да спаси приятеля си. Нито пък себе си. Съпротивата срещу древното създание беше напълно безсмислена.

Тогава вещицата събра цялото си отчаяние и го превърна в оръжие. Създаде малко, но ослепително ярко кълбо от защитна магия и го запрати в една от устите, които държаха дракона с паяжините си. После рязко го разшири във всички посоки, безжалостно разкъсвайки плътта на звяра. В туловището му зейна ужасна рана, от която бликнаха струи слуз и се разнесе зловонна задушлива миризма. Навсякъде се разхвърчаха безформени късове от гъста белезникава пяна и започнаха да падат надолу като огромни парцали сняг. Макар че мрежата все още беше здраво залепнала за Риналу, другият й край се развя свободно във въздуха. Страхувайки се да повярва в успеха си, Алгира отново използва защитната магия за нападение. Втората уста се пръсна още по-зрелищно от първата, а гигантското чудовище дори не трепна. Ако изобщо беше способно да изпита болка, с нищо не го показа.

Риналу вече беше свободен, но дясното му крило все още беше превито на две, оплетено от паяжината и притиснато към тялото му. Лявото поне го слушаше и той го размаха яростно, опитвайки се да овладее падането си или поне да го забави. Но не успя и се запремята безпомощно през глава и настрани, въртейки се неуправляемо във всички посоки.

Алгира се вкопчи в бясно подскачащото седло и се мъчеше да се задържи за него. Но то постоянно пропадаше и се изплъзваше изпод нея и при едно по-силно разтърсване тя го изпусна и полетя към земята. Успя само да разпери широко ръце, преди да се вреже в дълбокия сняг. Последното, което видя, преди да изгуби съзнание от болката, беше пляскащия с едно крило дракон, който падаше като камък надолу.

Свести се след няколко секунди или поне така й се стори. С неимоверно усилие открехна натежалите си клепачи, но не видя нищо друго, освен безкрайна мъглива белота. Сякаш снегът беше изпълнил очите й с непреходната си красота и я беше направил сляпа за всичко останало. Ако изобщо беше останало нещо отвъд него. Тя опита да се изправи, но тялото й се възпротиви с изгаряща болка. Все пак намери сили да се подпре на лакти и немощно надигна глава. Някакво размазано синьо петно дръзваше да оспори извечното върховенство на белия цвят. Постепенно то започна да се избистря и да придобива форма и размери.

Риналу се беше забил в снега на стотина метра от нея и се мъчеше да се обърне по корем. Крилото му трептеше във въздуха като платното на кораб, попаднал в жесток ураган. Накрая той стъпи на крака и се заоглежда тревожно наоколо, търсейки я сред преспите.

- Тук съм, Рин! Съвсем близо до теб! - протегна ръце към него Алгира. Дори това просто усилие накара кръвта тежко да задумка в главата й. Вещицата беше зашеметена от падането, а използването на магията беше изцедило силите й. Тя едва се движеше, но упорито прехапа устни и запълзя по снега към дракона. В следващия момент видя десетина шестокраки, които бясно препускаха към приятеля й. Но преди да успее да го предупреди за тях, тътенът от още по-голяма заплаха спря дъха й. Шест големи балисти наближаваха Риналу от другата страна, отрязвайки пътя му за бягство. Когато прецениха, че вече е в обхвата им, те спряха и се подредиха в дъга. Екипажите им завъртяха механизмите, които опъваха дебелите тетиви, и бяха почти готови да изстрелят тежките копия. А от мрачното сиво небе бавно се спускаше голямото колкото цяло село облачно чудовище.

Драконът беше твърде далече за защитната магия на вещицата и тя нямаше как да му помогне. Лъкът и колчанът й със стрели лежаха на няколко метра от нея. Докато успее да се добере до тях и да се изправи на колене, бойните машини вече бяха готови да поразят Риналу. Ръцете на Алгира не я слушаха, но тя все пак успя да порази мерача на най-близката балиста. Останалите обаче не можеше да спре.

- Ледени люспи! - осени я изведнъж спасителна мисъл.

- Какви люспи? - не разбра драконът.

- Ледени! Представи си, че ти е много студено, както през нощта. Толкова студено, че люспите ти се свиват и затварят, за да запазят топлината на тялото ти. Накарай ги да ти се подчиняват, защото само те могат да те защитят!

- Ами... не съм сигурен, че мога, но ще опитам - неуверено отвърна той.

Риналу рядко беше изпитвал наистина силен студ и усещането му беше почти непознато. За Алгира обаче не беше никак трудно да си го представи, още повече, че и в момента зъзнеше. Ледените пръсти вече пълзяха из премръзналите й крайници и се готвеха да сграбчат горещото й сърце. Но вместо да се бори със студа, тя му се отдаде. Остави го да проникне дълбоко в тялото й, да я покори, да замрази дори самия спомен за топлината. Тя беше снежинка, лежаща изгубена и забравена в огромна пряспа. Милиарди нейни посестрими се простираха във всички посоки до самия хоризонт, а и отвъд него. И всички до една бяха верни поданички на вечната зима. Студът властваше над света.

Когато момичето отвори очи, копията на балистите вече летяха към дракона. Едно по едно те се удряха в бронята му и отскачаха от гладката й повърхност, неуспели да намерят процеп, в който да се забият. Люспите му се бяха притиснали толкова плътно една в друга, че между тях не можеше да се провре дори връхчето на игла.

- Рин, ти успя!

- Не аз, ти успя! Накара ме да повярвам, че е ужасно студено.

Драконът разтърси шия и размърда опашка, за да провери доколко го слуша тялото му. После направи няколко крачи и едва сега забеляза връхлитащите го шестокраки чудовища. Той изпълни гърдите си с унищожителен огън и изпепели на място първото достигнало до него. Впи дългите си зъби в гърлото на второто и го разсече с ноктите на предната си лапа. Но идваха още много, а някои от тях се насочиха към застиналата на колене Алгира.

Риналу осъзна, че тя все още не може да ходи и се затича към нея. Момичето беше твърде отпаднало, за да го яхне, затова той наклони глава настрани и леко го захапа през кръста без да забавя ход. Стараеше се да не я нарани с острите си зъби и за щастие дебелите й дрехи донякъде я предпазваха от тях. Той продължи да препуска, преследван по петите от чудовищата, но беше по-бавен от тях и разстоянието бързо намаляваше.

- Настигат ни, а устата ти е нужна, за да бълваш пламъци и да хапеш. Остави ме и бягай! - настоя Алгира.

- Нали щеше да споделиш съдбата ми? - иронично й се усмихна драконът, като внимаваше да не я изпусне. После с ловко движение на шията я подхвърли във въздуха и тя падна точно в седлото си.

- Е, щом съдбата на двама ни ще е една и съща, нека се погрижим да е по-щастлива. Завий към бойните машини. Съвсем скоро те отново ще са готови да стрелят, а люспите ти започват да се открехват.

- Искаш да отида при опасността, вместо да бягам от нея? - удиви се Риналу.

- Искам само да ми се довериш!

- Вече няколко пъти направих тази грешка - недоволно изръмжа драконът, но все пак се насочи право към групата балисти. Тетивите им бяха почти опънати и върховете на черните копия неотклонно следяха движението му.

- Да, и още сме живи, нали? - позволи си лека усмивка и Алгира.

- Засега! Защо пак не ми направиш "ледените люспи"?

- Не мисля, че този път ще се получи, защото сега тичаш и си много по-топъл. Няма да ми повярваш, че ти е студено. А и има опасност тялото ти да прегрее, ако останеш за по-дълго време така.

Острият завой на Риналу изненада тромавите му преследвачи и увеличи преднината му. Загубили търпение да го настигнат, те започнаха да плюят по него и въздухът се изпълни с летящи пръски киселина. Разяждащата слюнка валеше отвсякъде, като във врящ казан, но Алгира издигна на пътя й ледената си магия. Едрите капки замръзваха в полет и удряха люспите и перата на дракона с тежко трополене, но без да му причинят вреда.

Ураган от тежки лапи и бясно носещи се туловища връхлетя балистите и екипажите им. Тичащият отпред Риналу мина между

машините, но непокорни на ездачите си, шестокраките се врязаха в бойния им ред и ги пометоха. Настървените зверове изцяло бяха завладени от ловния си инстинкт и като жива лавина тъпчеха, мачкаха и трошаха всичко по пътя си. Над тях полетяха прекършени дебели греди, тежки късове изкривена стомана и свистящи като камшици въжета.

Гледката на погрома въодушеви наблюдаващата през рамо Алгира:

- Видя ли колко добре се получи? Счупихме им играчките, а и забавихме плюещите. Големият облачен хищник пък се носи твърде бавно и не мисля, че ще успее да те настигне. Тичай сега към планината, а аз ще се погрижа за крилото ти.

Тя вече се чувстваше по-добре и започна да пълзи назад по гърба на препускащия дракон, като се залавяше за дългите му шипове. След всеки негов скок политаше за миг във въздуха, но успяваше да се задържи. Бързо стигна до омотаното от мрежата крило и се зае да дърпа и реже лепкавите нишки с кинжала си. Беше минало време и те вече не държаха толкова здраво, но отделянето им все пак не беше никак лесно.

Едно шестокрако чудовище се приближи опасно близо, но вещицата спря за миг работата си и с махване на ръка заледи земята под него. Звярът се подхлъзна и се преметна два пъти, надавайки изумен рев. После се изправи, олюля се неуверено и отново се впусна в гонитбата. Останалите тичаха мълчаливо и продължаваха да плюят, макар и все по-рядко.

Когато Алгира отлепи и последното парче мрежа от перата на Риналу, тя падна и се замота в краката на двама от преследвачите. Другата продължаваше да се влачи по гладкия сняг, но не пречеше толкова много и вещицата реши засега да не се занимава с нея.

- Готово! Мисля, че освободих крилото. Опитай се да го разгънеш, да видим дали ще можеш да полетиш.

Риналу не чака втора покана и веднага разпери криле. Размаха ги изпитателно и видимо доволен от проверката се издигна във въздуха. Това никак не се хареса на шестокраките зверове, които го проследиха с разочаровани погледи и започнаха бързо да изостават. Най-задните дори спряха, обърнаха се и унило тръгнаха да се връщат. Но тогава драконът се снижи към земята и отново започна да тича по нея.

- Какво става, нещо не е наред ли? - разтревожено попита Алгира.

- Не мога да движа добре крилото си и маховете с него са непълни - обясни кратко Риналу, докато ликуващата глутница започна пак да го настига. Когато най-предните вече почти настъпваха влачещата се след него мрежа, той отново излетя.

Краката на дракона не бяха създадени за продължително бягане, пък и той не беше свикнал да го прави, защото никога не му се беше налагало. А шестокраките не показваха никакви признаци на умора и явно можеха да го гонят с часове. Засега Риналу успяваше да запази крехката преднина, но дишаше все по-тежко и едва ли щеше да издържи още дълго.

Алгира се огледа тревожно, търсейки място, където да се скрият, или река, която преследвачите им да не могат да прекосят. Но не успя да намери нищо такова чак до планинския проход, който вече се виждаше далече напред. А там пресеченият терен щеше допълнително да влоши положението на двамата бегълци.

Скоро навлязоха между отвесните скали, които застрашително надвисваха над тях, сливайки се със стоманената сивота на небето. Шестокраките почти ги бяха настигнали, когато Риналу разпери криле и излетя нагоре, използвайки скоростта, която беше набрал. Издигна се над покрития със сняг хребет и премина толкова близо, че въздушната му струя събори една голяма пряспа. Тя се свлече надолу по стръмния склон, вдигайки огромна лавина. Ужасните чудовища на дъното на прохода нямаха време да се измъкнат и бяха затрупани до едно.

Всичко се случи толкова бързо, че Алгира едва успя да си поеме дъх.

- Рин, ти летиш! - изумено възкликна тя. - Ами крилото ти?

- Нищо му няма на крилото ми! Просто трябваше да заблудя зверовете, за да ги вкарам в капана! Никой не може безнаказано да напада дракон - самодоволно се усмихна Риналу.

- Значи през цялото време си бил добре и само си се преструвал? Но защо? Разбирам, че си искал да измамиш тях, но защо излъга мен? Знаеш ли колко ме уплаши?

- Съжалявам, но се налагаше. Като всички хищници и тези надушват страха отдалече, защото това им помага да проследяват плячката си. Ти трябваше да си уплашена, за да повярват, че сме в беда и не можем да им избягаме. Твоят страх беше примамката, която преследваха. Без него сигурно щяха да се откажат някъде по пътя.

- Ами ти? - лукаво попита Алгира. - Защо не ги разколеба това, че не подушваха твоя страх?

- О, много просто! Драконите не се страхуват от нищо и това всеки го знае.

- Дори и от ужасното облачно чудовище, което се храни с тях?

По дългото тяло на Риналу премина едва доловима тръпка.

- Да, то беше наистина опасно. Без теб и твоята магия вече щеше да ме е погълнало. Макар че не разбирам как изобщо успява да улови дракон? Та то е толкова бавно, че сигурно и човек би могъл да му избяга.

- Забрави ли, че вие изобщо не го виждате? За вашите очи то е просто още един облак. Не му се налага да ви гони, трябва просто да чака някой от вас да прелети наблизо.

Изведнъж Риналу се оживи:

- Но щом то се храни с дракони и все още не е умряло от глад, значи някъде на север са останали още от нас, нали? Може би ние с Мойлири и Каморли не сме последните?

- Не е задължително - с нежелание попари надеждите му Алгира. - Ние с теб търсихме навсякъде, но никъде не видяхме дори един. Чудовището може да се е озовало там съвсем случайно, привлечено от многото събрани на едно място животни. Предполагам, че яде всичко, което намери. Възможно е и хората да се опитват да го превърнат в оръжие, като му осигуряват храна, за да го примамят на юг и да го въвлекат в своята война? Представи си само какви опустошения може да нанесе на някоя армия или пък на мирен град като Нубеслир...

- Значи ние наистина сме последните дракони? И никъде по целия този огромен свят не са останали други?

Главата на обезсърчения Риналу клюмна и се отпусна под нивото на крилете му, а техните махове станаха някак тъжни, бавни и вяли.

- Хей, не унивай толкова! Все някъде със сигурност има още. А защо и вие с Мойлири да не се сдобиете със свое драконче? - закачливо попита Алгира и бледите й от студа бузи едва забележимо поруменяха.

- Някой ден - може би. Но все още не съм достатъчно голям за това - напълно сериозно отвърна Риналу. - А има и още нещо, и доколкото те познавам, то никак няма да ти хареса. Майка ми разказваше, че за да се роди дракон, трябва да умре еднорог. Мойлири трябва да изяде поне един от тях, за да може да снесе ново яйце.

- О, това е ужасно! - натъжи се Алгира. - Но защо? Няма ли някакъв друг начин?

- Мисля, че не. Черупката на яйцата ни е изключително твърда и здрава, защото е създадена от това, което се съдържа в рогата на еднорозите. Затова всеки женски дракон трябва да погълне няколко от тях и нищо не може да ги замени. Двамата с теб открихме острова им и аз бих могъл да го покажа на Мойлири. Но съм сигурен, че ще възразиш срещу убийството дори на един-единствен.

- Значи след смъртта на последния еднорог няма да се излюпи нито един нов дракон? Но това е още една причина да се грижим за тях и да им помогнем да се размножат. Защото и от тях не са останали много.

- Е, може да изчакаме някой от тях да умре от естествена смърт. Тогава не би имала нищо против да го използваме, нали?

- Но, Рин, те живеят хиляди години. Може би живеят по-дълго дори от драконите. Но ми хрумна друга идея. Ами ако Мойлири се нуждае само от рога на еднорога? Тогава бихме могли да й дадем нашия, нали?

- Не съм сигурен, че ще се получи. Но нищо не ни пречи да опитаме... Някой ден...

***

Обратният път беше вече познат и се стори на Алгира значително по-кратък и дори приятен. Но настроението й беше помрачено от мислите за

огромната войска, готвеща се да нахлуе в родната й земя. Все пак тя се надяваше събраните сведения да помогнат на защитниците на кралството. Задачата беше изпълнена и момичето копнееше да се прибере у дома. Гъмжащата с чудовища равнина и враждебната планина оставаха все по-назад и под крилете на Риналу отново се нижеха приветливи гори и реки.

Лесно намериха лагера на Съветника и отдалече забелязаха голямата пурпурна палатка в центъра. Имаше и множество по-малки, а около всички тях беше построена здрава ограда от заострени дървени колове. Цялото пространство беше изпълнено с войници, коне, каруци и провизии, а двадесетина ездачи патрулираха отвън. Шест балисти и четири катапулти бяха разположени така, че да защитават подстъпите към лагера по земя и по въздух.

Драконът настояваше да кацне точно в средата на укреплението, но вещицата го убеди да прояви малко търпение и добронамереност. Затова след като описа един широк кръг над ужасените хора, той склони да я остави извън стената, макар и много близо до входа в нея. Но никак не остана доволен, когато Алгира свали от гърба си лъка и колчана и ги закачи на седлото. Извил назад глава, Риналу примигна недоумяващо:

- Оръжията няма ли да ти трябват? Откога вярваш толкова много на този, който уби майките ни?

- Изобщо не му вярвам! Но ако застана пред него като враг, всичките ми оръжия няма да ми помогнат срещу войниците му. Аз обаче отивам с чисто сърце и празни ръце. Защото съм негов съюзник, който му носи важни сведения. И зависимостта му от мен ще ме защити по-добре и от най-твърдите люспи. Хайде сега, бъди послушен дракон и ме изчакай. Няма да се бавя.

Риналу разтърси неодобрително шия, но все пак се отдръпна от пътя на вещицата и я изпрати с тревожен поглед. Тя бавно се отдалечи и влезе в укреплението. Войниците трескаво се строиха в шпалир пред нея, а нервните им лица не криеха обзелия ги страх.

Облечен в разкошна дълга мантия, Съветникът я очакваше пред палатката си и с гостоприемен жест я покани да влезе. За съжаление короната с небесни камъни не позволяваше на Алгира да надникне в ума му и да се убеди в неговата искреност. Тя вече се канеше да го последва, когато си спомни думите на Салдемир. Затова се спря и измъкна договора от ръкава си:

- Аз свърших своята част от сделката, но преди да ти разкажа какво научих, трябва и ти да изпълниш обещанието си.

Хаймдес пое документа и го разгледа внимателно, сякаш го виждаше за първи път. После с непроницаемо изражение го подписа и го върна на Алгира. А тя понечи да си го прибере, но след миг реши друго.

- Може ли да ми услужите с лък и стрела? Оставих своите при дракона си, за да не пречат на разговора ни.

В очите на Съветника проблесна леко любопитство, но той махна с ръка и най-близкият войник й подаде оръжието си. Останалите напрегнато следяха всяко нейно движение, готови да се нахвърлят отгоре й. Тя нави току-що подписания договор около стрелата и го завърза с косъм, който откъсна от дългата си коса. После опъна тетивата и без да се прицелва изстреля документа към Риналу, когото високата ограда скриваше от погледа.

- Рин, моля те, прибери тази стрела при другите - помоли го тя с мислите си и потъна в палатката.

Мъждивата светлина на няколко факли разкъсваше полумрака и изтръгваше от него силуетите на пищното обзавеждане. В средата на помещението имаше голяма маса с няколко стола, наредени около нея. А в дъното едва се виждаше ниско широко легло, покрито с богато украсени завивки. Фините златни нишки на бродериите рисуваха изящните си, едва видими в тъмнината мотиви.

Алгира се настани удобно върху мекия килим и извади картата, за да покаже разположението на вражеските войски. Хаймдес застрашително се надвеси над нея и я погледна право в очите:

- За какво беше това? Нима не ми вярваш? Или може би се опитваш да ме злепоставиш пред хората ми?

- Нищо подобно, просто малка проява на предпазливост, която на никого не вреди. Сега, ще започваме ли?

И без да дочака отговора му, тя започна подробно да описва всичко, което беше видяла отвъд планината. Съветникът се интересуваше главно от местоположението и посоката на движение на няколко вида войски, които особено го тревожеха. Странните шестокраки чудовища и тежките бойни машини бяха първите, за които попита.

- С дракона ми се погрижихме за част от тях и намалихме малко броя им - позволи си лека усмивка Алгира.

Хаймдес кимна замислено, след това гласът му неволно се понижи:

- А водят ли нерфолди със себе си?

- Не, но имат други, не по-малко страшни създания.

- Добре, това е добре... Значи не са открили как да ги подчинят...

- Армията им е събрана в подножието на планината и чака заповед да я прекоси. Но има само два прохода, през които могат да го направят, така че ако твоите войници ги завардят, ще успеете да ги спрете.

- Два ли? - изненада се Хаймдес. - Знаехме само за единия и през него преминаваха съгледвачите ми. Сведенията ти за втория са изключително полезни, веднага ще издам заповед.

- Ако искаш, аз и драконът можем да останем още няколко дни и да следим придвижването на врага. Ще те известим веднага, щом потеглят, а ще узнаем и откъде ще минат.

Съветникът се замисли и погледът му започна да блуждае насам-натам като див звяр в клетка. Но когато попаднеше върху Алгира, спираше за момент, сякаш тъкмо тя беше центърът, около който се въртеше неговата нерешителност. Накрая той плесна с ръце и заповяда на приближилия се войник:

- Чай!

После се обърна към момичето:

- Благодаря ти за помощта. Сега нека скрепим затоплянето на отношенията ни с чаша горещ чай.

Донесената напитка наистина пареше и Алгира отпиваше от нея на малки глътки. Тя усещаше опияняващата топлина, която се разливаше по цялото й тяло. Хаймдес посегна да й долее чашата и едва тогава момичето осъзна, че той въобще не беше докоснал своята. Погледът му беше изпълнен със съжаление, сякаш се разделяше с някаква особено скъпа вещ.

- Повярвай ми, не исках да става така. Имах съвсем други планове за теб... За нас двамата... Щях да ти окажа честта да станеш моя наложница и да ти позволя да ме дариш с няколко послушни малки вещици. Някой ден можеше дори да се оженя за теб. И дракона ти бях готов да пощадя, макар че щеше да прекара зад решетки целия си неимоверно дълъг живот. А ако го пречупеше и подчинеше на волята ми, бих ти разрешил и да го посещаваш понякога. Толкова много бих направил, за да те накарам да ме обикнеш. Но получих твърде изгодно предложение и ти си цената, която трябва да платя. Все пак искам да знаеш, че не ми беше лесно да приема и се колебаех до последния момент.

Алгира го погледна изумено, опитвайки се да открие някакъв смисъл в думите му. Но те звучаха като все по-далечен морски прибой, чиито вълни се разбиваха безутешно в брега и изчезваха без следа. Шипящите мехурчета от бяла пяна поглъщаха и последните остатъци от значението им. Тя искаше да помоли за обяснение, но не успя да издаде дори стон. Нямаше сили да издиша малкото останал въздух в гърдите си. Мислите й се разбягаха като ято подплашени рибки и тя с ужас разбра, че не може да улови нито една. Умът й бавно потъваше в черна лепкава пропаст без стени и без дъно. Едно безкрайно дълго спускане, за което тя само се досещаше по все по-сгъстяващия се мрак. Беше съвсем сама, изоставена и предадена от всеки и всичко. Дори от светлината. Дори от самата себе си. Празното й съзнание се носеше в нищото без цел, без посока и без надежда. Докато времето спря да съществува.

***

Очите на Риналу проследиха отдалечаващата се Алгира с нарастващо безпокойство, което болезнено прониза цялото му тяло. Дори твърдите люспи не можеха да го защитят от тревогата и той нервно се въртеше на

място и протягаше нагоре глава в опит да надзърне над оградата. Много се зарадва на стрелата, която момичето му изпрати, защото най-после имаше нещо, с което да се разсее. Но дървената пръчка беше толкова тънка, че предните му зъби постоянно я изпускаха. Отне му доста време, преди да успее да я захапе и да я напъха в колчана, висящ на седлото.

Постепенно го обзе скука, която скоро обедини сили с надигащия се в стомаха му глад. Двете лесно го убедиха, че е по-добре да се заеме с лов, вместо просто да стои и да чака. Риналу се издигна във въздуха и последва течението на близката река. От опит знаеше, че там щеше да намери жадни животни. Сетивата му от дълго време бяха притъпени от заслепяващата белота и студения, лишен от миризми въздух на севера. Но сега отново му служеха добре и той бързо откри едно старо животно.

Заситил глада си, драконът се върна обратно и кацна точно на същото място, където беше оставил Алгира. Но мина доста време и нощта започна да се спуска над заспиващата земя, а вещицата все още я нямаше. Това никак не се хареса на Риналу и той започна напрегнато да души въздуха. Но добре познатата миризма едва се долавяше и беше отслабнала и изветряла. Изглежда жената, на която принадлежеше, вече не беше тук. Тя го беше помолила да я чака, а след това беше изчезнала. Къде ли беше отишла и кога ли щеше да я подуши отново?

Беше му все по-трудно да чака и да не прави нищо, докато приятелката му може би се нуждаеше от помощта му. Със свито сърце драконът излетя и закръжи около лагера, опитвайки се да улови изгубената миризма. Ако Алгира си беше тръгнала или беше отведена някъде против волята си, той щеше да открие пътя, по който беше напуснала мястото. Но изостреното му обоняние не долавяше нищо, което значеше, че тя все още беше тук. Тогава защо не можеше да я подуши? Миризмата й нямаше как да изчезне, дори тя самата да е мъртва. Освен ако тялото й не беше погребано дълбоко под земята. Ужасните мисли преминаваха като буреносни вълни през цялото му тяло, карайки всяко перо и люспа да настръхнат.

Все по-разтревожен и объркан, Риналу се взираше в тъмнината с надеждата очите му да открият това, което носът му не успяваше. Опитваше се да разпознае топлината на Алгира сред множеството човешки тела, бродещи по земята под него. Но нея никъде я нямаше. Нито едно от стотиците туптящи сърца не беше нейното. Драконът се плъзгаше нечут и невидим като нощна сянка в мрака на безлунното небе. Описваше все по-стесняваща се спирала около лагера, докато накрая един бдителен страж забеляза силуета му на фона на звездите. Във въздуха се разнесоха силни викове и засвистяха огнени стрели. А след секунди към тях се присъединиха и тежките копия, изстрелвани от големите бойни машини.

Риналу успя да избегне две от летящите остриета, но без защитната магия на вещицата беше въпрос на време някое друго да го улучи. Той се

поколеба дали да не нападне балистите. Ако унищожеше всичките, войниците вече нямаше как да го спрат. Но би могъл да подпали и натроши три, най-много четири. През това време останалите щяха да забият достатъчно копия в него, че да го убият. И тогава нямаше да има кой да спаси Алгира. Така че трябваше да бяга и да доведе помощ. Можеше да я получи само на едно място и само от един човек. Затова той с все сили размаха криле и се насочи към града, в който живееше Салдемир.

Бързаше колкото можеше, но след няколко часа се умори твърде много, за да продължи. Наложи се да кацне и да даде кратка почивка на изтощените си криле. Краката си обаче не беше използвал от дълго време, така че се втурна да препуска напред. В движение улови и погълна някакъв дребен нощен хищник, после отново се издигна в небето.

Риналу успя да изпревари слънцето и пристигна в Нубеслир малко преди изгрева му. Но градът вече се беше събудил и нямаше търпение да приветства новия ден. Първите забързани стъпки отекваха по смълчаните още улици, а във въздуха витаеше миризмата на прясно изпечени курабийки. Работлив ковач раздухваше огнището си с кожен мях и през комина му излитаха рояци от ярки искри. Броните на войниците от нощната смяна радостно подрънкваха на път към удобните легла. Мостът на главната порта с тихо скърцане се спусна над защитния ров, а вратите гостоприемно се отвориха.

Когато драконът кацна на любимото си място на площада, почти никой не му обърна внимание. Хората дотолкова бяха свикнали с него, че отдавна вече не се плашеха от прелитащата над главите им сянка. Затова и толкова се стреснаха от ужасяващия му рев. Десетината любопитни зяпачи изведнъж си спомниха, че имат важна и неотложна работа и бързо се отдалечиха. Но зовът на Риналу не беше предназначен за тях, а само за двамата, които откликнаха на него.

Салдемир и сестра му се приближиха с радостни усмивки, нетърпеливи да посрещнат Алгира. Но с изненада видяха празното й седло. След миг те забелязаха и окачените на него лък и колчан, а това вече сериозно разтревожи опитния войн.

- Къде е тя? В беда ли е? Защо не е взела оръжията си? Аз съм виновен, че я изпратих там! Ами ти? Как можа да я изоставиш!

Риналу внимателно следеше всяко движение на мъжа и се опитваше да проумее думите му. Макар че не ги разбра, драконът долови укора в тях и виновно наведе глава. Лиандра допря буза до края на крилото му и малка нейна сълза намокри връхчето на едно небесносиньо перо. За миг и тримата застинаха неподвижно.

Салдемир сви юмруци и с мрачна решителност изтича нанякъде. Върна се след минута, водейки след себе си оседлания и готов за път ВихроГрив. Ловко се метна на коня, изтегли меча си от ножницата и подканващо замахна с него, а острието тихо изсвистя във въздуха. После

застина в очакване Риналу да излети и да го поведе към Алгира. Грамадният хищник не помръдна, само кимна към седлото на шията си и размаха криле. Лиандра се опита да се качи на него, но драконът внимателно, но твърдо я избута встрани. И настойчиво се взря в конника.

- Как мислиш, дали ще ми позволи да го яхна? - попита Салдемир сестра си.

- Мисля, че точно затова е дошъл... - отвърна тя и неохотно се отдръпна от пътя на брат си. - Изглежда Алгира има нужда от помощта на войн.

- Но как бих могъл да й помогна аз, ако дори дракон не може?

Без да изпуска от поглед следящото го око на Риналу, Салдемир се покатери по гърба му, готов всеки момент да отскочи назад. В мига, в който краката му се озоваха в стремената на седлото, каменната настилка на площада се раздвижи и започна да се отдалечава. Драконът и ездачът му прелетяха над крепостната стена и много скоро шумният град затихна и се превърна в малка точка. Но без да знаят, двамата бяха взели със себе си и късче от сърцето на Лиандра. Тя остана на площада и продължи да маха след тях дълго след като бяха изчезнали в небето.

Салдемир от дете беше свикнал да язди коне и дори сам беше уловил и опитомил немалко диви и непокорни жребци. Познаваше и хода на камилите, който беше доста по-бавен и мек. Но нищо не можеше да се сравни с плавното, едва доловимо поклащане на гърба на дракона. Като лодка, нежно носена от вълните, седлото леко се издигаше и спускаше, следвайки маховете на широките криле. Земята отдолу мудно пълзеше назад и движението почти не се усещаше.

В късния следобед пред тях се появи малка дървена крепост, пълна с войници, коне, балисти и катапулти. От високата си гледна точка Салдемир виждаше разположението им като на длан. В стените бяха прорязани тесни бойници, а на много места бяха издигнати площадки за стрелци с лъкове. Имаше и специални места за наблюдатели, които да насочват стрелбата на метателните машини. Укреплението беше проектирано много грамотно и защитниците можеха да отблъснат пряка атака на многократно превъзхождащ ги противник. А запасите от храна и вода показваха готовността им да устоят на продължителна обсада.

Риналу кацна далече отвъд оградата и Салдемир се надяваше пристигането им да е останало незабелязано.

- Това лагерът на Съветника ли е? Доведе ме на мястото, на което си я изгубил, така ли? Надявам се, аз поне това бих направил.

Драконът го следеше тревожно с големите си очи, а унило отпуснатите му криле почти допираха земята.

- Предполагам, че Алгира не е вътре, иначе щеше да я подушиш, нали? - неуверено започна войнът. - Значи или са я убили, или са я отвлекли. Ако е мъртва, двамата с теб нищо не можем да направим, освен

да отмъстим за нея. Може цял живот да търся убийците, но кълна се, няма да спра, докато не очистя и последния. Но тя е много по-ценна за Съветника жива. Затова ще заложа на втората възможност и ще продължа да се надявам. Хайде да я потърсим.

Риналу все така не помръдваше и чакаше. Но когато Салдемир започна да се промъква към лагера, драконът го последва.

- Не, не, така няма да стане! Много си голям и си още по-шумен. Добре, че можеш да летиш, иначе никога нищо нямаше да си уловиш. Но войниците ще те видят отдалече и така ще издадеш и мен. А пък са твърде много, за да ги избием всичките. Затова стой тук и ме чакай. Ще се опитам да вляза незабелязано и да намеря някой, който знае какво се е случило с Алгира. Щом разбера, веднага ще се върна!

Но всички знаци и жестове не дадоха резултат и накрая войнът проумя, че драконът няма да го остави сам. Това го принуди да изостави плана си да проникне в укреплението. Тогава той насочи вниманието си към добре утъпкания път, който водеше към единствената врата в дървената стена. Проследи го в обратна посока и не след дълго стигна до място, където следите от колела, подкови и ботуши се разделяха на две. Салдемир заинтригувано се зае да ги разглежда.

- Коловозите в южна посока са ясни, това са каруци с доставки от тила. Храна, оръжие, такива неща. Разбирам и конниците, които отиват на север и се връщат оттам. Те са разузнавачи и вестоносци, пренасящи заповеди към нашите войски. Но не разбирам защо някаква кола е тръгнала натам, при това съвсем неотдавна! Какъв товар ще изпраща Хаймдес на север и защо? Дори ако приемем, че води преговори с враговете ни, все пак би избрал човек на кон, а не бавна каруца... Тук има нещо гнило, не мислиш ли? Какво ще кажеш да проверим?

Без да очаква отговор, Салдемир коленичи до водещите на север следи от колела и се наведе, за да ги подуши. Нищо не усети, разбира се, но и не това беше целта му. Посочи към плътно следващия го Риналу, произнесе "Алгира" и отново подуши едва забележимите улеи в пътя. Драконът изглежда го разбра, защото ноздрите му нервно затрептяха над следата. И само след миг разпери широко криле, готов да я последва. Войнът едва смогна да се метне на врата му и двамата вихрено се понесоха във въздуха.

Обоянието на Риналу определено беше впечатляващо. Пътят се забелязваше трудно, а понякога преминаваше през каменист терен и напълно изчезваше. Но дори когато очите на Салдемир губеха тънката му нишка, драконът продължаваше уверено да я следва. Воден от чувствителния си нос, той не показваше никакво колебание. Нито веднъж не започна да кръжи на едно място, оглеждайки се безпомощно наоколо. Никога не му се наложи да се връща назад и отново да търси следата. И

всеки път войнът с облекчение откриваше пред себе си изчезналия коловоз, който тайнствената каруца беше оставила.

Изведнъж нещо в полета на дракона се промени. Сякаш някакъв невидим знак му вдъхна надежда и го пришпори напред. Маховете на крилете му станаха по-дълбоки и стремителни, а скоростта му рязко се увеличи. И той вече не лъкатушеше по извивките на пътя, а летеше направо, сякаш знаеше точно къде отива.

- Подуши я, нали? Кажи ми, че си уловил миризмата й! Не ме мъчи повече, крилати дяволе! Намери ли я, жива ли е? - ликуващо извика Салдемир, но свистящият покрай него въздушен поток отнесе думите му назад.

***

Събуди се от леко ритмично поклащане. Изобщо не чувстваше тялото си. Помръдна леко с пръст, после раздвижи още един. С мъка отвори сгърчената си ръка и напипа нещо влажно и меко. Сви юмруци и ги отпусна, за да предизвика прилив на кръв към тях. Бяха изтръпнали и избухнаха в пулсираща болка от усилието. Но тя не извика. Не защото беше достатъчно силна, за да сподави писъка си, а защото беше твърде слаба дори да си поеме дъх. Опита се да раздвижи краката си и за своя изненада успя. Клепачите й обаче бяха твърде тежки и тя не можеше да ги повдигне. Малко по-късно си спомни името си. Казваше се Алгира и нямаше представа къде се намира.

Постепенно събитията от последните дни изплуваха от гъстата черна тиня, в която се давеха. Добиха форми и очертания, приближиха се и бавно се наситиха с подробности. Северната равнина и шестокраките, облачното чудовище и падането. Дългото преследване и лавината, Съветникът и неговият чай. И отровата, която още горчеше по устните й.

Алгира тихо простена и най-после успя да открехне очи. Но видя само млечнобяла пелена. Примигна объркано, преди да забележи отделните нишки, от които беше изтъкана покриващата лицето й материя. Размърда се леко и след миг осъзна, че не собствената й слабост сковаваше нейните движения. Пръстите й бавно възвърнаха чувствителността си и за известно време разкриваха повече, отколкото очите й. Тя цялата беше омотана в нещо, затова не можеше да помръдне.

Отне й доста време и усилия да прокара дясната си ръка под плътно навития плат. Но накрая достигна до лицето си и проби малка дупчица в тъканта над него. Чак тогава пое първата си глътка свеж въздух. После постепенно разшири отвора достатъчно, че да измъкне главата си от благоуханната материя, в която беше увита. Огледа се изумено наоколо, опитвайки се да проумее къде беше попаднала. Лежеше в сумрачната

вътрешност на дълъг кош, направен от преплетени върбови клонки. А постоянното клатене и подрусване показваше, че пътува нанякъде.

Опакована и парфюмирана? Като подарък?!? Възмущение и гняв заляха Алгира и вдъхнаха неподозирани сили в нейното парализирано от отровата тяло. Изпълниха я с решителност, която преодоля болката в крайниците и непоносимата тежест на пулсиращата в слепоочията й кръв. Фините бели чаршафи бяха обилно напоени с някакъв изискан аромат и я обвиваха като мумия. Но с вяли и немощни движения тя ги разкъса и се измъкна от тях като какавида от пашкул. Разтревожена потърси мъничката гривна на китката си и въздъхна с облекчение. Похитителите не й я бяха взели.

Скоро доби смелост и открехна капака на коша. Макар и бледа, нахлулата светлина я заслепи. А тропотът на конските подкови отекна в главата й сякаш се намираше във вътрешността на камбана. С мъка прехвърли непослушното си тяло през ръба на плетения ковчег и се свлече безпомощно на пода на малка каруца. Изпълзя до задния й край и надзърна навън под плющящото от вятъра покривало. Няколко ездачи препускаха наблизо и говореха помежду си на някакъв непознат гърлен език. Алгира потърси съзнанието на Риналу, но мислите й не успяха да го достигнат. Или тя беше прекалено слаба, или той беше твърде далече. Или му се беше случило нещо?

После силите й отново я напуснаха. Стените на каруцата се стопиха и изчезнаха в някаква неосезаема и всепоглъщаща мъгла. Алгира губеше битката със съня и все повече потъваше в пухкавата пелена на измамно ласкавите му обятия. Протегнатите й ръце се опитаха да се задържат някак за мекото сияние, но вместо това се разтвориха в него. И не остана нищо, което да спре пропадането й.

Дойде на себе си от рязкото спиране, което едва не я изхвърли от каруцата. Зловещите звуци на жестока схватка изпълваха въздуха. Гръмотевичен рев и щракане на челюсти поглъщаха нечии отчаяни писъци, стонове и цвилене. А яростното звънтене на сблъскваща се стомана надделяваше над глухия пукот на трошащи се кости. И над всичко се стелеше острата миризма на драконов огън, която с нищо не можеше да се сбърка.

Всичко свърши за секунди, после се възцари мъртвешка тишина. Алгира се подаде изпод покривалото на каруцата и тромаво се прехвърли през ръба й. Залитна от слабост и за малко не се строполи на тревата, но все пак успя да се задържи на крака. Бавно се изправи и все още унесено се огледа наоколо. На земята пред нея лежаха шест неестествено прегънати тела, разхвърляни като парцалени кукли от яростта на ураган. Странните им бледосиви дрехи, едновременно топли и удобни, бяха напоени с кръвта им. Надвесен над един от поваленте войници, Салдемир загрижено проследи неуверените движения на вещицата.

Шията на Риналу беше приведена съвсем ниско, което ясно показваше обзелия го гняв. Но щом видя Алгира, той смутено пристъпи от крак на крак, а очите му започнаха да се стрелкат насам-натам, като всячески я избягваха. Момичето се приближи до него с няколко олюляващи се крачки, обгърна главата му и я повдигна, за да привлече погледа му върху себе си.

- Хей, всичко е наред, добре съм! - опита се да го успокои тя с мислите си.

- Аз съм виновен! Изобщо не биваше да те пускам при онзи ужасен човек. И двамата знаехме, че не може да му се вярва.

- Какво се случи с теб? Къде изчезна и защо не можа да ме намериш?

- Изобщо не разбрах как те изгубих. Отдалечих се само за малко, защото отидох на лов. А когато се върнах, миризмата ти беше отслабнала и после съвсем изчезна. Аз те чаках, виках те, но ти така и не се обади. Много пъти обиколих мястото, но не успях да те подуша. Толкова се уплаших за теб! Не знаех какво да правя, нито къде да те търся. Затова се върнах и доведох Салдемир. Ако не беше той, сигурно никога повече нямаше да те видя.

- Е, сега съм тук! - ласкаво се притисна момичето към огромната глава на дракона.

- Но защо миришеш толкова странно? Едва успях да те позная! - изпръхтя Риналу и недоволно сбърчи нос.

- Странно ли? Х-м, не би трябвало да мириша по-различно от друг път. Да не би да долавяш аромата на чаршафите, в които ме бяха увили? Сигурно е попил по дрехите ми. Мислех, че са искали да ухая приятно на този, на когото ме изпращаха като подарък. Но изглежда целта им е била да ме скрият от теб. Силната миризма на парфюма е трябвало да замаскира моята и да ти попречи да ме проследиш. Така са успели да те заблудят. Явно си ме подушил едва когато разкъсах завивките и се подадох навън.

- Вероятно си права, защото тази ужасна миризма се появи точно когато изчезна твоята. Колко съм глупав! Трябваше да се досетя и да я последвам. Но сега, ако вече си в безопасност, ще си потърся нещо за хапване. Летях цяла нощ и цял ден и през цялото това време почти нищо не съм ял. Повикай ме, ако ти потрябвам.

И едва дочакал одобрителното й кимване, драконът размаха криле и се понесе в небето.

- Благодаря ти, че си помогнал на Риналу да ме освободите! - думите с хрипкав шепот напуснаха пресъхналото гърло на Алгира. Тя се прокашля, за да го прочисти, и почти успя да възстанови нормалния си глас:

- Какви са тези? - посочи момичето натръшканите на земята войници.

- Водеха те някъде на север, само това знам - отвърна Салдемир, старателно почиствайки острието на меча си. Той се досещаше за безсловесния разговор между вещицата и дракона и търпеливо бе изчакал реда си. Но сега се приближи до нея и започна внимателно да я оглежда от всички страни.

- Спокойно, не съм ранена! - отблъсна го леко тя. - Поне така мисля. Все още се чувствам като нежелана гостенка в собственото си тяло. Изглежда Съветникът ме е упоил с нещо.

Алгира замълча за момент, а войнът послушно се отдръпна, но продължи изпитателно да се взира в нея. Едва потисна порива си да я прегърне, толкова слаба, крехка и ранима изглеждаше тя.

- Ти владееш магията и тя те е предпазила. Толкова дълбоко е вкоренена в теб, че не би допуснала да ти се случи нещо лошо! - въодушевено възкликна войнът.

- Де да бях толкова неуязвима, колкото ти се иска - тъжно поклати глава вещицата. - Но магията не действа така. Тя не би направила нищо за мен, освен ако не я призова. Ако не я повикам с цялото си сърце и душа, ако не я пусна в тялото си и не го превърна в неин носител. А всичко стана толкова бързо, че изобщо не разбрах какво се случва и не успях да се защитя.

- Но тогава как си още жива? Сигурно някой знахар, лечител или вещица на Съветника е объркал дозата?

- Едва ли. Тези хора се подбират и обучават много внимателно и добре знаят цената на своите грешки. Както и жестокото наказание, което очаква тях и близките им. Не, отровата е била достатъчно силна и ако ме искаха мъртва, щях да съм.

- Значи целта им не е била да те убият, а само да те приспят. И са решили да те превозят като товар, защото си твърде опасна и не е достатъчно просто да те държат. Може би кралят им е щял да те окачи на стената си като жив трофей и да те държи упоена чак докато умреш? Или имат противоотрова, с която да те събудят, за да красиш нечия изящна златна клетка?

- Такава съдба е по-лоша дори от смъртта - потръпна ужасено Алгира. - Непременно трябва да науча плановете на Съветника за мен. Да узная каква сделка е сключил. Бях убедена, че съм в безопасност, защото сведенията ми са важни за него. Сигурно е имал сериозна причина да ме предаде и да ме изпрати на враговете ни. Но в замяна на какво? Кое струва повече от това да знаеш къде е противникът ти и кога ще те нападне? Кое може да е по-ценно от съюз с вещица и дракон?

Салдемир се почеса замислено по лявата вежда. После се усмихна ведро и посочи един от мъжете, който се гърчеше вързан на земята:

- Съдейки по дрехите и оръжията, този трябва да е главатарят им. Предположих, че може да потрябва и го оставих жив. Наложи се да му

счупя ръката, но се биеше наистина ожесточено. Засега обаче само се зъби и заплашително върти очи. А не знам езика му и не разбирам нищо от дивашкото му ръмжене.

- Добре си се сетил. Не се тревожи, на мен ще каже всичко.

Алгира се наведе към злобно гледащия войник и с любопитство протегна пръсти към слепоочията му. Само след миг ръцете и краката му спряха да се борят с въжетата. Тялото му се отпусна и вещицата проникна в ума му. Не й отне много, за да се почувства там като у дома си. Притвори леко очи, но те продължиха да потрепват нервно под спуснатите клепачи. Устните й започнаха да шепнат беззвучно някакви непознати думи. След миг мрачна сянка се плъзна по лъчезарното й лице.

- О, не, не, това никак не е добре! - ужасено подскочи назад тя, сякаш беше стъпила в нажежена жарава.

- Защо, какво видя? - заплашително се надвеси над мъжа Салдемир, а ръката му изтегли наполовина меча от ножницата.

- Изглежда техните вещици са искали да ми направят магия, с която да ме подчинят на волята си. И после с някакъв ритуал да ме принесат в жертва на едно отвратително чудовище, което се храни с дракони. Те вярват, че след като ме погълне, съзнанието му ще се слее с моето. И чрез мен ще получат власт над този "шайгунарк", както го нарече пленникът ти. А най-лошото е, че това наистина би могло да се получи.

Салдемир прибра обратно ДракоПлам и силно притисна момичето към себе си:

- Никой няма да те подчинява на волята си и определено нищо няма да те яде! Двамата с Риналу няма да го допуснем!

- Ти не разбираш колко опасно е това! Ами ако намерят друга като мен?

- Няма друга като теб! Няма друга "Говореща с дракони"!

- Откъде си толкова сигурен, може и да има. Пък и не е нужно да е точно като мен. Според Мойлири съм наследила умението си да общувам с драконите от вещица, живяла преди стотици години. Колко ли дъщери на Еларика бродят днес по белия свят? А враговете ни търсят такава, която умее да слива съзнанието си с това на другите същества. Нищо не им пречи да принесат в жертва някоя "Пееща с птици", "Виеща с вълци", или пък "Шепнеща с цветя". За тях не е важно дали ще се получи от първия път или от петия. Те няма да спрат да опитват! Но дори и изобщо да не успеят, представяш ли си колко невинни вещици ще погубят! Та нали никоя от тях си няма огнедишащ дракон и безстрашен войн за свои приятели и защитници.

- Както знаеш, не храня особена симпатия към вещиците, освен към една-единствена. Така че, докато тя е в безопасност, не ме интересува какво става с другите. Но никак не ми харесва мисълта, че някакъв всеяден шайгунарк, или както там се казваше, може да дойде тук. Изглежда доста

опасен и не бихме искали да се разхожда необезпокоявано по земите ни. Как мислиш, дали ще успее да прекоси планината?

Алгира замислено погледна на север, където побелелите от сняг върхове й напомниха за неотдавнашната свирепа битка.

- Изобщо не знам как лети. Не знам почти нищо, освен че едва оцеляхме след сблъсъка си с него. Със сигурност нямаше криле, така че може би използва някаква магия. Или пък се носи над земята като фенерите, в които слагаме запалена свещ и топлият й въздух ги издига нагоре. Планината е много висока и студена, така че нека се надяваме, че шайгунарка няма да може да прелети над нея.

- Ти се надявай, щом искаш, но аз трябва да знам как да го убия, ако се озове тук. Или поне - как да го спра?

- Засега да приемем, че все още не могат да го контролират. Иначе нямаше да съм им нужна, поне не и жива. Вероятно го насочват, като му оставят храна там, където искат да отиде. Но ако го правят те, защо да не можем и ние? А си мисля и за друг начин. Спомняш ли си Сантенея и останалите вещици, които те бяха пленили. По време на битката си с Мойлири те обединиха магията си и създадоха страшен ураган. Такава могъща стихия би могла да повлече шайгунарка със себе си. Може би ще успее да го свали на земята или пък да го разкъса? Но има един проблем. Аз не знам как да създам такава вихрушка. А дори и да знаех, сама бих била твърде слаба. Така че ще ни трябва помощта на тези вещици. Обаче те се подчиняват само на Съветника...

- Не искам да имам нищо общо с това чудовище! - прекъсна я гневно Салдемир.

- Както сам каза - на всяка цена трябва да спрем шайгунарка. И колкото и да не ти се иска, може и да нямаме друг избор. Но повече ме тревожи защо Хаймдес би позволил на врага ни да покори най-могъщото същество в света? Какво точно е планирал, когато е решил да ме предаде на тях? Не е възможно да не осъзнава опасността. Може би изобщо не е очаквал да успеят и просто е търсил начин да се отърве от мен и от Риналу? Или пък е измислил как да им отнеме контрола върху изчадието и да го обърне срещу тях? А после защо не и срещу нас? Така или иначе, ще се наложи пак да поговоря с него.

Салдемир я стрелна с изумен поглед и разтревожено поклати глава:

- Отново? Ти да не си се побъркала? Забрави ли какво ти причини Съветникът при предишната ви среща? Или отровата му още е в тялото ти и не можеш да мислиш трезво? Та той ти заложи капан, а аз като последния глупак те убедих да влезеш в него. Никога няма да си го простя, но този път съм тук и ще те спра! Насила, ако се наложи.

Алгира закачливо му намигна:

- Не се обиждай, но не би могъл да ме спреш със сила.

- Защо, защото си вещица и владееш магия? Или защото ще насъскаш малкия си домашен любимец срещу единствения човек, който го е грижа за теб? - с горчивина в гласа извика Салдемир, сочейки току-що кацналия Риналу. Окървавената муцуна на дракона показваше, че е имал успешен лов и му придаваше още по-ужасяващ вид.

- Благодаря ти за загрижеността, но трябва да отида. Пък и забравяш, че аз ти позволих да ме убедиш. Защото също като теб вярвам, че щастието на всички хора е по-важно от живота на един. Не се тревожи за мен, втори път няма да позволя на Съветника да ме изненада. Не можеш да паднеш в капана, ако вече знаеш за него.

- Добре де, а ако не е със сила? - меко настоя войнът. - Ще ми дадеш ли възможност да те разубедя?

Алгира приседна на земята и потупа камъка до себе си с подчертана любезност, сякаш се извиняваше за своята непреклонност:

- Слушам те.

Салдемир коленичи пред нея и умолително улови дланите й в своите.

- Ти си прекалено добра и наивна, за да си представиш подлостта, на която е способен Хаймдес. Склонна си да си обясниш неговите действия с омразата му към теб или със страха му от дракона ти. Но дори след като те предаде, ти не си в състояние да се усъмниш във верността му към народа ни. И никога не би ти хрумнало, че той може да е в заговор с нашите врагове.

- Какво искаш да кажеш? - примигна неразбиращо момичето.

- Няма да се учудя, ако това нищожество е сключило някаква тайна сделка само за себе си! Напълно е възможно Хаймдес да е продал цялото ни кралство, за да получи самият той охолство и разкош до края на проклетия си живот.

- Мислиш, че би заповядал на армията ни да се предаде без бой и да изостави хората и земите ни на милостта на врага? Не, не мога да повярвам, че някой е способен на такова коварство...

- За съжаление залогът е дори по-голям. Ние трябва да се опълчим на нашествениците, защото няма кой друг. Останалите кралства са твърде малки, слаби и разпокъсани, за да окажат сериозна съпротива. А и са толкова заети да воюват помежду си, че не могат да се обединят срещу общия си враг. Ако Карстеган не спре северната армия, тя ще покори целия свят.

Алгира го погледна замислено:

- Когато те срещнах за първи път, бях млада и неопитна вещица, която търсеше начин да оцелее и да опази живота на дракона си. А сега, само година по-късно, ти искаш от нас да се борим за спасяването не на един град, а на цялото кралство?

- Разбирам каква огромна отговорност е това и съжалявам, че се налага да я споделя с теб. Но аз съм само един обикновен човек, нищожна

прашинка пред лицето на тази ужасна стихия. Имам план, но не бих могъл да се справя без теб, без твоята магия и без дракона ти! - мрачно призна Салдемир.

- Но какво бихме могли да направим ние? Затрупахме един планински проход, но с това спечелихме само малка отсрочка. А дори някак да призова десет като Мойлири, пак няма да е достатъчно. Тази огромна армия може да бъде спряна само от друга, не по-малко могъща от нея.

- Точно за това ми е нужна помощта ти. Войниците ни са събрани, въоръжени и готови за битка. И с радост ще последват своя предводител. Единствения човек, пред когото са положили клетва за вярност. Истинския защитник на земите ни.

- Кралят? Но как?

- Признавам, няма да е лесно. Първо трябва да го намерим, ако все още е жив. Съветникът твърди, че управлява от негово име, затова предполагам, че го държи затворен някъде. Не вярвам, че би се осмелил да го убие. А след като разберем къде е, ще ни е необходима и помощта на човек, на когото никога не бих се доверил, ако имах избор.

- Кой? - попита объркано Алгира.

- Вилтаяна! Нуждаем се от нейното умение да налага волята си на другите. Само тя би могла да преодолее охраната, с която Хаймдес неминуемо е обградил мястото. От това, което си ми разказвала за нея реших, че тя ще успее да влезе в главата на краля и да го накара да забрави мъртвата кралица. А щом той се опомни и дойде на себе си, никой вече няма да дръзне да оспорва властта му.

- Значи си готов на съюз с най-омразната ти вещица, само и само да предотвратиш моя повторна среща със Съветника?

Вместо да отговори, Салдемир се покашля неловко и бързо смени темата:

- Какво ще правим с пленника?

- Пусни го да си върви. Нека разкаже на командирите си, че сме тук, знаем плановете им и сме готови да ги посрещнем.

След като въжетата около глезените и китките му бяха срязани, пленникът хукна да бяга без да се обръща. Салдемир го изгледа с добродушна усмивка и отново се обърна към Алгира:

- Конете на твоите похитители се разпръснаха по време на битката, но драконът ти едва ли ще се затрудни да ми улови един? Тогава и двамата с теб ще имаме какво да яздим... А какво стана с договора? Успя ли да убедиш Съветника да го подпише?

- Така и не разбрах за какво ти е нужен, но ето го.

Алгира се приближи до Риналу и измъкна от колчана стрелата с увития около нея документ. Размаха я победоносно и небрежно я подхвърли към война. А той проследи падането й със смаян поглед и дори

не посегна да я хване. Едва след няколко секунди проумя какво е това и се наведе, за да я вдигне. Разви невярващо свитъка и възкликна:

- Нима през цялото време е висял на седлото? И е могъл да падне и да се изгуби, докато летяхме да те търсим?

Момичето се усмихна и кимна утвърдително. Прекомерното внимание, което Салдемир обръщаше на нещо толкова незначително и безполезно, видимо я забавляваше.

- Може ли да задържа и стрелата заедно с договора - развълнувано попита приятелят й. - Ще я показвам всеки път, когато разправям тази невероятна история. Може би така ще ми повярват.

- Ама разбира се, стига да убедиш Лиандра да ми направи друга в замяна. Трябва да се гордееш със сестра си. Толкова е умела във всичко, с което се захване. Нейните стрели летят най-точно и най-далече.

- Не една, десет ще ти направи, веднага щом се приберем у дома! Защото там отиваме, нали? Няма да ходиш пак при Хаймдес?

Без да му отговори, Алгира продължи да рови в колчана си и накрая измъкна искрящо белия рог от еднорог. Повъртя го замислено в ръцете си и накрая го размаха пред самия нос на Салдемир:

- Мисля, че разбрах как съм се свестила от упойката на Съветника. Помниш ли, че ти разказвах за лечебните свойства на тези рога? И по-точно за това, че повишават защитните сили на тялото и му помагат да се пребори с всяка отрова. Преди векове Мойлири е била прободена с такъв рог и изглежда това я е спасило от смъртоносната билка на Еларика. А точно с този рог самата аз порязах пръста си неотдавна...

Внезапно ръката на Алгира увисна във въздуха, а в очите й припламнаха игриви искрици. Тя сграбчи дланта на Салдемир и заби вълшебния рог в нея.

- Какво правиш? - удивено извика той.

- Може би нищо. Ако греша, за теб това ще е просто още една малка раничка. Нито първата, нито последната. Но ако съм права... - ъгълчетата на устните й едва доловимо се извиха нагоре в дяволита усмивка.

- Какво, ако си права? - полюбопитства Салдемир. - Да не би да ме убоде, за да ме предпазиш от отравяне? - досети се той.

- Не съм сигурна доколко точно помага. Но да, мисля, че поне донякъде отслабва действието на някои вредни съставки. Все пак гледай да не те улучват отровни стрели. Изобщо каквито и да било стрели...

- Сега ако се окаже, че вече не мога да се напия, поне ще знам кого да обвинявам за това - усмихна се весело той и замахна да я удари с престорено възмущение. Но си спечели гневния поглед на Риналу. Главата на дракона мълниеносно се стрелна във въздуха и застрашително увисна над Салдемир, готова всеки миг да го захапе през кръста.

- Само се шегувам! Кажи му, че само се шегувам! - замръзна на място войнът.

- Той също! - избухна в смях Алгира, очевидно забавлявайки се от ситуацията.

- Не знаех, че драконите могат да се шегуват - смутено прошепна Салдемир, докато предпазливо отстъпваше назад.

- Защо да не могат? - удивено повдигна вежди момичето. - Защото си мислиш, че не са нищо повече от жестоки и безпощадни чудовища? Ако ги опознаеш по-добре, ще видиш, че не са по-различни от хората.

- Добре де, може би не са чак толкова свирепи и кръвожадни. Оценявам чара, с който покоряваш сърцата на хора и животни. Но наистина не разбирам как тази грамада от зъби, нокти и мускули още не те е изгълтала? Какво, освен храна, вижда той в теб и какво, освен пламъци и криле, намираш ти в него?

- Когато имаш дракон за приятел е лесно да свикнеш с мисълта, че над облаците винаги е слънчево. И светът вече не ти изглежда толкова мрачен и бездушен. А това някак неусетно ти вдъхва вяра, че нещата все някога ще се оправят. И те изпълва с надежда и трепетно очакване на новата зора.

Нощта бавно се спускаше над света и забулваше бъдещето с тъмното си наметало. Но после започнаха да изгряват звездите и да открехват любопитните си очи, озарявайки мрака с бледите си светлинки. Някои от тях питаха, други обвиняваха, трети ласкаво зовяха. Но имаше и такива, които сочеха пътя към дома. И само сърцето знаеше коя да последва.

София
18 Ноември 2018 г.

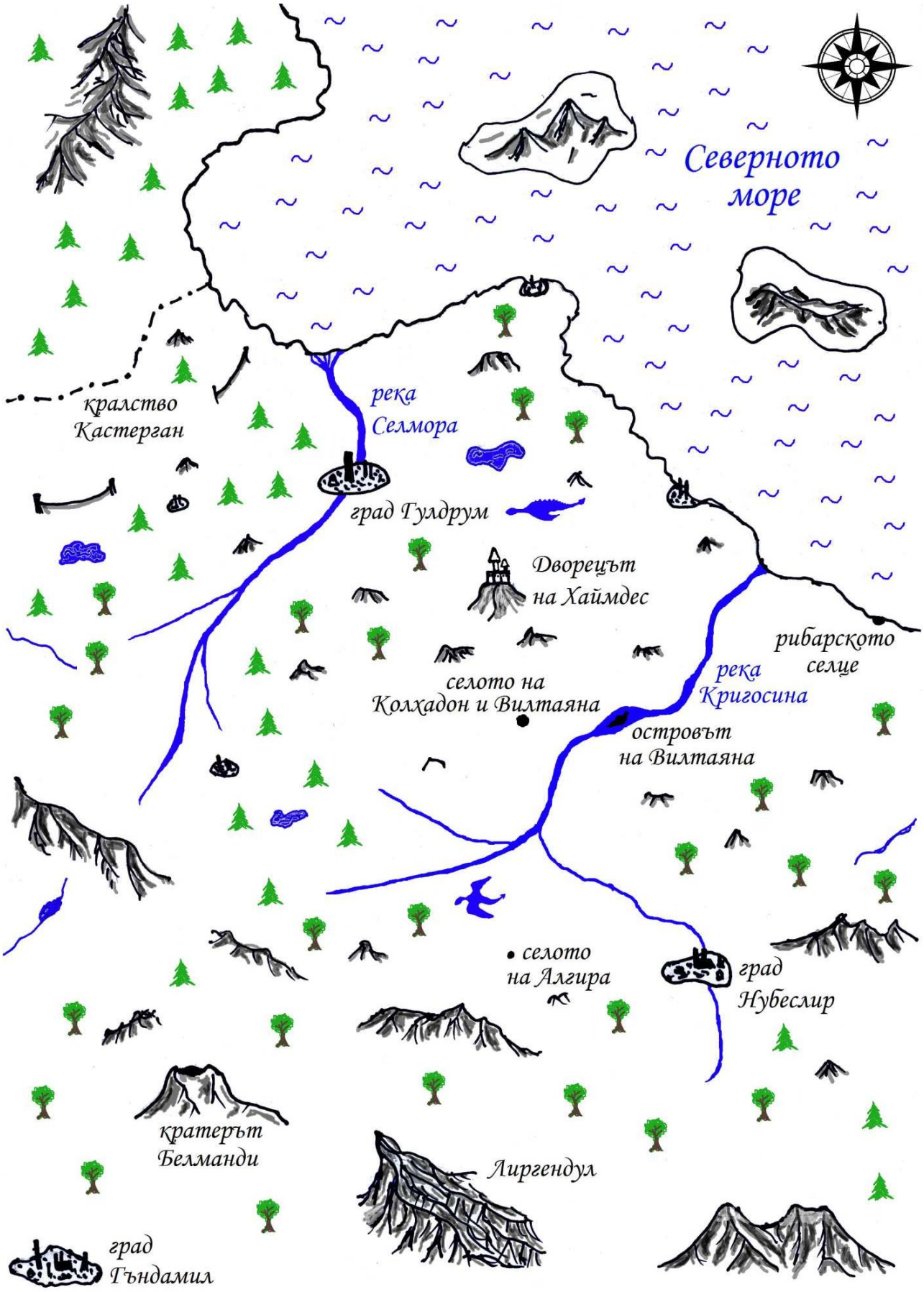
Северното море
кралство Кастерган
река Селмора
град Гулдрум
Дворецът на Хаймдес
рибарското селце
река Кригосина
селото на Колхадон и Вилтаяна
островът на Вилтаяна
селото на Алгира
град Нубеслир
кратерът Белманди
Лиргендул
град Гъндамил

E-mail адрес на автора:
KMoushkarov@abv.bg

Адрес за изтегляне на романа:
DeadMagica.WordPress.com/Novels/DragonsTears